

A P R I L

Yayın No: 169

1. Baskı: Ocak, 2017

ISBN: 978-605-5162-80-1

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Nazlı Berivan AK

Son Okuma
Selahattin ÖZPALABIYIKLAR

Kapak Tasarım
Eralp GÜVEN

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,
resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni
olmadan kopya edilemez.

Sezgin Kaymaz

1962'de Sinop'ta doğdu, herkes ağlasın diye beklerken gık demeden öldü, anneannesi üstüne tülbentini örtüp dua okurken bir daha doğdu, ağlamaya o zaman başladı.

Babası, annesini ve beş çocuğunu terk edip giderken o henüz üç buçuk yaşındaydı; beş kardeşin en küçüğü.

Annesi devlet memuruydu, ebeydi, Sabişt'i, tayini çıkınca topladı çoluğu çocuğu, bunu da aldı tekne kazıntısı olarak; Konya'ya götürdü. Bu da çok zeki bir çocuktuk; zamanın Maarif Koleji'ne girdiydi, fakat okurken okurken okulun adı değiştiği için Konya Anadolu Lisesi'nden mezun oldu. Başladığı hiçbir okulu bitirememesinde bu travmanın etkisi olduğu söylenir.

Nitekim, Ankara Hukuk Fakültesi'ne girdi, ikinci sınıftan terk etti, arada 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, hiç başlamadan terk etti, devâmen Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'ne girdi, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti, en nihâyet Hukuk Fakültesi'ne geri döndü ve fakat onu da bu sefer üçüncü sınıftan ve bir kere daha terk etti.

1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Çeşitli kulüp takımlarını ve bütün kategorilerde milli takımları çalıştırdı. Hentbol Federasyonu Teknik Kurul Başkanıydı, gene terk etti.

2006 yılında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü oldu, 2012'nin sonlarına doğru onu da terk etti.

Eserleri: Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir (Roman / 1997 / İletişim), Geber Anne! (Roman / 1998 / İletişim), Kaptanın Teknesi (Roman / 1999 / İletişim), Lucky (Roman / 2000 / İletişim), Zindankale (Roman / 2004 / İletişim), Sandık Odası (Hikâye / 2005 / İletişim), Medet (Hikâye / 2007 / İletişim), Ateş Canına Yapışsın (Roman / 2008 / İletişim), Kün (Roman / 2013 / İletişim), Deccal'ın Hatırı (Roman / 2014 / İletişim), Kısas (Roman / 2014 / İletişim).

2015'te de İletişim'i terk etti, April'e geçti. Sinirini bozmazlarsa onu terk etmeyeceğini söylüyor. Şimdilik şunları yazdı:

Bakele (Hikâye / 2015 / April),

Şon Sûrâ (Roman / 2015 / April)

Bugün Bize Kim Geldi (Hikâye / 2016 / April)

Farfara (Roman / 2017 / April)

Daha da yazıyor.

Yazmayı terk etmeyecek, Hülya'yla beraber evde baktığı on dört baş evlâd-ı hayvanatı terk etmeyecek, Hülya'yı terk etmeyecek. Sevdiklerini asla terk etmedi çünkü.

Mektupkardeşleri için posta adresi bile var: sezgin.kaymaz@gmail.com

Gelişi aşktı, gidişi aşk
Varlığı aşktı, yokluğu aşk
Sâfi aşktı
Sâfi aşk
Aşk olsun be İnci...

İnci Birinci'ye...

*Köyümüzün mektebi duvarsız, çatısızdır
Son sınıfta okunan kitaplar yazısızdır
Âşinâya yurduumuz kilitsiz, kapısızdır!!!.*

Yesârî Âsım Arsoy

Kasap Selim, arkada iki göz iki çeşme ağlayan Mücellâ Hanım, onun da kucağında titreyip duran yarı ölü Lucky olduğu hâlde Batıkent'e doğru yola çıkarken tam olmasa da işin aslını Mücellâ Hanım'dan az biraz öğrenir öğrenmez cep telefonundan Kemalettin'i aramış, durumu birkaç kelimeyle özetleyip "Geliyoruz, doktor bulun, Lucky zehirlendi!" demişti.

Uzun kuyruklu siyah ve de direksiz şevrole Batıkent Çiğdem Sitesi'ndeki kapısız mutfaklı kapısız tripleksin önünde lastiklerini yakarak durduğunda villanın önünde bir kıyamet koptu. Kasap Selim'den telefonu alan Kemalettin, "Hemen buraya getir o puştı!" demiş ve sonra da ağlaya ağlaya taksi durağını arayıp taksicilere çoluğu çocuğu toplayıp eve doluşmalarını söylemişti. Çok şükür Kâzım da oradaydı. Lucky'nin zehirlendiği haberini alır almaz harekete geçip kapısız mutfağı tam teçhizatlı bir mini kliniğe dönüştürmüş, kendini ve ahâliyi Sevgili Lucky'nin –kim bilir ne hâlde– gelişine hazırlamıştı.

Bûse, Lucky'nin uyuz örtüsünü kapısız mutfağa yaymış, heyecanla, umutla bekliyordu. Bir o kadar da korkuyla. Zavallıyı Kasap Selim'in kollarında başı aşağı sarkmış, ağzı burnu kanlı köpükler içinde görünce bağırdı:

"Ay nooluyo yaa!"

Kâzım usulca devraldı Lucky'yi. Hemen kolunu büküp damarını buldu, bir serum taktı. Sonra hayvanın karnına, kalbine stetoskopunu dayayıp dinledi, hayata dair bir şeyler işitmeye çalıştı. Kalbinden daha çok bacaklarının arası atıyordu hayvanın. Nabız gibi. “Yapılabilecek pek bir şey yok yav...” dedi, “Yav işin kötüsü, doğum çoktan başlamış, fakat yanlış kasılmalar yüzünden yavru lar kanalda sıkışmış. Belki de Lucky şu ana kadar çocuklarının hatırına dayandı. Doğurma içgüdüsü...” Sustu, gözünün yaşını sildi. “İzin verirsiniz anneden vazgeçip hemen sezaryene başlayabilirim. Gecikirsek yavruları da kaybeceğiz yav.”

Taş gibi bir sessizlik çöktü evin içine. Kemalettin, Lucky rahatsız olmasın diye hıçkırıklarını bastırarak ağlayan Bûse'nin başını göğsüne yasladı. Onun bakmadığından emin olduğu anda da ağlayarak kafa salladı Kâzım'a.

“Başla doktor!”

Kâzım bistüriyi aldı küvetten, Lucky'ciğin şiş karnına doğru uzandı. Boştaki eliyle kasılmış kalmış bacakları ayırdı. Vakit nakitti. Sterilizasyon miterilizasyon hak getire; dalacaktı gitsin. Elvan Abla dizlerinin üstüne çöktü. Ferruh, Gülseren'i alıp kapısız mutfaktan uzaklaştırdı, kapısız sokak kapısının kapısız ağzına sürükledi. Mücellâ Hanım Kasap Selim'in kolundan çıkıp Lucky'nin başucunda edepsizce çömelmişti. Şaşkın şaşkın suratına bakan Kâzım'a, “Onun yanında kalmak istiyorum çocuğum!” dedi kararlı bir sesle. “Son ânına kadar... O, son ânıma kadar benimle idi!” Lucky'nin artık tanınmaz hâle gelmiş sivri kafasını iki eliyle yumuşacık kavradı sonra, kanlı başını dizinin üstüne koydu, fermuar gibi tırtık tırtık üst dudağını sündürdü, bıraktı. Hiç ses çıkmadı. “Devam ediniz!” dedi.

Kâzım yeniden neşterini uzattı Lucky'nin karnına.

Tam o sırada, kapısız eve davetsiz bir misafir girdi. Ferruh'un –veya Ertuğrul'un– at bacaklarının arasından bilmiş bilmiş geçiverdi bu kişi, dosdoğru yerde yatan Lucky'nin yanına gitti. Kâzım hemen elini geri çekti, şaşkın şaşkın Şirin'e baktı. “Hoşt!” dedi

gayri ihtiyârî. Hem kel hem uyuz, hem de memeleri lömbür lömbür süt dolu kancık it ona dış gösterip hırladı.

Şirin, dostunun sıkıntısını hissetmişti bi saat kadar önce. Bütün cesaretini toplayıp Elvan'ın duvarsız bahçesinden çıkmıştı bi bakıyım ne var ne yok diyerek. Küsmüştü Lucky'len ama uzatmıy-caktı. Hele bi görsün, iki çift lâf edip barışçaktı hemen. Blokların önüne ardına dolaşa dolaşa, yeri göğü kızanda it gibi koklaya koklaya aramaya başlamıştı arkadaşını. Bulamamıştı ama bulcakmış gibi hissediyodu. Bi kuytuya sinip beklemişti. Lucky'yi kucakta taşıdıklarını görmüştü sonra. Çok kötüydü yaa. Hemen barışmıştı içinden. Eve bi sürü insan doluşunca biraz cesaretini kaybeder gibi olmuş, ama Lucky çok kötüydü işte, gözünü karartıp dalmıştı kapısız kapıdan.

Evet Lucky demişti. Arada kendisine hoşt diyen şu beyaz önlüklü, dudağının üstünde siyah kıllar olan adama hırlamış, dişkirmiş, Lucky'ye dönüp tekrar tekrar tekrarlamıştı:

Burdayım Lucky! Ben geldim Lucky! Lucky... Lucky...

Lucky, Şirin'in varlığını hissedince inledi. Bu, bütün seyircileri umutlandırdı. Herkes Kâzım'a bakıyordu. Boğuk hıçkırıklar serbest bırakıldı aynı anda. Kâzım, başta kendi olmak üzere içeride kim var kim yok, herkesin anneye ağladığını biliyordu, ama ne çare, onun işi bitmişti. Yavruları düşünüyordu. Kimil kımıldı namussuzlar yav. Doğum kanalında sıkışmış kalmışlardı. Şirin pis pis dış gösterip hırlayınca bir kere daha geri çekti neşteri, bozuntuya vermemek için "Onunla oynamaya geldi..." dedi tamamen kelleşmiş, vücudu yara bere içindeki sokak köpeğini göstererek. "Uyuz arkadaşı buydu galiba." İşine devam etmesi gerekiyordu ama bu buradayken nasıl devam edeceksin? Temkinli bir mesafeden neşterli elini sallayarak şansını tekrar denedi. "Şşt... hadi... hoşt!" Koskoca doçent köpekten korktu dedirtmek istemiyordu.

Şirin, minik burnunun uyuzdan göz göz olmuş tüysüz derisini gözlerinin altına kadar çekerek hırladı bu sefer Kâzım'a. Çok daha fena bi dişkirdi. Isırırdı bak ha! Valla.

Korkma Lucky! Ben burdayım Lucky!

Kemalettin korka korka da olsa hayvanı uzaklaştırmak için harekete geçmeye yeltenince Mücellâ Hanım onu azarladı: “Bırakınız çocuğum! Ölecekse dostunun yanında ölsün! Bundan büyük saadet var mıdır?..” Dönüp “Siz devam ediniz tabip bey.” dedi Kâzım’a. Kendi taze ısırılmış koluna baktı hazin hazin. “Alt tarafı ısırır.”

Kemalettin geri çekildi.

Kâzım alnının terini sildi. Eli titremeye başlamıştı.

Peş peşe dört tane ticâri taksi durdu kapısız evin önünde. Hepsi de lastiklerinden duman attırıyordu. Kapıları açıldı, içlerinden ağlaşan şoförler, onların ağlaşan karıları ve kızları saçıldı. Fena gü-rültü ediyorlardı. Kâzım bir kere daha geri çekti neşteri; sinirleri bozuluyordu insanın yav. Kasap Selim son gelenleri kapısız mut-fağın ağzında durdururken, sinirleri bozulan veterinerimiz de bir an için ayağa kalktı.

Şimdi Lucky’nin kukusunu kokluyordu Şirin. Heyecanlandı bir-den. Ağzını aralayıp hızlı hızlı solumaya, kuyruk sallayarak ses-lenmeye başladı Lucky’ye.

Lucky işitmişti dostunu.

Yaa? Çocuk mu? Hani nerde? Onu koklayabilir miyim? Haa... daha doğmadı mı? İkinayım mı? Kaka yapar gibi mi? Böyle mi?

Böyle Lucky. Sıçarmışın gibi.

İkinci Lucky. Gergin bacakları büküldü, oraya, uyuz örtüsü-nün üstüne, süpermarket naylonuna sarılmış karaciğer kadar par-lak, lop ve sıcak bir et parçası düştü. Şirin bir Lucky’ye, bir et par-çasına baktı ve hemen kararını verdi.

Tamam Lucky! Sen çıkarmaya bak, gerisini bana bırak! Çıkar çıkar.

Arkasındakilerle aynı anda Kâzım da görmüştü bunu, ama Lu-cky ölürken organları da patlayıp içinden çıkıyor diye ağlaşanla-rın aksine, çıkan şeyin organ olmadığını biliyordu o. “Allahım!” diye bağırdı. “Yav susun yav!.. doğuruyor!”

Şirin, streç filme sarılmış parlak et parçasını kokladı, burnuyla hafifçe dürtüp tersyüz etti.

Herkes sustu, en küçük kızlar bile.

Lucky zorladı kendini. Çok kötüydü. Karnı içe doğru eriyip bi-tiyordu, sonra sıcalıp kaynayıp yanıp ağzına doğru geliyor, sonra ağzından kanayarak köpürerek parça parça dışarı çıkıyordu. Ama korkmuyordu artık. Şirin gelmişti. “Bav!” dedi içinden.

Şirin, zar içindeki parıl parıl et parçasına diş göstermeye baş-ladı. Hırlarmış gibiydi ama hırlamıyordu. Isıracaktı da açığını ara-yarak koklayıp duruyordu sanki.

Şu gözleriyle gördüklerini gördüğüne inanamıyordu Kâzım. “Yav imkânsız yav!..” diye bağırdı. “Arkadaşlar... Susun arkadaş-lar!” Kıvranıyor, tuşu yakalamaya çalışan güreş hakemi gibi eği-lip eğilip kalkıyor, Lucky’nin zaten taş olup kalmış suskun dost-larına “Susun, susun!” diyerek bağılıyor, bir taraftan da ağlayıp “Allahım, Allahım..” diye inliyordu. “Ben böyle şey görmedim Allahım... Susun yav!.. Susun noolur susun! Seyredin şunları!”

Seyrettiler. Ağlıyorlardı da.

Şirin, zarla sımsıkı sarılı ciğer gibi et parçasının bir ucuna kö-peğin dişinin en ince ucuyla Kâzım’ı imrendirecek kadar ince bir neşter darbesi vurdu o sırada. Hava deliği gibi bir şey açıldı zarda. Dilini soktu oradan, bir anahtar gibi maharetle içinde döndürüp çadır kapısı gibi genişletti, sonra da o çadır kapısından Lucky’nin ilk yavrusunu çıkardı. İşte Kâzım’ın görüp de gördüğüne inana-madığı, imkânsız dediği iş buydu.

“Ay nooluyo yaa!”

Tabii ki ağlıyordu Bûse. Bu soruyu da cevabını bilmediğinden değil, ana tüylerine kadar bütün tüyleri ürperdiğinden, deh-şete kapıldığından soruyordu zaten. Zaten ağlamayan kimse yoktu zaten. Hem zaten...

Büyülenmişti Kâzım. Gözünü bu muhteşem manzaradan bir an bile ayıramadan açıklamaya çalıştı:

“Eb... ebebe... ebe... yav... hay yav...” Hıçkırıkları kendi sözünü kesince diz çöktü Mücellâ Hanım’ın yanına, Lucky’nin kanlı başının üzerine elini koydu, susup seyretmeye ve ağlamaya devam etti rahat rahat.

Onun sonunu getiremediği, aslında başını da getiremediği açıklamayı Mücellâ Hanım yaptı: “Ebelik yapıyor çocuğum...” Hıçkırdı, mâtem elbisesinin iki yaka düğmesini açarak hava almaya çalıştı. “Dostunun bebeklerini kurtarmaya çalışıyor şu uyuz köpek.” Bir düğme daha açtı. Nerde edep?

“Yok canım!” dedi Kemalettin, sonra gözünün yaşını sildi. O da inanmadığından demiyordu, inanmadığından diyordu.

“Höyy!.. Gözünüz insanlık görsün ulaayn!.. Höyy!”

“La Ender, biz sen gibi baara baara mı ağlıyoz la!”

“Ben sessiz ağlıyom oğlum, o baaran Sami. Gormüyon nu?”

Şirin, zarından çıkarttığı birinci yavruyu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasını kuvvetli dil darbeleriyle yalamaya başladı. Bu işlemi telaşlı fekat bilmiş hareketlerle, Lucky’ye lâf yetiştirmiş gibi kesik kesik inleyip yavrunun ciğerlerindeki amniyos sıvısını boşaltıncaya ve birinci Lucky Jr ilk myk’ını çıkarıncaya kadar sürdürdü. Nitekim:

“Myk!”

“Ay Kemoş... Bu ebelik yapıyo Kemoş!”

“Sus canoş... Sus canoş... Sus canoş!”

“Kemoş?”

Birbirlerine sarılıp yere çöktüler.

Bebeği ağlattıktan, ciğerlerine ilk oksijeninin gitmesini sağladıktan sonra, yerde solucan gibi kıvrılmış duran göbek kordonunun plasentaya en yakın ucuna patisinin bir tanesiyle bastı Şirin, öbür patisini de kaldırdı, gene kordonun, bebeğin göbeğine en yakın olan kısmına bastı, sonra eğildi, dişleyip koparttı kanlı hortumu. Plasentayı burnuyla Lucky’nin ağzına doğru iteledi.

Birkaç kişi birden sordu Kâzım'a:

“Naapıyo?”

Kâzım az bir şey toparlamıştı kendisini. Açıkladı: “Doğumda plasentayı yemesi gerekir annenin. Bu, onun karnındaki yavruları besleyebilmek için koruyup biriktirdiği can özüdür; kök hücre kaynar, şifa yav şifa. şimdi onu yerse, doğumun getirdiği yıkımları daha kolay telafi edebilir anne, memelerine daha çok süt gönderebilir... Yav? Nasıl yav?” Anlatıyordu ama inanamıyordu.

“Lucky yiyebilir mi ki?”

Nasıl yesindi yav? “Yiyemez...” dedi Kâzım. Dudakları titriyordu. Çenesiyle şirin'i gösterdi. “Ama o bunu bilmiyor.”

şirin, plasentayı ısrarla ittirdi Lucky'nin yarı açık ağızına doğru.

Hadi Lucky! Ye! Ye şunu!

Lucky kendi doğum kanalında yaşıyordu artık. Yiyemeyecekti; ölüyordu. şu iş bitene kadar dayanırsa bakalım...

Daha fazla üstelemedi şirin artık, plasentayı lop diye yuttu, birinci bebeği kendi memesinin altına çekti, emzirmeye başladı.

“Höyyy!”

“Hay laa! Bi sus laa!”

“Hah bak... Bu benim işte... Höyy!”

şirin bu çok yorucu işi iki saat boyunca, doğan her yavru için bire bir tekrar ederek durup dinlenmeden sürdürdü. Çıkanın zararını soydu, diliyle masaj yapıp nefes aldırđı, ‘mıyk’ sesini duyunca göbek kordonunu kesti, plasentayı yedi ve Lucky'nin yenidoğanlarını emzirdi.

Altı tane nartopu gibi ırzı kırık doberman yavrusu doğdu o gün. Hepsi de şirin'in eline doğdu. Durağın kabadayısı Sami, kapısız mutfağın önünde diz çöktü. Sevgili Lucky'ye, sonra orada ağlaşanlara baktı ağlayarak. Emekledi, şirin'in uyuzlu vücudunun üzerine sırtından çıkardığı ceketini örttü. Burnunu elinin tersiyle sildi. “Kapı olmadığından...” dedi tıkanarak. “... Demem... üşümesin yavrucak.

O kadar insanlık da biz yapmış olalım!” Sonra koşarak çıktı, arabasına atladı, gazı kökleyip uzaklaştı.

Şirin, silkinip Sami’nin ceketini kasten düşürdü omzundan, sonra uyuzdan göz göz olmuş sağ patisini dirsekten bükerek havaya kaldırdı, tüysüz boynunu atabildiği kadar geri attı, ağlamaya, ulumaya, ürümeye başladı.

Lapa lapa kar yağdı o gün. Havanın buzu kırıldı... Şirin üşümesin diye...

Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü...

*Sen ey gönüller sahibi, ey gözleri gök zemin
Ey deryalar şahanesi, sen ey gözleri kimin...*

Ozan Emekçi

Şirin on akşamsabahtır gözü gibi bakıyordu Lucky'nin yavrularına. Kendi çocuklarından ayırmıyordu. Valla. İsim de koymuştu bir bir. Şu saçaklısına "Yeleli" diyodu, şu sarı şeye "Sarılıllı", şu şişkopatata "Çöpçü", dovduvundan beri hırlayan şu diyerisine "Delimanyak", şu orası ayrı burası ayrı oynayana "Kuduruk", şu Lucky kadar sipsiyak ve gümgüzel olanına da "Lucky." Ama hep "Beyaz" demesi geliyordu içinden. Bakıyodun bakıyodun siyak, ama bi de kuyruvuna bakıyodun bepbeyaz. Salak yaa! Nası güzeldi yaa!

Dediyi gibi işte, çok iyi bakıyordu hepsine, çok, ama memeleri de pörsümüştü çok. Zaten de bunlardan önce kendi bebeklerini pörsüyesiye kadar emzirirken onlar bi de ölünce akıtamadıvı süt yüzünden iyicene bi pörsümüştü, arkasından Lucky'nin yavruları başına kalıp da onları da emziyesiye kadar da daha da bi iyicene bi pörsümüştü. Nası pörsümüyecek, fena emiyodular voç voç.

En çok Lucky emiyodu ama en şişkopatataları Çöpçü'ydü. Buna şaşıryodu Şirin. Meselağa en hırlak olanı Delimanyak'tı ama en sinirliymiş gibi poz yapanı gene Lucky'di. Kız, daha gözün açılmamış senin, avzının yüzünün yerini bilmessin, sen nerenlen akıl edip de kardeşlerini kandırıklayabiliyosun? Buna da şaşıryodu çok. Başka başkaaa... En uzun saçlısı Yeleli'ydi meselağa ama en saçı uzunmuş gibi duranı Lucky'di gene. Buna en hayret şaşıryodu. Gene meselağa en oyunbazları Kuduruk'tu, ama en ortalığı

karıştırmanı gene Lucky. Buna hadi bakalım, nasıl şaşırmazın Şirin? Çok şaşıırıyordu yaa. Valla.

Evde boş boş dolanan şu saf Kemalettin adamıyla sovk ma-karnadan başka yemek yapmasını bilmeyen şu saf Bûse kadınının dünyadan haberi yoktu ama Şirin'in vardı işte. Bu küçük Lucky hık demiş annesinin burnundan düşmüştü. Kuyruvu hariç. Her tarafı annesi gibiyken, huyu muyu da annesi gibiydi kesin, elli akşamsabah sonra anlardık onun orasını, kuyruvu babası gibiydi ke-retanın. Bepbeyaz.

Gülesi geliyordu Şirin'in. Berduş da amma hovarda adamdı yaa. Kızanda ne kadar dişi varsa atlamıştı hayvan ovlu hayvan. Sen şu insan yuvasındaki bi doberman kadınınını ne ara ayarttın da çöttün halbükse de mi? Çapkın. Bu da önüne gelene vermişti gerçi ama... Tabiyat bi şeysi netçede, naapçan.

Lucky zeyirlenip dovurmaya diye geldi ydi hani bu yuvaya. Bu da onu dovurturken öldüydü o yazık. O zamandan beri bu yuvadaydı işte. On akşamsabah olmuştu.

Raatı yerindeydi bi bakıma. Etrafın kapalık, zeyirleyen yok, taş atan yok, tekmeleyen yok, hoşt diyen yok, üstüne arabaylan çarpan yok, boynuna tel takıp dolaştıran amına kodumun çocukları yok; yediyin önünde yemediyin ardında, tamtaze suyun burnunun dibinde, bebe becik sıcacık kurucacık yerde falan. Oh ne güzeldi işte.

De işte... kapalıktın netçede. Kapalık olunca kışınleyin üşümü-yodun, yavmurda karda sovkta büzülmüyodun it gibi meselağa. İyi bi şeydi. Ama içinden geldiği gibi de uluyamıyodun yani. Bi ulumaya kalk, şu saf Kemalettin hemen dikiliyordu tepene, "Sus yaa!" falan diyodu cavıl cuvul. Ne demek istiyodu anlamıyodu Şirin, ama dovru tahmin ediyoduysa eyer, uluma demek istiyodu kaliba. Bu da ulumuyodu madem. Ama içi şişiyodu tut kendini tut kendini. Gerçi bir iki üç derken üçüncüde muvakkak kalkıp ısırı-yodu o safı veya damlumbazın üstüne kadar kovalıyodu ama hevesi de kaçmış oluyodu ondan soora. Hadi bi daha uluyayım desen uluyamassın; hevesin kaçmış. Bari havlayayım diyodun bazen,

seninki hemen bitiyodu gene: “Sus yaa!” Akıllanmıyodu da adam. Isır ısır kovala kovala nereye kadar?

Bi de en fenası, kafana göre işeyip sıçamıyodun hiçbi zaman. İnanabiliyo musun, sıçamıyodun yaa! Nasıl sıççaksın, kapalıksın çünkü. İnsanlar alışkındı, kendi yuvalarının içine sıçabiliyodular ama bi köpek olarak bi asâletin olcaktı senin, yuvaya sıçılmazdı. Halbükse bırak sokağa çıkalım, ihtiyacımızı görelim gelelim avız tadıyla de mi? Yok! İllâkine de kapalık durucak, yaşadığın yuvaya sıççaksın.

İlk bikaç akşamsabah çok gücüne gitmiş, aa ne ayıp falan diye tutmuştu kendini, poposunu mamişini büzüp büzüp sokak kapısının önünde sızlanmış, inlemişti. Ama kafası basmıyodu bu adamla bu kadının; cavıl cuvul bavırışıp bunu kaççak mı ney sanıp önüne geçip kapıyı iki iki kitlemiştiler. Yaa açın, niye kaçalım, çor çocuk var burda. Yok işte. Açmıyolardı. Sen de daha fazla tutamıyodun netçede, sıçıyodun mecbûrî; naapçan?

Şindi tutmuyodu artık. Az koklayıp iki dolanıp el değmemiş bi yer buluyo, çömelip oraya yapıyodu işte. Ama utanıyodu yani. Ayıp bi şeydi şindi. Bi de tam sen utanmışın, kimse görmeden çocukların yanına döneyim diye pintir pintir koşturuyosun, pat, gene geliyodu o saf, “Naaptın yaa!” falan diye cavıl cuvul ediyodu falan, bu da bizde de kabahat var falan, hadi bu seferlik ısırmayayım deyip yerine geçtiyi gibi emzirmeye uzanmış gibi yapıyo falan, dişkirmekle falan geçiştiriyodu o zaman. Şindi dişkirdi ya tabii, o zaman da ısırıcak zannedip “Anam!” deyip tırıs tırıs kaçıyodu zaten seninki. Halbükse bi düşün; ısırıcak olsak kaçabilir misin sen, de mi? Saf!

Bi de Şirin’in en hayretine giden, sizin nası bi yuvanız vardı yaa? Önüne gelen geliyodu giriyodu içerisine. Sen popon sıkıyosa Şirin’in sokaktaki yuvasına bi yaklaşıydın eskiden de bakalım ne oluyodu o zaman bakalım. Nası bi şeydi anlamıyodu. Şu yan yuva kokan, hem de kuş kokan, yavrularını emzirirmiş gibi sarkık sarkık, pörsük pörsük memeleri olan şişkopatata kadın geliyodu giriyodu meselağa. İyi bi kadındı, bu ne yaa, şu ne yaa, naaptın yaa

falan demiyodu, bu Kemalettin gibi cavlamıyodu hiç. Bizim saf-lar “Elvan Abla” diyodu ona. Şirin de alışımtı; “Aa, Elvan Abla gelmiş...” falan. Kuyruk muyruk sallıyodu o zaman. Bi de üstüne o kadının kokusu sinmiş saf bi ovlan geliyodu giriyodu sık sık. O da iyi bi ovlandı. Bunu seviyodu. Yavruları falan de seviyodu çok. O ovlana hiç elleşmiyodu Şirin, Lucky kokuyodu sanki ovlan. Elvan Abla “Ferruk” diyodu ona. Bu iki saf bazen Ferruk, bazen Ertuvrul, bazen Ertuvruk, bazen Fertuvrul, bazen başka bi şey. Çok saftılar. Valla. Bi de bi başka kadın geliyodu giriyodu; içine dışına Ferruk’un kokusu sinmiş; karnında Ferruk’un bebekleri olan. İşşallak o da dovurunca Lucky gibi buna bırakıp gitmezdi yani yavrularını. Ama bebek şeysi de ne güzel kokuyodu mis, biliyo musun? Neyse de, bu kadını da karıştırıyodular hepsi. Bi Kısmet diyodular, bi Gülseren, bi öyle bi böyle. İsimlerin isim olduvunu biliyodu Şirin ama o da karıştırıyodu o zaman. Ferruk’un esas ismi neydi meselağa? Gülseren’in ismi Kısmet miydi? Neydi? Allaam yaa!

Bi de araba kokulu adamlar geliyodu giriyodu. Dişsiz olanına “Ender” diyodular, höy höy avlıyodu yazık. Bu onu çok ısırıyodu, kaşınıyodu çünkü. Ana maşşallak falan böyle. “Sami” dedikleri vardı, o da geliyodu giriyodu bi de. Çeket omuzda biliyo musun, böyle bi havalar, bi şeyler. Ama iyi bi adamdı yani. Yanaşmıyodu, uzaktan seviyodu çocukları. Karnı sırtına yapışık “Osman” vardı, geliyodu giriyodu o da. Şirin, acıkmış diyerek kaç sefer gidip önüne kustuydu sıcak sıcak yesin falan, ama yemiyodu Osman hiç. Isırmıyodu onu, bi ısırsa yarısı boşa gitçek şindi. Bi de “Selayattin” geliyodu giriyodu. Meşin çeket vucütüne yapışıkı sanırsa, şurası da yamalı, öyle oturup oturup yavrulara bakıp bakıp gidiyodu. Bi de “Kiyazım” vardı; geliyodu giriyodu zırt pırt, bıyısına sıçtım. Yavruları elliyodu, ordan kaldırıp oraya koymalar, ovlanların pipisine, Lucky’nin mamişine bakmalar, elinin tersini Şirin’e uzatıp burnuna dokunmalar, aslında ısırırdı Şirin ama zeyir gibi ilaç kokuyodu bıyısına sıçtım, göynü bulanıyodu Şirin’in o zaman, hem bakarsın iyi bi adamdı kaliba, bunun uyuzunu falan iyi etmişti ama sen niye her geldiğinde popomuza derece sokuyodun lan! Gözleri nasıl fırlıyodu o zaman Şirin’in. Hart diye sokulur

mu? Tabii ısıramasan da damlumbazın üstüne kadar kovalıyodun hemen mecbûrî. Ama gene de geliyordu giriyodu yani. Elinde de derece. Akıllanmıyordu.

Netçede sikli baba tekkesi gibi bi yuvaydı burası. Valla.

Gözleri avırılışıyordu yavaştan. Çocukları emzirip uyutmuş, sağ yanı uyuşunca sol yanının üstüne devrilmişti. Gözü, uyuyan enik yumavına gitti. Delimanyak rüyasında hırlıyordu gene. Şişkopatata bepbeyaz göbeyini havaya dikmiş, kuyruvunu titrete titrete horluyo, Yeleli burnunu Sarıbilli'nin bacak arasına gömmüş avzını şaplatıyo, pipisini emiyodu karanti, Kuduruk rüyasında bile raat durmayıp havaya pati atıyo, koş babam koşuyodu. Lucky...

Lucky?

Lucky nerdeydi yaa?

Aa, gene emiyodu kör olmayasıca.

Sen ne ara ordan kalktın da buraya geldin kız?

Uzanıp ufaklıvın sivri kafasını yaladı şöyle. Nası da güzeldi biliyo musun? Nası benziyordu annesine. Bazen bizim Lucky kendi kendini dovurmuş gibi geliyordu Şirin'e. Bi de kuyruvunu dovurabilseydi yazık. Bak bak, şu kuyruva bak bepbeyaz. Hiç olmuş mu? İt.

Ama çok güzeldi yaa! Valla.

Öyle işte.

*Güzel benim senden bir sualım var
O yârin yanında muteber misin?*

Derviş Mehmed

Sirin, Lucky koymuştu onun adını, aynı annesine benziyordu çünkü. Eyer koymasaydı olmazdı şimdi. Çok başkaydı o. Ekstradan emziriyodu bile yani. Valla. İşte onu ekstradan emzirdiyi için öbür bebelere karşı vicdan azâbı hissediyodu biraz. Biraz da övünç duyuyodu. Hem zaten sen hepsini aynı emzirecem diye uvraşmasan ne olurdu acabağa? Hiç. Öbürleriyle her beraber emerken bile ne yapar eder ille de ekstradan emerdi bu piç. Ay nası güzeldi yaa! Bak yaa! Tapanca gibi kafası vardı, çivi gibi burnu. Saçları ışık gibi çakıyodu sipsiyak ama kuyruvu bepbeyazdı. *Poponu badana tenekesine mi bandın kız, zilli!*

Lucky yaa! Başkaydı yaa. Valla.

O bunu emerken bu onu yalayıp kokladı biraz, burnunu bacaklarının arasına sokup karnına masaj yaptı, diliyle mamişini gıdıklayıp işetti. İstifini bile bozmuyodu kız. Anca emsin voç voç. Ay canım yaa!

Kapı çalınınca burun derisini hafiften geriye çekip dişkirdi, arkasından uzun uzun hırıldadı. Daha çok hırıldayabilirdi ama o zaman da öbürkü bebeler uyanırdı iyicene, hadi bakalım memeye hücum. Bi uyutmuyolardı.

Bûse, “Canım sıkıldı Kemoş, çıkıp dolaşayım ben biraz. Alış-veriş falan yapayım. Sen kal e mi bugün?” deyince Kemalettin de

çok işi varmış gibi “İşler de aksayacak ama...” demişti. “Bunları yalnız bırakmak olmaz şimdi tabii. Neyse artık, evde oturayım bari bugünlük.” Kapı çalınıyordu. “Geldi gene Türkiye Şoförler Derneği!” diye homurdana homurdana, kimi dürülü kimi bükülü kimi serili, boklu sidikli gazetelerin arasından manevra yapa yapa geçip sokak kapısını açtı.

“Naabıyon Kemalettin?” dedi Ender. “Nassın?” Yürüyüp daldı eve, kapısız mutfak pas geçip sola, kapısı ardına kadar açık salona baktı, Şirin’in Lucky’yi emzirdiğini gördü. Sırıtıp “Ana maşşallah guzuma!” dedi. Şirin diş diş olup gürleyince “İşş!” deyip geri çekti kafasını. “Ne zaman alışacak bu yav?” Gürültüye diğer enikler de uyanmıştı. Ortalık karıştı. Vayır vuyur hücum ettiler kadıncağızın memelerine. Şirin ilkin onlara da hırladı, sonra pes edip uzandı, göbeğini yaydı.

Kemalettin, “Bu geldiyse kuyruğu da gelmiştir.” diye düşündüğünden açık sokak kapısından dışarı bakıyordu, başka gelen giden göremeyince örtüp Ender’in yanına gitti. “İyiym be Ender...” dedi. “Sen nasılsın? Gireydin?”

Ender dişsiz ön takımlarını gösterip aşağılayarak sırttı Kemalettin’in yüzüne karşı. “Sen de lan...” dedi, “Girdik ya işte, gormüyon nu? Nası bizim kız?” Gözü yavrular arasındaki tek “kız”daydı; anasının kızında. İsmi de hazırlayıp bestesini de döktüydü emek emek, Laki’nin nenesinin adını goyduydu “Dona” göya ama şimdi bakıyordu da hiç de Dona gibi filan durmuyodu orusbu, aynı Laki gibi duruyodu. Laki diyesi vardı, diyemiyodu. Öbürkü Laki’nin hatırasına hıyanatlık edecekmiş gibi geliyodu.

Kemalettin ‘kız’ı anlamazdan geldi.

“Şirin’i mi diyorsun?”

“He he he, çok gomik.” dedi Ender. “Ne Şirin’i lan? Şonu di-yom şonu...” Memelere gömülen yavru yığınının arasından bayrak direği gibi dikilmiş titreyen beyaz kuyruğu işaret etti parmağıyla, Şirin parmağının ucuna doğru hırılınca geri çekti.

“Haa, sen şeyi diyosunun...” dedi Kemalettin. “Beyaz’ın...” Beyaz dediği simsiyahtı mâlûm, kuyruğu hariç, ama öyle bağımsız, öyle aykırı bir varlığı vardı ki o kuyruğun, bak bak gözün ona takılıp kalıyordu, doğduğu günden beri “Beyaz” diyorlardı bu yüzden. Beyaz aşağı Beyaz yukarı. Aslına bakarsan onun da Lucky diyesi vardı, hık demiş anasının burnundan düşmüştü hergele, ama pedigree bakımından diyemiyordu işte. Anlı şanlı soyağacı belgesiyle kalkıp ta İsviçre’den gelen hakiki Lucky’ye haksızlık etmiş olacak gibi hissediyordu kendini. Öyle ya... Sen ki İsviçreliydin, ta Avrupalarda doğmuştun, asil kan taşıyordun, ırk tescil belgen vardı şuyun vardı buyun vardı, bir de bunlara bak, alayı da sokak köpeği kırmasıydı bildiğin. İtti alayı. Şimdi buna vay anasına benziyormuş deyip de kalksan Lucky desen, tamam, güzeldi, bir şey dediğimiz yoktu, çok özel bir yavru olduğu da her hâlinden belliydi, ona da bir şey demiyorduk ama sırf güzel müzel diye sen kalkar da bir soysuza Lucky dersen, öbür aslanlar gibi Lucky’ye ne diyecektin o zaman? Ölmüş gitmişti gerçi ama, bir asâleti vardı onun, kapı gibi bir pedigree’si. “Şu uyduruk kuyrukluyu...”

“Varsın uyduruk olsun...” dedi Ender. Daha doğduğunun üçüncü gününde ziyarete gelip görmüş, az da olsa şekillenmişti o zamana, can evinden vurulmuştu, âşık olmuştu resmen. Alacağı yavru tabii ki de oyudu amna fazla methetmiyordu her ihtimâle garşı. Kimse uyanmadan işşallah... Yoksa kor olür badem gozlu olurdu biliyon. Methetmeyeceğidin. Na gadar az adam beğenirse o gadar iyiydi. “Ben de biliyom ırzı gırık, en çikinleri de o...” diye devam etti, “... amma gıyamadım, bi insanlık da biz yapalım didim, naabacan? Başgası beğenip de almaz cunkü biliyon nu, elde galır, ziyan zibil olur, onu da ben alayım didim yazık...”

Kemalettin, “Sen öyle san!” diye geçirdi içinden. Dünyadan haberi yoktu salağın; gelen Beyaz’ı istiyordu giden Beyaz’ı. Şunu ver falan da yok, anlaşılmış da ismini hep beraber koymuşlar gibi hepsi de adıyla sanıyla “Beyaz” diyordu üstelik; itin lâğım faresi kuyruğu gibi ince uzun iğrenç kuyruğu hepsini terbiye etmişti sanki. Daha şimdiden Osman’la Sâmi’ye söz vermişti bile meselâ. Yemin de etmişti. Bir de “Anam avradım olsun de!” deyip iyice çileden

çıkarmışlardı bunu. Dememişti tabii; yok artık. “Tabii...” dedi o değilden. “Ona da yazık. Çok çirkin çünkü.” Dünya güzeliydi Beyaz. “Tamam, senin olsun bakalım.” Taksici avutuyorduk burda, bunu da avutalımdı anasını satayım.

“Söz vir bak!” dedi Ender. Artık sıırtmıyordu.

“Ya tamam dedik ya.

“Tamam didin amma söz dimedin. Di.”

Alışmıştı nasılsa. “Söz söz.” dedi Kemalettin.

“Yimin iç!”

“Of yaa Endeer... Tamam yaa! Allah Allaah... Söz verdik işte.”

Ender ayak diredi.

“Olümü gor yimin içecen. Darılırım.”

“Tamam yaa tamam...” Şunlar hep beraber darılsaydı da bir kurtulsaydık hayırlısıyla. Canından bezdiriyorlardı adamı. “Val-laha da senindir billaha da senindir.” Öbürlerine de böyle demişti gerçi. “Oldu mu?”

Ender olmuş gibi durmuyordu.

“Anan da avradın ossun mu madem?”

Kemalettin bozuldu.

“Yaa yemin ettik be Ender!” Bunlar bu konuda da mı anlaşılmıştı lan? “Ölmüş annemden ne istiyorsun arkadaş? Yeter yaa!”

“İyi bakalım bu seferlik. Şş, bi seviyim mi lan benim gızı? Varayım mı Şirin’in yanına?”

“Var var.” dedi Kemalettin. Var da gör’dü ebeninkini.

“Bi şey yapmaz de mi? Geldiğimde de dişkirdi amma? Isdırmazın şimci?”

“Isırmaz ısırmaz. Her gelene hırlıyo o. Gelenek gibi bi şey. Alışmıştır artık sana bence. Sev hadi.”

“Varıyom bak.”

Ender dişsiz ağzını göstere göstere çıktı kapısız mutfaktan, salona geçti. Şirinlik olsun diye bir kere daha “Ana maşşallah guzumaaaa!” dedi Şirin’e. “Nası da guzel bakarımış Laki’nin bebelerinee...”

Şirin'in başı tutmuştu bu ikisinden cavıl cuvul. Bebe becik emziriyodu burda, bi huzur vermiyodular. Daha işettirtmesi vardı bunları, sıçirttırtması vardı, bi dünya iş vardı; canı burnundaydı. Baktı, o araba kokulu dişsiz Ender sırtara sırtara geliyo, görmemiş gibi yaptı, kafasını öbür tarafa döndürdü falan; halbükse kulak kesilmişti, burun da kesilmişti, hem araba kokusu hem de halısı kaldırılmış parkelerin üzerindeki çıtır çıtır ayak sesleri iyicene bi yakınlaşınca silkindiyi gibi fırladı, memelerine asılan bebeleri döke saça atılıp –“Harr!”– daldı adama. *Amına kodumun seni!*

“İşş!”

Davlumbazın tepesine tırmanıncaya kadar epey bir hasar almıştı Ender. Kemalettin'in içinin yağları erimişti ama belli etmeyecekti. “Şiriin, kızım ne yapıyorsuuun?” falan dedi yalancıkdan. “Hadi amaa, çok ayıp. Geç yerine bakiim.” falan.

Şirin hırsını alamamıştı. Ne diyodu bu saf ordan cavıl cuvul? Tam yerine geççekken durdu, döndü:

“Harr!”

*Ey tâlib-i hakikat!
Âgâh ol!
Bâtın ile zâhirin düğümlendiği bir mahâl
olan bu âlem-i sûrette iş tersinedir.*

Ahmed Avni Konuk

“İşşş...” dedi Ender. “Hani ısıdırmaz didiydin?”

Kemalettin, hem ana avrat sövüyordu Şirin’e içinden, hem de Ender’i ısırdığı için takdir ediyor, “Oh olsun!” diye geçiriyordu. Bunun peşini hemen bırakmıştı Allah’tan, bırakmasa kaçacak yeri yoktu, davlumbaz o anda doluydu çünkü, Ender tünemişti. “Ne bileyim Ender...” Adamı tam bel simidinden kapmıştı manyak hayvan; tereyağına çatal saplamışsın gibi görünüyordu orası. Parmaklarını silkeleyip batikonlu pamuğu yere attı. “Sokak köpeği neticede, sağı solu belli olmuyor işte. Hâlbuki safkan bir doberman olsa... Neyse. Ört. Tamam.”

Ender, kumaş yarasının üstüne fazla sürtünmesin diye dikkatlice indirdi gömleğini. “Öyle dime...” dedi mutfak masasına yerleşirken. Gözü, salonda titreyip duran beyaz kuyruktaydı. “Saf muf, hepsi insan neticede.”

Kemalettin sıırıttı.

“Hıı, insan insan. Gidip şu bel yağlarını didikleyen insanı bir daha sev istersen.” Şirin’le göz göze gelmemeye çalışıyordu, demin ısıramadım diye döner gelirdi bakarsın mikrop.

Ender dişsiz ağzını göstere göstere güldü. “Hepsi bir diyom yani...” dedi, “Ha insan ha hayvan. Bak meselâ, şo Beyaz... Bi şeye

benzemiyo amma ben almam diyom mu? Demiyom. Cunkü niye? Cunkü ona da yazık da ondan. O da bi can. Çikin mikin, istemesez de alacaz mecbûr.”

“Zorla alma yaa...” dedi Kemalettin. Dalgasını geçecekti biraz. “Varsa çıkar talibi. Yoksa da bizde kalır, olur biter.” Yarım dönüp beyaz kuyruk bakındı sürünün arasında. Oradaydı it. Öbürleri sürünürken o emekliyordu ciddi ciddi. Götün götün emekliyordu şimdilik ama olsun. “Bak bak... Emeklemeyi de öğrenmiş şerefsiz.” Zaten Lucky’ye benziyordu çok fena, bir de görüldüğü kadar puştta var ya bu, al sana Lucky. Şişindi. Melez de olsa gururlanıyordu insan.

Ender telaşlanmıştı. “Yav ben almam didim mi? Bak yimin içtin, başgasına virmek yok.”

“Ne bileyim Ender? Sen öyle deyince... Di mi? Ne lüzûm var; madem istemiyosun?”

“Yav bak, yimin içtin diyom bak.” Neredeyse ağlayacaktı adam. Bir şeyler daha diyecekti, zil çalınca “Zil çaldı.” dedi.

Şirin hırlamadığına göre Bûse gelmiş demekti. Kemalettin doğruldu mutfak masasından. “Bûse gelmiştir.” dedi. Kapıya yürüyordu, durup döndü. “Aman Ender, Bûse’ye söylemek yok, tamam mı?”

Hemen pirelendi beriki.

“Niyeymiş? Nooldu da?”

“Yaa yok bi şey... de, hani ona sormadan sana söz verdiğimi duyarsa gönül koyar falan diyorum yani. O bakımdan. Alıştırma alıştıra şey yapmak lâzım. Kadın milleti. Anla.”

Ender biraz daha pirelendi.

“Başgasına söz virdin ni lan? Doğru gonuş bak. Gızmayacam.”

Kemalettin gözlerini bayılttı.

“Öf Ender. Bunalttın, vallaha bunalttın. Ay çok korktum da yalan söylüyorum yani.” Ki söylüyordu. “Ömürsün yaa.”

“İyi de, hadi biz bi şey dimedik diye Buse Yinge de başgasına virmeye galkarsa bu sefer? Haber virsez daha iyi değil mi?”

Kemalettin göz kırptı.

“Ayıpsın. Sen o işi bana bırak.”

Ender iyicene pirelendi. Kesin başgasına falan da söz virmişti bu. İpne lan.

Günahsız olan pervâsız konuşur.

Sâdî-i Şîrâzî

Sirin yalandan iki kuyruk sallamıştı Bûse'ye. Ay may diyip duyuyodu zaten kadın. Hep ay diyodu. İlk bikaç akşamsabah onu da ısırılmıştı bikaç sefer filan ama artık ısırılmıyodu. Sen de kadından netçede o da kadın, naapçaktın.

Neydi?

Hah, Lucky'ye bakıyodu.

Baktı.

Kız! Allah seni nası biliyosa öyle yapsın! Sen ne ara övrendin de emekliyosun öyle e mi?

Yaa bu çok akıllı bi şeydi yaa! Aynı annesi. En büyük memeyi kapmak bunda, bunun en apışını bulup sokulup uyumak bunda, en etrafı gezmek bunda. Şuna bak, zıbırcık kadar boyuyulan.

Var ya... Bikaç akşamsabah daha olsun, bu kendi başına işemesini sıçmasını de övrenirdi biliyo musun. Valla. Daha şimdiden neler neler yapıyodu it. Kuduruk'u çok mütiş kandırıklıyodu meselağa. O oyuncu ya şimdi, oyun edecek ya buna, bunun üstüne çıkıyodu akli sıra, bi de bakıyodun bu onun üstüne çıkmış kulavını ısıryo. Kendi de kepçe kulak bi de. Bi de naapıyodu biliyo musun? Bu bokunu sıçırttıktan sonra sanki iyicene temizleyememiş gibi oturuyodu poposunun üstüne, sürttüre sürttüre gezeleyip halıda taharetleniyodu bi de ekstradan. Canım yaa!

Hayır, sen bu kadar şeyi nerden biliyosun arkadaş?

Çişi gelmişti şirin'in ama tutçaktı biraz. Tutmıycaksın, kalkıp müsayit bi yer bulup ediceksin şindi, şu Kemalettin gene yaa muu diycek avzına sıçtıvım, koşup gene ısırıcaksın, adam sana yemek veriyo su veriyo, o da ayıp kaççak bi yerde. Bekliycekti en iyisi, bu saf bi çekilsin ayak altından, kalkıp şuraya bi yere işiycekti artık. Yaa nası bi hayattı bu yaa? Valla.

*İnsan bir hayvanı gerçekten sevene dek,
ruhunun bir yanı hâlâ uykudadır.*

Anatole France

Kemalettin yüz felci geçirmek üzereydi; Ender'e göz kırpıp ağız yüz eğmekten bir hâl olmuştu.

Bûse bastırdıkça bastırıyordu çünkü. Gene bastırdı:

"Ay Kemoş yaa... Bu beyaz kuyruklu soytarı var ya... Ben diyorum ki, bu bizde kalsın diyorum. Kimseye vermeyelim diyorum."

Dönüp Ender'e göz kırptı Kemoş. "Olmaz dedim, olmaz canoş..." Adamın çok pis baktığını görünce ağzını yamultarak sen Bûse'ye bakma, dudaklarını yalayarak ben iki lâf edip onu ayarlarım, yanaklarını elmacık kemiklerine doğru seğirttirerek bak şimdi nasıl bağlıyorum demeye getirdi. "Bunu elli bin sefer konuştuk. Sen benden daha kararlıydın sözde. Lucky'nin üstüne gül koklamak yok. Bitti."

Bûse ısrarlıydı. "Ay niye öyle diyip de beni üzüyosun yaa?" dedi. "O da Lucky bu da Lak..." Diyemiyordu, içinden gelmiyordu. "Yani çok benziyo." Uzakta dalgalanan beyaz kuyruğu gösterdi. "Baksana şuna. Ay bi de geri geri emekliyo yaa! Salak yaa!"

Kemalettin Ender'e gene göz kırpacaktı ama Ender ona bakmıyordu; oturduğu yerde yan dönmüş, kendi kendine emekleme temrinleri yapan beyaz kuyruklu şeye bakıyordu. "Ana maşşallah!" dedi. Şirin de beyaz kuyruklu şeye bakıyordu. Bu yana dönmenden üst dudağının bu yanını yukarı doğru büküp Ender'e hırladığını görünce sırtıttı. "Bırak Bûse yaa!" dedi "Bunun neresi benziyo

Lucky'ye? Ne alâkası var? Kuyruğu bile şey. Onun kulakları böyle kepçe miydi hem?"

Bûse'nin ağzı kulaklarındaydı ama. "Bak bak..." dedi kocasını duymamış gibi, "... bak hem geri geri gidiyo hem de hırlyo mu ne yapıyo kendi kendine. Ay Kemoş, ölümü gör bunu biz alalım. Bak ne istersen yaparım."

"Ne istersem mi?" Şimdi de Kemalettin'in ağzı kulaklarındaydı. Şurda şu arkadaş olmasa "Beste de yapar mısın?" derdi. Ama küs küs bakmaya başlamıştı bile arkadaş. Hemen göz kırptı çaktırmadan. "Bi dur Bûse..." İnsan ne yardan geçebiliyordu ne serden. Kaç aydır yatak odasına geçip şöyle bağıra bağıra beste yapamıyorlardı karı koca, şurasına gelmişti. "Bi düşünelim bi... Öyle hemen alalım demeyle... sen de!" Ender'e bir kere daha göz kırpıp kaş çatarak kaşlarının en tepesiyle Bûse'yi gösterdi. Bi destek at demeye getiriyordu.

Ender işareti almıştı. "Öyle diyon da yinge..." dedi, "... bana düşmez amma, sen şimci bunu alıp naabacan ki şimci? Bi boka benzemiyo."

Bûse Ender'e döndü. "Bana benziyo Ender Abi..." dedi, o ona abi diyordu bu buna abi diyordu, kim kimin abisi belli değildi, "Bana göre benziyo..." diye düzeltti. "Bi kere kuyruğunu sayma, aynı anası. Siyahının parıltısına bak, lekelerinin güzelliğine, kafasının sivrililiğine falan... Ay dudaklarının pırtığı bile aynı yaa, bak-sana yaa! Nasıl dersin ki benzemiyo? Buz gibi de benziyo işte."

Adam ağzı bir karış açık donakalmış, hayran hayran şu beyaz kuyruklu şeye bakmaya başlamıştı yeniden. Kemalettin Ender'den ümidi kesip o an verdi son kararını. Bunlar bir gitsin, başka köpek girmeyecekti bu eve. Nokta. "Neyse artık..." dedi Bûse'ye dönüp; "Konuşuruz sonra. Sen ne yaptın? Neler aldın bakalım?"

Bûse dağıldı. "Ay neler almadım ki Kemoş..." Allah'tan, alışveriş dedin mi akan sular duruyordu kızda. Hemen kalkıp kapısız mutfak-ğın girişine bıraktığı poşetleri getirdi masaya, döktüğü gibi ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. Bir milyoncuya gitmişti direk, melamin peçetelik almıştı, plastik mandal seti almıştı, tahtadan

oyma gibi duran plastik resim çerçevesi almıştı, renkli baharat kavanozları almıştı, çengelli iğne takımı almıştı, ay daha neler neler almıştı. “Şunların güzelliğine bak Kemoş. Bak bi bak.” Bir milyonu yaa, inanabiliyo muydun, bir milyon, bir. Bak şu naylon tuzluk takımını almıştı bir de. Nasıldı ama? Siyah kapaklısını karabibere şey yapardın, beyaz kapaklısını tuza. Bu da bir milyonu ikisi bir. Duysan inanmazdın yani. “Görüyorsun di mi Kemoş?”

Bezgin bezgin kafa salladı Kemoş. Görüyordu, duyuyordu ve gerçekten inanmıyordu. Bu nasıl zengin kıızıydı Allahım? Gidip gidip bir milyoncu yazılmalar, Kocabeyoğlu Pasajında ne kadar dö-küntü tişört, defolu pantolon varsa toplayıp toplayıp gelmeler, şurda mis gibi grosmarket dururken pazar pazar dolanıp yemek yapma-sını bilirmiş gibi evi ucuz sebzeyle doldurmalar, Olgunlar’dan kor-san kitap almalar, Yüksel’den uyduruk kol saatleri, cıncıklar bon-cuklar! Cimri de değildi kız ama böyle bir lâneti vardı işte. Hâle bak! İki dakikada işporta tezgâhına dönmüştü mutfak. Şu Ender-gil bile naylon tuzluk koymazdı yemek masalarına. Adam bunları nasıl aşağılıyordu kim bilir. Baksana, onun da ağzı açık kalmıştı.

“İyi dek getirmişsin valla...” dedi o sırada Ender. “Bileydim bize de al dirdim. Duzluklar pek güzel imiş.”

Bûse “Aa, al Ender Abi, götür götür. Ben gene alırım.” derken Kemalettin de “Adam sandığımız adama bak!” diye düşünüyordu. Ama konunun dağılmasından da hoşnuttu. Oh oh diyordu. Şu Be-yaz meselesi açılmasın da aman.

Kapı çaldı o sıra. Şirin hırıl hırıl kalkıp tüylerini dikti, çor ço-cuğu burnuyla dürterek apış arasına dovrü gütmeye başladı. Araba kokulu birileri gelmişti gene. Bu nası bi yuvaydı yaa? Önüne ge-len geliyordu giriyodu. Valla.

*Ne zamandı bilmiyorum, yaşadıklarından sana kalan tortu
Seni olduğun yere çakan
Olduğun yerde fırtına koparan korku
Kendi sarmalında döndün döndün, sanma ki daha dönmeyeceksin
Kalırsan da bir yer için, aslında hep gidiyorsun...*

Birhan Keskin

Bûse'nin en sinirine giden şey şuydu: Her şey!
Şu Şirin denen sevimsiz, şirret, aksi sokak köpeğinin yatıp kalkıp Kemalettin'i ısırmasını mı istersin! Allah'tan bunu ısırmayı bırakmıştı epeydir, üst kattan bodrum kata her bulduğu yere çiş-kaka yapmasını mı istersin, eve yalvara yakara getirdiğin temizlikçileri kovalayıp kovalayıp ısıırıyordu bu, kim kalır, gelen kaçırıyordu tabii, sen de olsan sen de kaçardın, doğal olarak koca evi bir başına temizlemek zorunda kalıyordun eşşek gibi, onu mu istersin, Cinnah'taki taksi durağından ipini koparan ne kadar taksici varsa gece demeyip gündüz demeyip aklına esti miydi çat kapı çıkıp geliyordu, onu mu istersin, Şirin, artık bir nevi alerjisi mi vardı neydiyse Osman Abi'yi ne zaman görse gidip gidip önüne kusuyordu, hadi kustun anladık, bir de kusmuğunu burnuyla adamın ayaklarına doğru itekleyip yüzünü gözünü kusmuğa buluyordu ekşi ekşi, onu mu istersin, tamam, Osman Abi de iyiydi, taksiciler de iyi insanlardı hepsi ama şu bitişikteki Elvan Ablagille artık neredeyse bir arada yaşıyor sayılırdık, kendini aşiret gelini gibi hissediyordun, onu mu istersin, önüne gelen geliyordu, canı çeken geliyordu, hayır gelin, güzel insanlarsınız, gelin buyurun, bir şey dediğimiz yoktu ama gelin dediktiyse bizim eve yerleşin demedikti, o kadar

da gelmeyindi artık yaa, ama geliyorlardı, geleceklerdi, onu mu istersin, Kemalettin'in vurdumduymazlığı almış başını gitmişti, dünya yansa yorganı yoktu adamın içinde, onu mu istersin, beceriksizlikte rakip tanımıyordu bir de, şu Şirin'e bi tuvalet terbiyesi verememişti meselâ; insan hayatta bi tek şeyi olsun becerirdi bari, ama yok, asla, berecemiyordu işte, onu mu istersin, emek emek yaptığımız soğuk makarnaları da beğenmiyordu beyefendi, kendi havuç kızartmasıyla büyümüş, bizim makarnalara burun kıvrıyordu, "Gene mi soğuk makarna Bûse yaa?", evet, gene soğuk makarna Kemalettin Bey, ama her seferinde ayrı bir çeşit soğuk makarna dikkat edersen, beğenemedin mi, hayır, beğenmiyordu, onu mu istersin, hadi annesinden biti kadar hazzetmezdi, şeytan görsündü yüzünü, hadi Ali Memet denen abisinden, abiler götürsün, vebadan kaçır gibi kaçırdı, ne cehenneme isterse siktirsin gitsindi sapık, ayriyeten Allah annesinin ayrı abisinin ayrı belâsını versindi de babasına âşıktı işte, onun da kalkıp o ikisiyle beraber bunu burda bu Kemalettin'le, Cinnah'ın taksicileriyle, yapış yapış komşularla, evde çiş-kaka yapmadık yer bırakmayan bir sokak köpeği ve anasına benzeyen Beyaz hariç ne idüğü belirsiz beş tane çarpık çurpuk yavruyla bir başına bırakıp kaçıp kendini kurtarmıştı, onu mu istersin, bir sosyal hayatımız kalmamıştı Lucky öldüğünden beri, onu mu istersin, bir de yetmezmiş gibi Kemalettin'in şunca çiş-kaka kokusu, kir pasak içinde ikide birde bitli horozlar gibi üstüne hoplayıp "Hadi beste yapalım canoş!" diye sulanmasını mı istersin, ne istersin? Hepsi sinirine gidiyordu yaa!

"Bu gece beste yapıyoruz mu canoş?"

Al işte!

*Bizim pencereler yele karşıdır
Muhabbet dediğin karşı karşıdır
Girebilse bu sinemde neler var
Gülüp oynadığım ele karşıdır...*

Karacaoğlan

Salonu Şirin'e tahsis edip mobilyaları bir tarafa yığarak geniş bir alan açmışlardı. Hanımefendi üçlü kanepeye sırtını verip gönlünce bir o yana bir bu yana devriliyor, daha gözleri bile açılmamış yavruları hanım hanımcık emziriyordu. Kemalettin'e sorsan tuvalet meselesi hiç mesele değildi zaten. "Buncacık şeylerin çışinden kakasından noolacak canoş?" diyordu. "Bak, görünmüyo bile. Hani nerde çış? Nerde kaka?"

Diyordu, derdi, daha da diyecekti, çünkü ortada Şirin'in ettiğinden başka çış veya kaka görünmüyordu. Çocuklar sıçmıyordu meselâ gene Kemalettin'e sorsan. İşedikleri falan da yoktu. Hâl-buki Kemalettin'e niye soruyorsun, git Şirin'e sor bir. Öyle bir gü-rül gü-rül işeyip patır patır sıçıyorlardı ki, yalayıp temizleyeceğim diye canı çıkıyordu kadının; Kemalettin ne bilsin? Emzirdikten sonra çocukları burnuyla vurarak teker teker sırtüstü deviriyor Şirinceğiz, bacaklarını ayırıyor, karınlarını yalaya yalaya mesânele-rini gevşetiyor, Lucky'nin mamişine, oğlanların pipişine dil atıp gıdıklayıp işetip sıçırıp "çış veya kaka" nâmına ne çıktıysa yalayıp yutuyordu şifâ niyetine. Ama kendi işini hâlledelemiyordu tabii. Kendini yalayıp gevşet, kendi ağzına sıç, olmazdı. Titiz kadındı. Çocukların hijyenini önemseddiği için salona kesinlikle etmiyor, salon kapısından çıktığı gibi evin sair yerlerine koşturup neresi

denk gelirse oraya ediyordu. Aslında sokağa çıkmak, işini adam gibi görüp gelmek istiyordu ama daha evvel de uzun uzun anlattığı gibi, ne yapsan anlamıyordu bu ikisi. Hele şu adam hiç anlamıyordu. O kadar da ısıırıyordu, nâfile. İnadına kapısız mutfığa çalışıyordu bu yüzden. Mutfak bok kokuyordu. İnadına üst kata da çalıştığı için orası da bok kokuyordu tabii. Bir de inadına alt kata filan işte. Dünya bok kokuyordu. Alt kat, üst kat, antre... Merdivenler hariç koca ev... Bok!

Karı koca buna razılardı bir yere kadar. Nasıl olsa çocuklar batırmıyordu. Bûse ona da razı değildi ama bir defa daha Kemalettin'e soracak olsan, bir tek Şirin'in kakasından çişinden ne olacak?

Ama öyle olmuyordu işte. Yavrular büyüyordu.

Şimdi on dört akşamsabah olmuştu Şirin bunları emzirmeye başlayalı. Bi akşamsabah daa olsun, gözleri de açılacaktı. O kadarını biliyodu Şirin; tecrübe işte. Dur bakalııııııı... Şimdi Lucky'nin mamişini yere değirtmeden üstüne başına sıçratıp bulaştırtmadan işemesini, geri kalanların hepsi ovlandı zaten, ovlanlara popolarını havada tutarak sıçmasını, işediklerinin sıçtıklarının üstüne basırtmadan becertmesini övretesiye kadar on akşamsabah da öyle dese, kendi popolarını yalamayı kendileri öğrenirdi, bu her zaman böyle olurdu, hadi bikaç akşamsabah da Şirin'den olsun, o arada konuşmasını da övretirdi az az, zaten de dişleri tırtık gibi çıkardı o zamana, emeceyiz diye ısıırıp ısıırıp kanatırdılar bunun memelerini, on üç, bilemedin on dört akşamsabah soora ilk fırsatta kalkıp başka bi yuvaya yerleşçektir. Daa önce yerleşirdi yerleşmesine de arada Lucky'nin hatırı vardı. Emanet emanettir demiş de, Lucky iyi kızdı biliyo musun, öyle sabretmişti yani bugüne kadar. Ama taamdı artık yaa, canına da tak etmişti artık yani. Arkası arkasına iki tur yavru bak, gözet, büyüt, buna da yazıktı, bununki de candı. Daa yeniden kızana gelcekti, erkek köpeklerle çötüşçektir falan, zaten bi kızana gelsin, bütün Ankara'ya vercekti bak görürsün, hadiii, bıcık bıcık bi sürü daa yavru dovurcaktı ondan soora,

o kadar boğaz, bi dolu iş. I ih. Yeterdi. İşte on üç veya on dört akşamsabah soora tamam. Valla.

Çişi gelmişti.

Kalktı, yavruların mızırdanmasına aldırmandan üstlerine basa basa geçip evde gazete serilmemiş bi yer aramaya koyuldu. Git git, üst kata kadar çıktı. Çok boş yer vardı halbükse ama oraların hepsini hâlletmişti önceden. Çiş neyse de, leş gibi çamaşır sulu zeyir kokuyodu. Ve sıçmık.

Daha bi el değmemiş yer bakınarak koridorda ilerledi.

Aa!

Yatak odasının kapısını örtmemişti bu saflar.

Hemen ittirdi kapıyı burnuyla, açtı. Oh! Mis gibi halı seriliydi yumuşacık. Ne kadar üstten akıtırsan akıt, bacaklarına sıçramıyodu işemik. Bi de ses çıkmıyodu, çok zevkli oluyodu. Valla.

Karyolanın öbür tarafına dolanıp koklaya koklaya döndü bi iki tur. Mis gibi toz kokuyodu. Nereye etse olurdu, her yer temtemizdi ama köpeksen âdettendi, seççektin. O da çok müyimmiş gibi seçti, ayırdı bacaklarını, fazla çömelmemişti kasten, yukardan yukardan akıttı. Al bak, hiç sıçramamıştı işte. Hazır temiz halı bulmuşken azıcık dolandı odada, yerini seçip kuyruğunu kaldırdı, arka ayaklarıyla ön ayaklarını uç uca getirip havaya karşı domaldı, ıkındı, iki lokmacık da olsa sıçmayı başardı. Nası rahatlamıştı yaa! Oh yaa!

Sevine sevine çıktı odadan, merdivenleri koşa koşa inip dovrucukların yanına uzandı. Hemen vızık vızık saldırdılar memelerine. Lucky geride duruyodu, onun taktikleri vardı çünkü.

İt yaa! Şuna bak yaa!

Güldü Şirin, ama arkasından da somurttu. Şuraya geldivinden beri kendi yuvasına sıçıyodu. Ayıptı. Gücüne gidiyodu.

Dönüp ciyak ciyak meme arayan Sarıbilli'ye hırladı. Kendi sıçmının üstüne oturmuştu gene salak. Her yanı bok. Oof of. Hadi bu seferlik de yalayıp temizlesindi Şirin bakalım.

Burnuyla vurup devirdi eniği, kuyruvunun altını üstünü yaladı, avzına gelenleri göynü bulana bulana yuttu. Öbürkülere şöyle bi baktı o ara. Yeleli desen, sıçmıvının üstüne otursa gene iyi, bi de yuvarlanmıştı amına koduum. Hey Allaam! Yok yok. Daha fazla bok yemiycekti Şirin. Ne hâlleri varsa görsündüler. Bikaç akşam-sabah daa emzirirdi, ondan soora taam.

“Aa Kemoş... Bunlar ayaklanmış gene!”

“Ayaklanacaklar tabii canoş. Büyüyolar artık.”

“İyi de, her tarafa kaka yapıyolar yaa, baksana.”

“Yapacaklar tabii canoş. Büyüyolar artık.”

“Hani bunların kakasından çişinden noolacak diyodun? Şuna bak yaa, kafam kadar yapmış.”

Kemalettin bir kere daha, “Olacak tabii canoş. Büyüyolar artık.” dedikten sonra Bûse’yi yumuşatmak için vık vık sesler çıkaran Yeleli’yi Şirin’in memesinden çektiği gibi alıp havaya kaldırdı. “Bak annesi bak, nasıl güzel.” Okşamaya başladı. “Uzun uzun da saçları varmış... Yeleleri de varmış... Çüküsü de varmış...” Eline bulaşan yapış yapış şeye baktı. “Bu ne yaa?” Ne olduğu belliydi. Bok işte. “Amına kodumun hayvanı!” Az kaldı yavruyu tuttuğunu unutup elini silkeleyecekti. “İn!” Eğilip yere bırakırken de taze yapılmış bir mayıs tanesinin üstüne bastı. “Olmayacak arkadaş!” diye bağırdı sekerken. “Bu iş böyle olmayacak.”

Şirin, Yeleli’yi yalayıp temizleyecevi yerde cavıl cuvul sesler çıkarıp bi de elinden atarmış gibi yapan Kemalettin’e ters ters baktı, hırıldadı, dişkirdi, tüylerini kabarttı. Şindi emzirmese var ya, görürdün sen. Valla.

Kemalettin ne zamandır bir gözü Şirin’de yaşıyordu zaten, he-men fark etti hayvandaki şirret değişikliği. “Neyse canoş...” dedi tavana bakarak. “Gene pis pis bakmaya başladı bu. Hadi çıkalım da şey olmasın sonra. Ne yemek yaptın?”

“Ay bu sefer çok değişik bi makarna denedim Kemoş. Cacıklı makarna. Sulu sulu böyle. Kaşıkla yiyosun buz gibi.”

*Öğrendim ki
Kimseyi sizi sevmeye zorlayamazsınız.
Kendinizi sevilecek insan yapabilirsiniz,
Gerisini karşı tarafa bırakırsınız.*

Ataol Behramoğlu

Yavrular hakîkaten de büyüyordu. Hızla. Daha bir müddet göremeyeceklerdi ama Şirin bilmişti, tam da dediği gibi bir gün sonra gözleri açıldı mavi mavi. Mesâneleri zaten çoktan açılmıştı. Kapısız salondan sürünerek yuval yuval çıkıp sadece ışığı seçebilen gözleriyle o yana bu yana iki dolanıyor, o kadar şeyi onlar bile biliyor gibiydi, yuvaya sığılmazdı yani, içgüdüsel olarak emdikleri yerden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Sonrası kolay; neresi denk gelirse salıyorlardı gitsin.

Şirin memnundu; yattıkları yerin yakınına işeyip sıçmamaları iyi bi şeydi netçede. Aferindi. İyi övretmişti demek. Buna da aferindi. Bi akşamsabaha kadar biraz daa seçmeye başlıyacaktı hepsinin gözleri, iki akşamsabaha kadar biraz daa. Biraz daa biraz daa derken iyicene görür olcaklardı. Derken derken sütü azalmaya başlıyacaktı bunun. Az geliyo diye huysuzlancaktı yavrular, memelerini dişliyeceklerdi hayvan gibi. Bu kızıp hırlayacaktı o zaman, dişkircekti. Ötekilere ders olsun diye içlerinden birini ensesinden kaptığı gibi silkeleyip bağırta bağırta savurcaktı şöyle. İçi gitçekti ama yapması lâzımlıydı. Anca o zaman büyüdüklerini anlıycaklardı çünkü. Hep böyle olurdu bu işler. Emmesinlerdi varsın; gitsin ne bok yerseler yesindiler. Bakarsın belki de Lucky'ye bikaç

akşamsabah daa torpil geçerci yani ekstradan bakarsın. O Lucky'di çünkü, bi başkaydı böyle, Lucky gibiydi. Ay çok güzeldi. Valla.

“Ay nooluyo yaa?” diye bağırdı Bûse. Ayağının altı yapış yapış olmuştu. “Dingonun ahırına çevirdiler yaa! Kemoş, bi şey yap yaa!”

“Ne yapayım canoş? Ne yapayım, sen söyle.” Kemalettin, taze sidiğe bandığı çorabını çıkarmaya çalışıyordu. “Allah kahretsin yaa, Allah kahretsin.” Tek ayağını kaldırdığı için o taraftaki eliyle duvara dayanmıştı.

“İstemiyorum, anlamıyo musun...” Çok öfkeliydi Bûse. “... istemiyorum.” Neyi istemediğini kendi de bilmiyordu, köpekleri so-kağa atacak hâli yoktu. Bağırıp dururken dalmış, ayağının altına bulaşan şeyi eliyle silmeye kalkmıştı. Avucunun içine, parmaklarının arasına, elinin dışına sıvıyan bulamaça baktı. “Ay kusucam!” Sahiden kusacaktı. Banyoya koşmaya başladı. Koşarken tabanlarından şapır şapır sesler çıkıyordu. “Terbiye et şunları yaa, noolursun artık yaa!” Banyoya girip dizüstü zor attı kendini, emekleye emekleye klozetin kapağına ulaştı, son anda açtı, denk getirip kusmaya başladı. Suyun içindeki soğuk makarnaları görünce daha fazla bulandı midesi. Öğürdü. Bir daha da hayatta yemeyecekti. Biraz daha soğuk makarna kustu. Cacıklı. Yorgun düşmüştü. Tutunduğu elini çekip yanağını klozetin kenarına dayadı. Nefes nefeseydi. Bir ılıklik gelince panikle kaldırdı kafasını, koku da geliyordu, yanağını yasladığı yere baktı. Bok bulaşıklı elini oraya dayadığını unutmuştu, görünce hatırladı. Elini yanağına götürüp salça sıyrırır gibi sıyırdı yanağındaki enik dışkısını. Bunların kakası hep neftî yeşil olmak zorunda mıydı yaa? Bir daha öğürdü, ay nasıl da fena kokuyordu. Bir daha kusmaya başladı. İçi boşalmıştı: Sırf safra.

Kemalettin yeni sıyrıp çıkardığı çorabını yerleri kirletmemek için mutfak masasının üstüne bırakmıştı. Ayağının dibinde dola-nan yavrulara kötü kötü bakıyordu. Homurdandı: “Terbiye et şun-larıymış...” Arkasından, “Analarını ettik de yavruları kaldı çünkü.” diye homurdandı. “Zaten kafamın ta içine sıçaydım!” Eli kolu dışı dıştı. Bûse terbiye et dedikçe bu da “Hâllerimiz canoş, sen bana

bırak...” deyip deyip ordan burdan duyduğu ev köpeği eğitme tak-
tiklerini deneyerek kırk yıllık sokak köpeğini terbiye etmeye ça-
lışmış, her seferinde dişi yediğiyle kalmıştı. Gene aynen bunun
akıl edemediği gibi, kırk yıllık sokak köpeğinin etse etse sokağa
edeceğini akıl edemeyen bir büyüğü, “İşediği zaman gazete kâğı-
dıyla götüne götüne vuruyosun, sonra da tutuyosun ensesinden, o
işediği yere burnunu sürttürüyosun. Hani burnu sürtüldü der ya
büyüklerimiz, o lâf burdan geliyo işte. Bi sürt sen, bak nasıl öğre-
niyo.” demişti meselâ da, daha gazete kâğıdını rulo yapıp hafifçe
vurmak için havaya kaldırdığı anda, vay sen misin kaldıran, kev-
gire çevirmişti kırk yıllık sokak köpeği bunu. Allah’tan davlumbazın
dübelleri tutuyordu hâlâ.

“Tamam Kemoş. Şirin gitti. İn.” deyip bunu davlumbazın tepe-
sinden indirdikten sonra “İyi ki bi de burnunu sürttürmeye kalk-
madın.” demişti Bûse. Bir de gülmüştü utanmadan.

Gözü Lucky’ye benzeyen simsiyah Beyaz’ı ararken, içlerinde
köpeğe benzeyen de tek oydu, aşağıdan ılık bir temas hissetti, eği-
lip baktı.

“Lan?”

Ender’in “Yelelisini ben alacam.” deyip duraktakileri kandır-
maya çalıştığı tüyleri kırpık kırpık olan yavru, ayağının dibinde
domalmış ıkınıyordu. Kıçını da bunun topuk kemiğine dayamıştı.

Başparmağıyla hafifçe ittirdi şöyle.

“Siktir git lan şurdan.”

Delimanyak, darbenin etkisiyle döke saça yuvarlandı. Çok fena
ciyaklıyordu; etinden et koparmışlar gibi.

Şirin hem görmüş hem de duymuştu olan biteni. Keyfi yerin-
deydi güya, kimseleri ısrası yoktu ama ısırmassan da olmazdı şimdi,
alışırdı bu adam. Kıcık kaptı, kalktı mecbûrî, sen kimin çocukunu
baarttırıyosun lan, memesine vantuz gibi yapışmış tek başına emen
Lucky’yi silkeledi, tüylerini kabarttı, hırladı, gürül gürül fırladı.

Kuş beyinli diye hakir gördüğün kuş, kendi yuvasına yapmaması gerektiğini bilir. Sen?

Sachin Kotwani

“**T**entürdiyot var mıydı evde?”
Vardı.

En çok tentürdiyot vardı. Dünya tentürdiyot endüstrisinin bütün tentürdiyot devleri bu eve çalışıyordu. Küveti bile doldurabilirdin; istemediğin kadar vardı. Ama Bûse’nin şu pisliğin arasından seke seke geçmeye hiç niyeti yoktu. Ayağını suya tutmaya gitmiş, yüzüne gözüne bulaştırınca komple banyo yapıp çıkmıştı. Saçları şapır şapırdı. “Bıktım yaa!” dedi. “İstemiyorum hiçbirini.”

Kemalettin, Bûse görmeden masanın üstündeki sidikli çorabı yere ittirmenin yolunu arıyordu, bulamadı.

“Ne yapalım o zaman? Sokağa mı salalım hepsini?”

“Ay ne diyosun Kemoş, salınır mı yaa? Günah yaa!”

“Ee, ne yapalım o zaman? İstemiyosan?”

“Ay bilmiyorum Kemoş.” Başını ellerinin arasına almıştı Bûse. Dirseğini masaya dayadı, tam sidikli çorabın yapış kısmına. “Ay bu ne yaa! Yeter ama yaa!” Tekrar banyoya koşmayacaktı. Eliyle sıyrıp attı dirseğindeki şeyi.

Kemalettin elinin kanını emiyordu zaten. “Tentürdiyot diyorum Bûse.” dedi sidikli çorabı yemek masasının üstüne koyan benmişim gibi. “Var mıydı diyorum.”

Bûse bezgin bezgin baktı kocasına. Kızamadı.

“Çok pis ısırmış ama bu sefer. Ne yaptın? Gene terbiye etmeye mi kalktın bilir bilmez?”

Allah Allaah! “Hıı...” dedi Kemalettin. Başlayacaktı şimdi terbiyesinden. Bir Bûse’ye eğlence olmadığı kalmıştı zaten. “Tentürdiyot diyorum sen ne diyosun. Yerini söyle de ben alıp geleyim madem. Kaniyo baksana.”

Bûse üzüldü bu sefer. “Yok yaa...” dedi, “... sen şey etme. Ben alır getiririm şimdi. Dirseğimi suya tutucam zaten. Nasıl da delmiş nankör hayvan.” Seke seke gidip dirseğini suya tuttu banyoda, ecza dolabından tentürdiyotla gazlı bez aldı geldi. “Uzat bakayım elini.”

Kemalettin uzattı. “Acıyo ama... Yavaş yap, tamam mı? Sü-rünce de üfle biraz. Pamuk getirmedin miydi?”

“Yoo... Hâllerimiz böyle.” Diş deliklerinin üstüne tentürdiyotu boca ediverdi Bûse.

“Anam! Naapıyon kızım yaa! Üfle üfle!”

Bûse üfledi. Bir şey iyi gelmişti ona, neydi bilmiyordu. Belki banyo, belki Kemalettin’in şu şaşkın hâlleri, belki bu çileye bir süre daha göğüs germek zorunda olduklarını hakkıyla kabullenmek; morali daha bir yerindeydi şimdi. “En iyisi sen annelerini bırak da yavrularını terbiye et Kemoş.” dedi Şirin’i göstererek. “Uğraşılmaz bunla, kolların dövme yaptırmış gibi oldu baksana. Sana da yazık ay. Hem ağaç yaşken eğilir, çocuklar daha kolay öğrenir kesin.”

“Kesin!” diye hırladı Kemalettin. “Durma, üfle...” Böyleydi işte bu kız. Her arbedede bundan önce delirir, bundan önce toparlardı.

Biraz daha üfledi Bûse, sonra gazlıbezi koydu deliklerin üstüne, “Plaster getirmeyi unutmuşum...” dedi, “Sen tut şöyle de alıp geleyim bi koşu.”

Kemalettin sağlam kalan eliyle yakaladı Bûse’nin kolunu. “Gel gel!” dedi. “Hayvan ısırıldığı zaman yarayı temizleyip açık bırakman lâzımmış. Üstünü kapatmayacaktımşın. Kâzım Hoca söyledi.”

Bûse'nin canına minnetti. İşveli işveli baktı kocasına, “Öpeyim de çabuk geçsin o zaman!” deyip eğildi, ıslak bir öpücük kondu tentürdiyot değmemiş kısma.

Kemalettin zaten gevrediydi, yumuşayıverdi. Şirin bile güzel göründü gözüne çocuğun. İçi yatak odasına doğru gidi gidiverdi. Zaten de ne zamandır şey ettikleri yoktu. Sırıttı. “Bi daha öp bakalım?”

Bûse bir daha öptü.

“Yukarı çıkıp beste yapalım mı?”

“Saçmalama!” dedi Bûse. “Şuraları silmem lâzım. Bırak ay.” Ama cilveleniyordu. Sileceği falan da yoktu zaten. Sil sil, gene aynı şey.

Kemalettin belinden yakalayıp kucağına çekti karısını. “Sen de hep böyle yapıyorsun ama!” Bu sefer eli böğründe kalmasını Allahım, ne olur Allahım!

“Bizde böyle...” deyip kıvrak bir hareketle kucaktan sıyrıldı Bûse. Hiç acımadan cilveleniyordu hâlâ. “Önce şunların eve pisleme şeyini bi hâllet, bi insan evi gibi bi evde oturmaya başlayalım, terbiye mi edeceksin ne edeceksin bi et güzelce, sonra bakarız.”

Kemalettin dişlerini sıktı. Ona sor buna sor, sonunda “Yerlere gazete döse...” demişti bir başka büyüğü. “Bu çok garanti bir yöntem. Avrupa’da da böyle yapıyorlar, gittim gördüm yani. Şimdi her yeri kaplıyorsun ya... Mecbûr gazetenin üstüne şey yapıyor köpek tamam mı. Sonra her gün birer birer azaltıyorsun koyduğun gazeteleri. Sonunda bir de bakmışsın hep aynı gazeteye yapmaya başlamış. Kaldır at o yaptığını, yerine temizini koy. Öbür temizlerini de belli etmeden azalt birer birer. Çok basit.” Aklına yatmıştı bu; elin avrupalısında ne taktikler vardı görüyor musun? Deneyecekti hemen. Bu sefer kesin tamamdı bu iş. Eve bir tomar gazeteyle gelip hevesle işe girişmişti. Antre, kapısız mutfak, koridor, kapısı genellikle kapanmayan odalar, üst kat, bodrum kat. Her tarafı komple gazete kâğıdıyla döşemiş, bir tek merdivenleri hariç tutmuştu. Çarşıdan geldiğinde gazeteleri görüp “Badana mı var?” diyen Bûse’ye

de “Bu sefer çözdüm işi canoş!” demişti bir havayla. Taktığı veren büyüğünün anlattıklarını ballandıra ballandıra anlatmıştı.

“Olur mu diyosun?” demişti Bûse.

“Çaresi yok, kesin olarak olacak.”

Kesin olarak olmamıştı. Şirin’in aklına yatmamıştı çünkü. Açın sokak kapısını, işeyip sıçıp gelsindi kadın. Nitekim Kemalettin’in emek emek döşediği her gazete kâğıdına ayrı ayrı hırlamış, ilk gün mecbûren her yer kaplı olduğundan birinin üstüne ettiyse bile daha ikinci gün gazetelerden birini kaldırdıkları anda gidip o boşluğa etmişti. Kemalettin, Avrupalıların bile aklına gelmeyen ikinci bir yöntem olarak “Biz de kaldırmayıveririz hiçbirini yerden.” demişti. Kaldırmamışlardı ama bu sefer de Şirin üstünde eşelendiği gazete kâğıdının yerden kalktığını keşfetmişti. Eşelenip eşelenip kaldırıyor, çıkan boşluğa döktürüyordu.

Çok bozulmuştu Kemalettin. Bu nasıl köpekti arkadaş? Bir ettiği yere bir daha etmiyor, koyun gibi döke döke dolanıyordu. Deli olacaktı yaa!

“Hani olur dediydin Kemoş?”

“Yaa bi dur Bûse yaa! Sen de yaa!”

Bûse, “İyi, karışmıyorum o zaman.” deyip bir durmuş, tam durmuştu.

Evi tastamam bok götürmeye başlamıştı böylece. Gazeteler orda burda tepilmiş, buruşup yığılmış, Şirin’in bokları gazete olmayan yerlere yapışıp kurumuş, işediği yerlerde küflü katmanlar oluşmuştu. İğrençti.

“İçim kaldırmıyo Kemoş!” demişti Bûse sonunda. “Durdum falan ama, gözlerimi kısıp da bakınca gazeteler kar yağmış gibi görünüyo, bunun bokları da penguen yavrularına benziyo. Penguenden de tiksindim. Niye bi çare bulamıyosun anlamıyorum ki. Bulan nasıl buluyo?”

Ne desindi Kemalettin? “Ama sen de bana hiç yüz vermiyosun canoş?” demişti ezile büzüle. “Kaç ay oldu, bi yatağımıza geçip

soyunup dökünüp beste yapamadık insan gibi.” Haklıydı oğlan. Rahmetli Lucky bu ikisinin karı koca hayatına ustalıkla son vermişti. Sonra ölmek sûretiyle yas tutturup bir kere daha son vermiş, son olarak da bıraktığı enikler dolayısıyla son olarak son vermişti. Duvarlara tırmanıyordu Kemalettin. Kaç ay yaa kaç ay, dile kolay! Bûse de farkındaydı durumun. O da özlemişti kocasının tenini. Hattâ sair zaman olsa özlemezdi ama ter kokusunu, horultusunu, yastığı vıcık vıcık eden salyasını, çarşafa yapışan kara kıllarını bile özlemişti. İyi çocuktu be. Yakışıklıydı da hem. Öz-lüyordun yani. “İyi tamam...” demişti hafiften pas vererek; “... Sen şu tuvalet terbiyesi meselesini bi hâllet, bi göreyim, bak sana söz, aynı gece sabaha kadar...”

“Noolur devam etme!” demişti Kemalettin. “Sus!” Yoksa oracıkta, gazetelerin üstüne devirdiği gibi... “Dayanamıyorum. Tek kelime daha edersen karışmam!”

İstemeye istemeye de olsa konuyu kapatmıştı Bûse şimdilik. Onunki de candı. “Hadi terbiye et o zaman.”

“Dur bakalım Bûse...” Edebilsek ederdik. “Bi acele etme bi.”

Et etme, çare bulamamıştı neticede. Ev elden gidiyordu. Üstüne de gani gani misafir. Zırt Ender çıkıp geliyor, pırt Osman, pat Sami, küt Selahattin, paldır küldür dalıyorlardı içeri. Bunlara geldikleri yoktu. Lucky’nin yavrularına geliyorlardı. Tek onlar da değil; kapı komşuları vardı bir de ama onlar geliyor sayılmazdı pek; ara sıra kendi evlerine gidiyorlar desen daha doğruydı. Misafirden bile sayma artık, o derece. Keraneden emekli bir kasiyer olan Elvan, bunlar abla diyordu, keraneden müstafi bir eski orospu olan Kısmet, bunlar Ferruh’la Elvan’dan duyduklarına bakarak bazen Gülseren bazen Kısmet diyorlardı kıza, Elvan Abla’nın seneler sonra kavuştuğu, asıl adı Ferruh, kendi dahil herkesin bildiği adıyla Ertuğrul, ki o da Kısmet’in ve aynı zamanda Gülseren’in nikâhlı kocasıydı, herkes her dakika burdaymış gibiydi sanki. Sanki Bûse, “Hadi tamam, gel sevişelim.” diyecek olsa da Kemalettin’in sevinç gözyaşları eşliğinde koşa koşa yatak odasına çıksalar, kapıyı

açtıklarında herkesi içeride göreceklermiş gibiydi. Öyle geliyordu yani. Bezmişlerdi artık.

Ama Kemalettin daha çok bezmişti; yükü daha ağırdı çünkü. Aklına esenin çıkıp gelmesi gıcığına gidiyordu, evet, hem de ne biçim gidiyordu, ama esas sinir olduğu, her gelenin bunu bir kenara çekip “Bak, bu anasına benzeyeni benim, ona göre ha!” diye tembih ve tehdit edip ağzından şerefli namuslu “Beyaz’ı sana vereceğim!” diye söz alması, onun üstüne yemin içirtmesi, onun da üstüne “Anan da avradın olsun mu başkasına verirsen?” diye sinirini zıplatması, en üstüne de kimseye söylemesin diye tekrar tekrar yemin içirtmesi ayrı gıcığına gidiyordu. Hepsinin gözü o pas lekeli, sivri kafalı, rugan gibi yağlı kayıştaydı. Ona söz ver, buna yemin iç, herkese söz verdiğini herkesten sakla, ağır geliyordu çok; yük geliyordu. Neyse ki Elvan Abla da tutturmamıştı bana ver diye. Bûse ara sıra denemeyecek kadar sıkça heves ediyordu ama onu hâllederdi Kemalettin. O kolaydı.

Da... Beyaz da Beyaz’dı ama. Kemalettin’in bile gözü oynuyordu sık sık.

Anasının kızıydı it! Kuyruğunu sayma.

*Ay ışığı bilâ destur rüyalarım dalar
Kuşkularımı bağlamış, uykularımı yolar
Daha kuşlar uçamazken, nergisler açamazken
Bir sen vardın gülümseyen, bir sen, bir de İnkalar...*

Ozan Emekçi

Çöpçü ağzını şapırdattı. Görüntüsü yoktu ama kokusu vardı meninin. Sıcak, yapış yapış, süt dolu, lömbür lömbür. Dili hafifçe dışarı sarkmıştı; pembe pembe parlıyor, caklıyor, emiş sesleri çıkarıyordu. “Bu ovlanın iştahından illallah!” diye geçirdi içinden Şirin. Rüyasında bile meme emiyodu pis. Emzirip uyutmuş hepsini, inip Kemalettin’in çalışma odasında hacetini gördükten sonra gelip yavruların yarım metre uzavına kıvrılmıştı. Kasten sırtı dönüktü ki, bu uykuya dalınca biri gelip memesine yapışmasın. Ama kafası çocuklardan tarafa bakıyordu. Çenesini sol patisinin üstüne yasladı. Uyku öylece gelirdişindi. Gözü Yeleli’ye gitti. Rüyasında koşuyodu salak. Güldü. Hep böyle olurdu, hep rüya görürdü köpekler. Daa gözleri açılmadıvı, bi tek ışıkla karanlıvı bildikleri hâlde bebek köpekler bile görürdü her zaman. Bunların, evet, gözleri açılmıştı ama bi şey girmiyodu daa içine. Bi tek ışık giriyodu. Minik bi hırıltı duyup bakışlarını o yana süzdü. Delimanyak, gözleri pır pır ede ede hırıldıyordu uykusunda. Hiç şaşırmamıştı Şirin yani. Manyak netçede. Ona da güldü. Sarıbilli ciyakladı; rüyasında ne görüyodu Allah bilir. Bi daa güldü. Gözkapakları kapanmaya başlamıştı yavaştan. Kuduruk küçük küçük hevledi, ona da güldü, tam bi de Lucky’ye güleyim diyodu, baktı kaldı. Bi tuhafılık vardı çünkü. Lucky, rüyasında öbürsülerinin yaptığı körleme hareketleri

yapmıyo, gözü açkımış da görüyomuş gibi bi sola bi saaya yatır-yodu sivri kafasını. Dikkatli baksa kaçardı uykusu, onun için “Aa!” deyip dikkatsiz dikkatsiz bakmaya başladı. Onu diyodu işte, köpekler sadece bakıp görüp düşünürken yan yatırırlardı kafalarını. Valla. Peki bu Lucky ne yapıyodu böyle; bakamadıvı hâlde bakıp göremedivi hâlde görüp düşünemedivi hâlde düşünürmüş gibi? Nasıl rüya görüyodu bu; sahiden de görürmüş gibi? Alla Alla yaa! Gitse, yalayıp dürtüp filan uyandırır mıydı acabağa? Yok ama... Yorgundu çok. Gözleri de ne güzel kapanıyodu hem. Bakarsın bu-nun anasını falan görürdü rüyasında, sohbet ederlerdi. Daldı gitti, on saniye sonra da horlamaya başladı. Bilseydi ki şu Lucky diye isim koyduğu beyaz kuyruklu siyah doberman yavrusu sahiden de rüya görüyor, katiyen uyuyamazdı.

Geceydi, onu biliyordu Lucky, sokaktaydı ama sokağın ne olduğunu bilmiyordu. Tepede tabak gibi ay vardı ama onun da ne olduğunu bilmiyordu. Işık işte.

Coşmuş, kocaman bir köpek gördü az ileride. Uzun boynunu denizati gibi kıvrırarak sivri kafasıyla havaya kamçılar atıyor, dilini küçücük çıkarıp kendi burnunun ucunu yalıyor, inliyor, altına damla damla işiyor, kısa kuyruğunu hep sağ ya da hep sol tarafa sallıyor, sağa sallıyorsa sağ, sola sallıyorsa sol yana devriliyor, devrilir devrilmez ayağa fırlıyor, daha yüksek sesle, böğürür gibi, şikâyet eder gibi ağlıyor, yalvarır gibi sızlanıyor, sevinir gibi ci-yaklıyor, ak saçlı bir adama bir şeycikler söylemeye çalışıyordu. Küçük Lucky de onun ne yaptığını anlamak için kafasını bir sağa bir sola yatırarak göbeğini çatlatıyordu rüyasında. Az daha çat-lattı, iyicene baktı.

Coşmuştu büyük köpek, orası belliydi ama ağlıyor muydu gül-lüyor muydu yani, ne? Ağlıyor desen değildi şimdi, gülüyor desen o da değil. Öyleyse ne yapıyodu yaa? Hem kimdi bu koca şey? Bu adam kimdi? Bu niye bu kadar çok benziyordu bu kocaman köpeğe? Daha kendini görmemişti, neye benzediğini kendi bilmi-yordu, ama bu kocaman köpeğe benziyordu işte, ne bilsin Lucky, bana ne, bilmiyordu ama biliyordu.

Kafasını sağ taraftan kaldırıp sol tarafa devirdi, biraz da sol orasıyla düşünmeye çalıştı. Düşünürken düşünürken, o adam konuştu birden, “Sevgili Lucky!” dedi. Bu buna ismini diyor sandı, yalpalayarak yanına gitmeye kalktı, ama baktı ki o kocaman köpeğe demiş, düşünmeye devam etti. Lucky demişti adam yaa! Bunun adını demişti. Ama buna dememişti, o kocaman köpeğe demişti. Hayret yaa!

Tam daha da iyice hayret edecekti, o kocaman köpek durdu birden, buna döndü. Ne güzel gözleri vardı! Yavaş yavaş, havayı koklaya koklaya yaklaştı, tepesine geldi, eğilip açtı kocaman ağzını, bunun kafası kadar dişleri vardı, ağzına aldı bunu, kaldırıp taşıdı biraz, götürüp bir kapının önüne bıraktı. Hiç korkmadı bu. Şimdi kocaman köpek buna bakıyordu üstten, nefesi sıcak sıcaktı ne güzel. Eğildi, “Bav!” diye bağırdı buna, bunun ödü patladı ama korkmadı gene, sonra az daha eğilip kafasını kokladı bunun, bu azıcık kaçırdı altına falan ama gene hiç korkmadı, sonra burnuyla ittirip çevirdi arkasını, poposunu havaya kaldırttı, bacaklarının arasını kokladı, sonra ne güzel bir dil attı mamişine, çişini temizledi bunun, sonra kulaklarını falan hep yaladı. Hiç korkmadı ama bu. Sadece az daha çok işedi falan. Sonra dokunan eden olmadığını görünce dönüp baktı aşağıdan. Bir de ne baksın, o ak saçlı adamın peşine takılmış gidiyor kocaman köpek. O zaman da korkmadı ama çığlık çığlığa bağırmak istedi yani. Attı kafasını geriye, iyi bir yaygara koparacaktı, belki o zaman döner gelirdi o kocaman köpek; bir başladı, tam başladı:

“Bev bev bev bev bev...”

Şirin açtı gözlerini. Nooluyodu yaa? Hemen Lucky’ye baktı. Gözkapakları, altında pire geziyomuş gibi kımıl kımıldı ve aynı Lucky gibi havlıyordu it. Demin gülmediydi, bu sefer güldü.

*Çün sana gönlüm mübtelâ düştü
Derd-ü gam bana âşinâ düştü.*

*Vechini görsem dağulur aklım
Zülfün âna çün muktedâ düştü...*

Niyâzî-i Mısrî

Lucky, capırtı seslerine uyanıp o yana baktı. Rüyada olmadığı için göremiyordu henüz; kardeşlerinin yumağını seçebildi. Kı-mıl kımıl bir karartı. Demek ki herkes emiyordu bu hariç. İştahı da hiç yoktu ama, Şirin’e doğru gitmek istedi. Yeni öğrenmişti emek-lemesini, çok güzel oluyordu. Sivri kafasını dikti, ayakları titreye titreye emeklemeye başladı. Aa? Niye uzaklaşıyordu yaa bunlar?

“Mıyk?”

Kemalettin hoş kokulu evin kapısız mutfağında Bûse’nin önüne sürdüğü, yoğurdu içine yaş ceviz kabuğu atılıp kaynatılmış iplik gibi yemyeşil oluncaya kadar semizotuyla özlenmiş soğuk spaget-tiye bakmamak için salonda emişip duran köpek sürüsüne bakı-yordu. Beyaz’ın geri geri gittiğini görünce çatalıyla gösterdi:

“Bak bak, salağa bak. Gene geri vitesle takmış, mersine gide-ceğine tersine gidiyo. Bi de ağılıyo salak.”

Bûse baktı.

“Ay öyle deme kıcıma Kemoş!”

“Ne diyeyim kıcına canoş? Salak işte. İnsan geri geri gittiğini bilmez mi? Kaldı ayazda. Bak.”

Bûse'nin de içi bayılmıştı artık soğuk makarnadan. Tabağa döndürdü gözlerini, çatalının ucuna bir parça aldı. "Bilmiyo işte." dedi. Ağzına tıktı. "Kalk da memeye yerleştiriver. Benim ağzım dolu şimdi."

"Allah Allah yaa!" Kıza bak sen! "Bana ne yaa? Ben mi emzirttim bugüne kadar?" Hiç yaklaşmak istemiyordu şu köpeğe. Gerçi bir süredir yavruları ellemelerine, alıp alıp sevmelerine kızmıyordu Şirin, daha doğrusu kızıyor da sadece hırlamakla yetindiği için zarar vermiyordu ama sağı solu belli olmazdı bunun. Sinsi yılan.

"Ay aşkolsun yaa!" deyip kalktı Bûse. Zaten şu şeyi yememek için bahane arıyordu, çatalını sertçe attı tabağın içine. "İştah da bırakmıyosun adamda." Kalkıp salona geçti. Beyaz, uyandığı yerden yarım metre daha gerideydi şimdi, cikleyip duruyordu. Eğilip aldı eline, alınca bir tuhaf oldu, nasıl güzeldi Allahım, sürmeli gibi, vücudunun üst kısmını geride tutarak koluyla uzanıp kardeşlerden oluşan öbeğin üstüne bıraktı. Seninki hemen kesti ağlamayı, mık mık etmeye başladı. Şirin hırlamamıştı hayret. Hattâ kuyruğunu da lalettayın vurmuştu şöyle yere. Fırsat bu fırsat azıcık daha elledi Beyaz'ı. Ay bu velet çok başka bi şeydi yaa! Hay Allah! Acaba Kemoş'a bir daha söylese de, ısrar mısrar, hattâ rüşvet, şunu vermeselerdi miydi? Kimse bunlar gibi bakamazdı hem. Acaba?..

"Ben diyorum ki Kemoş... Şimdi acaba diyorum..."

Kemoş karısının ne diyeceğini biliyordu, "Demiyosun canoş..." diyerek kesti sözünü. "Şimdi veya sonra, acaba macaba demiyosun ilelebet. O aklındakini unutuyosun, hemen buraya geliyosun."

Bûse bozuldu.

"Ne biliyosun aklımdakini? Belki başka bi şey diycem?"

"Dur tahmin edeyim..." dedi Kemalettin, "... Acaba bu Beyaz bizde mi kalsa diyecektin. Doğru mu bildim?"

"Öf yaa!" dedi Bûse. Elleri kolları fazlaca sallanmıştı. Şirin hırlamaya başlayınca kocasının yanına kaçtı.

Şirin'in gözü Lucky'deydi.

Kız! A aa!

Allah seni!

Şuna bak yaa! Nası bi zeki bi şeydi bu yaa!

Geri geri emekleme yeteneğinin hasılatını topluyordu zeki şey. Bûse'nin bıraktığı yerden aşağı doğru kışın kışın kaymış, Yeleli'nin ağzındaki memeyi kapmıştı bile. Şimdi ayazda kalan Yeleli'ydi.

Kemalettin Bûse'yi avutmaya çalışıyordu ötede.

“Senden anlayış bekliyorum Bûse...” diyordu. “Kaç ay oldu, bi aile hayatımız –aile hayatımızla cinsel hayatımızı kastediyordu– yok. Bu hadi mühim değil, ama bak, beraber bi sokağa çıkamaz olduk, her tarafı bok götürüyo, bi sosyal hayatımız –sosyal hayatımızla da cinsel hayatımızı kastediyordu– kalmadı. O gene neyse de, bizim bi ev hayatımız var Bûse, yatak odası hayatımız falan var –yatak odası hayatımızla da cinsel hayatımızı kastediyordu– taksi durağımız yok. Bi duvarda zilimiz eksik, şunların yüzünden taksici besliyoruz her Allah'ın günü, bütün durak burda. Hem de ta rahmetli Lucky'yle beraber bi geldiler, bi daha da gitmedi herifler. Niye? Çünkü bu sefer de Lucky'nin çocukları kaldı başımıza da ondan. Tamam, kalsınlar, bi görevimiz varmış, yaptık, bi müddet daha yaparız, ama ömrümüzün sonuna kadar yapmıycaz di mi? Yeter yaa. Bi cinsel hayatımız –cinsel hayatımızla zaten cinsel hayatımızı kastediyordu– olmayacak mı bizim yaa? Bıktım yaa!” Çok istiyordu Bûse'yi, deli oluyordu, sinirleri bozuluyordu.

“Bana sesini yükseltme Kemoş!”

Ama yükseltmişti bir kere. Yalvar yalvar sonuç fos, bir de tepesi atmış gibi yapacaktı bakalım. “Yükselttirme canoş, yükselttirme...” diye bağırды. “Bunu elli bin defa konuştuk, şu pis şey git-sin, yavruları da sahiplendirelim tertemiz, Lucky'den başka köpek girmeyecek bu eve dedik. Demedik mi? Dedik. Benden daha çok da sen dedin. Ondan sonra da diyosun ki niye sesini yükseltiyosun diyosun. Yükselttirme. Allah Allah.”

“Ne bağırıyosun yaa!” Bûse dudaklarını dökmüştü aşağı. “Zor yaparsın sen benle beste meste. Bekle!”

Kemalettin iç çekti. “Yaa öyle demek istemedim Bûse...” Allah da bin belâsını versindi inşallah, çenesi kopsundu. “Vallaha bak.”

“Geçti geçti. Küstüm sana ben.”

Şirin yayıldığı yerden ters ters baktı bu ikisine. Gene cavıl cu-vul ediyodular. Deminden beri hiçbi yere işeyip sıçmamıştı hal-bükse, şimdi niye bavırıyodular acabağa? Çişinin geldiğini mi anlamıştılar dersin? En iyisi muvattap olmayacaktı, bi ara gider yapardı bi yere.

*Aradığım candadır, can da ve hem tencedir
Bilir iken bendedir, çağırırım dost dost...*

*Ne yerdeyim ne gökte, ne ölüyüm ne zinde,
Her yerde her vakitte, çağırırım dost dost...*

Niyâzî-i Mısrî

Ne olmuştu bize?

Sen, yatmak nedir bilmeyen kadın, mütemâdiyen yat dur.

Ağzını örtüp kibar kibar esnedi Mücellâ Hanım.

Ne olmuştu bizemiş! Bu da soru muydu recâ ederim. Meczup gibi lâf yetiştiriyorduk kendimize.

Bir kurdu şöyle havsalasında. Şu olmuştu:

Adım adım gelmişti kan uykularının kıyısına. İlk evvel, madem sağolasıca artık sağ değil, ne vakit yatsam olur ne vakit kalksam olur deyip usuldan usuldan yatma kalkma vakitlerinin intizamını değiştirmişti. Zerre farkında değildi neyi ney etmiş, neyi şurdan kaldırıp şuraya koymuş, neye bakmış neye bakmamış. Zirâ uyanık dursan ne? Uyuyayım bari deyip başlamıştı temrinlere neticede. İnsandınız, temrin etmeseniz olmaz.

Müsamere yapan çocuk gibi yummuştu gözlerini. Beklemişti ki uyku gelsin. Her gün, yalnızlığı aklına her düştüğünde, çocuklarını, torunlarını her yâd edip yandığında, sağolasıcanın her hasretine yanıp da onu her arayıp bulamadığında, şu hayatta kime dokunduyrsa ölüp gittiğini her yeni baştan idrâk edip her kahr-ı perişan olduğunda, muvaffak olamamış intihar teşebbüsüne her apırıp

her köpürdüğünde diyordu ki bari uyuyabilseydim iki lokma, vakit geçer gider hiç olmazsa; yumuyordu gözlerini sımsıkı, uykuyu temrin ediyordu.

Temrin temrin temrin...

Alışmıştı. Evvelâ bir lokmacık bir lokmacık, gıdım gıdım uyur olmuş, azdı uzdu fekat uyku uykuydu en nihâyetinde, düztaban da olsanız evlerden ırak, her meyle meyline göre basmasını öğreniyordu ayağınız, insan her şeye alışıyordu, bir miktar daha alışmıştı.

Böyle böyle derken efendim, miktâren arttırıyordunuz farkında olmadan ve her gün daha fazla uyuyabiliyordunuz git git.

Daha da arttıracaktı uykunun miktarını. Kararlıydı.

Bir sitem gönderdi:

“Elimde kalan son güzelliği de aldın yamacına Ya Rabbi...”

Elinde kalan son güzellikten kastı ise hâzâ canı canına denk, sudan aziz Tahsin Bey değildi mâteessüf. Hattâ bir insan bile değildi. Kelpti bir; bir köpek. Luki’ydi hâsılı. Luki demeye dili dönmüyordu; onu da pek temrin etmişti ama olmuyordu, şu âlemdeki her çeşit u’yu diyebilip söyleyebiliyor, iş Luki’nin u’suna gelince bir türlü Luki diyemiyor, dön dön Luki diyordu.

Lukicik. Tahsin Bey’in “Sevgili Luki”si.

O idi işte son güzellik: Luki, oncağız. Sondan bir evvelki güzellik ise Tahsin Bey idi. Ne yaparsınız; böyleyken böyle idi.

Azar azar, alıştırma alıştırma, gün be gün mütehassıslaşmıştı uyuma mevzuunda.

Uyu uyu, daha fazla uyu ve bir de bakıyordunuz ki hem alışmış hem sevmişsiniz hayırsız; gözünüzü açasınız yok, doğrulup da şu dünyanın hayhuyuna karışasınız yok. Nasıl olsun; ilâve bir yarın sabaha dahî kadem basasınız yok yok.

Hep bu, hep.

Tahsin Bey'in vefâtından da bu mesûl idi fekat zımnen mesûl idi ondan, velâkin Luki'nin müsebbibiydi bizzat. Alelâyân. Hatırından çıkmıyordu.

Düşünüp duruyordu ki yükleneyim, ezâsını içime içime çekeyim, fekat düşünürseniz yüklenebilir misiniz o yükü?

Ne mümkün!

Uyursanız yüklenirsiniz ancak. Dünya döner haberiniz olmaz, güneş doğar, ay söner, üç gün beş gün daha geçip vâdeniz yeterken siz mışıl mışıl bîşuur, canınıza minnet.

Bir sitem daha gönderdi:

“Ah o gün! Ahh!”

Tam da ömrüne kendi elleriyle nihâyet vereceği o gün, sağolasıcanın kadim dostu ve fekat umumhâne godoşu Yaşar Yazıcı Beyefendinin, “Geçip gitmiş o güzelin geride bıraktığı bu güzel yâdigârına tutununuz Mücellâ Hanım.” dermiş gibi Luki'yi tutup getireceği tutsun sana? Âdetâ.

Ah! Tutununuz der gibiydi efendim. Billâhi.

Tutunurduk muhakkak. Artık sevmiyormuş gibi yapmanın mânâsı yoktu o bîgünah köpeciği; hem onu tutar hem de ona tutunurduk. Oyun bitmemiş miydi azîzim? Bitmişti. O bize biz ona. Fekat kader! Alelacele karyolanın altına süpürüverdiğimiz hapçıkları o kuzucuk, sen yalayıp yutuver, zehirlen şurada, kaç git sokaklara permeperişan, Kasap çocuğumuz seni bulup götürsün Batıkent'e, hem yavrula orada, hem de yavruladık sıra teslim et o güzel canını. Elbet bizim yüzümüzden.

Biricik güzelimizin güzel emanetiydin gûya. Öl git sen. Tüh!

Ah, nasıl uyanık kalırdı insan?

Bir sitem daha:

“Ah Lukicik!”

Gitmiyordu zavallıcığın perişan hâli, gözünün önünde duruyordu. Tek bir tesellisi vardı; uyur gibiydi ölürken Luki. Tahsin Bey de uyur gibiydi.

Ölüm, uyku gibiydi.

O hâlde uyuyacaktı Mücellâ Hanım. Muvaffak olabilirse ilelebed, mümkünse ölünceye değin.

Ne de güzel isabet buyurmuştu rahmetli sağolasıca! Evet, ölümün ikiz kardeşi idi uyku. Şunu da biz isabet buyuruyorduk mââmâfi; baldan da tatlı idi hınzır. Kalkıp da ne yapacaktınız zirâ? Tuz mu kavuracaktınız, idmana mı gidecektiniz, komşu mu gezecek, çık çık orlon kazak mı örecektiniz? Şu göremez olasıca gözlerinizi niyçün açacaktınız? Ne faide otur otur, düşün düşün, kur kur, yan yan? Ömür bir oyalanmaca değil miydi neticeten? Nasıl oyalanacak, ne ile avunacaktınız?

Hiç. And olsun hiç.

Yatınız, uyuyunuz, yumunuz gözünüzü şimdi bu vakit, açınız ki o açtığınız vakit başka bir vakit. Ne hoş! Dört nala sürünüz zaman beygirini, gidiniz gidiniz gidiniz, bir de uyanınız ki en son, gelmişsiniz menzile, menzil size gelmiş veyahut, Ezrail Aleyhis-selâm tırpanını bilemekte mütebessim.

En güzeli efendim, en güzeli. Yatınız, uyuyunuz. Ölünceye değin uyuyunuz.

Yattı.

Oturuyordu esâsen. Yatmak ona çok fazla müsamere gibi gelince temrinler esnâsında hep bunu düşünüp durmuş, düşünüp durunca da uyuyamamış, yatalak uyuyamayacağına akli kesince de oturarak uyumayı tecrübe etmiş, şükür gün gün becerir olmuştu o vaziyet. Bir vakittir o şekil dalıyordu şu koltukçağızda. Ne bir lokma yiyesi vardı ne bir yudum içesi. Uyuyası vardı sâde. Bir daha da uyanmayası.

Yasladı kafasını geriye, karyola başlığının biraz ötesine, sağolasıcanın kırk sene baş koyduğu yastığın hizasındaki fotoğrafa

baktı, gözlerini hafiften kısıp kirpikleriyle çizgi çizgi taradı Tahsin Bey'in saçlarını.

“Ah Tahsin Bey...”

Çok ah etmeye başlamıştı, çok. Çok sitemkâr olmuştu.

“Revâ mıdır bu, siz uyur ben uyanık? Ah sağolasıca!”

Sitem etmesine ediyordu da kızdığını yoktu Bey'ine tövbeler tövbesi, bırakıp gittiğini düşünmüyordu. Şu çocuk bahçesinde oynayıp duruyorduk hepimiz, koşup gidecektik annemiz çağırınca. Ne yapsındı Tahsin Bey, emir büyük yerden, çağırılmıştı, gitmişti.

Ama ah!.. Luki'yi çağırın eden yoktu ki. Bizden sebep gitmişti o kuzucuk. Ah!

Bunları düşündü uyurayak.

Bir şey daha vardı düşündüğü.

Bir menziliniz vardı sizin efendim. Onu kat edecektiniz mecbûr. Karanlıkta fırlatılmış köz gibi, varla yok arası bir yay çizecektiniz göğe, buna ömür diyecektiniz... ve sonra ereceğiniz yere erip ölüm diyecektiniz buna da. Menzil belli mi? Belli. Biliyor muyuz? Zinhar! Uyuyunuz şu hâlde. Uyuyunuz efendim. Hem vakit ge...

Uyudu.

Fekat...

Fekat?

Ne demeye benden önce giderdiniz siz, a budala! Beni üzmeye ne hakkınız vardı sizin? Küstah!

Tahsin Baydur gülümsedi.

“Yahu Mücellâ Hanım, gene mi sinkaf?”

En edepli pozunu takındı Mücellâ Hanım. Ne rüyada olduğunun farkındaydı ne de Tahsin Bey'in öldüğünün. “Estağfirullah!” dedi. Belden yukarısını hafiften sağ cenâhına döndürüp dizlerini kibarca birleştirdi hemen, boynunu dikeltti, ellerini de ressama poz verirmiş gibi üst üste koydu. “Seneler senesi bir sinkaf olsun işittiniz mi ağzımdan Tahsin Bey?” Soylu bir edeple yetiştirilmiş, aile

denen müessesenin temel direğinin ailenin reisi olduğunu hüsn-ü kabûl etmiş ve ayriyeten saygı denilen şeyin çekinmeyle karışık sevmek olduğunu bilhassa yaşayarak idrâk etmiş bir hanımefendi idi kendisi. Ve de bundan mütevellit, kocasından hâd safhada çekinen bir hanımefendi.

Gel de adama küstah derken yakalan sen!

Yutkunup bir çıkış ararken Luki'nin hatırası yetişt i imdadına. Onu sevmiyormuş gibi yapma oyunu yetişt i. “Ben ki size olan h rmetimden evin her yerine idrar eden, büyük abdestini eden ve bunu yaparken de bilhassa en sevdiğim mefr    tın, ille de rahmetli an-neciğimin terekesi Şu ipek Acem halısının içine eden o i inin karras   d   ına vurmu , o nankör, o evlat olsa bir l  hz  sevilmeyecek, afbuyrun büyük abdestinizi atsan öz bir dirhem yap   mayacak, yüzünü gören büyükbaş sütten kesilecek, nesebi Gayri sahih o kuduras  ca gudubete dah  r  za g stermi im de ağız  m çöp tek kelime etmemi im, hat  r  n  z o radde büyük, size mi sinkaf edeceğim recâ ederim!” Ona d n gibi gelse de esâsen bir zamanlara mahsus bir oyundu bu. Evi her yan  ndan örümcek ağı gibi sarm    huzursuzluğ  n, mutsuzluğ  n ve hüznün bütün kabahatini Luki'nin üstüne atmak sûretiyle Luki'yi su luyordunuz n m ten hi. Oyun bu idi. Her ikiniz de en az bir diğeri  n özin bildiğ   kadar biliyordunuz ki bu alel y n bir oyundur ve fekat ikiniz de bilmiyormu  gibi yapıp ikiniz de bir diğeri  n  n bilmiyormu  gibi yapt  ğ  n  n bilmiyormu  gibi yapt  ğ   bir oyun. Açık oyunu efendim, söylemesi ay  p.

Tahsin Bey k  s k  s güldü.

“   hi Mücellâ Hanım... Şimdi ettin ya sinkaf. Sevgili Lucky'ye saydırmaya ba lamadan önce küstah dedin, budala dedin ya bana? Hepimiz duyduk i ittik.”

Mücellâ Hanım sırt  n  n dikle tirip topuzunu yokladı, dik dik bakarak “Hepimiz kim recâ ederim!” diye c  k    tı. “Sersem sersem konu may  n öz kar  ma geçmiş!” Dilini  sırd  .

“Bravo!” dedi Tahsin Bey. “Gene bana sinkaf. Vallahi bravo.”

Mücellâ Hanım dudaklarını da ısırđı. Rüyada olduğunu hâlâ fark edememişti ama tersine gelen bir şeyler olduğunun farkındaydı. Misâl, nerden çıkmıştı bu Luki bahsi durduk yere? Tahsin Bey’le güzel güzel sohbet etmek dururken niyçün sapmıştık o sapğa? Velew ki sapmış olalım, sağolasıcayı toprağa verir vermez – toprağa verdiği sağolasıcanın karşısında sağ salim durduğunun da farkında değildi– şu fotografın karşısına oturup sülh-u salâha ermemiş, karşılıklı, ben “Sevmeyeceğim!” o “İlle de seveceksin!” pozları yapıp duracağız diye bir güncük olsun başını okşayamadığımız, o sivri, o ıslak, o serin burnunu adamakıllı öpemediğimiz o kara boncuğu en nihayet adamakıllı basmamış mıydık bağrımıza?

Basmıştık.

“Hayır Mücellâ Hanım, basmamıştın. Yaşar tutup da getirmeseydi Sevgili Lucky’yi, çoktan canına kıymış olacaktın sen. Senin içeceğin hapları o içti, senin yerine de o öldü, unuttun mu?”

Mücellâ Hanım afalladı. “Fekat?..” Zihnimizden geçeni nerden de biliyordu sağolasıca?

Tahsin Bey bunu da bildi: “Ben öldüm Mücellâ Hanım. Bağrıma basabiliyor muyum seni? Sen de ölecektin; nasıl basacaktın o zaman Sevgili Lucky’yi bağrına? Öldüm öldüm.” Kollarını kanat gibi açıp kendini sergiledi. “Bak, ölüyüm ben.”

Ya Rabbi!

Sahi... Buydu demek tersine gelen.

“Tahsin Bey? Evet... Dilim varmıyor, Allah uzun ömürler versin amma öldünüz sahiden de efendim. O hâlde nasıl oluyor da... Yoksa rüya mı görüyorum?”

Tahsin Bey gülümsedi.

“Belki.”

Mücellâ Hanım ağlamaya başladı. Belki ne demekti Allah Lillah aşkıyçün? Rüyaydı işte. Hem de Tahsin Bey’li ilk rüyası. Uyu uyu, ne bakkalı kalmıştı ne manavı ne kapıcısı ne taksicisi ne damacana sucusu, herkesleri, her şeyleri görmüştü de şu güzel adamı

görememişti bir. Ah ne güzel şeydi, hem rüyada ol, hem de rüya gördüğünü bil. Ah hiç uyanmasa insan keşke! Ah Tahsin Bey!

“Ağlama Mücellâ Hanım.”

“Kafamın içini kurcalayıp durmayınız recâ ederim! Ben rüyamda ağlıyorum hem.”

Tahsin Bey ciddileşti.

“Ağlama. Giderim bak.”

“Fekat...” Duramıyordu ki insan; nasıl ağlamayacaksınız? “Tahsin Bey...” Ağlamaktan katıldı Mücellâ Hanım. “Yapmayınız, bitmeyiniz, gitmeyiniz...”

Uzaklaşırverdi Tahsin Bey.

“Sana giderim demiştim.”

“Tahsin Bey...”

Yanakları sıırılsıklam, burnu akmış, gözleri acıya acıya uyandı. “Ah canım benim...” dedi fotoğrafa bakarak; bir kere daha intihar düştü aklına. “Ah sağolasıca! Bitmeyecek bir rüya biliyorum ammaa...”

O gün ve o gün olan o tuhaf şey olmasa, tereddütsüz tekrar denerdi. Lâkin müteredditti.

İllâ ki o gün.

O tabanca kafalı siyah boncuğun el değmez göz görmez akıl sır ermez bir ulu yerden gönderilmiş ulvî bir mektup gibi Yaşar Yazıcı Beyefendi’nin yanı sıra karnı da burnunda çıkıp gelip “Sen ölmeyeceksin, ben öleceğim, böyle yazıldı.” dercesine şuraya tep-tiğimiz hapları yalayıp yutup bebeciklerini dünya gözüyle emzi-remeden bir âlî vazifeyi ifâ eder gibi ölüp gitmesi...

Yüce Allah’ın yüce irâdesi “Sen öl Luki, sen ise yaşa Mücellâ!” buyurmuş demek değil mi idi bu?

Kat’iyyen öyle idi.

Ve sen buna rağmen inâd et, ömrüne kendi ellerinle nihâyet vermeye bir kerre daha yelten şimdi!

İşte bundan müteredditti.

Bir kerre daha intihara teşebbüs edecek olursa bir sevdiğini daha toprağa uzatacakmış gibi geliyordu. Değil mi ki Rabbül âlemîn, İbrahim Aleyhisselâm'a koç gönderirmiş gibi Lukiciği göndermiş de sarâhaten emretmiş: “Daha değil Mücellâ!”

Râm olmak lâzım değil mi idi o hükme? İstemesiniz de?

İstemiyordu hakîkatte, istediği tek şey vardı; ölmek. Heves ve murâd ediyordu ki canıma kastedeyim tekrardan, güzel güzel öleyim gideyim, lâkin korkuyordu. Ölmekten değil elbet. Tahsin Bey'in gittiği yere gitmekten kim korksun? Korktuğu, yeni bir felâkete sebep olma ihtimâliydi; bunu ciddi ciddi düşünüyordu; âdetâ imân ile. Ki bir defa teşebbüs etmiş, bir masumun daha felâketi olmuştu: Luki'nin.

“Şu hâlde?..”

Düşüne düşünce kalktı. Ulu bir makâmdan gelen bir mektup? Pek de âlâ yakışmıştı hakîkaten. Buydu işte Luki. Dünya gözüyle okumaya fırsat bulamadığı, husûsî, çok güzel bir mektup. Allah lütfedip göndermiş sana, son ânında kapına dayamış kuzucuğu, demiş ki “Sen mukadderâtın hilâfına kendini öldürmeye cüret ettiğin için ben de sana ceza olarak bunu öldürmeyi murâd ettim!” Değil mi efendim? Kiminle inatlaşıyordunuz siz? En büyük günahınız da bu olmaz mıydı belki?

Olurdu gibi geliyordu.

Belki de öte dünyada cezalandırılıp “Suçun büyük Ey Mücellâ. Tahsin Bey'den men edildin. Onu göremeyeceksin ilelebed.” buyurulmaz mıydı bakarsınız? Hem belki bu bir bidâyetti efendim, belki dön dön uyu, uyu uyu rüyanda Tahsin Bey'i gör, o şekil oyalan oyalan, o sağolasıcanın yanına ebediyyen gideceğin vakte kadar avun demekti belki bu. Nihâyetin kemâli bidâyetti belki. Nerden bilecektiniz?

Fekat belki de değildi. Belki ölüm öte âleme bir seyahat felan değil, kupkuru bir uyku idi bilâkis. Allah'ın gücüne gitmesin, uyuyor ve geçip gidiyordunuz belki. Hiç gelmemiş gibi.

Bilemiyordunuz.

Banyoya girip yüzüne soğuk sular çarptı, kurulandı, bir daha çarpıp bir daha kurulandı, topuzunu düzeltti, çarşıya çıkacakmış gibi üstüne başına çeki düzen verdi, döndü yatak odasına, “Yatayım bari biraz daha.” dedi, koltuğa oturup gözlerini sağolasıcının fotoğrafına dikti. Nasıl da özlemişti hemen.

Geçiverdi içi.

Uyku ne güzel şey idi meğer.

*Hakikat bir gizli sırdır
Açabilirsen gel beri
Küfr içinde imân vardır
Seçebilirsen gel beri...*

Şah Hatâyî

Kasap Selim çok sıkılıyordu. Yıllar yılı şoförlüğünü, korumalığını, sırdaşlığını, haddini aşmak olmayacaksa eğer arkadaşlığını yaptığı Tahsin Bey Hakk’a yürüdükten sonra dünya iş gücele bir de direksiz şevroleyle bir başına kalmış, kapısında yattı, mesele değil, ama Mücellâ Hanım Teyze istemiyordu yardım mardım, ne edeceğini bilemez olmuştu. Alışverişini yapayım Mücellâ Hanım Teyze, yok çocuğum, Mücellâ Hanım Teyze hadi seni gezdireyim biraz, istemez çocuğum, bir şey lâzım mıydı Teyzeciğim, lâzım değil idi çocuğum. Hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti kendini, hapiste bile. Ankara kocaman bir patlak kâsesiydi, bu da ateşini almış tek bir patlamış mısır, o yana bu yana sıçrayıp duruyordu. Tahsin Bey rahmetli, “Hadi ben ölüyorum, sen de benim arabaya iki tur bin, hevesini al.” demişti sanki. Binip duruyor, hesaba kitaba işe güce birtakım ince ayarlara bakıp gezip dolaşıp duruyordu. İş yerine veya bankaya gitmemişse her seferinde de iki yerde buluyordu kendini. Ya Mücellâ Hanım Teyze’nin Nenehatun’daki dairesinin önünde ya da Batıkent yolunda. Batıkent yolundaysa hemen yüzgeri edip döndürüyordu arabayı, ama Nenehatun yolundaysa devam ediyordu: Nasılsın Mücellâ Hanım Teyze, iyiyim çocuğum, çay demleyeyim mi sana, içelim mi beraber, demleme çocuğum, içmeyelim beraber, bir hava alır mıyız

arabaya binip, almayız çocuğum. Üzülyordu Kasap. Korkuyordu da. Ya Mücellâ Hanım Teyze evde yalnız otururken bir şey gelirseydi başına? Ya geç kalırsaydı bu?

Tahsin Bey rahmetliden beri hiç içinden gelmiyordu ama ne yapacağını bilemeyen adamların hep yaptığı gibi o da ne yapacağını bilemeyen öbür adamların yanına gitti o gün: Cinnah'taki taksi durağına. Gider gitmez de pişman oldu, içi yandı, canı sızladı. Şu çakılları attırarak girerdi durağın bahçesine, Tahsin Bey arka koltukta, elinde de dimdik bastonu, dayamış yere, avuçları sıkı sıkı basılı topuzunun başına, sırtı dik, başı dik, gözü bakışı dik; taksiciler cırcırböcekleri gibi kulübeden dışarı uğrar sıraya geçerlerdi şurda, buna bir bırakmazlardı o muhterem adamın kapısını açsın, biri mutlaka koşar bundan önce yapışırды kapının kulpuna. Bak, kimsenin çıktığı baktığı yoktu şimdi. Yaa işte...

Burnuna yumruk yemiş gibiydi; gözleri doldu dolacak. İndi, kendi kapısını kendi kapattı, ayakları bir an birileri makâm kapısına bundan önce koşup Tahsin Bey'i bundan önce buyur etmesin diye arkaya koşmak istedi, gözleri doldu, dönüp çakılları çıkırdatta çıkırdatta girdi kulübeye.

“Hoş geldin kardaş.” dedi Selahattin. Başka kimse yoktu.

“Hoş bulduk!” deyip duvar sıra yürüdü Kasap Selim, Tahsin Bey'in hep oturduğu yerin yanına ilişti. Yan gözle görüyordu, rahmetlinin boş kahve fincanı hayâl gibiydi orada; bastonu da köşede serap gibi. Gözleri az daha doldu.

“Özlüyon de mi?” dedi Selahattin sağ yanından. “Biz de çok özlüyo.”

Kasap kafasını kaldırmadı, yere düşen iki damla gözyaşından da utanmadı. “Nasıl durumlar Selahattin?” Sesinin yüz ifadesiyle alâkası yoktu, mezbahadan yeni gelmiş kasap sesiydi bildiğin. “Arkadaşlar iyi mi?”

“İyi iyi. Çay söylüyüm mü?”

İç çekti Kasap.

“Söyle hadi.”

Çay kaşığı sesi biraz kendine getirdi sonradan. Şekerli çay biraz daha. “Ee?” dedi, “Ne var ne yok başka?”

Selahattin de durağın diğer sakinleri gibiydi Kasap Selim’e bakış bakımından; hem severdi hem çekinirdi ondan. Çok görmüştü bugüne kadar, hep de taş gibi görmüştü, adam doğramış çengele asıp içini boşaltmış da doğramak için yenisini getirmelerini beklemiş gibi görmüştü, ama hiç böyle görmemişti: Yıkık dökük. Üzüldü bile yani. Şunu neşelendireyim biraz dedi hattâ.

“Ne olsun be, biliyon...” Sırıtıyordu. “Hepsi de tilki mi olur bunların hay arkadaş? O onu kandırıyo bu bunu kandırıyo aklı sıra. Laki’nin bebelerinden biri aynı Laki’ye benziyo ya şimdi... Ender ayrı, Osman ayrı, Sami ayrı göz dikti ona tamam mı. Amma belli etmeyecekler göya. O diyo ki ben kabadayı olanını alacam, öbürkü diyo ki ben yeleli olanını alacam, hiçbiri demiyo ki ben Laki’ye benzeyenini alacam; o onu kerkiyo bu bunu kerkiyo...” Hâlâ sıırıtıyordu. “Ben gül gül ölüyom burda. Hepsi Kemalettin’i çekip ayrı ayrı sıkıştırıyo, söz alıyo adamdan. Lan, yarın kokusu çıkınca napacanız oğlum, de mi?”

Kasap Selim ilgilenmiş gibi yaptı; Batıkent’e hiç gitmemişti o günden beri, gidemiyordu, yarı yoldan dönüyordu hep mâlûm. “Demek Lucky’ye benzeyen yavruyu istiyorlar?” dedi. “Öbürleri benzememiş mi? Bir tanesi mi benzemiş tek?”

“Hee.” dedi Selahattin. “Bi tanesi sade. Amma nasıl benzemiş biliyon mu, renkli fotokopi; Laki’yi küçült bu, bunu büyült Laki, o kadar olur. Ben de seviyom çok. Tabanca gibi kafası var lan...” Lan dediği için bir durup sakınarak baktı yan gözle, öbürünün farkında değilmiş gibi hülyâlı hülyâlı dalıp gittiğini görünce yutkundu, devam etti: “Aynı Laki diyom Kasap. Sen görmedin demek? Bi göreydin be kardaşım. Çok da komik ha, her şeyi Laki diyom ya, kuyruğu nasıl biliyon mu? Bembeyaz lan!” Lan deyince gene baktı alttan. Gene mesele yok gibiydi. “Yani bi gidip görsen sen de çok seversin Kasap. Kardaşım.”

“Severim.” dedi Kasap Selim. “Sevmem mi hiç?” Lucky’nin emanetiydi o. Onlar. Hepsini severdi. Ama gidemiyordu işte oraya;

çok sevdiği hâlde yüzü tutmadığı için ayak keser, gidip gelemeyebilir olur ya insan, o vaziyetteydi. Yüzü tutmuyordu kimseye. Rahmetli Tahsin Bey üç emanet bırakmıştı giderayak, daha adamcağızı toprağa verdikleri gün birinin sırtını yere çaldırmıştı bu. Sahip çıkamamıştı. Lucky'yi de nasıl severdi koca adam, nasıl bir âşıktı hayvana, Lucky nasıl tapardı ona, nasıl çocuklaşırdı rahmetliyi görünce, nasıl ağlar sızlanırdı. Olmamıştı işte. Becerememişti. Daha Mücellâ Hanım Teyze'ye ne olduğunu bile bilmiyordu, hâlâ da öğrenememişti ama öğrenecekti. Lucky'nin öldüğü gün onu da evde yaralı bereli bulmuştu elleri kolları dış dış, neredeyse o da gidiyordu elden, belli ki Lucky ısırmış. Dönüşte kaç sormuştu Lucky niye ısırды seni diye, sonradan kaç kaç sormuştu da tek kelime etmemişti Teyze. Reca ederim susunuz çocuğum deyip durmuştu. Vardı bir şey, Lucky seni niye ısırды? Reca ederim susunuz'muş. Sır saklamak var mıydı Mücellâ Hanım Teyzem? Gerçi bu da Mücellâ Hanım Teyze'den sır saklıyordu ama, bununki sır sayılmazdı. "Ben ölünceye kadar sende duracak, öldüğüm gün Mücellâ'ya devredeceksin." demişti Tahsin Bey. Sırsa, o öldüğü gün dolmuştu miâdı yani. Emanetti artık; sırtında büyük bir kambur, yük. Ne zamandır kıvranıp duruyordu; söylemen lâzım, söyleyemiyorsun. Ama söyleyecekti. Bugün. Şimdi.

"Hadi bakalım..." deyip doğruldu yerinden. Selahattin de yolcu edecekmiş gibi yekinince "Kalkma." dedi. "İşine bak."

Selahattin "İyi o zaman" deyip yerleşti yerine. "Hadi güle güle sen."

"Allahısmarladık."

Kapıya doğru yürürken dayanamayıp baktı boş fincanla bastona. Gözleri sulanıverdi gene. "Yalnız..." dedi ağladığını Selahattin'e göstermeden, "Bir daha öyle lan falan demeyelim de..." Adamı soğuk terler içinde bırakıp çıktı. Nereye gittiğini bilmeden binip gittiği zaman istikâmet belliydi, ya Batıkent ya Nenehatun. Batıkent'se yarı yol menzil, Nenehatun'sa dibine kadar. Bu sefer biliyordu.

Cinnah'tan çıkıp döne döne Billur Sokağa vurdu; ver elini Nenehatun. Mücellâ Hanım Teyze versin ona sırrını, bu da ona verecekti. Tut tut, taşıyamıyordu daha fazla, sırtı dayamıyordu, çok ağırdı. Riyakârlık ettiğini düşünmemeye çalıştı. Kadıncağızınki neyse artık, Lucky niye ısırdıysa onu, o onunla Lucky arasında bir şeydi, sır diyorsan oydu sır, ama bunun ki değildi. Tahsin Bey rahmetli, al götür git, ben ölür ölmez Mücellâ Hanım Teyze'ne ver bunu deyip eline bir paket tutuşturmuştu, veremiyordu bu. Böyle sır mı olurdu, mal senin malın değil bir kere. Versene sahibine!

Park edip indi direksiz şevroleden, belini yanını düzeltip apartmana girdi. Son zamanlarda hiç iyi görmüyordu teyzeyi. Korka korka çıktı merdivenleri, avuçları terlemişti, zile dokundu, kuşlar hemen cikledi sustu. Israrlı çalmazdı hayatta. Bir dokun, çek, Mücellâ Hanım Teyze bilirdi kim gelmiş. Gene bildi, “Geliyorum çocuğum...” diye sesi geldi içeriden önce, sonra kendisi geldi, kapıyı açtı. Her zamanki gibi tertipliydi; kılığı kıyafeti yerinde, saçları sımsıkı topuz. Bundan bir baş kısa olduğu hâlde bir baş yukarıdan bakıyormuş gibi baktı, hep böyle bakardı, “Gel bakalım.” deyip döndü, yürüdü.

Kasap Selim ayakkabılarını çıkarıp girdi yaşlı kadının arkasından.

“Nasılsın Mücellâ Hanım Teyze?”

“Bildiğin gibi çocuğum.”

Dökülüp saçılma, “Tahsin Bey sana bir emanet bıraktı Teyzem!” deyip küfesini devirme iştahı daha kapının ağzındayken, o heybetli duruşu görünce kaçmaya başlamıştı, teyze böyle ket küt kestirip atınca bir tamam kaçtı. Yok. Bugün de söyleyemeyecekti. Söyletmezdi bu mübârek, lâfı ağzına ağzına tıkartdı. “Çay demleyeyim de içelim mi beraber Teyzem?”

“İstemez çocuğum. İçmeyelim beraber. Sen arzu ediyorsan kendine kadar koy, iç.”

Karşılıklı ayakta duruyorlardı, Mücellâ Hanım Teyze oturmadıkça oturamazdın; bekledi Kasap Selim. “Yok Teyzem...” dedi

boynunu büküp; “Sen içmedikten sonra... Alınacak bir şey var mıydı gelmişken?”

“Yok çocuğum.”

“Gezelim mi biraz? Seğmenler’e götüreyim mi seni?”

Ellerini karnının hizasında kenetleyip hafif sağını dönmüş, Kasap’ı tepeden tepeden süzüyor, öylece dikiliyordu Mücellâ Hanım.

“İstemez çocuğum.”

Kasap sağ çorabını sol çorabına sürttü.

“Gideyim mi ben o zaman?”

Mücellâ Hanım gökyüzünden bakar gibi baktı Kasap Selim’e.

“Sen bilirsin çocuğum.”

Yeter ama artık demek istiyordu Kasap Selim. Ben sana ne ettim Teyzem demek istiyordu. Sen bana emanetsin de ben sana emanet değil miyim, el bile öptürmez oldun bak, beni niye kişileyip duruyorsun? Yutkundu, burnunun ucunu kaşıdı, kaşlarının arasını ovaladı, “İyi o zaman...” dedi, “Müsaadenle gideyim ben.”

“Müsaade senin çocuğum.”

Kasap Selim döndü, salonun kapısına doğru yürüdü küs küs; bir adım daha atsa geri dönemeyecekti, atmadı, “Mücellâ Hanım Teyze...” dedi, hâlâ antreye bakıyordu, sırtı ihtiyar kadına dönüktü, “O gün Lucky seni niye ısırdı?” Bir kumaş hışırtısı duydu arkasından, sandı ki Mücellâ Hanım Teyze buna doğru geliyor, gene gözleri dolmuştu, ağır ağır döndü, önce göremedi kadını, sonra baktı ki yıkılmış yatıyor yerde, hem de açılıp saçılmış. Koştı.

“Aman Teyzem!”

İlkin hemen bakayım ne oldu diye düşündü ama ayılıverir de onu böyle permeperişan gördüğümü anlarsa çok üzülür diye düşünüp kuş gibi kaldırıverdi, büyük koltuğa kondurup üstünü başını düzelterek uzattı boylu boyunca. Bir yeri yaralanıp berelenmiş mi diyerek ağzını yüzünü yokladı, elleri titriyordu, o ara avucunun dışına ılık ılık nefes gelince rahatladı, kalkıp kolonyayı aldı büfenin

üstünden. Bayılan insana kolonya molonya tutulmaz, yattığı yerde bırak kalsın, yer çekimi beynindeki kanı aşağılara çekemeyeceği için kendiliğinden ayılır o. Ama Kasap Selim ne anlar; dayadı kolonyayı kadıncağızın burun deliklerine, avucunu doldurup doldurup bastırıp iyicene koklasın diye, başparmaklarını kolonyaya banıp alın derilerini saç diplerine doğru çekti, daha hızını alamıyordu, bardağa azıcık su koyup içine de kolonya damlatıp içirecekti bir iki damla ama Mücellâ Hanım gözlerini açtı Allah'tan.

“Ne oluyor çocuğum? Niyçün yatıyorum ben?”

Kasap Selim lisân-ı münasiple, ama sere serpe halının üstüne devrildiğini pas geçip ta en başından dosdoğru koltuğa uzanarak edeplince düşmüş gibi izah etti durumu Mücellâ Hanım'a. Mücellâ Hanım da üstünü başını yokluyordu o sıra, bakıyordu belli etmeden, eteği falan açılmış mı. “İçim geçmiş demek!” dedi. “Hay Allah! Seni de telaşeye verdim.”

“Sen iyi ol da Mücellâ Hanım Teyze!”

“İyiyim çocuğum, iyiyim.” Kaldığın yerden devam edebilirsin, dönüp gidebilirsin demek istiyordu. “Beni merak etme sen.”

“Ettim bir kere Mücellâ Hanım Teyze!” dedi Kasap. Suratı yalvarır gibiydi. “Doktoru çağıracağım gelsin.”

Mücellâ Hanım kaç zaman var uzanıp yatmıyordu, dünya üstüne üstüne incekmiş gibi geldi birden, bir de tabîbi düşününce iyiden iyiye beter oldu; hiç hazzetmiyordu o küstah adamdan. Sertçe “Lüzumu yok!” deyip doğruldu, edeplince oturdu. “İçim geçivermiş diyorum, mühim bir şey değil.”

Kasap Selim'in yalvarmalı yüz ifadesi bir anda silindi gitti, yeline inat mı inat, dik mi dik bir kasap ifadesi geldi yerleşti. “Hayatta olmaz!” dedi cep telefonunu çıkarırken. “İçin falan geçmedi Teyzem. Bayıldın düpedüz. Efraim Bey bu eve gelecek; kusura bakmayacaksın.”

Mücellâ Hanım bir kere daha denedi şansını:

“Lüzûm etmez dedim çocuğum! Kime diyorum Kasap? Niyçün inâd ediyorsun?”

Kasap Selim Efraim Yücetürk'ü bulmuştu bile rehberde. Baş parmağını yeşil tuşun üstüne götürdü. Tam basıyordu, Mücellâ Hanım uzanıp tuttu elini, “Dur çocuğum!” dedi. “Anlatacağım.”

O somurtkan, o memnuniyetsiz, o iğreti çehreli, o karanlık simâlı, o mahkeme duvarı suratlı, o abus, o suratsız adamı görmektense anlatırdı şu Kasap çocuğa o gün ne olmuş bitmiş, bin kere evlâydı. Anlatıp paylaşırdı, ağlar zehirini akıttırdı da içinin şişleri inerdi bari. Kasap Selim'in öylece bakakaldığını görünce devam etti: “Anlatacağım dedim çocuğum. Onu sormamış mıydın sen? O güzeller güzeli Luki'yi? Bak, anlatıyorum, çek elini o telefonda, koy cebine.” Kasap Selim'in telefonu cebine koymasını bekledi. “Üzüntü de bayıltır insanı Kasap.” dedi içli içli. Gözleri titremeye başlamıştı bile. “Nasıl üzölmeyeyim çocuğum, ben öldürdüm Lukiciğı!”

Kasap Selim bir saat kadar sonra alı al moru mor çıktı Nenehatun'daki evden. İçi kan ağılıyordu.

“Neye el attımsa mahvettim, kime el uzattımsa yok ettim çocuğum!” demişti Mücellâ Hanım. “Kızımı yok ettim, damadımı yok ettim, torunlarımı yok ettim, en nihâyet Tahsin Bey'i yok edince kendimi de yok edip bu dünyayı kurtarayım benden demiştim, bitecek zannetmiştim, ne güzel de bitiyordu tam, fekat Luki çıktı geldi, sen misin gelen, onu da yok ettim!”

O sıradağlar gibi kadın nasıl da küçölüp çocuk gibi kalmıştı gözlerinin önünde Kasap'ın. Dinlerken de çok ağlamıştı zaten. Hem olandan, hem de olacak olandan korkmuştu. Ama öyle böyle değil, çok fena korkmuştu. Durmazdı bunun bildiğı Mücellâ Hanım Teyze, sonuna kadar giderdi; gene intihar edecekti, bak görürdün. Zaten dağ kadar büyüktü, şimdi dünya kadar büyümüştü elindeki emanet; tut eline ver bu kadının, kendini şuracıkta yakardı şart olsun.

İçi daraldıkça daralmış, gözü aktıkça akmış, hıçkıra hıçkıra, katıla katıla, iç çeke çeke, burnunu sümküre sümküre ağlamıştı. Mücellâ Hanım Teyzesinin çaresiz hâllerine ağladığı kadar, hattâ

ondan bile fazla kendi çaresiz hâline ağlamıştı. Şimdi nasıl diyecektin buna, teyzeciğim böyleyken böyle, Tahsin Bey rahmetli, ölmeden önce bana dediği ki diyerek? Canından aziz iki emanet, ikisi de tam karşında, aynı kıymette, ama birinin hakkını verdin mi o kalkıp diğerini tepeleyecek; nasıl dersin? Diyemezdin; Tahsin Bey'in vasiyeti bile olsa ağzını açıp tek kelime edemezdin. Ettirmiyordu da zaten Mücellâ Hanım Teyze, iyi ki de ettiriyordu. Coşmuştu, taşıyordu: "Tek yakînîm sen kaldın çocuğum, fekat sârî bir hastalığım ben, zinhar insan değilim; uzak dur, sana bari buluşmama razı olma!"

Vay!

Mücellâ Hanım Teyze canına kastedecek de Lucky ordan hızır gibi yetişecek de, onun kendini zehirlemek için koyduğu hapları yutup o yaşasın diye kendi ölecek de... Nerden bilecektin? Demek en kıymetli emanete böyle sahip çıkabilmişti Kasap, bir gariban Lucky kadar olamamıştı.

Vay ki vay!

Demek Mücellâ Hanım Teyze'nin canı cebindeydi o gün bugün. Kapanıp kararıp çöküp gitmesinin bir sebebi vardı kadıncağzın, "Neye el attımsa mahvettim, kime el uzattımsa yok ettim!" ha? "Sen de uzak dur benden!" Buydu demek.

Nasıl da kızmıştı bu doktor getireyim deyince, haklıydı, doktor ne yapsındı?

Vay vay vay!

Usul usul çıktı Nenehatun'u, Hoşdere'ye döndü, Meclis Parkının oradan bulvara inip Ulus'a doğru devam etti. Ne gözü yoldaydı ne aklı. Bakarsın Batıkent'te buluverirdi kendini, İstanbul yolundan uzak durmaya çalışıyordu ihtimâlen.

Düşünüyordu.

Durduğun yerden şu tarafa doğru yürümeye başla, git git, uzaklaş, bir de bakarsın dönmüş gelmişsin başladığın yere. Düşünmek böyle bir şeydir. Düşüne düşüne aslında yeni bir şey düşünmediğini, dön dolaş, meğer en başta düşündüğün şeyi düşünüp

durduğunu görürsün. O da gördü sonunda: “Durmayacak Mücellâ Hanım Teyze...” dedi, “Ne düşünüyorum ki? Sonuna kadar gidecek, kıyacak canına.” Avuçları direksiyon simidinin üstünde ıslak ıslak kaydı. Telefon çaldığında ter içindeydi. Elini cebine daldırıp bakmadan açtı.

“Alo!”

“Selimcim, nasılsın kardeşim?”

Sesi iyi hatırlıyordu da çıkaramadı o an. Elini indirip kimmiş baktı, tekrar kulağına götürdü. “Çok şükür Doktor Bey...” dedi. Telefonu atıp kırası vardı. “Ne kadar lâzımdı?”

*Cümle kuşlar dile gelir "Yazım," der
Gövel turnam Şam'a gelir "Güzüm," der
Benim yaralarım "Tuzuum tuzum," der,
Bir derdim var bin dermâna değişmem...*

Şah Hatâyî

Yatıyordu doberman kalkıyordu doberman. İki senedir gün gün artan bir şiddetle aşeriyordu: Doberman da doberman, ille de doberman. Dert sahibi olmuştu. Noktasına virgülüne kadar ezberindeydi ama bir kere daha okudu. Şu vecizeyle başlıyordu kitap:

Bana üç yaşıma kadar sabret; başka arkadaş istemeyeceksin.

Ve şiir gibi bir takdimle devam ediyordu:

Zarif ama adaleli, estetik ama güçlü, atletik ama narin, amansız ama güzel, atak ama dikkatli, koruyucu ama sakın, yetişkin ama çocuk, zeki ama kurnaz, itaatkâr ama hilebaz,..

Şuna bak!

Gözleri doluyordu Tarkan'ın, bu nasıl bir köpekti, akli başından gidiyordu. Hayâle daldı biraz: Almış yanına kömür karası, dişi, tay gibi bir safkan, sivri burnu dizinin hizâsında, tasma falan da yok tamam mı, ruhsatsız tabanca gibi gezdiriyor Bahçeli'de. Çıt çıt ayak sesleri bunun ayak seslerini takip ediyor, zekâsı bey-nine sığmamış; kafatasının ortasında minik bir piramit var, gözü gözünde nereye baksa; kızlar "Adı ne?" diye soruyorlar, "Sevdirir mi?" Herkes bunlara bakıyor, herkes hayran. "Matahari!" diyor bu, "Otur." Yok yok, otur demiyor, "Sit!" diyor, öyle alıştırılmış; önüne gelen komut veremesin. Matahari oturuyor. "Neden

doberman?” diye soruyor deminki kızlardan biri. Sarışın, uzun saçlı, mavi gözlü bir kız bu; çirkinin yanındaki güzel. Ama çirkin orada olmasa da güzel. Doberman gibi tıpkı, öyle de güzel böyle de güzel. “Önce simsiyah diye alırsın...” diye başlıyor bu, “... tüyleri güzel diye alırsın, elmas kadar parlak diye alırsın, estetik diye alırsın, bekçi diye, şânı var diye, adı doberman diye, belki ürkütücü diye, ne bileyim, belki oyuncu diye alırsın...” Kız sözünü kesiyor: “Sen bu yüzden mi aldın?” Tarkan alnına düşen saçlarını iki eliyle toplayıp geriye yatırıyor, kız gülererek bakarken saç lastiğini çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor, topuzunu düzeltiyor, lastiği takıyor, “Hayır!” diyor. “Ben eğitmenim. Araştırdım, Kangal’ın sadakati, Alman Çoban’ın disiplini, Border Collie’nin itaatkârlığı, Rottweiler’ın bekçiliği, Terrier’nin cesareti, kurdun azmi, tilkinin zekâsı tek bir hayvanda birleşmiş, işte o hayvan doberman...” Kız aa falan derken devam ediyor: “Bir tür mutant bu, bir mucize; harika bir köpek, üstün ırk. Sevebilirsin korkma, eğitilidir, bir şey yapmaz.” Kız çekine çekine yaklaşıyor, Matahari’nin çıkıntılı kafasına dokunuyor hafifçe, –Matahari hiç oralı değil tabii, gözü Tarkan’ın gözünde–, elini çekiyor kız, –Matahari gene ilgilenmiyor–, Tarkan’ın tam karşısında duruyor, “Yani bu yüzden mi aldınız?” diye soruyor, “İtaatkâr, bekçi, disiplinli... başka neydi?” Tarkan hak vererek gülümsüyor kıza, evinde doberman olmayan bir zavallı dobermanın niye alındığını ne bilsin, bu bile bilmiyormuş Matahari gelene kadar. “Cesaret, azim, zekâ, sadakat...” diyerek tamamlıyor üstün ırkın üstün özelliklerini, “Önce buydu nedeni...” Gülmesini sürdürüyor; “... ama sonra değişti; ev arkadaşım oldu, dostum oldu, kardeşim, çocuğum oldu, her şeyim oldu.” Kız, “Ne güzel anlattınız!” diyor. “Apartmanda oturmasam ben de gidip alacağım nerdeyse.” Tarkan gene anlayışla gülümsüyor, “Ben apartmanda oturuyorum.” diyor. “Zaten dobermanı bahçede bırakamazsın. Kıyametleri koparır.” Kız bu sefer mânidâr bir soru soruyor: “Niçim dişi?” Tarkan da mânidâr mânidâr gülüyor kıza, “Sadâkat!” diyor, “... sabır, sevgi, şefkat... Ben insanın da dişisini tercih ederim.” Mânidâr mânidâr gülüşüyorlar.

Kitap kucağından kayınca hayallerinden uzaklaştı.

Oğuz sağ olsun, Amerika'daki master'ından dönerken getirmişti bir ay kadar önce. Çok güzel bir kitaptı. Takti. Neler neler vardı içinde. Ama ille de şu sözler...

Evinde bir doberman varsa, yaşadığını değil, eğlendiğini düşünürsün...

Eğlenecekti Tarkan; Matahari'sini bir bulsun.

Bir doberman sana "Çok pis kokuyorsun!" der gibi bakıyorsa kesin kendi osurmuştur...

Gül gül öl şimdi. Lâfa bak yaa!

Dobermanın yoksa halıların temiz, mobilyaların sapasağlamdır; kalbin ise bomboş...

Hadi ağlama şimdi de.

"Eğitime elverişli değilim!" deme. Bir doberman al. O seni eğitir...

Deli ederdi bu köpek adamı. Âşık ederdi.

Köpeklerin bir mafyası olsaydı Godfather doberman olurdu...

Allah seni kahretmesin! Köpek seni!

Bir köpek doberman değilse sadece bir köpektir...

İrkçi bir yaklaşımdı, Türey duysa bozulurdu kesin, ama doğruya doğru, aynen öyle düşünüyordu Tarkan da. Sadece doberman dobermandı; diğerleri köpek. Yalan mı kardeşim?

Başka bir yerde olmayı istediği hâlde senin yanında olan insana arkadaş denir, sadece senin yanında olmayı isteyen arkadaş ise doberman.

İstiyordu Tarkan, hep onun yanında olmayı istiyordu; dobermanın dobermanı olmayı. Allahım, lütfen Allahım!

Siz ona bir doberman hediye edinceye kadar her kadın tek taşı iyi bir şey sanır...

Of yaa!

Bir sigara yaktı. "Ben bir safkan doberman arıyorum, parası önemli değil, ama dişi ve pedigree'li olması şart!" diye bütün

dünyaya haber salmıştı. Telefon çalsaydı şimdi, arasaydı onlardan biri, hadi gözün aydın deseydi, buldum senin Matahari'yi...

Hüngür hüngür ağlardı. Vallahi de ağlardı billahi de ağlardı.

Ölümden sonra hayat olup olmadığını merak ediyorsan bir dobermanın tepesini attırmayı dene...

Canım canım canım!

Sevgili hırsız... Ben evle bahçe kapısı arasındaki kırk metreyi iki saniyede koşabiliyor, üç metrelik duvarları aşabiliyorum. Ya sen?

Zavallı hırsız! İnsan acıyordu.

Şunu kabûl et: Doberman senden akıllıdır...

Ediyordu Tarkan, kabul de ediyordu, taahhüt de ediyordu.

Kitabı kapatıp koltuğun üstüne bıraktı.

İki sene kadar önceydi, intern'dü o zaman, her şey fakültenin kliniğine getirdikleri dobermanla başlamıştı. Matahari'yle. Kastasyon için getirmişti sahibi. Rahmi ve yumurtalıkları alınacaktı; basit bir ameliyat. Görür görmez vurulmuştu bu, seyrettikçe daha beter vurulmuştu.

Estetiği, zarâfeti, alımı bir yana, hastabakıcılara kızıp azarlayıp diş göstererek ayrı, intern öğrencileri aşağılayıp "Sen ne anlarsın, daha mezun bile olamamışsın!" der gibi tepeden tepeden bakarak ayrı, hocalara kulaklarını yatırıp küçük kuyruğunu hızlı hızlı sallayıp "Hocam saygılar! Acıtmazsınız değil mi?" der gibi bakarak ayrı muamele edişi bir yanaydı Matahari'nin. Hele sahibine bir bakışı, adamın sözünü bir dinleyişi vardı, derdin ki dünya bir yana doberman bir yana: Otur otur, kalk kalk.

Dolu işi vardı yapacak, aş bekleyen, pansuman bekleyen, dişi bekleyen, lavman bekleyen bir sürü kedi köpek vardı; hepsini unutmuştu bu, Matahari'nin seyrine dalmıştı. Daha doğrusu, Matahari'yle sahibinin ilişkisinin seyrine. İlişki ilişki olmaktan çıkmış, bambaşka bir şeye dönüşmüştü; bağlılığa, kara sevdâya, aşka. O onu öpüyordu o onu, o onu okşuyordu o onu, o ona yaslanıyordu o ona, o ona güveniyordu o ona, o ona sığınyordu o ona;

çok güzellerdi. Adam Matahari'yle güzel, Matahari öyle de güzel böyle de güzel.

Sonra Kâzım Hoca gelmiş kliniğin koridoruna, bıyıklarını titirete titirete bağırıyordu: "Herkes işinin başına!" Meğer herkesin Matahari'ye baktığını o zaman fark etmişti Tarkan. Ameliyat stajı yoktu o gün, iki sınıf arkadaşı ameliyathaneye girerken kendini tutmasa gidip Kâzım Hoca'ya yalvaracaktı ben de gireyim diye. Olmazdı tabii; söylediğinle kalır bir de azar işitirdin; yakışmazdı. Kalakalmıştı dışarıda.

Matahari ameliyata alındıktan sonra biraz kendi işleriyle ilgilenir gibi yapmış, aşısıydı, sargısıydı, alçısıydı yavaş yavaş öbür arkadaşlarına satıp savıp çıkmıştı odadan, ameliyathanenin kapısında bekleyen adamın yanına gitmişti. Matahari'nin sahibi gibi değildi zavallı, arkadaşı gibiydi, annesi babası gibi, karısı kocası gibi. İşte ondan duymuştu bunları ilk: Kangal'ın sadakati, Alman Çoban'ın disiplini, Border Collie'nin itaatkârlığı, Rottweiler'ın bekçiliği, Terrier'nin cesareti, kurdun azmi, tilkinin zekâsı bir tek bu yaratıkta var. Hepsi bunda birleşmiş... Bir tür mutant bu; bir mucize. Önce bunun için alırsın dobermanı, köpek alır gibi alırsın. Sonra her şey değişir; insan gibi görmeye başlarsın onu; ortağın olur, arkadaşın olur, dostun olur, kardeşin, çocuğun, her şeyin..." O saniye karar vermişti doberman almaya. Adı da Matahari olacaktı aynen. Araştırmaya hemen o gün başlamıştı; eve gider gitmez. Neler öğrenmişti neler.

Sigarayı içmemiş de yemiş gibiydi hırsından, filtresi dışı dışı. Gözü telefona gitti. Bir çalsaydı var ya şimdi... Arasaydı biri... Hadi gözün aydın des...

Telefon çalmaya başladı. Rüyada gibiydi, havada yüze yüze uzattı elini, açtı.

"Tarkaan, benim ben; Kâzım Hocan..." diyordu Kâzım Hocası. "Hadi gözün aydın. Buldum senin Matahari'yi."

Mutluluk, sıcak bir köpek yavrusudur.

Charles M. Schulz

Bûse'nin dikkati dağılmıştı. Kokuya alışınca böyle oluyordu. Oturup soğuk makarna bile yiyebiliyordun.

“Düşer mi diyosun şimdi yani?” Beyaz'ın beyaz kuyruğuna bakıyordu.

O kadarını biliyordu artık Kemalettin. “Düşer tabii canoş.” dedi. “Bugün düşmezse yarın düşer. Sen hiç kuyruklu doberman gördün mü?” Kendi görmemişti, demek ki kimse göremezdi. Lucky kuyruksuz geldiği için doberman denen hayvanın kertenkele gibi kuyruk düşürdüğünü zannediyordu. Irzı kırık da olsa doberman dobermandı neticede. Kesin düşerdi o kuyruk. Bak görürdün sen.

Bûse desen, hayatı boyunca birkaç defa doberman fotoğrafı görmüştü doberman bakımından, bir de birkaç aylığına Lucky'yi. Onlar da kuyruksuzdu zaten. Kemalettin daha bilgiliydi onun gözünde, o düşer dediğine göre düşüyordu demek kuyruk. Bir de şu kepçe kulak meselesi vardı. Kemalettin zamanla kalkar diyordu. İyi de nasıl? “Kulaklar nasıl kalkacak peki?” diye sordu. “Güneş perdesi gibi yaa! Anasının bile bu kadar büyük değildi. Şalvar gibi.”

“Kızım...” dedi Kemalettin, “... sen hiç kepçe kulak doberman gördün mü?” Bûse'nin yerine cevapladı: “Görmedin...” Hayatta gördüğü tek doberman Lucky'di mâlûm. O da hançer gibi kulaklarıyla, kıcını bile örtmeyen dipten budanmış kuyruğuyla gelmişti. “... İşte neden? Zamanla küçülüyö o kulaklar da ondan.” İki elini kulaklarının yanına götürüp işaret parmaklarını anten gibi havaya

dikti, gösterdi. “Dikiliyo kurt kulağı gibi böyle. Lucky’ninkini biliyosun. Nasıldı ama kahpe?”

“Kaldırır diyosun?” dedi Bûse.

“Kesin. Melez mülez ama anası doberman bunun canoş. Hem de king doberman. Sen o sapık abinin r’leri tırlata tırlata bekçi düdüğü gibi ‘dabırrmın’ diye öttürdüğüne bakma. Bildiğin doberman. Öyle lâlettâyin bi cins değil yani.”

Öbür yavrulara baktı Bûse. Biri saçaklı, biri kirli beyaz, biri yelesi, biri kırçılı, biri başka bir şey, abuk subuk tipler. “Ama kocası bayağı lâlettâyin bi cinsmiş yani...” dedi. “Şunlara bak yaa.”

Şirin’e yandan bir kesik attı Kemalettin. “Sütanneden de olur.” dedi. “Sütü geçiyo ya, ondandır. Asıl cinsi bozuk olan bu. Sütü de bozuk oluyo ister istemez.” Kendi de çok bozuktı Şirin’e, gene kapışmışlardı. Demin sokak kapısını kemirirken yakalamıştı iti, kibar kibar engel olmaya çalışmış, ama güzellikten anlamıyordu it, dişi yemişti gene. Allah’tan, ya hafif ısırılmıştı bu sefer adi hayvan, ya da bu alışmıştı artık da öyle tentürdiyotla falan uğraşmıyordu. Yılan sokmuş gibi emip emip tükürüyordu.

Bûse’nin gene dikkati dağıldı.

Doğduğu günden beri Lucky’ye benziyordu Beyaz, ama büyüdükçe daha da çok benziyordu. Adı da Lucky olsa tam olacaktı, ama olamıyordu. Gene de bir tek ona ad koymuşlardı: Beyaz. Tırnakları metalik oje sürülmüş gibi yaldızlı siyahtı Beyaz’ın, anası kılıklı. Minik pas rengi parmaklarında dövme yaptırmış gibi çizgiler vardı siyah siyah; patilerinden itibâren pas rengiydi kolları. Oradan omuzlarının başladığı yere kadar gene simsiyah sıyrılıp çıkıyor, omuz başlarında ters üçgen şeklinde birer tane daha birbirinin tıpatık aynı ve yüzde yüz simetrik pas lekesiyle gösteriş yapıyordu.

Ay çok güzeldi yaa, düşünürken bile ağzı sulanıyordu Bûse’nin. Bir yaratığın simetrisi bu kadar mı simetrik olurdu? Hele o kafa! İnşaat çivisiydi mübarek; sipsivri. Burun siyah, inşaat çivisi siyah, yanaklar pas rengi gene. İki tarafta da eşit, çok acayip simetrik. Gözlerinin üstünde birer leke gibi duran öbür lekeleri de

koy, üstüne de yanaktaki lekelerin bitip siyahlığın başladığı kı-
sımda adacık adacık kalmış bozuk para büyüklüğündeki iki ayrı ve
gene eşit pas lekesini ekle, gene ve tıpkı anası gibiydi. Tüyleri hiç
sorma zaten; yaldır yaldır onlar. Fotoğrafını çekmeye kalk, siyah
ışığı yansıtır mı, yansıtmasa değil mi, ama bununki yansıtıyordu;
parıltıdan görüntüsü bozuluyordu makinenin: Bildiğin Lucky. Po-
posunun etrafı paslı paslı, kaka yapmış da hep oralarına bulaşmış
gibi, ay bak kaka deyince içi bulanmıştı gene, arka ayaklarının
karnına bakan tarafı yukarıdan aşağı paslı, göğsü siyah, karnı si-
yah, sırtı siyah. Simsiyah. Sanat eseriymiş resmen ay. Nasıl güzeldi.
Kuyruğu hariç. O da düşecektiye madem, mesele değildi zaten.
Çok güzeldi çok. Gözünü alamıyordun kızıdan. Neredeyse her sa-
bah kalkar kalkmaz ilk iş, acaba bugün anasına daha ne kadar ben-
zedi bakalım deyip yüzünü bile yıkamadan Beyaz'a bakmaya ko-
şuyordu. Bir de bakıyordu Lucky küçülmüş gelmiş. Şu kuyruğu
da düşeydi hayırlısıyla, tam olacaktı o zaman. Tastamam. Yok...
Bir de kulağının kalkması lâzımdı tabii.

“Bak Kemoş, gene öyle baktı. Bak bak.” Birkaç dakikadır “Be-
yaz” dedikleri o küçük şeye bakıyordu. Bakmalara doyamazdın,
öyle güzel bi şeydi.

Kemalettin kararlı görünmeye çalışıyordu ama bakma, onun
da içi gidiyordu birkaç gündür; gözü oynadı oynayacak gibiydi.
Gene de dik durayım, taviz vermeyeyim şu Bûse'ye dedi, olmadı,
dikkati dağılıverdi. Şirin'in demin ısırıldığı yeri emiyordu, elinin
dışını. “Allah Allah yaa!” diye mırıldandı. Şimdi tamam, tipini
mipini anladık da, bakışları da anasına benzemeye başlamıştı
ufaklığın. Hakîkaten bir hoş oluyordu insan yani. Gevşek dursan,
kalsın gitmesin derdin. Ama sıkı duracaktı yaa. Uğraşamazdı bir
daha köpekle falan. Yeterdi bu kadar.

“Sanki şeye benziyo biraz...” dedi, “Annesine.” Fazla umutvar
konuştuğunu düşünüp vites küçülttü: “Evet yani...” Az daha kü-
çülttü: “Eh işte.” Daha da küçülttü: “Ya öyle dedim de, o kadar da
değil yani. Hiç benzemiyo aslında.”

“Hiç de hiç benzemiyo değil!” diye parladı Bûse. Dalgın dalgın parlamıştı. “Aynı Lucky, aynı.” Gözü seğiriyordu.

Aynı. Doğru söylüyordu kız. Kuyruğu saymıyorduk tabii.

Doğduğu günden beri rengiyle, desenleriyle, yanaklarındaki paslanmış paralarla, kuyruğunun altındaki ve döşünün üstündeki aynı renk üçgenlerle ve de gözlerinin üzerindeki kaşlarla zaten öyle gibiydi, zaten de aynı anası deyip duruyorlardı da üçüncü hafta gözleri açılıp dördüncü haftadan itibaren seçerek bakmaya başladıktan sonra tıpatıp Lucky gibi bakar da olmuştu it. Bir “Bav!” demesi eksikti.

“Bev!”

“Ay nooluyo yaa!” diye bağırdı Bûse. Kemalettin tutmasa sandalyeden düşüyordu. “Bak ağlarım ama!” Zaten ağlıyordu.

Kemalettin de duygulanmıştı. “Gel canoş...” dedi kolunu karısının omzuna atarak. “Ağlama.” Kendi dudakları da titremeye başlamıştı. Çekti kızı, ıslak yanağa bir öpücük kondurdu. Kaç zamandır en cinsel ilişkileri buydu. “Ben dedim sana, bi itlik yapacağı belliydi bunların anasının. Bak, giderayak kendini doğurdu it. İt oğlu it.” Lucky’yi an da ağlama bakalım kolaysa, o da ağlıyordu artık, ama çaktırmıyordu. Yok, kızıyordun mızıyordun Lucky’ye, yaşarken ettin edeceğini, bari ölürken bırakaydın yakamızı, şu encekleri kafamıza atıp da gitmeyeydin falan diyordun ama, Lucky’ydi bu sonuçta, ne kadar saydırırsan saydır, bütün o saydırmaların sanki ölmüş gitmiş gibi değil de seni terk edip gitmiş gibi bir buruk kahroluştan ibâretti, havagazıydı. Ne kadar kızsın da o kadar kızmıyordun aslında. Çok özlüyordun hayatını târümâr eden o sivri kafalı, kuğu boyunlu, tören atı yürüyüşlü kara köpeği. Çok fena. Her boka basıp pislendiğinde küfür çıkıyordu ağzından, ama içten içe “Niye gittin be kızım?” diye ağlaşıp saçını başını yolmak istiyordun. Her sidiğe basıp kaydığında gene ana avrat dümdüz, ama “Ah Lucky!” diye feryât ediyordun saklıca, “Ölmeyeydin de tepeme işeyeydin!” Aaah ah. Şu salak Şirin’e bile en çok Lucky’ye kızdığın kadar kızabiliyordun; kız kızabildiğin kadar, o bildiğini okurdu ya hani, kimseye minneti müdânaası

yoktu da çaresiz boyun eğdirdin ya sen, razı olurdun, yerde nimet bulmuş gibi üç sefer öper de başına koyardın ya, öyle işte. Özlüyordun kahpeyi. Çok...

Yan gözle bir daha baktı Bûse'ye; ağlamasında gülme tadı vardı kızın. Mızır mızır "İt deme Lucky'ye!" demesinde "De vallaha! İt de. İt oğlu it de!" tadı vardı. Ilık ılık "Kızımdı o benim." demesinde fokur fokur kaynayan bir tehlike tadı vardı. Bir hınzırlık yapacak gibiydi. Burnunu çekti ve yaptı:

"Bunu biz alsak ya Kemoş? Bizim olsa ya Beyaz?" Mazlum duruşunda zâlim tadı vardı.

Oturduğu yerde sendeledi Kemalettin, dirseğini masaya yaslamak üzereydi, boşa koydu, küt diye gitti öne. "Ne diyon Bûse yaa!" dedi doğrulurken. Hiç gevşemeye gelmiyordu bu kıza. Hemen de sertleşmek istemiyordu ama. Ne güzel yumuşamış ortam, romantik şeyler falan olacak gibi olmuş hafiften, hadi bakalım, küs-barış burnun iki karış olmazdı şimdi. Alttan almaya karar verdi, çıkışını yumuşattı: "Yaa öyle diyosun da Bûse, ben almak istemiyomuşum gibi sanki yani, vallaha istiyorum, ama olmuyo işte, bakamıyoruz biz köpek, biliyosun canoş, beceremiyoruz. Bak, bi ağzımıza sıçmadıkları kaldı, eve bak eve, dağ taş bok. Haksız mıyım?" Ödü patlıyordu Bûse'nin inadı tutar da illâ ki alacağız biz bunu der diye. Tutturdu mu tam tuttururdu çünkü, eşşek gibi almak zorunda kalırdın. Kal, mesele değil de, sen misin bütün dünyaya söz veren; ondan sonra uğraş dur taksici milletiyle. Ona ayrı lâf anlat buna ayrı lâf anlat. "Beyaz senin Ender. Vallaha bak. Bi senin hevesin kaldı çünkü, biliyorum ben." – "Beyaz'ı sana vermeyeceğiz de kime vereceğiz Sami? En çok sen gezdirirdin Lucky'yi, çok hakkın var üzerinde. Ayıp ettin." – "Şaşırdın mı sen Osman? Lucky'yi bana veren sensin zaten. Tabii sana vereceğim Beyaz'ı. Bûse'yle de konuştuk, o da şey etti." Yemin bile içmişti.

Şimdi ister miydin Bûse geri adım atmasın da bir müşteri daha çıksın sana? Hem de ne müşteri; bizzat kendin. Korku mu romantizm mi derken korku ağır bastı. İçten içe o da yeşilleniyordu ama vahimdi durum, alttan almaya falan gelmezdi. "Unut sen bu işi

canoş!” dedi kesin bir sesle. “Hayatta olmaz yani. Canımızı bîrinden zor kurtarmışız. Az daha serpilsin, veririz, gider. Alayını veririz. Şirin’i mirini, kim varsa. Hattâ verebilsek de şu taksicileri de versek.”

Bûse’nin hınzırlığı üstündeydi. Seksi seksî vızıklandı: “Yaa ama bak Lucky’ye nasıl benziyo yaa! Noolursun alalım bunu biz yaa! Noolursun diyorum Kemoş.”

Yeniden yumuşadı Kemalettin. Şıarmak da nasıl yakışıyordu zilliyeye. Bak bak, ne güzel vızıklanıyordu, nasıl da şey ediyordu insanın içini. Kız hazır da tava gelmiş şimdi, değerlendirmek istiyordun yani. Bi bakarız falan deyip geçiştirse bi bestelik zaman kazanabilir miydi acaba? Bakarsın kazanırdı. “Ama karar verdiğimiz ne güzel Bûse.” dedi kibar kibar. “Evimiz temiz pak olacaktı, mis gibi kokacaktı... Di mi? Şimdi sen niye böyle yapıyorsun ki şimdi?”

Bûse orada değil gibiydi. Sağ elinin işaret parmağını zülfüne dolamış, bigudi sarar gibi sarıp açıyor, ucunu ince ince dişleyerek dosdoğru Beyaz’a bakıyordu. “İyi de Kemoş...” dedi, ... şimdi sana desem ki Lucky geldi, ölmemiş meğer desem, o zaman da der misin Lucky gitsin de evimiz mis koksun? Hı Kemoş?”

Ne güzel Kemoş diyordu. İçi gitti Kemoş’un. “Lucky başka Bûse...” dedi. Sesi çatlamıştı. “Onun boklarına kurban olurum ben. Şimdi geri dönsün, gelsin şuraya yapsın, kaldırır vitrine koyarım vallaha.” Gerçekten de koyardı, çünkü gerçekten başkaydı Lucky. Aynı şu beyaz kuyruklu sıçirtma gibi. Bambaşka. Öksürüp sesinin çatlağını düzeltti. “... da... Konuştuk ettik o kadar... Lucky’nin üstüne gül koklamayacağız dedik. Di mi?”

Bûse ağzına sokup sokup çıkardığı zülûf ucunu Kemalettin’in çenesine dayalı yumruğuna sürttürdü kasten. Şirin de tam orasını ısırmıştı çocuğun, birkaç dakikadır emmeyi unuttuğu için inceden bir kan sızıyordu. “Haklısın da...” diye mırıldandı imâlî imâlî, “Baksana şuna...” Sesi çok vaatkârdı. “Annesi ne kadar Lucky’y-diye bu da o kadar Lucky. Görmüyo musun Kemoş, kızımız geri geldi bize.”

“Haklıyım tabii!” diye düşünüyordu Kemalettin. “Benimki de can, canım seni çekiyor Bûse!” diye düşünüyordu. “Tamam da...” diye soludu, “... ömrümüz boyunca köpek mi bakacağız biz canoş? Kendimize bakmayacak mıyız hiç? İşimiz gücümüz var o kadar.” İş gücü falan yoktu. Kayınpederi, o büyük adam, Ankara kera- nesinin eski patronu, Bûse’nin sevgili babası Yaşar Yazıcı malı mülkü birilerine devredip manyak karısıyla sapık oğlunu önüne kattığı gibi gitmiş İsviçre’de eciş bücüş ismi olan bir kantona yer- lemiş, buna da Büyük Sanayii’deki dev gibi yedek parça dükkân- larıyla iki apartman bırakmıştı tapu kütük. Oturduğu yerde para basıyordun. Temiz iş. Bütün personel çalıp çırpısa, tırtıklayıp gö- türse gene zengindin gene zengin. Apartmanların kirasını yesen bitmezdi yani. Misti. Ara ara Bûse’yi arayıp hâl hatır soruyordu o muhterem adam, ama bunu hiç aradığı yoktu; ne ettin işleri, dük- kânları batırmadın inşallah falan. Hiç. Batıramazdın, o ayrı, ama insan bir arardı, sorardı bir.

Kibar kızdı Bûse. Ne işi be demedi.

“Aman Kemoş yaa? Sanki Lucky varken iş güç yok muydu!”

“Amanı zamanı yok canoş...” Kızın sesi çok oynaşıktı, çok fena, terslesen olmaz şimdi. “Az daha bi büyüsünler de bi...” Çe- nesiyile Beyaz’ı gösterdi: “Şunun kuyruğu bi düşsün, kulağı küçü- lüp kalksın falan...”

“Yaa?” diye bağırdı Bûse. “Alacak mıyız o zaman?” Kocasını nasıl tavlayacağını çok iyi biliyordu. Kollarını boynuna dolayıp ya- nağını da yanağına dayadı. “Bu sefer de sevinçten ağlarım ama...” Sıcak nefesini kasten çocuğun kulak memesine, gerdanına, çene- sinin köşesine hohluyordu. Nemli nemli.

Nem söndürür; Kemalettin alev aldı.

“Yaa bi dur Bûse yaa... Sen de şey yapıyon ama adamı! Ala- caz demedik, bakacaz dedik yaa.”

Sol elinin parmaklarını Kemalettin’in diken gibi olmuş ense tüylerinde değdi değmedi gezindirirken şey yapmaya devam etti Bûse. “Hem ne zamandır reklam seyretmiyoduk televizyonda.”

dedi. “Bi alalım bunu biz, bu da anası gibi olduğuna göre gece gündüz reklam seyrederiz artık. Pırtıklarına da blop yaptırırız ne güzel. Di mi?” Kemalettin’in sulanmış dudaklarına blop yaptırdı. “Hı? Ne diyosun Kemoş?” Çenesinin köşesini öptü. “Kemoşş?” Çenesinin öbür köşesini de öptü.

“İyi de...” dedi Kemalettin, soluk soluğaydı, yelkenleri indirdi indirecek, “Ya bu da öbürkü gibi aramıza girer, bize beste meste yaptırmazsa?” Yatıracaktın şimdi şu kızı şuraya... Var ya!

Bûse ayağa kalkıp striptize başlayacakmış gibi salındı.

“Ona ben karar veririm canım.”

Anam!

Taksicilere verdiği sözlerin hiçbirisi kalmadı çocuğun aklında. Yeminler memniler uçuştı gitti. “Alalım canoş.” dedi ayağa fırlarken. Sesi hıs hıs ediyordu. “Hemen alalım.” Karısına sarılıp kendine döndürdü, ama sadece alt tarafını döndürebilmişti.

Kafasını çevirmiş Beyaz’a bakıyordu Bûse üstten. Sevincinden ağlamış gibi burnunu çekti. “Bak hâlâ bakıyo yaa!” Hıçkırdı. “Ay canım yaa! Yağlı kayış yaa!”

Kuyruğu da yağlı boya diye düşündü Kemalettin, ama çok güzeldi hakîkaten. O da düşsün, resmen king doberman sana. Melez olduğunu kim bilecek? “Bakışı çok tanıdık hakkaten.” dedi. Hazır Bûse de havaya girmişken bastırdı: “Alalım alalım. Bize daha çok yakışır.” Havamız da olurdu orda burda. Tenis Kulübüne falan götürürdük, caka satardık sosyete. Hâlâ kızın üst tarafını kendine döndürmeye çalışıyordu.

Beyaz, Lucky gibi bakmaya devam etti karı kocaya. İnadına yaparmış gibiydi. Daha da bakacaktı ama Şirin dürttüğü gibi sırtüstü devirince daha fazla bakamadı. “Mıyk!” dedi, ayırdı bacaklarını, mâhir dilin gazını çıkarmasını, çişini kakasını yaptırmasını bekledi. Kendi yapabiliyordu hâlbuki, öğrenmişti, ama annesi daha güzel yaptıırıyordu. Keyfine baktı.

Hareket, Beyaz’ın mıyk’ı ve Şirin’in dil şapırtısı uyuklayan enikleri uyandırdı o arada. Ciyak ciyak hücum ettiler kadının dolgun memelerine; Beyaz’ı ezip geçtiler. Şirin önce hafiften hırıldadı,

sonra yan yatıp emmelerine izin verdi. Bi iki akşamsabah daa geçsin, bi daa emzirmiycekti. Birinin dişi fena kesiyodu ama şindilik hangisi olduğunu bilemiyodu. Bakçaktı tek tek emzirip. “Ona bi daa hiç meme yok!” diye geçirdi içinden. “Valla!” diye geçirdi.

Beyaz’ın ayazda kaldığını görünce kötü kötü güldü Kemalettin. Sanki sahiden Lucky gelmiş de bu da onunla dalgasını geçermiş gibi hissetmişti bir an için. “Senin yağlı kayışın anasıyla ilgisi yok kızım. Bak nasıl açıkta kaldı salak gibi. Hepsi süt emiyo cop cop, bu hava. Şimdi Lucky olaydı var ya... Altından girer üstünden çıkar, en sütleğen memeye yapışardı.” Gözü, karısının beyaz boynundaki narin şah damarındaydı; yapıştı yapışacak. Dudaklarını uzattı, esnedi, sündü.

“Bak bak.” deyip uzaklaşarak çocuğun dudaklarını boşa çıkardı Bûse.

Çocuk baktı, “İte bak!” diye hırladı.

İt, yalanma keyfini bölüp üstüne basarak süte üşüşen kardeşlerini yandan yandan süzüyor, boştaki memeleri inceliyordu. Hiçbirini beğenmeyince sürünün tepesine tırmandığı gibi kaşla göz arasında aşağı doğru kayıp en lömbür musluğu somuran Yeleli’nin dikkatini dağıttı. Yeleli memeyi bırakıp bunun poposunu koklamaya başlayınca da araya girdiği gibi kapıverdi memeyi.

Yeleli boş meme aramaya başladı vık vık.

“Ay bu aynı anası diyorum Kemoş yaa! Hadi hemen ayırıp atalım yatak odamıza. Biz daha iyi besleriz, hem de gazeteye çiş yapmaya alışır şimdiden. Hadi atalım, hadi.”

Yatak odasına Şirin’i bile atmaya razıydı Kemalettin, yeter ki şu kızı atabilsin, öyle bir ayrıntı kabarmıştı. “Tamamhh...” diye tısladı. “Ama önce sen bi gel hele de...” Belinden tuttuğu gibi kendine çekti karısını, dudaklarına yumuldu.

“Oh Kemoş...”

“Canohhş!”

Meme emme şapırtılarına bu ikisinin şapırtısı karıştı. Ne olacaksa olacaktı anasını satayım. Alan razı satan razı.

*İsrâfîl sâr vuracak, mablûk yerden duracak,
Senin ününden artık kulağım içitmeye.*

*Zühre gökten inerek sazın dile getirse,
Eğlencem sen olasın, gözüüm senden gitmeye...*

Yûnus Emre

A ma olamadı.

“Hoop!” dedi Elvan arkalarından. “Ne yapıyorsunuz bakalım?” Birbirine sarılmış şapır şupur öpüşen bir kadınla bir erkeğin ne yaptığını ve ne yapabileceğini ondan daha iyi bilecek çok az insan vardı şu dünyada. Gene de keranede bile uluorta yapmazlardı bu işi; bir usûlü, bir âdâbı vardı. Ne oluyorduk?

Kemalettin “İyi halt! diye homurdanıp Bûse’den uzaklaştı. Ne desin, bir şey yapmıyorduk mu desin? “Hiç işte.” dedi.

Bûse kıpkırmızı bir suratla konuyu dağıtmaya çalıştı: “Bak Elvan Abla... Beyaz dediğimiz var ya... Aynı Lucky diyoruz biz. Sen ne diyosun?”

Elvan, Bûse’nin konuyu dağıtmaya çalıştığının farkındaydı. Meslekse, pîriydi kadın. “Utandı tabii kızcağız.” diye düşündü. Baktı Beyaz’a, “Hıı.” dedi. Bu altı yavrunun ölen annelerini o da çok sevmiştii sağlığında, ama en çok ölürken sevmiştii. Evlât acısı gibi bir şey gelip oturmuştu şurasına o gün. Bûse’nin, enikler doğduğundan beri apaçık göze çarpan renk ve tip benzerliğini kastettiğini düşünüyordu. “Aynı sahi.” Beyaz’ın karakterinin de Lucky’nin karakteri gibi olduğunun farkında değildi henüz. Evlâdını kaybedersin, yirmi sene sonra bulursun; artık o başka biridir. Huyu suyu

senin bıraktığın yerde değildir. Lucky ise bıraktığı yerden devam ediyordu hâlbuki, ama kadın ne bilsin? “Çok benziyor gerçekten.”

Şirin, “Yeter artık, doydunuz.” der gibi ittirmeye başlamıştı enikleri. Tek tek deviriyor, bacağını ayıranın karnını yalıyordu o değilden. Karı koca fırsattan istifâde azıcık toparlanıp birbirlerine kaşla gözle fırça attılar. Kim veriyordu şu kadına evin anahtarını? Bir de utanmadan hesap soruyordu ne yapıyorsunuz falan. Sana ne?

“Allah seni...” dedi o sırada Elvan. “Şuna bak şuna. Geberme e mi?”

Karı koca bu sefer birbirlerine bakmayı bırakıp şuna baktılar; Beyaz’a.

Şirin kalkmış silkiniyordu; enikler dağılmıştı sağa sola, biri hariç. O hâlâ Yeleli’den kaptığı memeyi somurmakla meşgûldü. Ayakları yerden kesilmişti ve anası silkindikçe kıcı sağa sola savruluyordu. Lucky geldi Kemalettin’in gözünün önüne; Cinnah’taki taksi durağında Selahattin’in deri montuna asılışı geldi. Bir de montu kurtarmak için arkadan asılan Osman olsa tam olacaktı şimdi. Ciddi ciddi duygulandı.

“Ay kadının memesini kopartacak.” dedi Bûse. “Nasıl bi şey bu yaa?”

Şirin ufaklığın üstüne eğilip “Mememi ısırın sen miydin kız?” diyerek sesli sesli hırıldadı, baktı ciddiye alan yok, dışkırdı, baktı gene takan yok, gürlledi, baktı hâlâ hiç, ne uvraşçaktı, belinden kaptıvı gibi fırlatıp attı.

“Mıyk!”

Bûse endişelenip bir hamle etti şöyle; Elvan Abla durdurdu. “Anayla kızın arasına girme bakalım. Bir şeyi yok, kalktı işte.”

Kalkmıştı küçük Beyaz. Şirin’e de çok küsmüştü hem. Konuşmayacaktı. Bev bile demedi. Usul usul uzaklaştı, Şirin bacaklarını ayırıp dişlenen memesini yalarken o da döndü, nispet olsun diye Kemalettingile doğru apaladı.

Ama onlara dedi:

“Bev!”

Öbür beş enik de hareketlenmiş, ciyak ciyak etmeye başlamışlardı. Kemalettin, Bûse, Elvan; üçü birden dizlerinin üstüne çöküp kucak açtılar. Hepsinin tercihi Beyaz’dı ama kim hangisini denk getirdiyse onu aldı kucağına sonuçta, öptü sevdi. Beyaz bir yolunu bulup üçüne de elletebiliyordu kendini; üçünü de elleyebiliyordu ilaveten. Bembeyaz kuyruğunu birinin burnunda titretiyor, minik dilini birinin ağzına sokuyor, eflatun gibi de pembe gibi göbeğini birinin eline sürttürüyordu. İki kişi daha olsa onlara da yeterdi.

“Şuna bak...” dedi Elvan. Onun da gözleri dolmuştu. “Ayol bu çok fena!” Burnunu çekip bağrına bastığı küçük tabanca kafayla doğruldu. Açıp emzirecek zannederdin. “Hadi siz de hazırlanın artık.” dedi, karı kocaya ıslak gözlerle bakarak.

Öldüğüne bakma sen; çocuklarını bunların başına sarmadan şurdan şuraya gitmediğine göre hâlâ aramızda sayılırdı Lucky. Zaten geldiğinde de bir gelmişti pir gelmişti ve o geldi geleli yatak odasını yatılı okul koğuşu gibi kullanan Bûse’yle Kemalettin, gitti gideli de şu eniklere sahip çıkacağız diye koğuş gibi bile kullanamıyor, bir tek üst baş değiştirmek için şöyle bir girip çıkıyorlardı. Dahası, yavrular doğduğundan beri bakkala bile gidemiyorlardı beraber. Sonunda Elvan Abla acımişti bunlara. “Çıkın insan gibi bir yemek yiyin dışarda.” demişti. O gece bir kıyak yapacaktı. “Ahır gibi kokuyor burası. Gidin gezin dolaşın, gözünüz gönlünüz açılsın. Ben bakarım çocuklara.”

Bûse, “Hadi ben üstüme bi şeyler giyip geleyim. Sen de hazırlan Kemoş.” deyip gazete kâğıtlarını haşırdatta haşırdatta uzaklaştı, üst kata çıktı. Arkasından gidip saldırısı vardı Kemalettin’in. Elini uzatıp Elvan Abla’nın kucağında iki kucağı birden ortalamaya çalışan siyah şeyin çıkıntılı kafatasına dokundu.

“Burnu niye buz gibi bunun?” dedi Elvan Abla. “Hasta olmasın bu?”

Kemalettin elini indirip itin burnuna dokundu bu sefer. Buz gibiydi sahiden de. “Yok canım...” dedi, “Niye hasta olsun, çok

güzel bakıp çekiyoruz. Haa, belki kuyruğu düşecek ya, ondandır. Vakti gelmiştir diyorum.”

Beyaz hiç de kuyruğu düşecek gibi durmuyordu. Hasta gibi de durmuyordu. Murâdına ermişti; ikiye bölmüştü kendini. Yarısını Elvan Abla'ya sürttürüyordu şimdi, yarısını Kemalettin'e. Yerde kalan cahiller bir onun çorabına asılıyordu cayır cayır bir bunun, bir onun bacağına tırmanmaya çalışıyordu bir bunun; sefâ onun sefâsıydı. Yavşıyor, hem dil hem diş atıyor, oh oh diye sesler çıkarıyordu.

“Bakamıyorsunuzdur da ondandır.” dedi Elvan. “Bizim Ferruh'un da düşüyor tüyü teleği; niye gagası hiç buz gibi olmuyor böyle?” Ferruh, Elvan'ın papağanıydı. Seneler önce izini kaybettiği minik oğlunun adını vermişti kuşa. Seneler sonra da Lucky sayesinde kavuşmuştu. Evde iki Ferruh vardı şimdi. Biri oğlu Ferruh, biri papağan Ferruh. Papağanın ismini hayatta karıştırmıyordu ama oğlununkini habire karıştırıyordu.

“O da doğru...” dedi Kemalettin. Acaba hangi Ferruh'u kastetti ki bu kadın diye düşünüyordu. Ertuğrul olan Ferruh'u mu, Ferruh olan Ferruh'u mu? “Dur ben bi Kâzım Hoca'ya telefon edeyim. Bu fıstığın burnu niye soğukmuş bakalım.” Cep telefonunu çıkardı, yan döndü.

“Fıstık ki ne fıstık!” dedi Elvan Abla. Arkasından da ekledi: “Bak bu benim, ona göre! Sakın başkasına söz verme, bozuyoruz.”

“Haydaa!” diye bıldırdandı Kemalettin. Taksiciler neyseydi de bu kadınla nasıl başa çıkacaktın kardeşim? Bunu nasıl atlatacaktın? Dibinde oturuyordu. Zırt evin içinde, pırt evin içinde. Bir de eski keraneciydi ya; kırığı kopuğu bol olurdu bunların, başına dert olurdu.

Elvan duyar gibi olmuştu Kemalettin'in homurtusunu.

“Nasıl?” diye diklendi. “Anlamadım. Ne dedin sen?”

Pis karı! “Başkası kimmiş diyorum ablacım...” Sana veremem, bütün taksi durağına ayrı ayrı söz verdim, yetmezmiş gibi bir de çıktı Bûse el koydu nasıl diyecekti şimdi? Hem diyelim dedi, tam

da heves etmiş romantik bir akşam yemeği, arkasından uzun uzun beste çalışmaları falan, bakarsın küsüp bakıcılık yapmaktan cayırdı şirret, bir de pislik yapardı üstüne, hadi bul beln ondan sonra. En kötüsü, kalırdık gene bok kokusunun içinde soğuk makarnaya. Bûse de hayatta yanaşmazdı o zaman. Tam heves etmiş kızcağız, koşa koşa giyinmeye gitmiş... “Sana vermiycez de kime verecez diyorum. Beyaz senin. Söz.” Yemek dönüşünde de koşa koşa soyunmaya gidecekti inşallah.

“Di mi?” dedi Elvan Abla. “Hadi hadi, sor bakalım Kâzım Hoca’ya niye soğukmuş bunun burnu. Terletin falan derse termoforla elektrikli battaniye var bizde. Nane limon da kaynatırım.”

*Birisi kurbağa birisi yosun,
Birisi komünist birisi mason;
Biri koca öküz biri tor taşun
Boş sabada vuruşuyor ikisi...*

Âşık Nuri Çırağı

Vakit geceye erdi erecek, Cinnah'taki taksi durağında herkes gündüzki kadar tilkiydi en az. Ve en az evvelki on beş yirmi gece ve gündüzki kadar.

“Laki’yi benzeyenini naapacam len gara gara?” dedi Ender. “Yelesisini alacam ben. Hem Laki gibi olanını alsam üzülüp dururum baktıksıra.” Lucky’nin ölümünden gendini mesûl tutuyodu. Osman olmazlandığında “Ben bakarım.” demediği için Kemalettin gelip almış, gül gibi hayvanın ganına girmişti, ama bütün gabahat bundaydı buna sorsan; Kemalettin’e gabahat bulamıyo, “Eşşek gafam!” diyo, başka da bi şey dimiyodu. Nası bulsundu ki ona gabahat? Çocuğun suçu yoğudu gunahı yoğudu. Sen Laki, galk git çık sokaklara zehirlet gendiyi, bi de hem doğur, hem doğurduksıra öl git. Kemalettin naapsın?

“Höyyy...” Çok duygulanmıştı.

Ama bu gece var ya... Eh sen! Dur sen!

“Ağlamayalım da...” dedi Sami. O da öbürküleri yemeye çalışıyordu. Kemalettin’den söz aldığı için yüreği ferahtı nispeten. Gene de şunların istememelerinden huylanmıyor değildi hani. Nasıl istenmezdi o kerata; hık demiş annesinin burnundan düşmüş. “Tercih meselesi neticeten. Ben de kabadayı olanını alayım diyorum.

Hani demem, hem gezdirirken şey olmasın, hem de Lucky'ye bakarmış gibi olmayayım. Ağır gelir şu vaziyette. Ender'e nasıl geliyor? Di mi?"

Nöbette değilse geceleri balkona çıkıyor evde, bir tabağa süs biberlerini dolduruyor, rakısını da alıp yakıyor sigarasını, hem içiyor, hem balkon demirini tırnaklaya tırnaklaya "Osman mızır-danmaya başladığında biz de gururumuzu kırıp almış olsaydık yavrucağı, şurda ne güzel şimdi..." diye dertlenip dertlenip yutkunuyordu. Alamamıştı. Kaç hamle etmiş, "Verecek adam aramana lüzûm yok Osman. Bana ver." demek için kaç ağzını açacak olmuş, gerisingeri kapatmıştı Semahat'tan korkusuna. Şurda ne güzel şimdi... "Şurda" derken kastettiği yere bakıp yutkunuyordu. Ayağının dibinde oturmazdı o şıllık. Seni indirdiği gibi geçer kendi kurulurdu iskemleye, sen onun ayağının dibinde otururdun. Gülüyor, dert ediyor, surat asıyor, balkon demirini tırnaklaya tırnaklaya Semahat'ın aksiliğine yanıp yakılıyordu. Tutsa getirse, düşünüyordu ki huysuzlanacak kadın, evin tadını kaçırarak; cesaret edememişti. Ama sonradan Semahat da çok kötü olmuş, "Ben aksilenmeyeydim..." deyip deyip ağlamaya başlamıştı. Tadı gene kaçmıştı evin. Derken bu bir erkeklik edip "Hık demiş Lucky'nin burnundan düşmüş bir yavru var Semahat! Bir tek kuyruğu beyaz ama o da düşermiş zaten, Kemalettin söyledi, düşün, aynı Lucky." demişti övüne övüne. "Onu getireyim mi sana?" İyi halt etmişti. Zaten aksi kadındı, "Getir getir, hemen getir, hadi getir, kalk getir, çabuk getir, şimdi getir, ne duruyosun, getirsene." diye tutturmuş, ondan sonra da başlamıştı akşam sabah hesap sormaya: "Ne zaman getireceksin? Bi getiremedin! Hani getirecektin? Getiremez ol inşallah!" Dikiliyordu kapıların ağzına kadın, "Erkek adam geçiniyosun, sözünü tut!" deyip duruyordu. Ne diyeceksin? "Bakacağız hanım, bakacağız." Hepsi o. Düşünüp duruyordun hâliyle.

De, bu gece var ya... Hayırlısıyla...

"Kabadayıyı alacağım kesin."

"Al al." dedi Osman. Aklı sıra bizi kerkiyodu bu ikisi. Sanki Laki gibisine göz koyduklarını anlamıyoduk; salaktık çünkü biz.

“O alalı beleli, beyaz benekli siyah olanı benim yalnız. Baştan söylüyüm de.” Elli bin sefer söylemişti, ne başı? Hiç kimsenin istemediğini istiyomuş gibi yapıp o da siyah bu da siyah diyerek sonunda beyaz kuyrukluya konmayı hesapladığından, o da öbürkülerini kerkmeye çalışıyordu. İllâ ki alacaktı Laki gibisini. Bi kere kaçırmıştı elinden, bi daha kaçırmayacaktı. Olmadı Aysel’i, olmadı çocukları, olmadı Mücellânım Teyze’yi koyardı araya. La var ya, köpekler gibi pişmandı o köpeği Kemalettin’e verdiği ha. “Vermeyeydim ölmezdi, hay amıma koyaydım!” diyor, başka da bir şey demiyordu. Bu demese Aysel diyordu zaten. Her Allah’ın günü: “Verdin cânım üniversiteli köpeği, kanına girdin. Bok vardı da verdin de mi? Şurda ne güzel oturur reklam seyrederdi şimdi, kızlar lan göte vurup kaçmaca felan oynardı.”

Fena oluyordu Osman, “Öf la Aysel...” diyordu, “İyi la, anladık la, bi çıkart da nefes alalım la!”

“Neyi çıkartayım?” diyordu Aysel.

Esâsen düşünüyodu da Osman, Aysel yeminlen bizim çocuklara baktığından daha iyi bakar çekerdi; kız gibi bakardı Laki’ye. Boğazlı kazak bile başlıydı bademciklerini üşütmesin diye. Kızlar desen, o ondan manyak bu bundan manyak. Kıyâmetler kopuyodu evde. Haksız mılardı? Değildiler.

La değildilerseydiler mâdem, biz niye verdikti o yavruyu la?

La naaptıktı biz la?

Ama var ya, şu zil bi çalsın bu gece, bi müşteri çağırsın...

Hepsi kendini suçluyordu. Durakta kim var kim yok, Lucky’nin katiliydi kendince.

En rahatları Ertuğrul’du içlerinde. Veya Ferruh. Bunlar da denk getiremiyordu oğlanın adını bir türlü. Anası bile karıştırıyor, sen karıştırmışsın çok mu zaten?

Ferruh muydu Ertuğrul muydu derken gene karıştırdı, “Nası çocuklar Fertuğrul?” dedi Ender. “Hâlâ emiyo mular?”

Ertuğrul şakağını kaşıyıp benim adım neydi der gibi baktı Ender'e. "Tulumba halt etmiş." dedi sonra. "Şirin'in memeleri yere değıyor artık. Perişan ettiler kadını."

"Noolacak la..." dedi Osman. Bi müşteri çıksa şimdi, işe gidiyom ayağıyla bi basacaktı gaza, dooru Batıkent; Kemalettin de iki iki söz verip yemin içtiydi hazır, sokacaktı koynuna, alıp gelecekti bizimkini. "Laki'nin piçleri tabii."

Sami kubuzlandı: "Olmuyor öyle piç miç rahmetlinin arkasından." O da bekliyordu ki bir müşteri çıksın. Zil panosuna baktı. Çalmıyordu meret. Çalsaydı çingir çingir, müşteri bekletilmez dediği gibi basacaktı gaza, Batıkent'e kadar yavaşlayan nâmerttir. Kemalettin de söz vermişti buna zaten, alacak, arabaya attığı gibi götürecekti küçük Lucky'yi Semahat'a. Yemin de etmişti Kemalettin. İyi çocuktu.

Osman tırnaklarını incelermiş gibi yapıyordu. "Sevdiğimizden diyoz Sami..." dedi. "Sen de la!" Görürdün sen; bi müşteri çıksın... "Ondan mı dedim sanki?"

"Cık... Deme." Zil sırası kimdeydi ki? Kim kalkacaktı çalsa? Çaldı.

Selahattin formika masada oturuyordu. Panoya göz atacaktı, baktı Ertuğrul hariç herkes ayaklanmış. "Nooluyo arkadaş üçünüz birden?" dedi. Döndü panoya sonra, Ender'e işaret etti: "Piyade Sokağın köşe. Sıra sende."

Ender koştururken öbür ikisi ayrı ayrı rahatladı biraz. Bunun kafası basmazdı cinliğe. Ciddi ciddi müşteriye koşardı salak.

Zil bir daha çaldı, Osman'la Sami bir daha ayaklandı, Ender de çıkarayak zili duyunca sanki kafası basıyormuş gibi daha bir koşturmaya başladı.

"Allah Allaah!" dedi Selahattin. "Kardeş, ne bu heves?" Pano-daki Piyade Sokak numarasını düzelitti. "Kırkpınar..." dedi. "Yürü Sami. Sende sıra."

Ender'in topukları kalçalarını dövüyordu dışarıda. Arabaya bir atılışı vardı!

Sami, öbürleri ayıkmasın diye üstünü başını düzeltmeye kalkmış gibi yapıyordu ama Ender'in kopturmasından huylanmıştı. Gene de ağırdan alıyormuş gibi yaptı kapıyı açarken. Çıkamazdan hemen evvel son bir şaşırtmaç vermek maksadıyla "Kabadayı olanı benim. Ona göre." dedi Osman'a doğru. "Sonra şey olmasın da..." Gözü Ender'deydi. Çakılları sıçrata sıçrata gazladığını görünce dayanamadı, o da koştu.

Osman "Hıı, senin..." deyip kötü kötü baktı kapanan kapıya. Kalakaldık diye düşünüyordu. Şimdi bi de bakmışın bu akıllı Sami müşteriye gidiyom diye basmış gitmiş Batıkent'e, kaptığı gibi bizimkini... "La?" Pis pirenlenmişti. Ender'den hâlâ şüphelenmiyordu. Yan gözle Sami'nin Ender'inkinden beter patinaj çeken arabasına bakıp homurdandı: "Allah'ın Sami'sine bak la Selahattin! Görüyon mu, kabadayıyı alacam ayağıyla aklı sıra Laki gibisine çökecek. Yediydik." Hâlâ ayaktaydı.

"Çökerse çöksün." deyip sırttı Selahattin. "Sana nesi? Sen nasılsa ala bele olanını alacam diyon."

Osman gözlerini devirdi. "Alacam almasına da... Biz salak mıyız arkadaş? Niye yalan söylüyon, de mi? İnsanın gücüne gidiyo. Anlamıyoz sanki; gözün bizimkisinde işte. "

Selahattin gene sırttı:

"Hani seninkisi değildi?"

"La öylesine diyom oğlum. Sen de... Bunun diyom, Sami'nin gözü diyom, Laki gibisinde diyom."

"Senin gözün değil çünkü." Çok pis sırtıyordu Selahattin.

"Değil valla."

"Git lan!"

"Kimse heveslenmesin zaten..." diyerek araya girdi Ertuğrul. "Elvan Abl..." O da annesinin annesi olduğunu karıştırıyordu. "... Annem ölse bırakmaz Lucky'yi. Yatağını yorganını hazırladı bile.

Dün çarşıdan patik almış pembe. Oyuncak da almış. Açtı gösterdi akşam.”

“Nası yaa?” dedi Osman. “Şirin’i alacaktı hani?”

“Hoop!” dedi Selahattin. “Sen ne karışıyon?”

“La bi dur la sen de... Onu demiyoz biz, başka isteyen olursa diye diyo... Tatsızlık çıkar. O bakımdan.”

Selahattin’in sırtması yayıldı gitti. “Yokmuş ya hani başka isteyen?” dedi kıs kıs. “Sami kabadayısını alacakmış, Ender yeleliyi, sen öbürkünü, ben belli olmam, belki alırım belki almam, kalıyo geriye iki.” Ertuğrul’un esas adını hatırlamaya çalıştı, hatırlayamadı. “Erfuh’un annesi de istediğini alır. Ne var?”

“Alacak zaten.” dedi Ertuğrul. Pardon, Ferruh.

Osman oturdu çaresiz; bir büzüldü, bir geriniyormuş gibi yapıp ayaklarını öne uzattı, ellerini bir bacaklarının arasına soktu, bir çıkarıp kafasını kaşdı. Bi salak biz mi kaldık la diye düşünüyordu. “İyi, karışmıyom.” dedi bozuk bozuk. “Ne hâliniz varsa görün.” Çocuklar ateşlendiydi falan deyip basıp gitmek vardı ya kaçtıydı o fırsat. Tek fırsat, müşteri inşallah.

Zilin dili düştü, çingir çingir ötmeye başladı.

Selahattin panoya baktı. “Yürü.” dedi Osman’a. “Kuloğlu’nun köşe.” Ki Osman mosman yoktu artık. Çoktan yürümüş, dört yana çakıl fışkırtıyordu dışarıda.

“Duydu mu ki kaptırdı gitti?” dedi Selahattin.

Ertuğrul omuz silkti. “Belki numarayı görmüştür.”

*Hoca, beni men etme cünûniyet-i aşktan
Ver dersimi o meşkten
Bu cinnet-i aşk âşuka bir özge edâdır,
Bilsen ne sefâdır...*

Erzurumlu Emrah

Cinnah'taki taksi durağına verdiği sözleri en baştan etmişti de, akşam yemeğimiz murdar olmasın diyerek Elvan Abla'nın Beyaz'a mim koyduğunu da sümen altı etti Kemalettin. Konuyu dönüp dolaşıp yatak odasında yapacakları beste çalışmasına getiriyordu. Akli fikri... Neyse.

“Şu yemeğimiz bir an evvel gelse de bir an evvel yiyip bir an evvel kalksak da bir an evvel eve gidip şu üstümüzü başımızı bir an evvel soyunup dökünsek de mi canoş? Rahatlasak şöyle bi.”

Bûse henüz lokantaya gelmemiş gibiydi. Akli fikri Beyaz'daydı kızın.

“Ay hık demiş anasının burnundan düşmüş, di mi Kemoş?”

“Hıı.” dedi Kemalettin bozuk bozuk. Kâzım Hoca'ya iyi bir madara olduğu için canı enikonu sıkkındı zaten. “Hah hah hah...” demişti herif, “Kuyruğu mu düşecekmiş? Kulağı mı kalkacakmış? Yav hah hah hah yav!” demişti. “Hay sen çok yaşa Kemalettin yav! Estetik bakımdan kuyruğunu dipten keseriz, kulağına da şablon uygularız, ona göre kırpıp küçültürüz, kıkırdak anca o zaman taşır, kulak da kalkar. Hay Allah Yav! Yav hiç güleceğim yoktu yav! Kuyruk kendi kendine düşer mi yav! Hah hah hah yav...” demişti. Bitmiyordu kek kek gülmesi. İnsanlık etmiş sormuşuz sana, adam

gibi cevap ver! Bi de hoca olacak. Fıtık etmişti Kemalettin'i. Gene de sabretmişti çocuk yani, yoksa çok ağır konuşacaktı. Gülmesi kesilir belki diye salak gibi "Hayır, burnu soğuk geldi biraz da, asıl onu soracaktım." diye sormuştu beklerken. Haydii, bir daha koy-vermişti Kâzım. "Burnu mu soğuk?" demiş, sonra tekrar "Hah hah hah yav..." demişti. "Sen o kadar baktın Lucky'ye de burnuna hiç dokunmadın mı yav?" demişti. "Evde o kadar yavru bakıyorsun, birinin de mi burnuna değmedi elin? Soğuksa sağlıklıdır kardeşim, sıcaksa korkacaksın..." demişti. Gene "Hah hah hah yav," demiş, üstüne de "Allah iyiliğini versin yav!" demişti. Allah da senin belânı versindi o zaman. Ne gülüyon? İnsan gibi soru soruyoz, ne gülüyon? Şu kız da şuraya oturduk oturalı Beyaz aşağı Beyaz yukarı, canımızı alıyordu zaten. En iyisi bir an evvel kalkmaktı. Başlardım akşam yemeğinden. Böyle romantik yemek mi olurdu yaa?

Bûse'ye dönüp; "Bunlar ezogelin çorbasını eskiden daha güzel yapıyolardı de mi canoş?" dedi bir umut. Şurdan bi kazasız belâsız çıkaydık da gideydik evimize, karı koca olduğumuzu bileydik hayırlısıyla. "Bir tuhaf gibi sanki. Kalksak mı?"

"Daha yeni geldik yaa." dedi Bûse. "Çorbanı sevmedinse içme. Tandır yiyeceğiz, o kadar heves ettik."

"Tamam canım. Bi şey demedik."

Bu nasıl zengin kıızıydı Allahım? Yer gök sosyete mekânı kaynıyordu şu şehir, ambiyans mambiyans dört dörtlük; seçe seçe Allah'ın Siteler'indeki Konyalı Tandır'ı seç sen. Bütün dükkânlar kapanmış, her yer karanlık, in cin top oynar, kôrka kôrka dolanıp Karacakaya Caddesi'ni geç, lokanta da lokanta olsa, kamyon garajı resmen, ara tara bul bin zahmet, park yeri de yok, her şey serbest uluorta bırak cânım arabayı, çalarlar mı çırpırlar mı sökerler mi yakarlar mı Allah'a emanet, romantik müzik yapan bir yerde mirasyediler gibi kırmızı şaraba yumulmak varken gir şu izbeye, ekşi ayrına yazıl köylü gibi. Önden de ezogelin.

"Neyse..." dedi Bûse o değilden. Israrla Beyaz'ı düşünüyordu. Bu gece yatak odasına atılacaktı o it. "Bi düşün Kemoş... Bunun anası bize geldiğinde dana kadardı da ona rağmen ne desek anlıyodu.

Şimdi biz bunu alıcaz ya bu geceden itibâren, hemen alıştırmaya da başladık mı var ya, bir yaşına gelmeden konuşur bu.”

“Hıı...” dedi Kemalettin de. Okumayı da söktü müydü takardık kırmızı kurdeleyi, saçlarını da örerdik. Kıza bak yaa! Bu bu bu, dön dolaş bu. Başka konu yoktu çünkü. “Baştan söyledim ya gene söyleyim, sonra şey olmasın, bak bu da anası gibi yan yana yatmayacaksınız diye tutturursa gönderirim gitsin, tamam mı?” Bu da sevdiydi Lucky’yi zamanında, hem de Bûse’den bile çok sevdiydi buna sorsan, ama yatak odalarının orta yerine balta gibi indiydi eşşoğlu eşşek. Adamı karısından boşatır; öyle bir kıskançlık. Bırak, bari elimiz eline değsin şu kızın! Yok. Sabaha kadar ara yerde hır hır hır... Neymiş? Dokunmayacakmışız birbirimize; bi ona dokunacakmışız. İt.

“Ama Lucky de nasıl güzel horluyodu di mi?”

Al buyur.

“Hıı...” dedi Kemalettin gene. “Çok da güzel osuruyodu. Yanmış balata gibi buram buram.” Aman da ne romantik bir akşam geçiriyorlardı yani.

“Ay hih hih hi... Ömürsün Kemoş.”

Konuyu değiştirmek istedi Kemoş. “İçsene canoş...” dedi kaşığıyla Bûse’nin ezogelin kâsesini işaret ederek. “Mis gibi valla.” İki dakika önce çorbanın aleyhinde konuştuğunu unutmuştu.

Ama Bûse unutmamıştı. Kafasını sola yatırıp saçlarını yana düşürdü, incelermiş gibi baktı kocasına. “Demin kötülüydün?” dedi. “Nen var senin Kemoş? Nerdesin? Bi dalgınsın sen bak, burda değil gibisin. “ Kendi çok burdaydı sanki.

İtiraf etti Kemalettin artık: “Doğrusunu istersen değilim valla canoş. Konuştuk ya çıkmadan, orda kaldı nem varsa. Şeyde işte. Anla.”

Bûse anlamlı anlamlı göz süzdü. Yazıktı bu çocuğa yaa! Canım yaa!

“Vallaha mı?”

“Hem vallaha hem billaha. Gözümde tütüyorsun Bûse. Benimki de can. Hadi kalkalım noolursun!”

Bûse kikirdedi.

“Tandır da sipariş ettiydik ama?”

Kemalettin vurdu masaya yumruğu.

“Kaç paraysa veririz. Kalk.” Koskoca Yaşar Yazıcı’nın mâmelekine konmuş, tandır parasından mı korkacaktı. “Kalk kalk kalk. Hadi hadi.”

Bûse bir daha kikirdedi. “Ay ben de bi tuhaf oldum şimdi.” Olmamıştı aslında da şu Kemoş’un gönlü olsundu yani. “Hadi vallaha.”

Kemalettin sırtıttı. Dur seen. Daha çok tuhaf edecekti seni. Kaç ay var, abi kardeş gibi oldulardı anasını sattığımının. Herkes had-dini bilecekti kardeşim. Karımız değil misin?

Kalktılar. Garson tepelerinde bitip sağ kolunu kaldırdı, ensesini kaşdı hart hart. Koltuğunun altı terlemişti. Hesap istedi Kemalettin.

“Tandır noolacak?”

“Sen ye artık. İkramımız olsun.” Bir havayla çıkarttı cüzdanını, gene de kendi parasını o kadar kolay harcayamıyordu insan, sardırsak mı ki diye düşündü, ama bekleyeceksiniz diyecekti şimdi herif, siktir et, başımızın gözümüzün sadakası olsundu. Eli titreye titreye ödedi.

*Gerçek olan yolu evvelin izler
Eğer yolcu isen yol kâmil ister
Kişi ne söylerse acep ne söyler
İrfan, danıştığı dil kâmil ister...*

Derviş Mehemmed

Elvan, bir taraftan battal beden bir poşet bulmuş yerden gökten topladığı gazete kâğıtlarını buruşturup buruşturup içine tepiyor, –ki bazılarını içinde sidiğiyle bokuyla dürüp büküp kapı arkalarına tıkmıştı Bûsegil, hiç yakıştıramıyordu, keranede bunun yüzde biri kadar pislik bulsalar sittin sene mühürlerlerdi– bir taraftan da hazır kerane demişken, keraneye gelen en pis herifin terinin bile böyle kokmadığını düşünüyordu. Homurdandı: “Allah seni Bûse... geberme e mi?” Yüzüncü sefer falan homurdanıyordu. “Bari bırak eve pislesin hayvan, silersin geçer, ne bu gazete gazete gazete?”

Elindeki matbaa mürekkepli kâğıt rulosunu hafiften burnuna yaklaştırıp koklayarak kokunun ne koktuğunu bulmaya çalıştı. Bok gibi kokmuyordu, o kesin. Sidik gibi de kokmuyordu. Gazete kâğıdını, matbaa mürekkebini topla bir çanağa, getir Şirin’i de içine ettir, iki baş sarımsak rendeleyip güzelce karıştır, şu kızın dakika başı yaptığı soğuk makarnanın yoğurdu gibi öze köpürt, başka yemek bilmiyordu demek, üstüne de yağları bingıldayan bir tas tavuk suyu dök... İşte o... Midesi bulanıyordu. Nerden de aklına gelmişti şimdi? Düşünmeyi kesti, poşetin ağzını düğümleyip götürdü, antredeki iki dolu poşetin yanına koydu.

Sonunda bitmişti.

Şirin adım adım takip ediyodu Elvan Abla'yı akşamdan beri, bari bu anlasın işşallak diye düşünüyodu. Anlardı yani, olabiliirdi. Kaç akşamsabah bahçesinde yatıp kalkmıştı bunun, Lucky ne güzel yiyecekler getirdiğinde bunun bahçesinde yemiş doymuştu karnını, bunun yorganıyla ısınmıştı. İyi kadındı Elvan Abla. Bakma ısıriyodu falan ama öbür iki saf da iyiydi aslında. Kafaları basmıyodu sâde. Dur bakalım hem. Şu kadının basardı belki. İşiycekti bu kadın, dışarı çıkmak istiyodu, eve et et, göynü bulanıyodu artık. Valla.

Elvan durup baktı Şirin'e, az daha baktı, acıkmıştı tabii hayvan, emzikli kadındı neticede, altı cana yetiyordu bir başına, bir de kendi canı, yedi. "Gel gel." dedi. "Doyuralım seni." Daldı kapısız mutfığa, kuru mama torbasını çıkardı, içinden bir avuç alıp peşinde kuyruk gibi dolanan köpeğin burnuna uzattı. Şirin ağzını bile sürmedi. Hafifçe hırladı, kuyruk salladı, en kısık, en şirin sesiyle mızmızlandı, şaha kalkacakmış gibi yaptı, eşelendi, burnunu yere bastırıp pofladı, sağa sola kırıttı, ince ince havladı bir iki.

"Ne istiyorsun ayol?" Süt mü verseydi acaba?

Avucundakileri tezgâhın üstüne bıraktı Elvan. Ne kadar da pis kokuyordu meret. Nasıl yesindi şunu hayvan, git keranedeki müşterilerin orasını kokla, daha iyi kokar, o da haklıydı. Elinin tozunu çırpıp süt almak için buzdolabını açtı, baktı bol bol mayonez kavanozundan, kâse kâse süzme yoğurttan başka bir şey yok. Gece gündüz soğuk makarna yapıyor ya kız, hâliyle tabii... "Tamam güzelim..." dedi Şirin'e dönüp. "Çöpleri bırakayım köşeye, bizim evden süt getiririm sana, ıltırım, ekmek de doğrarım, içersin istediğin kadar."

Etti edecekti Şirin, zor tutuyodu. Tam fırlayıp üst kata filan gidecek, bi de baktı çıkıyo Elvan Abla kapısız mutfaktan, sokak kapısını da aralıyo mu sana? "Hah!" deyip ok gibi fırladı, Elvan Abla "Allah seni..." gibi bi şeyler deyip cavıl cuvul etti ama hiç yani, iki metre gitti gitmedi, çimlerin üstüne çömeldiği gibi şarıl

şarıl işlemeye başladı hemencik. Nası da rahatlanıyordu. Bak, Elvan Abla hemen anlamıştı işte meselağa. “Oh yaa!” dedi son damlaları dökerken. Sağı solu da iki koklayayım istiyodu ama akli içerdekilerdeydi. Biri çalardı malardı, naapçaksın o zaman? Teşekkür şeysi olarak kuyruk sallaya sallaya çıktı merdivenleri, Elvan Abla’nın bacağına da sürtündü ekstra bi teşekkür olarktan, geçti içeri, çocukların başına koştı.

“Allah seni...” dedi Elvan, “... geberme e mi? Bu muydu derdin yavrum senin? Hiç mi akıl edemediler şu kapıyı açmayı?” Aklına keranedeki günleri geliverdi tekrardan. Demin caydıydı düşünmekten hâlbuki; kafasından kovmaya çalıştı, kovamadı, bu gece epeyce bir düşünesi vardı. Hadi düşüneyim bari biraz dedi. O hayattayken bu hayatı arayıp özlüyor, buna kavuşacağı günlerin hayâliyle bin takla atıyordu. İşte de kavuşmuştu. Ama şimdi de o hayatı özlüyor gibiydi. Kasiyerliği mi orospuluğu mu bilemiyordu tam. Belki ikisini birden, belki de ne onu ne bunu. Kızları özlüyordu sanki. Fiş çalmaktan başka kötülük bilmeyen, namus dendi mi dışarıdakilere beş basan, Kısmet gibi kadersiz kısmetsiz kızları özlüyordu. Hepsi ayrı ayrı burnunda tütüyordu bak. İbne Güneş’i nasıl göresi gelmişti görüyor musun? Allah seni... Ziyarete mi gitseydi ki bir ara? Sıkıntıları geçmiş miydi acaba? Çok darlandılardı en son. Adım adım yaklaşmıştı kıyamet.

Gözü daldı.

Keranenin yolları taşandı en eskiden. Girer, çift kanatlı demir kapının burnunun dikindeki sokağa tırmanmaz da sağa dönersen ana cadde orasıydı. Yerler hep taş, her gri ayrı gri. Bir gri sadece komşu griyle yan yanayken ton farkı çıkıyordu ortaya, ama uzaktan bak, düz gri derdin. Hepsi bir görünürdü döşeme taşlarının; şekilleri şemâlleri bile bir görünürdü, istediği kadar başka başka taş olsun, hepsinin grisi başka başka olsun, taş nereden bakarsan bak, nasıl görünecek işte, taş gibi görünürdü. Bu rahatlatırdı sanki eli şeyindekileri. Tanıdık biriyle kafa kafaya tokuşsalar

bile tokuşmamış gibi hisseder, araya kaynayıp gidermiş gibi hissederlerdi. Çin ordusu olurlardı bir nevî, hep bir.

Çift kanatlı demir kapının burnunun dikindeki sokağa tırmanmayıp sağa dönersen allı morlu evler karşılardı seni.

Yan yana beş altı evi geçer, çift kanatlı kapının burnunun dikine tırmanan o deminki gördüğün sokağa paralel başka bir sokak görürdün. O da taş döşeli. Devam et, beş altı ev sonra başka bir sokak. Devam et, gene başka. Kale'ye kadar tırmanıyormuş gibi dururdu bu dar yollar. Taş, yolları çoğaltır gibi, kerane git git bitmeyecekmiş gibi.

Ama bitiverecekmiş gibi olduydu sonradan. Ne akla hizmetse kırıp kaldırdılar cânım döşeme taşlarını, asfalt döktüler simsiyah. Herkes herkesi tanıyormuş gibi oldu bir zaman, Çin ordusu dağılıp gitti sanki. Resmîleştiriverdiler keraneyi.

Kesmedi, evlerin cephelerine kırmızı plakalarla hâne no çaktılar nal kadar. Sağ kolun tek numaralar, sol kolun çift. Amme idaresine çevirdiler ortalığı. Allah'tan kızların kendi odalarına kondukları favori numaralara karışmadılar.

Gene yetmedi.

Evlerin üstüne terzi tabelası gibi tabelalar çaktırıp patronun adını yadırdılar büyük bütük: Yaşar Yazıcı Genelevi: No: Bilmem kaç. Ayıp be!

Keser mi? Bu da kesmedi.

Çaycı Merdan'ın ocağını boşaltıp sokağa saldılar adamı. "Müşterek çay ocağı sıhhi değildir. Bundan sonra her ev kendi çayını kahvesini kendi yapacak!" dediler. Yerse.

Yedi tabii. Sabahın bilmem kaçından akşamın bilmem kaçına kadar kuru kuru müşteri bekler mi o kadar kız? Beklemez. Kasiyer karılar ister istemez patronun adamlarıyla görüşüp patronun adamları da ister istemez patrona haber salıp patron da seve seve diye –kızlar bu yaklaşıma sike sike diyorlardı– geri haber salınca bakır kazan, büyük tüp, alüminyum demlik, cezve, bardak şu bu, bir de çaycı koyup ocağa tahsis ettiler odalardan birini. Kızlar zaten

müşteri azalınca sıkılmış, başladılar evlerdeki çaycılarla dalga geçmeye. Dürtüp dürtüp şu herif sana kesik atıyo kız falan demeler, yanında olduk olmadık mevzulara girmeler, taş gibi adama Ayakçı Güneş muamelesi çekmeler aldı başını gitti. Ama çaycılar da Allah'ın kulu neticede, onlar da insan, sabahtan akşama çay ocağında otur otur olmaz, mecbûr karışıyorlardı kızların içine; o zaman da ağızlarının payını alıyorlardı. Bir sinirlendiler, iki ağırlarına gitti, üç küstüler, dört dudak büzdüler, ondan sonra da beş, gevşedikleri gibi aamaan sen de deyip kızlara uyuverdiler.

Beri yandan, çaycı insansa müşteri de insan; şimdi bir düşün, keraneye gitmiş olsan, bekleme salonunda ahlâk zabıtası gibi oturmuş, kahverengi pantolonlu, beyaz gömlekli, eli tespihli bir adam seni gösterip gösterip kikirdeşse kızlarla, filanca odaya geçip rahat rahat soyunabilir misin?

Aah ah.

Girip sağa dön, düz git geri dön, ister yokuşa vuran sokaklardan birine gir, ister girme, yerler hep asfalt artık, her evin kapısında bir kırmızı numara, içeride de makam odacısı gibi bir burma bıyık, bir de baktın kerane küçücükmiş meğer. Nizâmiyenin karşı tarafında on beş yirmi ev, beş altı evde bir yukarıya çıkan daracık, kısacık üç sokak, bitti gitti.

Ne oldu sonuç?

Herkes herkesi tanıyacakmış, okulda yolda belde birileri tanıyıp ben bunu geçen hafta keranede gördüyüm diye gammazlayacakmış gibi gelmeye başladı herkese. Pazardan pazara damlayan eratla bayramdan bayrama harçlığını cebine kor komaz doluşan ergen kısmını sayma, memuru olsun, işçisi, üniversite öğrencisi olsun ayak kesiverdi peyâpey; işler kesatlaştıkça kesatlaştı. Dışarıda Çay Sokak'la 5. Sokak esnafı, emanetçisiydi tatlıcısıydı, sinekkaydıcısıydı topu dikmeye, ciğerciler birer ikişer gümlmeye, zaten doğru dürüst müşteri geldiği yoktu, işportacılar bir naylon tarak satabilmek için birbirine bıçak çekmeye, helâcılar rezervuarların vana-sını kapatmaya, gusûlcüler termosifonları ılıtmaya başladı. İçerisi

hepten fenaydı. Kızların morali bozuktu, kasiyerlerin komisyonu azalmıştı, herkesin canı sıkılıyordu.

Tam zamanında kurtarmıştı yakasını Elvan. Elini dalıp gitmiş gözünün önünden geçirip topladı kendini. Gidecekti bir ara. Kızları görecektik, hâl hatır soracaktı. Nasıllardı bakalım, toparlanabilmişler miydi azıcık bari?

Salladı kafasını, dertli dertli iç çekip dertli dertli güldü, içi geride kalanlar bakımından sıkıntılı, Şirin bakımından rahat, nasılsa kaçmıyordu hayvan, kapıyı da araya terlik sokup açık bırakarak poşetleri yüklendi, köşedeki bidona atmaya gitti.

Elvan Ablası dışarda bidonun kapağını açarken Şirin içerde bebe beciği tek tek devirip bacak aralarını koklayarak –Sarıbilli – Delimanyak – Çöpçü – Yeleli– sayıyordu. Kuduruk da burda olduğuna göre hepsi taamdı o zaman. Da bi noksan vardı gibiydi. Aa?

Lucky?

Lucky nerdeydi yaa?

Kız? Kadın? Sen mi sakladın?

Hırıldaya hırıldaya sokak kapısının ardına sinip beklemeye başladı. Soora baktı ki hırıldaması çok çıkıyo, Elvan Abla duyarsa eyer Lucky'yi alıp çok uzaklara kaçarsa, eve gelmez diye akıl edip sesini kesti, burun derisini gözlerinin altına kadar gerdirip dışkırmeye başladı ki naapçak anlamasın kadın. Geldiyinde bi koklıycaktı iyi bi, eyer o sakladıysa var ya, bi ısırcağı aklın durur. Dur bakalım, o buna yorganını vermişti kışınleyin, belki de ısırmazdı. Neyse o zaman. Lucky'yi hemen çıkarıp iyade ederse ısırmaıycaktı şindilik.

Elvan Abla'nın ayak sesleri yaklaşmıştı.

İyicene bi dışkırip iyicene bi sindi.

Elvan ellerini çırpıp çırpıp merdivenleri çıkarken Şirin kapının arkasında sotaya yatmış onu bekliyor, duraktan Sami vitesi beşlemiş

tam gaz siteye giriyor, Ender Hürriyet'in oradan lastikleri öttüre öttüre dönüyor, Osman kaptırmış, Batıkent kavşağını kırmızıda geçiyordu. Hayatta yapmazdı, polis amına kordu taksici milletin, ama şimdi umurunda değildi la, mühim bi işi vardı.

Kuş ölü,
Sen uçuğu batırla.
Furuğ Ferruhzad

Kemalettin teybe kaseti sürmüştü. *Ah Le Yar Yar* kısımlarında kafasını karısına çeviriyor, seksi seksi gülümseyerek Hüseyin Turan’a eşlik ediyordu.

Hüseyin Turan *Aklıma Düştü Gözlerin* kısmına geçince önüne döndü, iç çekti. “Bu şarkıyı ne zaman dinlesem... canoş... şey oluyorum yani.”

Bûse uzanıp kocasının vites topuzunu sıkarak eline dokundu. “Ol ol.” dedi. “Bu gece sabaha kadar açığız.”

Kemalettin gaza bastı.

“Vallaha de?”

“Ay yavaş biraz. Kaç sefer diycez!”

Aaah Le Yaar Yaarr...

Lokantadayken öyle gibi gelmemiştı ama şimdi bir düşünüyordu, kendini bir yokluyordu da şöyle, Bûse de özlemişti aslında Kemalettin’i. O bakımdan da özlemişti bu bakımdan da. Tenini, terini, kokusunu, öpüşlerini, dokunuşlarını; her şeyini. “Biz de insanız.” dedi, “Bizimki de can. Ne sandıydın?”

“Canımsın yaa.” Çaktırmadan az daha hızlandı Kemalettin.

“Bak sana büyük yemin Kemoş, o fıstığı atalım bu gece odamıza, sonra sen beni nereye istersen oraya at.”

Kemalettin'in burun delikleri büyüdü.

"Ama bak, ağladı vikledi cikledi diye ay şunla ilgilenelim Kemoş, ay ağılyo Kemoş falan yok ha." Daha hızlanmıyor muydu bu canına yandığınının?

Bûse kikirdedi.

"Ağlasın ay. Ciğerleri açılır, sesi güzel olur büyüyünce." Terbiyesiz terbiyesiz iç çekti. "Sen çocukcağız oranı buranı gördü diye utanma da... Hih hih..."

"Ne utanacam?" dedi Kemalettin. Bir köpeği yatak odasına atmayı şu dünyada hiç kimse onun kadar isteyemezdi. "Onunki tabak gibi ortada. O utanıyo mu?"

"Ay ne fenasın."

"Görürsün sen fenalık neymiş. Eve bi varalım..." Git git bitmiyordu anasını sattımının yolu. Daha da Amerika kadar yol vardı. Bu Ankara bu kadar büyük müydü lan? Şimdi İsviçre'de olacaktın var ya, zaten göt kadar yer... "Ana?" dedi içinden. Ben bu lâfları nerden hatırlıyorum be?

Aslında bu şarkının onda çağrıştırdığı bir şey daha vardı. Simsiyah, zıpkın gibi bir şey.

Tabii yaa!

Lucky'den hatırlıyordu bu lâfları. Onu eve ilk getirdiği günden.

Öf yaa!

Lucky yaa! Ah canım yaa!

Daldı gitti sonra.

Dün gibiydi bak. Şurda, şimdi Bûse'nin oturduğu yerde oturup yüzüne yüzüne geçirmiş, başını camdan çıkarıp kıcını da bunun burnuna dayayıp pırt pırt osurmuştu eşşeğin iti. Bu ilkin çok korkmuştu da giden arabadan atlamaya bile kalkmıştı. Ama sonra Lucky sırita sırita gelip o sivri kafasını bacağına yatırınca, bir de inlemeye başlayınca, bir de bu cesaretini toplayıp dudaklarının pırtığına blop yaptırınca, bir de o ben şakadan çok güzel anlarım

der gibi elâ elâ bakınca içinin yağları erimiş, ılııcak bir şeyler akmaya başlamıştı ondan buna. “Ne güzel gözleri varmış benim kızımın.” demişti. Lucky bunun elini tutmuş, başının üzerine götürmüştü; resmen okşamaya devam et diyordu şerefsiz. Bu duraklayınca da “Bav!” diye azarlamıştı. Tek kafası değil, sesi de tabanca gibiydi. Ama bir de şu vardı; bir kitapta okumuştı, aynen şahitti bu da, artık korkmanın kâr etmeyeceği kadar yakınındaysan, korkup durduğun şeyin o kadar da korkulacak bir şey olmadığını anlıyordun. Salaklık ettiğini, o güne kadar mal gibi yaşayıp gittiğini, boşa kürek çektiğini falan anlıyordun hep. Anlamış nitekim, hayvanın matkap ucu kadar sivri, linyit kadar kara kafasını okşamaya başlamıştı. Gerçi azıcık korkuyordu gene ama saniye saniye değişiyordu her şey. Bu onu dıştan dışa okşarken o da bunu içten içe okşar gibiydi; korkma lan salak der gibi. Korku kaybolup gidiyor gibi, bu, “Lucky” denilen aşk denizine açılıveriyor, o deniz bunun teknesinin içine dolarken bu da o denizin içine doluyor gibiydi.

Aşk gibiydi!

Lucky!..

Elâ gözlü kız! Kara boncuk!

“Niye yavaşladın Kemoş? Aa, ağlıyo musun sen?”

Kör müsün, ağlıyordu işte, ne var?

Çekti arabayı sağa, sarıldı Bûse’ye, ağlamaya devam etti. Beste biraz bekleyebilirdi. Şimdi Lucky. “O zaman da yavaşladıydım böyle...” dedi hıçkır hıçkır. “Yaa Bûse yaa, Lucky niye öldü yaa?”

“Ay nooluyo yaa?” dedi Bûse, o da saldı kendini.

*Bu dünya fânidir, sakın aldanma,
Mağrûr olup tâc-ü tahta dayanma,
Yedi iklim benim deyû güvenme,
Uyan ey gözlerim, gafletten uyan,
Uyan uykusu çok gözlerim, uyan.*

Sultan III. Murad

G öğüs geçirdi Mücellâ Hanım. Ezrail yoklamıştı inşallah. Rüyasında, Tahsin Bey'in rüyasını gördüğünü görüyordu bu defa. O da sağdı bu da sağ.

Sağolasıca, ne güzel adamdı rahmetli.

Yatak odasında, Tahsin Bey'in pencere kenarındaki okuma koltuğuna oturmuştu, bir müddettir karyola niyetine kullandığı kendi okuma koltuğunda değil. Yanaştırdığı sehpanın üstünde onar onar öbeklenmiş minik haplar duruyordu; bardak, bir de büyücek sürâhi. Yerde, sağolasıcayla beraber evropa seyahatinden alıp getirdikleri, mâmâfih rahmetlinin cenaze merâsimi hariç hiçbir yerde giymek nasip olmayan çivi topuklu siyah ayakkabılarının hemen önünde beş tane boş fosfostimol kutusu vardı. Belden yukarıyla sağ cenâhına dönmüş hafifçe, dizlerini kibarca birleştirmiş, ellerini de her zamanki ressama poz verir edâsıyla dizinin üstüne üst üste koymuş, en edepli pozunu takınarak karyola başlığının biraz yukarısına, Tahsin Bey'e bakıyordu; o güzeller güzelinin çerçeve içindeki fotoğrafına.

Çocuklarını yâd ediyordu.

Daha ziyâde de kendini; kendi kötü huylarını.

Bunun kaprislerinden o radde bunalmıştı ki Ayşin’le Erôl, iki soluklanalım diye kaçıp tatile gitmişlerdi. Tatil, bunun olmadığı yer idi o zavallılara artık. Haklı idiler. Bu da olsa durmazdı kendi yamacında. Kimse durmazdı. Öyle dememişti oncağızlar elbet; edepli çocuklardı. “İşten güçten ziyâdesiyle yorulduk Hanım Anne, az biraz tatil yapıp kendimize gelmek arzu ederiz.” demişlerdi. Tam böyle de değil; kendi lisânlarınca demişlerdi, zamânede “Hanım Anne” felan demek nerde allâsen? “Giderken Luki’yi de alırız yanımıza, sen de biraz rahat edersin.” Tam böyle de dememişlerdi; Luki’yi Luki şeklinde demişlerdi; bu o şekil diyemiyordu.

Kalkıp toparlanıp arabalarına binip gitmişlerdi sonrasında.

İyi, gitsinler; Allah hayırlısı ile geri dönmek nasip etsin.

Fekat...

Bir gün, iki gün derken fesatlanıvermiş bu, “Tatile gidilecekse beraberce gidilir, düğün dernek hep bir örnek gidilir, davul zurna çal çal oyna gidilir, ayrı gayrı tatil de nereden çıktı, koskoca Baydur sülâlesinin suyu mu çıktı?” deyip deyip evin içinde dört dönmeye, “Benden kaçtılar, biliyorum ben!” deyip deyip avuçlarının içine vurmaya, “Ben bu istihzâyı hak edecek ne yaptım Ya Rabbi!” deyip deyip dizini dövmeye başlamıştı. Hep aynı Mücellâ idi, evvel âhir huysuz Mücellâ. Ne kendine huzur veriyordu ne sağolasıca Tahsin Bey’e. Tutturmuştu bir, “Arayınız efendim, biz de geliyoruz deyiniz.”, nuh diyor peygamber demiyordu; papara ekmeği gibi didmiş durmuştu sağolasıcanın başını. O güzel insan da ne edeceğini şaşırmış, ne etsin, bu radde huysuzluğa ne edilir, kendin ara Mücellâ demiş olmamış, kalk gidelim, aramaya ne lüzûm var demiş olmamış, hâsılı öyle demiş olmamış, böyle demiş olmamış, en nihâyet tepesi atıp arayıp “Dönün gelin çocuklar. Bu annenizle baş edemiyorum ben.” deyivermişti. “Kurtarın beni. Uçun.”

Uçmuşlardı.

Yardan aşığı.

Buyrunuz Mücellâ Baydur. Götünüze kına yakınız!

Dudaklarını ısırđı.

Gözyaşları aksındı varsın. Göğüs geçirdi. “Vaad ettiğim gibi Tahsin Bey...” diye mırıldandı, “... ben de geliyorum sevgili dostum... ben de geliyorum sevgili sevgilim... ben de geliyorum a benim budala Beyim... Siz iyi bir yalancı olduğunuzu zannetmiş olabilirsiniz, ama değildiniz... Çocuklarımın benim hasetimden sebep kaçıp gittikleri o nevezur tatil yerinden gene benim hasetim sebebi ile boyunlarına kement atılmış gibi döndüklerini, hülâsâ gene benden sebep öldüklerini anlamayacağımı mı zannetmişsiniz? Sizi budala sizi! Sizi güzel insan! O zavallı köpeciğe sırf beni avutmak maksadîle suç isnâd ettiğinizin idrâkine varamayacaktım öyle mi? Ah Tahsin Bey... Siz bana oynadınız canıma kast etmeyeyim diyerekten, ben de size oynadım canınız şen olsun diye, a benim cânım efendim...”

Hakîkaten de öyle olmuştu. Ayniyle vâki idi.

Hatırıma getirmeyeyim diyordunuz, getiriyordunuz.

Bunun şerrinden bunalan biricik kızı Aysin, hâzâ beyefendi damadı Erôl’la mini mini torunları Erşin ile Eray’ı da yanlarına katıp “Haydi gidiyoruz!” diyerek tatile diye evden uzaklaşmaya kalkmış, fekat bunun şerri orada da bulmuş oncağızları, evde çok gördüğü huzuru orada da çok gördüğünden olsa lâzım gelir, koparttığı vâveylâlar arşa çıkmış, çıkarttığı pandominalar bini aşmış, en nihâyet ettiği edepsizlikler cana tak etmiş, ne geçimsiz kadın idi Ya Rabbi, “Orada da huzur yok burada da huzur yok. Bari dönelim gidelim de beybabamız huzur bulsun bir nebze.” diye insâniyetli insâniyetli düşünen zavallıcağızları dönüş yoluna revân etmişti ittir kaktır.

O dönüş yolu ki, Ezrail yol vurmak için beklemede idi.

Siz düş uçurumdan aşağı!

Ya Rabbi!

Tahsin Bey ne perişândı kara haberi verirken. Nasıl da ihtilâç içerisinde idi o nârin veçhesi, ne kadar meyûs idi.

Bu nasıl da koşa koşa çocuklarının arkasından gitmek, ölse de ölmese de, iki hissiyâtsiz amelenin kazıverdiği o yan yana dört

kabrin dördüne de uzanıp koyunlarına sokuluvermek istemişti. Oldu oldu, olmadı kara cehennemlerde yanıp bitmek.

Fekat nerdee? Kim müsaade ediyor ölesiniz gidesiniz?

Bir an olsun gözünün önünden ayırmamıştı bunu Tahsin Bey sağolasıca. Afedersiniz, tuvalete bile yalnız yollamamıştı. Efraim Bey denen o kunduz kılıklı hekim başını getirmiş durmuş eve, o çatma kaşlı, nemrut, damarlarında kan niyetine donyağı dolaşan adam da yat kalk sersemletici şıngıllar vurup durmuştu buna. Bırakınız yaşayalım acımızı Efraim Bey; ne meymenetsiz, ne hayırsız, ne nursuz bir adamsınız siz!

“Nasıl Tahsin Bey? Nasıl olmuş o menhus kaza? Erôlcüğüm çok dirâyetli direksiyon dönderirdi, pek emniyetli otomobil sürerdi; nasıl olmuş? Nasıl olur? Niye bize olur? Yazık değil mi bize?”

Çocukları ile torunlarının vefât haberini vermektense kendi vefât haberini vermeyi tercih eden bir donluk hâli içerisinde idi sağolasıca. “Öyle dememek lâzım Mücellâ Hanım!” demişti buza kesmiş sesiyle. “O hakka hukuka akıl sır erideremeyiz biz. Deme öyle! Allah’ın gücüne gider. Bize olmasın da başkasına mı olsun? Bize yazık olmasın da başkasına mı oh olsun?”

Bakın’dı hele budalaya! Hak hukuk bize mi hak hukuktu bir? Niye elâleme değil? Böyle sormamıştı ama. Şöyle sormuştu: “Hâkk-ı âliniz var da efendim, niye çocuklarımıza da...” o lâhzâ aklına münhâl bir isim gelmemişti, “... Luki’ye değil misâlen?” Bir o kara köpek vardı elinin altında, ona sarılmıştı; bir kasıt ile, husûmet ile değil; öylesine. “Niye onlar öldü de Luki sağ selâmet?”

“Allah’ın takdiri Mücellâ. Sevgili Lucky’nin görececek günü varmış demek.”

Sinirlenivermişti Mücellâ Hanım, şimşek gibi çakardı başka vakit olsa fekat kime heyheleyleniyorsunuz siz, sizin çocuklarınız ölmüşse o adamcağızın da ölmüş. Gerçi başka telden tımbırdıyordu o adamcağız; senin varın yoğun ölsün gitsin, sen hâlâ ekâbir ekâbir sevgili Luki de sevgili Luki bizim karşımıza geçmiş. Küstah! Ama gene böyle dememişti. Şöyle demişti: “Nasıl olmuş Tahsin Bey?

Ayşın, Erôl, Erşin, Eray, hepsi Hâkk'a yürümüş de bu Luki denen hayvanat niyçün yürümemiş?" Yüzünde en az Tahsin Bey'inki kadar büyük bir ihtilâç ile uslu uslu oturan Luki'yi işaret etmişti. "Nasıl olmuş da kimimiz varsa ölmüş gitmiş, itimiz dağ gibi taş gibi çıkmış gelmiş? Kaza nasıl meydana gelmiş Tahsin Bey? Nasıl olmuş kaza? Niyçün gökçadır kurmamış da yerin dibine sokmuş bizi? Niyçün kazâen ağlamış da kazâen gülmemiş bahtımız? Çocuklarımız öldü de Luki niyçün ölmedi Tahsin Bey?" Bunu Luki de ölseydi mânâsında söylememişti; Allah günah yazmasın, onlar öleceğine Luki ölseydi, tahammül etmesi bir nebze daha kolay olurdu mânâsına söylemişti. Hangi ebeveyn söylemez?

İşte o lâhza az buçuk can gelir gibi olmuştu sağolasıcaya; donukluğunu sönüklüğünü atmış, gözlerinde var ile yok arası bir ışıltı ile bakmıştı bunun gözlerine. "Tabii doğrusunu bir tek Allah bilir ama Mücellâ Hanım..." demişti Luki'nin başını okşayarak; "Erol çok dikkatli araba kullanırdı biliyorsun. Olsa olsa Sevgili Lucky sebep olmuştur diye tahmin ediyorum. Ya Erol'un kucağına çıkmaya kalktı, ya eline çarptı, ya bir yaramazlık yaptı. Başka ne sebep olabilir ki? Değil mi? Kaza raporuna baktım. Lastik patlamamış, frenler sağlam, asfalt kaymak gibi, yağış yok toz yok, fren izi hiç yok. Cinnet getirip uçuruma kırmadı ya bizim damat. Bilmiyorum." Yutkuna yutkuna işte bu sözleri sarf etmiş, konuşması müddetince de kara köpeğin sivri başını okşamaya devam etmişti inâdına. Hem sevip hem de "Bunun yüzündendir büyük ihtimâl." diyordu utanmadan. "Her kulu bir vazifeyle gönderirse Allah, sevgili Lucky'nin vazifesi de buymuş demek. Bıçak vazifesini yaptı diye ona kızılmaz. Kızmamak lâzım Mücellâ. Hayvan mâsum."

Gaddar gaddar konuşana da bakın'dı hele siz! Fekat bu kadar da değildi artık. Tahsin Bey'in oyun oynadığını hemen anlamıştı Mücellâ Hanım. "Kabahati kendinde bulma, bu köpecikte bul!" oyunu. Alelâyân. Kim okşardı canlarının canını alan bir yaratığın başını? İşaret eder gibi: "İşte suçlu bu!" İlâveten, insan kırk senelik Bey'inin yalan söylediğini anlamayacak da neyi anlayacaktı recâ ederim? Oyundu işte bal gibi: Hadi sen buna kızıp apırıp köpür,

ben de olur olmaz müdafaa edermiş gibi yapıp senin tepeni attırayım, oyalanalım, vakit geçsin.

Dem o dem, işleyeceği tutmuştu kopasica kafasının da kısacık bir müddet tereddüt edip hemen arkasından “Bana da bir şey olursa olan hepten Tahsin Bey’e olur!” diye akıl yürütüp bu bu davete icâbet etmeye karar vermişti Mücellâ Hanım. Ömr-ü hayatındaki yegâne hayırlı iş.

Varsın Tahsin Bey bu Mücellâ mel’unu kendini affetti de o elîm kazanın Lukicik yüzünden meydana geldiğini zannettiğini zannetsin deyip başlamıştı rol icâbı zavallı hayvanla uğraşmaya:

“Mâdem öyle, sorar mısınız sevgili menhus yaratığınıza, ne yüzle gelmiş?”

Tahsin Bey’in gözlerinde bir çingı daha çakmıştı o zaman.

Hah demişti bu. Oyununun oyun olduğunu anlamadığımı zannetti. Devam!

Devam etmiş, gün bir Allah bir sövüp saymaya başlamıştı melek gibi köpeğe. Gene rol icâbı.

Gözleri dalmıştı. Durduk yerde keraneyi hatırlayıp darlanan Elvan gibi elini düz bakışlarının önünden geçirip toparlandı, sağını solunu düzeltti, sağolasıcanın fotoğrafına bakmaya devam ederek kibar kibar konuşmaya başladı:

“Bilseniz Tahsin Bey,..” Sesi hayli yüksek çıkıyordu, “... bir vesîle ile ağzımdan kaçırmayayım ki siz de Luki’nin suçlu olmadığına zerrece inanmadığımı anlamayasınız diye kendi kendime ne temrinler ettim, ne idmanlar yaptım şurda.” Acı acı güldü. “İnanıverdiniz a budala! Fekat iyi ki de inandınız! Ben o şeker yavruya galiz küfürler savururken nasıl fer gelirdi gözlerinize. Nasıl da şerâreler çakardı mütemâdiyen.

Ah Tahsin bey!

Ancak saadetin büyüğü sizin olur ise benim saadetim sizinkinden büyük olabilir idi efendim! Siz ancak ben sizi mes’ud edebilirim ben mes’ud edebilirdiniz. Ben de dedim, karınca karârınca

şu budalayı mes'ud edeyim, bu bedbaht kadını hayatta tutabileceğini zannetmenin saadeti o güzel insanın olsun varsın, ona saadet verebilmenin saadeti de bu bedbahtın... O lâhza dedim bunu, sizin Luki'nin başını okşadığınız o lâhza, göz açıp kapayıncaya kadar cık bir vakit zarfında dedim Tahsin Bey. Hanımlar götüresice Mücellâ Hanım öz evlâtlarını Ezrail'in kucağına atanın kendisi olduğunun farkında değildir zannedesiniz diye dedim a sevgilim.

Pek de güzel dedim, oh canıma değsin.

Ve pek de âlâ oynadım müsâmeremi değil mi azîzim? 'Acılı yüreklerin ne vakit yarılacağı belli olmuyor,' derdiniz ya. Haklı idiniz. İşte yarıldı yüreğiniz, ölüp gittiniz... Ben mi? Ben sizin için sağ kaldım güzelim. Sizin için oyalandım şurada... Ama kâfi Tahsin Bey! Yol bitti. Buraya kadar. Koynunuzda yer açınız, ben de geliyorum!"

Eğildi, su bardağını sol eline aldı. Fekat bu rüyada bir şey noksan idi. İlk onluk ilaç öbeğine uzanırken kaşları çatıldı, elini geri çekti. "Ah Tahsin Bey, işte içimdesiniz, kalbimde, yüreciğimdesiniz ve işte buradan, benim içimden bakıyorsunuz o güzel yüzünüze, işte kendinizi dışınızdan görüyorsunuz, hem de benim gözlerimle, buracıktayım bakınız... ya nerede sizin Sevgili Luki'niz? Nerede onun o sivri kafacığı? Oncağız da yer almalı değil miydi bu fotoğrafta? Her ne hâl ise efendim... Bekleyiniz, geliyorum!"

Yeniden ilaç öbeğine uzandı. Kapı çalınınca telaşlandı, sol elindeki su bardağını yere düşürdü.

Kısa bir süre başını ellerinin arasına alıp çekip gitmesini bekledi bu gelen her kim ise onun. Fekat hayır! Israrla çalışıyordu meret zil. Sağolasıca öldü öleli herkes bunun için endişe duyuyordu; biliyordu Mücellâ Hanım. Şimdi kapının açılmaması, bırakınız şu intihar işini kolayına hâletmesini, ilelebet hâlle dememesi mânâsına gelebilirdi. İşte tam da bu yüzden, gidip açmaktan başka çaresi yoktu. Bunu da biliyordu.

"Ne acelesi var hem?" diye teskin etti kendini. "Beni hayata bağlayacak ne var? Gelenleri savıncaya kadar idâre... Kaçmıyor ya haplar."

İçerdiniz, ölürdünüz. Bu kadar.

Sehpanın üzerinde onar onar kümelediği ilaçları bir eliyle öbürünün içine süpürdü, sonra onları ancak tabanca kadar sivri kafa ve deniz atı kadar uzun boyunlu bir yaratığın erişebileceği bir yere, karyolanın altına sürdü. Çekti sehpayı bir kenara, sürahiyle yere düşen bardağı salondaki büfenin üzerine bırakmak üzere eline aldı, boş fosfostimol kutularını da sivri burunlu ayakkabısıyla ittirip okuma koltuğunun altına tıktırdı. Topuzunu kontrol etti üstünkörü.

Usul usul yürüdü, koridoru geçti, sürahiyle bardağı da kapı açmaya götürdüğünü fark edince salona dönüp büfenin üzerine bıraktı, yeniden koridora çıktı. Cesedini almaya gelenler tahrip etmek zorunda kalmasınlar diye kapıyı kilitlememiştii, kolu bastırıp açtı.

“Bav!”

İrkilerek geri sıçradı.

“Aman evlâdım!”

Yaşar Yazıcı, saygıyla eğildi.

“Selâm sevgili hanımefendi!”

Mücellâ Hanım en edepli duruşunu takındı derhâl. Hayatında ilk kez görüyordu bu adamı, ama kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Adı gibi.

Orada kalınız dercesinden baktı adama. Hiç yakışıyor muydu umumhânenin baş godoşu gelsin kapınıza dayansın? Olacak şey miydi? “Buyursunlar Yaşar Bey!” dedi soğukça. Eğilip Lukiciği okşayası, sarıp sevip hasret gideresi vardı ama tuttu kendini.

Rüya görmek güzel bir şey idi. Gördüğünün rüya olduğunu bilerekten rüya görmek daha da güzel bir şey. Her şey olabiliyordunuz; ne murâd ederseniz o.

Bir an Luki oldu Mücellâ Hanım; dünyayı onun gözlerinden görmeye başladı. Baktı, hissetti. O da kendini zor tutar gibiydi; bitkin düşmüştü. Ağzını açmış hızlı hızlı soluyor, kendine şöyle münâsip, münhâl bir doğumhâne arıyordu. Bu kadın? Evet! Çok seviyordu

Luki bu kadını! Kadın, eski patronu eve gelince her gece küserdi Luki'ye, sonra o eski patron evden gidince hemen barışır, oyunlar oynamaya başlardı. Çok oyunbaz bir kadındı bu. Küsme numarasını da ondan öğrenmişti zaten. Kuyruk salladı, bacaklarının arasında bir hareketlenme oldu, dönüp kalçalarına baktı.

Adam, sevk zincirinin tutamağını Mücellâ Hanım'a uzattı, "Girmeyeyim hanımefendi." dedi. Gözlerini saklamak ister gibiydi. "Size bir emanet getirmişt看..." Başını hiç kaldırmadı.

Uzatılan tutamağa robot gibi uzandı Mücellâ Hanım.

"Fekat?"

Merdivenleri inmeye başlamıştı bile Yaşar Yazıcı. "Allah'a emanet olunuz!" dedi inip giderken, sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu, döndü, "Allah acınızı unutturmasın hanımefendi!" deyip gözden kayboldu.

"Bav!"

Giden kadim dostun merdivenlerde bıraktığı boşluğa bakıyordu Mücellâ Hanım. Luki'nin sesiyle gene irkildi, kendi bavlarmış idi âdetâ. "Ne oluyor sana çocuk?" dedi eğilerek. Hazır Yaşar Bey de gitmiş, dünya gözüyle doya doya bir seveyim öpeyim diyordu şöyle, ama yere kadar sarkan göbeği, süt dolu memeleri görünce şaşırdı kaldı.

"Ah!.. Hamilesin canım sen!" Az evvel onun içinde idi, öyle ya! "Haydi bakalım! Görüyor musunuz şu Tahsin Bey'in yaptığığını! Buyrun şimdi!"

Şimdi Luki olmuştu gene; yere kadar sarkan göbek ile süt dolu memeler buna aitti. Daralıyordu. Tasmağını çıkartmak için boyununu şöyle bir dalgalandırdı ama çok sancısı vardı, beceremedi. Kaldırdı kafasını, karşısında "Hay Allah!" diye sızlanıp duran Mücellâ Hanım'a baktı, onun buna bakmadığını görünce baksın diye kuyruk titretti, gene bakmadığını görünce patladı artık:

"Bav!"

Mücellâ Hanım oldu tekrardan.

Sızlanmasına hiç ara vermeden eğilip hayvanın tasmaını çözdü; boynu ferahlayan kendisi idi sanki. “Ne yapacağım ben bu kerata ile?”

Kendini kapının ağzında bırakıp yeni baştan Luki oldu, hemen bilmiş bilmiş daldı evin içine, büyük salona seğırtti. Epeyce geride, elindeki sevk kayışına bakıp duruyordu Mücellâ Hanım olarak kendisi. “Karnı da burnunda...” diye sesi geliyordu oradan. Bu ne menem bir rüya idi?

Lâkin rüya da rüya idi ama. Pek güzel, pek hoş idi.

Girdi içeri Mücellâ sıfatında, elindeki sevk kayışını bir yerlere bıraktı, sırtını, az evvel örttüğü sokak kapısına yasladı, “Rüya...” dedi tekrar. Tahsin Bey anlatmıştı bir vakit de nasıl didişmişlerdi.

Anlattığı şu idi sağolasıcının:

Bunun o gün bu gündür karyola niyetine kullandığı, yatak odasındaki şu koltukta oturup dururmuş Tahsin Bey, birden kendini karşıdan görmeye başlamış. Çerçevenin içindeki fotoğraf olarak; baş koydukları yastığın onun hep yattığı tarafındaki hizâsında, duvara bir küçük çivi ile tutturulmuşmuş kendisi. Şimdi bunun Luki de kendisi, Mücellâ da kendisi olduğu gibi imiş; fotograftaki de o, oturup o fotoğrafa bakan da. Ama bir başına değilmiş. Yanında, elinin sarktığı yanda Luki varmış. Başını okşayıp duruyormuş öyle. Derken altı parçaya bölünüyormuş Lukicik.

Böyleyken böyle demişti sağolasıca.

Bu da dinlemiş dinlemiş, ürpermiş ürpermiş fekat bağına taş basıp oyununa geri dönerek “İt göreceğinize at görseydiniz...” felan deyip epeyce bir nizâ çıkartmıştı; her zamanki gibi zavallı köpeğe sövüp ederek vakit kazanmış, neticede doğru doğru dosdoğru tâbir etmişti: “Sizde ölmek korkusu başgöstermiş Tahsin Bey. Ölü çocuklarımızın hâtırâlarına hörmeten fotoğraflarını yataklarının başucuna astığımızdan misâl, rüyanızda kendinizi o çerçevenin içinde ve de ölenlerle hemşekil görmenizden anlaşılıyor bu.”

Didişmeye devam etmişlerdi sonra. Doğru tâbir ettiğinden emindi Mücellâ Hanım ama noksan tâbir ettiğinden de emindi. Luki'nin niyçün altı parçaya bölündüğüne akıl sır erdirememişti bir türlü.

Velâkin şimdi... Karnı da burnundayken kuzucuğun... Kendini onun içinden görünce... Aah ah! Altı yavrusu olacaktı demek!

Ah Tahsin Bey!

Artık olacakları çok iyi bilerek Luki'yi olduğu yerde bırakıp yatak odasına geri döndü. Az önce kalktığı koltuğa oturdu kaldı, kocasının fotoğrafına bakmaya başladı.

"Hiç bitmeyecek mi sizin oyunbazlığınız kûzum?" diye sordu içinden. "Ben bu zavallı hayvancığı hamile hâliyle bırakmaya kıyamayacağım da intihardan vazgeçeceğim öyle mi? Ah Tahsin Bey! Üstünüze alınmayın fekat budalanın dik âlâsısınız efendim! Sizin yanınıza gelmek için her şeyi bırakıyorum ben, velev ki ben olsam Luki, ben ne, Luki ne? Merak buyurmayınız, eve kapandığımı bilmeyen yok. Ama bu akşam ama yarın sabah birileri gelir sormaya ve beni sizin o şefkatli kollarınızda ebediyete intikâl etmiş bulan her kimse, Luki'nizi de bebekleriyle birlikte burada, merhum Mücellâ teyzesinin dizi dibinde sağ ve esen bulur. Altı parçaya bölünüyordu değil mi rüyanızda? Bekleyiniz şu hâlde... son sahneyi de oynayalım, sonra ben vaadimdeyim, yanınıza geliyorum Tahsin Bey...

Tahsin Bey, ben de geliyorum!"

Luki nerede bakmadı bile, onun içinden her tarafa bakar gibiydi zirâ. Tahsin Bey'in rüyasındaki gibi.

Nitekim...

Salonda telaşlı telaşlı dolanmaya, her girintiyi, her çıkıntıyı koklamaya, kontrol etmeye başlamıştı şimdi. Şu sehpa? Evet! Hatırlıyordu! Aynı o zamanki gibi kokuyordu! Nerde doğursaydı acaba yaa? Şu halı? Evet! Hayır! Orta yerde doğurulmazdı!

Kanepenin yanına gitti. Sırtını arkaya verip yere oturdu, bacaklarını ayırdı. Nerdeydi o oyunbaz kadın? Belki o anlardı bu doğum işlerinden? Hem onu çok özlemişti. Nerdeydi peki?

“Bav?”

Keyifsiz keyifsiz kalktı yerinden, aynı zamanda kendisi olan Mücellâ Hanım’ı aramaya başladı. Onun yardımına ihtiyacı olabiliyordu. İnledi, karnı bacaklarının arasına doğru yer değiştirdi, korkunç bir sancı saplandı kukusunun içine, yere çöktü, soluklandı, çığlık attı.

“Mıyk!” çıktı ağzından. Köpek olmak ne zor idi.

Tekrar kalktı sonra. Koridor boyunca sağlı sollu dizilmiş dört kapı vardı ve eski patronuyla o kadının yattığı odayı çok iyi biliyordu Luki olaraktan. Onu hiç almazlardı oraya. O da gider çocukların odasında yatardı. Gene de bir bakayım deyip hantal adımlarla yatak odasına yöneldi. Kapıyı açık buldu. Sivri burnunu içeri uzatıp havayı kokladı. Belki gene almazdı bu, tedbirli olmakta fayda vardı.

Girebilir miydi Luki?

“Bav?”

Hoşluğa bak sen; Luki bile Luki diyemiyordu kendisine doğru dürüst.

“Gel çocuk!.. Gir. Ne yapıyorsun bakalım görüşmeyeli?”

Aa, gel diyordu galiba o kadın. Çok sevindi Luki. Yaşasın!

“Bav!”

İşte orda, eski patronun koltuğunda oturuyordu ne güzel. Usul usul yanına doğru yürümeye başladı.

“Gel hele çocuk. Yamacıma otur da şu Sevgili Tahsin Beyimizin rüyasındaki fotoğraf tamam olsun... Gel hele.”

Bu sefer de sırtını şu Mücellâ’nın oturduğu koltuğa verip basenlerinin üstüne çökmek istiyordu Luki olarak ve bacaklarını ayırıp büyük abdestini edecekmış gibi ıkmak. Davete icâbet etti, yere oturup koltuğa yaslandı. Sırtının sol yanı kendisinin, yani Mücellâ Hanım’ın sağ bacağına değiyordu. Bacaklarını, içinden bir şey çıkacakmış gibi ayırdı.

“Evet Sevgili Luki...” dedi Mücellâ Hanım. Sağ kolunu aşağı sarkıtıp tıpkı Tahsin Bey’in rüyasında olduğu gibi hayvanın sivri kafasını okşamaya başladı. Kendisiydi okşadığı. Ağlamaya başladı. “Hadi bakalım... Şimdi son sahne sağolasıca... Altı tane ol bakalım. Bekliyorum.” Titreyen sesi hıçkırıklarının arasında kaybolup gitti.

İkinci Luki olarak; gaz çıktı, biraz da çiş. Utanarak şöyle bir baktı Mücellâ Hanım’a, sonra o şekil oturmaya devam etti.

“Eee?” diye düşünüyordu.

Şimdi ne?

Ne yapacaktı şimdi yani? Böyle yellenip duracak mıydı?

“Bav?”

Kızdı kendine. Şöyle yanlamasına bir uzanayım dedi. Karnı daha rahat ediyordu. Yanlıştı ama rahat bir pozisyonda işte. Ne bilsindi Luki değil mi ya? Şirin olsaydı burda?

Şirin de kim idi Allah aşkına?

Mücellâ Hanım kendi içine geri döndü. Dalgın dalgın bakmaya devam ediyordu çerçevedeki Tahsin Bey’e. “Ah Tahsin Bey...” diye sitem etti yüksek sesle, “... daha ne kadar kullanacaksınız bu Luki’yi cânım efendim? Ne oyunlar oynayacaksınız daha? Evlâtlarım ölmüş benim yüzümden, siz ölmüşsünüz ki o hepten benim yüzümden, Lukiceğiz ölmüş, sayınız ki ben doğramışım yatırıp; daha durur muyum buralarda recâ ederim?”

Durmayacaktı.

“Nerdeydi şu haplar?”

Luki oldu yeni baştan.

Burnunu karyolanın altına soktu.

“Bav!”

O da ne? Şeker mi vardı orda?

Sipsivri kafası bir murâkabe kalemi gibi girdi daracık boşluğa. Koca dilini çıkarıp o şekere benzeyen şeylerin hepsini ağzının içine kürüyü kürüyüverdi, sonra da yuttu. Çok acıydı yaal!

Mide bulandırıcı üzerinize âfiyet. Doğrulup o kadının dizlerinin arasına doğru öğürmeye başladı. Eskiden de kusmuştu o peyniri yiyip ve o kadın sevincinden ağlamış, Luki'yi daha çok sevmişti.

Tiradına devam ediyordu o kadın:

“Bu zavallı mı hayatta tutacak beni? Haydi tutsun da görelim o vakit!..” Durdu bi müddet. “Ee Tahsin Bey? Rüyanızın her sahnesini bir tamam oynamış olduk. Şimdi, müsaadenizle hitam faslında yanınızda, o çerçevenin içinde olmak ve altı Luki'nin doğumunu sizinle birlikte temâşâ etmek arzu ediyorum. Müsaadenizle sevgilim.”

Kakavan kadın, ancak karyolanın altına sürdüğü ilaçları geri almak için yerinden kalkmaya yeltendiğinde fark edebildi bacaklarının arasında boğulur gibi sesler çıkararak öğüren hayvanı. Önce ne olduğunu anlayamadı, sonra kurşun yemiş gibi yere attı kendini, eğildi, karyolanın altına baktı, ilaçları göremeyince her şeyi anladı, avazı çıktığı kadar bağırdı: “Ne yaptın çocuk sen?” Sonra Tahsin Bey'in çerçeve içindeki fotoğrafına haykırdı: “Ne yaptın sen a budala?”

Luki idi şimdi.

Küçük dilinin oraya kadar gelen hapları geri yuttu. Niye bağı-
rıyordu bu kadın? Bak küserdi ha!

Kendisi idi: Luki'nin boğazına sarıldı, fermuarlı üst dudağını kaldırarak pens gibi kenetlenmiş dişlerini aralamaya çalıştı. Bağırdı tekrar. “Kus Allah'ın aşkına!.. Kus be!.. Kus benim güzel evlâdım!”

Bir Luki idi bir kendisi.

Zaten çok alınganlaşmıştı Luki son zamanlarda. Mücellâ Hanım'a küstü. Geri geri gitmeye çalıştı. Dişlerinin arasından hırladı.

Çocuklar?

Mücellâ Hanım deliye dönmüştü. Dizlerinin üzerinde emekleyerek Luki'ye daha sıkı sarıldı. “İmdaat!” diye bağırdı. Aklına başka bir şey gelmiyordu.

Luki, kendisine saldıran ve çok bağırarak bu kadına iyice küstü. Çok hırladı bu sefer. Kalçalarını geri vererek huysuz bir öküz gibi kurtulmaya çalıştı boyunduruktan. Karnı da sancımaya başlamıştı çok. Galiba doğum buydu.

Çocuklar?

Silkindi, hırladı. Onları bu kadından koruyacaktı.

Çocuklarını kendinden koruyacaktı Mücellâ Hanım. Yapması gereken bu idi; ta baştan, şimdi anlıyordu. Diş gösterdi kendine, hırıl hırıl hırladı.

Tastamam kendisi idi artık. Feryâd etti:

“Ah çocuklar!.. Ah Aysin, ah Eröl, hırlayacaktınız bana evlâdım; şu köpecik kadar olsun kendiniz olacaktınız.”

Luki hırlamasını sürdürüyordu. O Luki’ydi artık, bu Mücellâ.

Bu hırıltıyı da bambaşka bir yerlerden hatırlar gibi oldu Mücellâ Hanım. Bu oyunu, bu sahneyi, bu anları, her şeyi hatırlar gibi oldu. Bir an bıraktı Luki’nin boğazını, gözlerini kısıp düşündü çömel-diği yerde. Tam “Ah Tahsin Bey...” diyecekti, “İlâhi Mücellâ Hanım!” deyiverdi Tahsin Bey. “Sevgili Lucky çoktan öldü sevgilim.”

Mücellâ Hanım geri çekildi, doğruldu, sırtını dikeltti, kırıgın kırıgın baktı Tahsin Bey’e. “Bu ne şekil bir rüyadır efendim?” dedi. “Oynamayınız benle recâ ederim.”

“Nasıl oynayayım seninle Mücellâ Hanım?” diyordu Tahsin Bey. “Öldüm gittim ya canım.”

Mücellâ Hanım yerde ağzı köpürerek doğurmaya başlayan Lucky’ye baktı bir an, orada doğurmamıştı ki hayvancağız, Batı-kent’teki o evde doğurmuştu ve ölmüştü sonra. İçi sızladı, gözle-rini kaçırdı, “Pekâlâ...” dedi dik dik. “Hâtta dirhem âlâ değil. Pek ayıp! Niyçün canımı acıtıp duruyorsunuz kûzum? Rüyama girip durmalarınız niyçün?”

Tahsin Bey hınzır hınzır güldü. “Ben mezara girmişim Mü-cellâ yahu...” dedi, “... Senin rüyana nasıl gireyim yatıp kalkıp? İstiyorsun ki görüyorsun. İsteme, görme.”

İsteme'ymiş!

Küstah!

“Ağlama Mücellâ.”

Ağlıyor muydu ki Mücellâ Hanım? “Ağlamam efendim.” dedi. “Zinhar ağlamam. Yeter ki rüyamdan çıkmayınız.”

“Elden ne gelir?”

Mücellâ Hanım baktı, Luki yoktu artık. Tahsin Bey'se gidip çerçevenin içine yerleşmiş, pozunu da verip sesini soluğunu kesmişti. “Uyanıyor muyum yoksa?” diye geçirdi içinden. “Fekat niye uyanıyorum?” diye geçirdi.

“Fekat... Fekat...”

Yanakları sıırılsıklam, burnu akmış, gözleri acıya acıya uyandı bir kere daha. Ne oluyordu bu gece Ya Rabbi? Yum gözünü Tahsin Bey'i gör, yum gözünü Lukiciği gör. Neler oluyordu?

“Ah Tahsin Bey...” dedi fotoğrafa bakarak; “Ah sağolasıca! Bitmeyecek bir rüyaya mı davet ediyorsunuz siz beni yoksa? Siz de beni mi çağırıyorsunuz benim sizi çağırdığım gibi? ‘Gel yanıma, Allah affeder!’ mi demek istiyorsunuz? Ne demek istiyorsunuz?”

Besbeterdi bu seferki ayaklanması. Sağını solunu ağır bir titreme almıştı. Banyoda yüzüne su çarparken üstünü başını ıslattı hep. Şimdi geliyordu aklına da, bir kızımız Aysinciğim kalmıştı görmedik, değil mi? Aman Allah! Bir de damadımız Erôlcüğüm, torunlarımız Erşinciğim, Eraycığım.

Sularını şapır şapır damlatarak çıktı koridora. Antredeki ecza dolabının önünde taş oldu kaldı bir vakit, gözleri seğirdi, daldı, sonra kapağını açtığı gibi fosfostimol kutularını çekti aldı bağrına bastı, gerisingeri banyoya girip kurulandı, lüzûm etmediğini bile bile üstüne başına çekidüzen verdi, topuzunu düzeltti, kazağında iplik aradı o değilden.

Korkuyordu ama ölmekten değil. Katiyen! Onu korkutan, ölmün bir hiçlik uykusu olma ihtimâliydi. Allah günah yazmasın, belki görseniz görseniz bu tarafın uykularında görebiliyordunuz

sevgililerinizi. Ötenin uykusu kurukabuktu, ilânihâye göremeyecektiniz kimseyi belki. Fekat ölmez de uyursanız, belki sıra Ayşinciğimildeydi şimdi. Belki bu tek şansınızdı.

Şans da ne küstah bir şeydi allâsen! Ne âlicenaplığı âlicenaplığa benziyordu ne nekesliği nekesliğe. Lütûf mudur kahır mı, nedir bilemiyordunuz. Uyu uyu kavuş, ne bu, şans, uyan uyan ayrı düş, peki bu ne, gene şans. Can mı dayanırdı recâ ederim!

Kutuları koynunda yürüdü, salonu da geçip döndü yatak odasına. Bir kerre daha uyuyalımdı da şans mıydı neydi artık, bakalımdı bakalım. Görürsek Ayşinciğimgili, gene görürsek Tahsin Bey'i, Lukiciği de görürsek gene, bir defa daha uyanır ve bir defa daha uyurduk, o ki bir defa daha uyanana aşk olsun! Hayırlısı olsun.

Fosfostimol kutularını yırtarak açıp küçük hapları sehpanın üzerinde onar onar kümelemeye başladı.

"Herkes gayri irâdî ölmez sevgilim..." dedi Tahsin Bey'in fotoğrafına bakmadan. Başı öne eğikti. Gavut başı Yaşar Yazıcı Beyefendi'nin bundan gizlediği gibi bu da merhumdan gizliyordu gözlerini. "Bazı, kendi iradesiyle ölür insan."

Son bir oyunbazlık edip canına kastetmesin diyerekten arkası sıra Lukiciği yollayan Tahsin Bey'e karşı mahcubiyet hissediyordu biraz. Bu ölmesin diyerekten ölmezden evvel sarf ettiği gayret boşa çıkacaktı adamcağızın.

İç çekti.

Neyse ne efendim... Ölüm öte yakaya varmak ise ilelebet görüşmeyecekler miydi nihayette? Ebediyen bakmayacak mıydı o güzeller güzelinin yüzüne?

Belki öyle belki değil!

Belki son uyku son uyku olacaktı; rüyasız, sevgilisiz. Fekat buna olduğu kadar ona da ihtiyaç vardı. Uyuduğunuzu bilmeseniz, ilelebet uyuyacağınızı hiç bilmeseniz ve bir daha katiyen uyanmayacağınızı hiç mi hiç bilmeseniz faraza, fena mıydı efendim? O da iyi bir şeydi.

Yasladı kafasını geriye, uyumaya hazırlandı.

*“Peki, beni nereye götürüyorsun? Niçin kapıp kaçtın?” dedim.
“Hatırını kıramayacağım biri böyle yapmamı emretti.
Sana kâinatı seyrettireceğim.”
dedi.*

Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi

İşte Kemalettin kaç sefer söylemişti Kâzım’a yalvar yakar: “Yav-
rulara ev arıyoruz Hocam! Sen doğurturdun, saklayacak değı-
lim, melez mülez ama hepsi de anadan doberman yavrusu sonuçta,
çevren geniştir ne olursun, kurtar bizi gözünü seveyim, battık, bit-
tik, evliliğimiz tehlikede.” Bunun da aklında kalmıştı ordan, ama
Tarkan’ın doberman da doberman diye yanıp tutuştuğunu çoktan
unutmuştu. Sonra birden aklına gelivermişti bu öğlen. İsmiyle cis-
miyle: Matahari. İsme bak, çocuktu bu Tarkan yav.

Aslında aklına geleceğı falan yoktu da, Tarkan’ın dönem ar-
kadaşlarından biri, çok başarılı bir talebeydi o da; Oğuz, klinik
de açmıştı kocaman, bir kilo baklava alıp ziyaretine gelmişti ya-
nına. Konuşurken konuşurken lâf lâfı açmış, bu Ahmet’le görüşü-
yor musunuz, Mehmet ne yaptı, odur budur eskileri sormaya baş-
lamış, eskiler deyince herkesin aklına Tarkan muhakkak gelirdi,
Tarkan nasıl diye de sormuştu tabii, “Tarkan da çiftlik gibi bir şey
kurmaya çalışıyor.” demişti Oğuz. “Hâtta kurdu da geliştiriyor ya-
vaş yavaş işte. Hem hekimlik yapacakmış hem eğitmenlik. Hâlâ
safkan bir doberman bulamadı. Deli oluyor.”

İşte o zaman hah yav demişti içinden Kâzım. Doberman ara-
mıyor muydun Tarkan? Ev aramıyor muydun Kemalettin? Al sana
doberman, al sana da ev işte demişti. Hem ev, hem veteriner evi

üstelik, hem de üstelik hayvansever veteriner evi, daha ne yav? Tarkan'ın safkan saplantısına saplanmamıştı hiç. Hem zaten kolay kolay hiçbir şeye saplanmazdı ondan, hem de zaten yavru o kadar güzel, o kadar doberman, hâttâ o kadar Lucky'ydi ki, görür görmez boşver safkanı, ben bunu istiyorum deyip üstüne atlayacaktı garanti çocuk. Emindi Kâzım. Kuyruğun hiç ehemmiyeti yoktu zaten; kestin miydi tamam.

Çiğdem Sitesine yaklaşmışlardı. “Şurdan dönüyoruz, az aşağıda.” dedi, “Sola döneliim...” sola döndü. Direksiyonda otururken bile yan koltukta oturuyormuş gibi yol tarif etme huyundan vazgeçememişti. “Tamaam... Şimdi sapıyoruz tekrardan solaa...”

Tarkan bıyık altından güldü. Bir dobermanı eğitmek Kâzım Hoca'yı eğitmekten daha kolaydı; okuduklarından biliyordu. Güldüğü belli olmasın diye ellinci defa falan sordu:

“Şimdi bu yavru kesin safkan değil mi Hocam?”

İki sebepten sorup duruyordu. Birincisi, Kâzım Hoca hem arabayı sürüp hem de habire yol tarif ettiği için gülesi geliyordu, ayıp olurdu gülse, bastırması lâzımdı. İkinci sebep, kaç zamandır yaşadığı illetli doberman saplantısının kanı bozuk bir melez yüzünden elinde patlamasına hiç razı değildi. Hazır hiç değildi. Ankara kazan sen kepçe, hem safkan, hem de secereli bir doberman yavrusu bulacağım diye kendini yırt, gündüz Kâzım Hoca arayıp müjdeyi verince deliler gibi ağla sevincinden, fırla Gölbaşı'ndan koptur Ankara'ya, Hoca'nın kapısında ağaç ol, nihayet çıksın beyefendi, kalk Batıkent yollarına düş, hevesin arttıkça artsın, beklentilerin yükselip tavanlara çarpsın, bir de git gör ki saçma sapan bir yavruyu safkan diye yutturmaya çalışıyor adam sana. Buna gelemezdi işte. Olmazdı. Olmuşken tam olmalıydı; kitabına uygun: Güçlü, davul göğüslü, derin belli, kısa sırtlı, sivri kafalı, uzun ve zarif boyunlu olurdu doberman dediğin. Tüyleri küt olacak ama tutun muydu ele gelecek, çenesi makas ısırışıyla kapanacak, ön ve arka ayaklarının arasındaki boşluk yemek masası ayağı gibi kusursuz bir kare çizecekti havaya. Dobermanın ne olduğunu bilmesen bile görür görmez “Olsa olsa bu olur doberman.” diyesin gelecekti. Herkese

haber etmişti bulursanız bana haber verin diyerek; parası neyse ödeyecek, bir sürü kitap getirtmişti yurt dışından, alıp bir güzel eğitecek, onu eğitirken kendini de eğitmiş olacaktı. Köpek eğitmenliğine takmıştı kafayı, ama okuduklarından başka bir şey bilmiyordu henüz, çok sevmekten başka tecrübesi yoktu, her hayvanı ayrı sever anlaşıp, her köpeği ayrı sever sevişirdi ama ille de doberman işte. Tabanca gibi bir doberman istiyordu; soyu sopu belli olsun, dişi olsun, ismi Matahari olsun, olmuşken dört dörtlük olsun. Sabırsızlık içinde bekler, orayı burayı arar, her telefona atlar dururken en ummadığı adam aramıştı akşama doğru; Veterinerlik Fakóltesinden eski hocası Kâzım. “Hadi gözün aydın. Buldum senin Matahari’yi.” demişti. Bu da hemen sormuştu tabii. “Matahari derken?” Kâzım hah hah hah yav diye gülmüş karşıdan, “Biliyoruz senin ne istediğini. Dişi doberman.” diyerek sevinçten çıldırtmıştı bunu. Telefonu kapatsın, hüngür hüngür ağlayacaktı. “Kesin safkan değil mi Hocam?” İlk soruşu oydu. “Safkan tabii yav. Aa!” Hüngür hüngür ağlamıştı telefonu kapatıp. Üstüne kırk dokuz soruş daha koy sen bunun.

Kâzım vitesi düşürürken geniş geniş gülümsedi. “Yavaşlıyooruuz...” Lucky’nin tıpkı Lucky olan yavrusunun melez olduğunu çocuktan devlet sırrı gibi saklamıştı şu âna kadar. Belki de anlamazdı zaten bu; biz bile profesör hâlimizle bilemiyorduk hangisi saf hangisi değil, sen nerden bileceksin? Ama gene de ucundan kıyısından açması lâzımdı meseleyi; çocuk anlamasa bile koskoca hocasın, yalan söylemek yakışmazdı, saklayamazdın. Gerçi o da doğru değil. Kendiliğinden sütanneliğe soyunan o uyuz sokak köpeğiyle öbür yavrular olmasa sonuna kadar da saklardı bal gibi; beyaz kuyruğa bir bahane bulunurdu illâ ki. Fotokopi motokopi bir de secere uydurulurdu yalandan, al sana safkan doberman; ne bilsin Tarkan? Oğlan çok fena takmış vaziyette “Kesin safkan değil mi?” diye deli divâne sormaya başlayınca onun saplantısına bu da saplanıvermişti hızla. Demişti en iyisi melez olduğunu söylemeyeyim, bende kalsın. Hâtta Şirin’le öbür yavruları göremesin diye “Ben alır eve getiririm, sen de gelip benden alırsın. Bugün işim çok uzun sürecep. Bekleme istersen.” deyip kaç saat boş boş

oturmuştı odasında; sıkıntıdan gebermişti, ama eşikten ayrılmamıştı oğlan, tutturmuştu ben de geleceğim, annesini de göreceğim, kardeşlerini de göreceğim. İyi gel. İyilik de yaramıyordu bunlara.

Çiğdem Sitesinin giriş kapısı farların ışığında görününce “Giriş kapısından gireliim...” deyip çocuk ilk defa az önce sormuş, bu da daha yeni cevap veriyormuş gibi yaparak birazcık açtı sırrın üstünü: “Şimdi demin sordun ya Tarkancım... Safkan mı falan dedin ya hani... İşte ona sen karar vereceksin artık. Yavruyu bir gör de önce.”

Tarkan, gözünün üstüne düşen perçemini çekip şaşkın şaşkın baktı Kâzım’a. Atkuyruğunun lastiğini çıkardı, dudaklarına iliş-tirdi, saçlarını saldı, kaçan perçemlerini iki eliyle toparlayıp sıkıştırıp tekrar boğdu lastikle. Bütün gün “Senin görmene gerek yok, ben alır getiririm.” deyip durmuştu adam. “Valla da safkan billa da safkan...” deyip durmuştu. Yavruyu gör de öyle karar ver ne demekti şimdi?

“Nasıl yani?” dedi. “Kapı gibi seceresi var demiştiniz?”

Kâzım’ın gülmesi genişledi. “Var var...” deyip Kemalettingil’in evinin önüne park etmiş üç taksinin arkasına yanaşırken “Mü-sait bi yerde duralım.” da dedikten sonra, “Onu sana söylemedim miydi ben yav?” diye ekledi. “Var secere, var olmasına var da annesinin seceresi var... Burası İsviçre değil Tarkan. Ankara’da doğan yavruya kim secere verecek yav? Sen mi ben mi?” Bak bu İsviçre kıyaslamasını iyi akıl etmişti. Atkuyruğunu sıkıntıyla sıvazlayan çocuğa yan gözle bakıp motoru durdurdu, “Hadi geldik.” dedi. “Burası. İniyoruz.”

Tarkan, kendini oyuncağı kırılmış çocuk gibi hissediyordu. Bu neydi şimdi yani? “Anneyi görebileceğim, değil mi?” dedi sık-kın sıkkın. Gıcık olmuştu. İndi. Çocuk mu kandırıyordun sen be?

“Şunları kitleyeliim...” Kâzım kumandaya basıp kapıları kilitledi. “Haa... Tabii tabii. İçerde anne...” Okulun başarılı mezunlarından bu çocuk; bütün hocaların olduğu gibi Kâzım’ın da göz-bebeklerinden. Hekim olup çıkmıştı işte. Veteriner hekimlerden beklemezdin ama, hayvansever bir veteriner hekimdi üstelik. Bir

kadın doktoru labium minörü, labium majörü, klitorisi sevebilir miydi yav? Veya bir kolorektal cerrah makatı, anüsü, rektumu? Böyle tuhaf hoşlukları olan bir hayvan doktoruydu neticede, hayvanları ciddi ciddi sevebiliyordu oğlan. Şeytan tüyü gibi bir de şeyi vardı keratanın, boğaları konuşarak sakinleştirebiliyor, eldiven takmadan, cımbız mımbız da kullanmadan şımarık kedilere koca koca hapları yutturabiliyor, öfkeden deliye dönmüş dev köpeklerle ağzını bağlamadan derece sokup iğne yapabiliyordu. Hay kerata yav! Yok. Artık saklamayacaktı bundan bir şey. Saklasan ne, zaten kapının önüne gelmişlerdi, şimdi kendi gözleriyle görecekti. “... Ama tam da anne değil yani. Sütanne. Esas anne doğum yaparken benim ellerimde öldü. Galiba da sokak köpeğiyle çiftleşmiş yaramaz, öbür yavrular hiçbir şeye yaramaz. Ama benim sana ayırttığım çok başka yani.”

Tarkan Gölbaşı'na kadar bağıra bağıra kaçmak istiyordu. Yalınayak. “Yapmayın Hocam şimdi.” dedi. “Oluyor mu ama?”

“Yav gel yav sen. Yavruyu gör, sonra gene gücenirsin bana.” Öne düşüp basamakları çıktı. “Zile basalım...” Zile bastı.

Bir dilde ki var lezzet-i aşkın cevelânı,

Eyler deverânı...

Ânın o gıdası dil-i uşşaka devâdır

Hem ruha cilâdır...

Erzurumlu Emrah

Kemalettin epeyce bir ağlayıp sakinleşip içinin zehirini akıtıp küçük Beyaz'ı da en az Bûse'yi istediği kadar istediğini itiraf edip sanki Bûse istemiyormuş da en çok isteyen buymuş gibi bir de üste çıkıp "Noolur onu biz alalım Bûse yaa!" diye sinir krizleri geçirip Bûse'nin "Ay zaten bizde duruyo Kemoş. Kimden alıcaz?" cevabıyla az daha sakinleşip nihayet marşa basıp Elvan Abla'yı sepetlediği gibi Bûse'yi de küçük itle beraber yukarı atma hayâlle-riyle gelmişti siteye tam gaz. Kapının önünde düğün alayı gibi sıralanmış Cinnah Taksi Durağının taksilerini görünce "Ay noluyo yaa?" demiş, sonra bunun Bûse'nin lâfı olduğunu hatırlayıp dümen kırmıştı: "Nooluyo lan? Gene mi geldi bunlar? Aa, Kâzım'ın arabası da burda." Çok bozulmuştu. "Şu hâle bak yaa, bütün Türkiye gelmiş gene! Biz ne hayâllerle depar atalım... Cık cık cık... Allah kahretsin, Allah kahretsin!"

Bûse "Amaan, oturur oturur giderler Kemoş. Kaçmadık ya." diye cilvelenerek bir kere daha sakinleştirmişti kocasını.

Cilvenin tesiriyle sakinleyince kötü kötü sırıtıp "Kaçamazsınız zaten!" diye hırladı Kemalettin. "İkinizi de atacam üst kata, gör ondan sonra sen beni... Da biz nereye park edicez, ona bozuldum esas." Bulduğu boş bir yere alelacele bıraktı arabayı, kolunu

beline doladığı gibi havalandırdı Bûse'yi yerden, yaralı taşır gibi kapının ağzına uçurdu.

“Ay dur be sen de!”

“Duramam kızım. Hastaymışın gibi yap da çabuk gitsinler e mi sen?”

“Çok seksisin yaa! Ay Kemoş yaa!”

Anam!

Parmağını zile gömdü Kemoş.

*Uyumuşum; rüyamda akıllı bir insan
Dedi: Sevinç gülü açmaz uykuda, uyan!
Ne için var bu ölüme benzer ülkede?
Kalk, yarap iç sonsuz uykulara dalmadan...*

Ömer Hayyâm

“**A**h, bir rüya daha!” dedi bir yerlerinden. Bu kez rüyanın rüya olduğunu tez anlamıştı.

Lucky’nin bebekliğini görüyordu. Ayşin’in giydirdiği zıbın vardı hayvanın üstünde. Kıçı açık başı açık, omzunda da kafası kadar nazar boncuğu. Erşin’in koşa koşa salona girdiğini görünce ağlamaya başladı.

“Erşinciğim!” Nasıl özlemişti torununu.

Ayşin de girdi o sıra. “Ayşinciğim!” Nasıl özlemişti kızını.

Lucky, iki eli yerde, sivri kafası ellerinin arasında, yeni açılmış kurşunkalem kadar sivri burnu Erşin’e dönük, havaya diktiği poposunu sağa sola salladı.

“Bev!”

“Çocuklarım, kuzularım!” Bekliyordu ki Tahsin Bey gibi bunlar da dönüp baksın, muhabbet etsinler bir nebze, hasret gidersinler, fekat bakan yoktu heyhât. “Çocuğum, kime diyorum ben?”

Ayşin’in eşofmanları vardı üzerinde. Mücellâ Hanım’a hiç bakmadan diz çöktü. Duymamış gibiydi veya Mücellâ Hanım orada değilmiş veya o orada değilmiş. Lucky’yi taklit edip ellerini yere koydu, bıçak kafalı küçük köpekle burun buruna geldi, cevap verdi:

“Hev!”

“Hev demiyo anne!” dedi Erşin. “Bev diyo. Niye bev diyo?”

“Çocuklar?.. Recâ ederim... Ben burdayım kûzum!”

Lucky Erşin’i teyit etti:

“Bev!”

“Aa, eveet.” dedi Ayşin Erşin’e. “Hiç dikkat etmemişim.”

Lucky’nin ağzı kulaklarındaydı; burnunu saban gibi kullanarak halıyı yol yol sürdü, tersi yüzüne gelmiş gibi oldu cânım acemin; ardı havada önü yerde, bir sağ dudağını bir sol dudağını sürttüre sürttüre ilerledi, bıdık kuyruğunu sallamayı da ihmâl etmiyordu, Erşin’le Ayşin kikirderken kaşla göz arasında ikisinin de gözünün içine birer dil atıp karnını kaşısınlar diye sırtüstü dönüverdi.

“Bev?”

Ana kız giriştiler kara eniğe.

Ooh!

Dört ayağı havaya çifteler savuruyordu kara cadının, tabanca kafası kuğu boynunun üstünde bir sağa bir sola dönüyordu. Ayşin’le Erşin iyice kapandılar üstüne, kaşımaya, gıdıklamaya devam ettiler. Hepsi gülüyordu. En çok da Lucky. Karnı çok gıdıklanınca bağırsakları da harekete geçmişti, pırt pırt bırakıyordu. Zıbını başına geçmişti tepişirken. Hem onu çıkartmaya çalışıyor, hem de kikirliyordu.

Ağlaya ağlaya, “Eray nerde çocuğum?” diye seslendi Mücellâ Hanım, gene cevap alamadı. “Ayşinciğim, sana diyorum.” Gene cevap yok. “Beni işitmiyor musunuz efendim?” Cevap yok. “Erşiiiin, Lukiiii...” Cevap yok. “Fekat...” diye düşünüyordu o esnâda, “Rüya vesair vesile oluyordu, sağolasıcayla ne de güzel muhabbet ediyorduk biz. Buncağızlar niye dönüp de bakmaz? Bu nedir Ya Rabbi? Niyçün işitmezler beni?” Omzuna bir el dokununca fevkalâde irkildi. Bir mendil girdi görüş açısına; ucunda Tahsin Bey’in şefkat eli vardı, onun ucunda da Tahsin Bey.

“Al Mücellâ Hanım... Sil gözünün yaşını.”

Mücellâ Hanım yanağını Tahsin Bey'in eline yaslayarak aldı mendili, göz pınarlarına kibar kibar dokundurdu, sızlandı:

“Niyçün iştmezler beni Tahsin Bey? Niyçün görmezler? Siz adam yerine korsunuz bu câriyenizi de onlar niyçün komaz? Sağolasıcalar, hepiniz merhum değil misiniz evlerden ırak? Hem bu da bir rüya değil mi neticede?”

Tahsin Bey elini karısının omzundan çekmeden usul usul kol-tuğun yanına dolandı. “Rüya Mücellâ Hanım, rüya...” deyip devam etti: “Bu da rüya... Ama sen de sensin. Kendini herkesin ölümünden mesûl hissetmekten vazgeçemedin bir türlü. Sana göre tek suçlu sensin, bu yüzden de çok görüyorsun onların muhabbetini, lâıyk olmadığını düşünüyor, sevişip koklaşma izni vermiyorsun kendine. Seni iştemezler, dönüp bakamazlar, çünkü sen ısrarla inanıyorsun ki yüzlerine bakacak yüzün yoktur; o kadarcık hoşluğu bile yasaklamışsın kendine...” Az ileri yürüyüp kollarını sahne takdim eder gibi iki yana açtı. “Bu rüya senin rüyan Mücellâ Hanım, ne olacağına sen karar verirsin. Verdiğin karar ortada: Affedemiyorsun kendini.”

Mücellâ Hanım yüzünü mendile gömmüştü. Hıçkırdı içine. “Elbet affedemem efendim!” dedi boğuk boğuk. “Ben mesûlüm de ondan affedemem. Affetme selâhiyetim yok da ondan affedemem. Katiller sâlih değildir Tahsin Bey, kendilerini affetme selâhiyetleri yoktur. İşte ondan affedemem. Hâkimler dahî sâlih değildir. Niyçün anlamıyorsunuz? Ağır ceza reisi idiniz bir vakitler, cana kıyanı affetme selâhiyetiniz var mıydı? Söyleyin reis bey, benim kaprislerim öldürmedi mi bu masumları, ben kesmedim mi bu hayatla münâsebetlerini; şerrim sonları olmadı mı? Göndermesem gidecekler miydi tatil beldesine; gitmeseler dönecek, dönmeseler ölecekler miydi? Ben nasıl affedeyim bu Mücellâ'yı Tahsin Bey? Olmaz efendim! Zinhâr olmaz!” Katıldı kaldı.

Tahsin Bey geri gelip tatlı tatlı sıkmaya başladı karısının omuz başını. “Yapma Mücellâ Hanım...” dedi. “Mücellâ... Yapma! Gene dikbaşlılık ediyorsun bak. Allah sana mı sordu da aldı emanetlerini geri? ‘Haydi Mücellâ, sana zahmet gönder şunları tatile de bir güzel öldüreyim!’ mi dedi? Vekâlet mi verdi sana, seni kendine

ortak mı etti? Ne sanıyorsun sen kendini? Bak bana... Yetmiş yıl yaşadım da ne oldu? Saman alevi gibi parlayıp söndüm, bir zamanlar var olduğumu hatırlayan bile kalmayacak yakında. Bin sene yaşasaydım da kalmayacaktı. Şu kâinatın ömrüyle mukayese et benim ömrümü. Nedir hükmü? Bir salise bile değil. Eh be Mücellâ Hanım, o kadcarcık olsun hükmümüz yokken nedir bu sendeki kibir? Nesin sen Allah aşkına? İnsanlar ölür, dağlar taşlar, dünyalar kâinatlar ölür, öleceği için ölür her şey, sen kimsin de çocuklarımızın alın yazılarına hükmedebilirmiş gibi pozlar takınıyorsun? Allah mısın hâşâ!”

Mücellâ Hanım mendilden çıkardı yüzünü, kafasını kaldırıp kocasına baktı. “Sümme hâşâ!” dedi. Hem korkmuş hem de kızmıştı. Sesi titriyordu. “Ne biçim konuşuyorsunuz efendim siz? Ne Abd-i âciz olduğumu bilmez miyim ben? Yani âsâbımı bozmaya yım diyorum, zorla damarıma basıyorsunuz Tahsin Bey, küstahlık ediyorsunuz, bilir bilmez konuşuyorsunuz. Söyleyiniz recâ ederim, vakt-i zamanında görmemiş miydim ben bu sağolasıcaları rüyamda? Güle oynaya muhabbet etmemiş miydim? Uyanır uyanmaz içimde bir sevinç, gündüz niyetine deyip koştura koştura anlatmamış mıydım size sabahleyin? O zaman da merhum değil miydi sağolasıcalar? Mâdem beni çocuklarımin muhabbetinden men eden benim gene, bu nasıl olmuştu peki bakayım?”

Tahsin Bey Mücellâ Hanım’ın topuzunu okşadı, gülümsedi, kaşlarını kaldırıp Lucky’yi işaret etti. “Şunun yüzünden.” dedi.

“Ah kûzum...” diye inledi Mücellâ Hanım. “O da benim yüzümden öldü ya Tahsin Bey! O da benim yüzümden öldü ya!”

Erol da girmişti şimdi salona. Küçük köpeği kızların elinden aldığı gibi kucağında hoplatmaya başladı. Küçük köpek de boş durmuyor, ağzı kulaklarında hoplarken genç adamın ağzına burnuna kulaklarının deliğine gözlerinin içine gıdısına gerdanına tepesinin keline birkaç milyon tane dil atıyordu. Zıbını tamamen çıkmıştı üstünden. Çırılçıplaktı. Kapkaraydı; yaldır yaldır. İçi gitti Mücellâ Hanım’ın, dikkati dağıldı. Bir ümit, “Erôlcuğum!” diye seslendi, Lukiciğim de diyecekti, diyemedi. “Ne alâkası var şu yavruyla benim rüyamın Tahsin Bey? Gene neler zırvalıyorsunuz allâsen?”

Tahsin Bey elini çekti karısının üzerinden. Yürümemiş gitmemiş, zerre dahi kımıldamamıştı ama şimdi buna biraz daha uzak, öbürlerine biraz daha yakın duruyordu. Yüzü de onlara dönük. “Oyun oynuyorduk ya Mücellâ Hanım...” diye mırıldandı o tarafa doğru, “Hani sen bütün kabahat Sevgili Lucky’deymiş gibi yapıyordun, ben de inadına onun tarafını tutuyordum ya...” Gidip Erol’un kucağından aldı Lucky’yi; Lucky hemen şımarmayı kesip saygıyla uzandı patronun kucağına, ufak ufak kuyruk sallamaya başladı. Rüyadayken bile hürmette kusur etmiyordu.

“Yaa dede, bi de bana ver yaa!” Eray da gelmişti şimdi.

Mücellâ Hanım bir de onda denedi şansını:

“Eraycığım!”

“Biz burada değiliz Mücellâ.” dedi birden Tahsin Bey. “Sen de orada değilsin.” Hâlâ karısına dönüktü sırtı. “Vaktini bekle, beklerken bak etrafına, dünya çocuk dolu, git biraz da onları sev.” Uzaklaşıyordu artık. Siliniyordu.

Mücellâ Hanım ağlamaya başladı.

“Niyçün efendim? Niyçün bekliyormuşum? Elâlemin çoluğundan çocuğundan bana ne recâ ederim, niyçün gidip gidip seviyormuşum? Kalınız şurda. Bir kerre daha bitmeyiniz.”

Tahsin Bey ağır ağır dönüp baktı karısına.

“Her rüya biter Mücellâ.” dedi.

“Fekat, fekat...”

Fekat Lucky de Mücellâ Hanım’a bakıyordu bu sefer; görürmüş gibi.

“Sen beni görebiliyor musun çocuğum?”

Denizatı gibi boyun dalgalandı havada, pergel ucu kadar sivri kafa, kısa tüylerinin arasına sim serpilmiş gibi simsiyah, ılık ılık çaktı, boncuk gözler yaşlı kadının yaşlı gözlerine kilitlendi; havaya bir dil attı bebek köpek.

“Bev!” dedi.

*Güççedir bu fakiri aldatmak,
Yüzdürüp sonra künededen atmak,
Gözünü aç da sen bana bir bak,
Ben senin itibârını sikeyim...*

Neyzen Tevfik

Kemalettin, kapıyı evde bıraktıkları Elvan Abla değil de evde bırakmadıkları Kısmet açınca şaşırdı. O şaşkınlıkla bir müddet neydi bu kızın adı diye düşünüp Kısmet miydi Gülseren miydi bir karar veremeyip kadıncağız misafirler doluşunca sıkıldı gitti de nöbeti gelinine devretti sandı. Gerçi öyle sansan ne böyle sansan ne, Türkiye taksi şoförleri esnafını evde mi bıraktıydın ki mantıklı bir şeyler sanıyorsun? Saf işte.

“Aa, gitti mi Elvan Abla?” dedi Bûse. Demek o da öyle sanmıştı.

“Gitmedi.” deyip kenara çekildi Kısmet. “Gelin gelin. Kemalettin Abi, sen ne yaptın yaa? Niye böyle yapıyorsun abi sen?”

Daldı eve Kemalettin. Ne diyodu bu kız yaa?

“Ne yapmışım?” Zaten hevesi kursağında kalmıştı.

Manzaraya bak!

Sami kapısız mutfakta orta masanın kenarındaki sandalyeye tünemiş, dirseğini de masaya dayamış sigara içiyor, Ender sırtını ocağa vermiş, davlumbaza doğru da kaykılmış, bulabildiği sağlam dişleriyle dudaklarını yiyor, Osman salondaki köpek yurdunda iten köpekten arta kalan bir yere çömelmiş, kollarını da bacaklarının arasına salmış yere bakıyor, Elvan Abla Beyaz'ı kucığına

almış, arkasını da duvara dayamış Kemalettin'i pis pis süzüyor, Şirin içeride birilerine ince ince ciklıyor, Lucky'nin ırzı kırık be-bekleri, Beyaz kucağa gitti de biz gidemedik diye cayırdıyordu.

"Aa, ev tertemiz olmuş!" dedi Bûse. "Yeni fark ettim cidden!" Cidden yeni fark ediyordu. Elvan Ablaya, sonra da Kısmet'e baktı ağzı kulaklarında. "Ay çok zahmet olmuş vallaha size. Niye temizlediniz yaa, ben temizlerdim."

Kısmet omuz silkip "Ben daha yeni geldim..." dedi, "... Ab-lama teşekkür et." Anne diyemiyordu bir türlü. Diyemediğinden değil; unuttuğundan.

"Ay Elvan Abl..."

Elvan bıçak gibi kesti Bûse'nin sözünü:

"Önemli değil kızım." Bal gibi de önemliydi esâsında, insan boklu gazeteleri kaldırır atardı bari, iki süpürge çalardı yere bu-cağa. Ayrıca bir bok da temizlemezdin sen. Görmüştük evin hâlini. "Elime yapışmadı ya. Topladım, götürüp attım."

Bak bak bak diyordu içinden Kemalettin. Muhabbet de ediyorlardı maşallah. Hâle bak! "Sohbetinizi bölüyorum ama..." dedi imâlî imâlî, "... misafire bi hoş geldiniz demek yok mu?" Belki artık kimin misafir olduğunu anlarlar diye düşünüyor, niye bana nefretle bakıyo ki bunlar diye de düşünüyordu. Sonra ben niye düşünüyorum, onlar düşünsün diye düşünüp sinirlendi kendi kendine. Hayret bi şeydi yaa! Ev mi kahve mi belli değildi anasını sat-tığımının; bizim hiç mi özel hayatımız –özel hayatımız ile cinsel hayatımızı kastediyordu– olmayacaktı? Soyunup dökünemeyecek miydik insan gibi? Ha gene geldiler ha gene gelecekler diye kendi evimizde takım elbiseyle mi dolaşacaktık?

"Hoş geldiniz." dedi Kâzım salondan çıkarak.

Kemalettin "Sağ ol be Hocam." dedi bozuk bozuk. "Sen de ol-masan yanlış eve girdim diyecem." Telefonda makara yaptı diye kızgındı hâlâ bu herife. De, niye geldiymi ki hakaten şimdi? Sahi-den hasta olmasını ufaklık bizim? "Hayrola Hocam? Bu saatte?"

Kâzım, “Sayende yav...” deyip yana çekildi, önce Tarkan’ı, sonra Elvan Abla’nın kucağında aynı anda her yöne ve herkese ayrı ayrı yavşayıp duran Beyaz’ı, sonra tekrar Tarkan’ı işaret etti. “Yavrulara yer arıyordun ya. Ben şu Lucky’ye benzeyenine buldum çok güzel bir yer. Bak bu Tarkan bizim. O talip oldu, tuttum getirdim o kadar yol. Alıp gideceğiz sözünde durursan...” Susup imâlî imâlî baktıktan sonra daha da imâlî bir sesle ekledi: “Tabii sözünde durmak çok önemli bir şey yav.”

Kemalettin “Ne diyo lan bu imâlî imâlî?” diye düşünürken Tarkan elini kaldırıp selâmladı, “Evet evet.” dedi Şirin’in yanından. Şirin’le oynayıyordu ama gözü Elvan’ın kucağındaki beyaz kuyruklu şeydeydi. Ne internette görmüştü böyle bir güzellik ne yurt dışından getirttiği kitaplarda. Oğuz’un Amerika’dan getirdiği albümde bile yoktu bu kadar ölçülü biçilisi. İyi ki gelmişim diye düşünüyordu şimdi. Kâzım Hoca’nın elini ayağını öpesi vardı. Şuna bak şuna! Buydu işte! Başlardı seceresinden de pedigree’sinden de; bu bir tek Matahari için bin takla atarken on Matahari ederdi bu velet. Dişiydi hem de. Sözde erkek doberman daha fizikli olurdu ama on erkek ederdi bu; şu fiziğe bak, şu göğüs kafesine, şu pas lekelerinin tonuna, fıldır fıldır gözlere bak şu.

Çıldırılmıştı görür görmez.

O kadar ölçü ezberlemiş, çiz şuraya bir doberman desen kafadan çizirdi artık, anatomisiydi, fizyolojisiydi, vücut kitle indeksi, boyuydu posuydu, bacak aralığıydı, pas lekelerinin tonuydu yalamış yutmuş, bir doberman bu kadar benzeyen başka bir doberman görmemişti. Üstelik de melezdı bu doberman. Olsun. İstiyordu Tarkan bunu. Her şeyden çok. “Safkan değil ama alırım yani küçüğü...” Çok istekli görünmeye korkuyordu; deminden beri didişiyordu şu taksiciler; biri bıçak mıçak çekerti, bıçaklanmaya da razıydı ona bakarsan ama niye bıçaklanasın şimdi; birbirini yiyordu koca koca adamlar. “Çok da güzel eğitirim.” Para teklif edecekti ama o da beklesindi bakalım şu an için. Bebeği kucağında pırpırlayan tombul teyze de çok fena bakmaya başlamıştı zaten. Gönlü Beyaz’da, gözünü Şirin’e çevirdi. Kulaklarını

dört açmıştı; ne olacaktı bakalım, kim kimin bileğini bükecekti. Hak da veriyordu adamlara; şu köpek kaçmazdı. Geri durmaya, ses etmemeye çalışıyor, Şirin’le ilgileniyormuş gibi yapıp ara ara Beyaz’ı kesiyordu. Gene kesti, cık cık cık dedi içinden. Zift kadar kara hayvana buldukları isme bak: Beyaz! Ama ne kadar güzeldi yaa! Ender dedikleri ön dişleri olmayan taksici davlumbazın ordan “Höyy!” deyip kendini salınca yeniden Şirin’e döndü, o tarafa bakmıyormuş gibi yaptı.

“Yok öyle yaş dava!” diye homurdandı Sami kapısız mutfaktaki orta masanın kenarından. Tarkan’a diyordu ama Tarkan ona bakmadığı için Kâzım’a bakarak diyordu. “Demem... Esas biz söz almışız. Olmaz.”

“Biz ne aldık la?” dedi Osman ordan. “Eşşeğin daşsa...” Bûse’yle göz göze gelince kıvırdı: “... ayaklarını mı?”

Kemalettin bu sefer de “Ne oluyo lan bunların hepsine birden?” diye düşünmeye başladı. Bûse’nin hasretinden, hepsine ayrı ayrı, gizli saklı ve birbirinden habersiz söz verdiği, yeminler kasemler ettiği aklından çıkmıştı. Daha doğrusu, aklında çok başka bir şey –çok başka bir şeyden kastı çok cinsel bir şeydi– çok fazlaca yer işgâl ettiği için diğer şeylere yer kalmamıştı şimdilik. Düşüne düşünene yer açtı biraz. Bir döndü Şirin’i nasıl olduysa kuzuya çeviren şu sarışın, atkuyruk saçlı çocuğa baktı, güzel eğitim falan da demişti, “Buna parasını versek şu hayvanlara adam gibi işlemeyi sıçmayı da öğretir mi ki?” diye düşündü, bir döndü parası çıkışmamış kerane müşterisine bakar gibi dik dik bakan Elvan Ablasına baktı, “Ben de bu kadını çözemedim arkadaş. Ne bakıyon?” diye düşündü, bir döndü ufak arabayı sıkıştırdı sıkıştıracak kamyon şoförü gibi oturan Sami’ye baktı, “Sana ne oluyo? Alacaklı gibi gelmiş oturmuşsun mutfağımıza!” diye düşündü, hepsini bir araya getirerek tekrar düşündü, uyandı, “Sıçtık!” diye düşündü.

Ki, evet sıçtın der gibi yetişt i Bûse omzunun gerisinden:

“Kâzım Hoca niye yer aramış ki Kemoş? Biz alıcaz ya Beyaz’ı. Söylesene.” Baktı Kemalettin’den hayır yok, kendi söyledi dönüp: “Kâzım Hocam, boşuna gelmişsiniz. Biz alıcaz Beyaz’ı.”

Kemalettin hâlâ düşünüyordu. “Şimdi yandık!” diye düşünerek “Bi dur Bûse...” dedi. “Bi dur şimdi... Düşünüyoruz.”

Kâzım kırıgın kırıgın Kemalettin’e bakarken Osman ayaklandı. Deminden beri çömelik oturduğu için pantolonu uyluklarında toplanmıştı, potur giymiş gibi görünüyordu.

“La Kemalettin Abi la, amma fırıkmışın la, yemin içmedin mi sen bana la?”

Sami de dikildi ordan.

“Ağır olalım da Osman... Sen alacalıyı almayacak mıydın?”

Osman büzülerek itiraz etti: “Biz sözümüzün eriyiz oğlum. Sen kabadayısını al, bak ben nası alıyom o zaman alalısını.”

Sami iyice yana kaykıldı oturduğu yerde.

“Önce sen alacalıyı al, sözünün eri olduğunu bir göster, biz biliriz kabadayıyı almasını.”

Bûse’nin akli karışmıştı. “Ay nooluyo yaa?” dedi.

Kemalettin, ne etsem de gözlerimi Bûse’nin gözlerinden kaçırsam diye uğraşıyordu. Rezil olmuştu; itibârı iki paralık olmuştu. Alı al moru mordu çocuğun. “Beyler bi sakın olun!” diye yalvardı ortaya. “Bi durun... Şey yapmayın öyle... Biz demin düşündük de...”

“Hiçbir şey düşünmediniz.” diyerek araya girdi Elvan. Bir o eksikti. “Sen daha bu akşam söz verdin bana, başka kime verdiğin beni alâkadar etmez.” Etmezdi. Keranede söz namustu, bunu herkes bilirdi. “Son söz cârîdir. Orospu kadar namusun varsa tutarsın.” Koltuk altlarından kaldırıp gösterdi ufaklığı. “Bu benim.” Ufaklık yılan gibi bükülüp burnunu yalayınca hemen gevşedi. “Allah seni... Dur kızım sen de... Geberme e mi?” Sinirini minirini unutup eğildi, cascavlak, eflatunumsu gibi de pembemsi gibi göbeği öpmeye başladı. “Süt kokuyor ayol!” O aşağıdan cap cap sesler çıkarırken Beyaz da hem yukarıdan onun saçlarını ısırtıyor, hem taksicilere cilvelenip sırnaşıyor, hem Tarkan’a göz süzüyor, hem Kâzım’a kuyruk sallıyor, hem Bûse’ye doğru dil atıyordu.

Tarkan Şirin'e bakarmış gibi yapmayı gene unutmuştu; ağzı bir karış açık seyrediyordu kara bebeği. "Üç 'H' diye düşünüyordu. "Herkesle, her şeyle, her zaman oynamaya hazır. Mükemmel!" Tam gözünü karartıp "Ben de kesin olarak talibim. Açık artırma yapalım; kim ne veriyorsa iki katı." diyecekti, Bûse gene çıktı aradan:

"Ay Kemoş yaa! Nooluyo diyorum yaa!"

Kemalettin ezik büzük baktı karısına. Önüne gelene söz verir misin, hadi buyur. "Ya öylesine dediydim tamam mı canoş... Bunlar da şey sanmış..." O değil de, bi bacak kadar it yüzünden...

"Yav olmuyor Kemalettin yav!" dedi Kâzım bozuk bozuk. "Ney sanmışsınız Allah aşkına? Şurda bir hukukumuz var dedik sözüne itimât ettik, kendi kendimize gelin güvey olmuşuz gibi şey yapma bari yav, ayıp ediyorsun bak. Kaç sefer telefon edip yalvarmadın mı aman hocam şunlara bir ev bul, aman hocam beni kurtar, aman hocam ne olursa senden olur, battık bittik? Hatırını saydık da hata mı ettik yav? Uğraştım didindim kale gibi ev buldum sana; verirsen verirsin, vermezsen sen bilirsin." Kendine de başka bir veteriner bulursun diyecekti, vazgeçti. İyi para veriyorlardı. "Bizim de bir itibârımız var sonuçta yav."

"Senin itibârına sokayım!" diye düşünüyordu Kemalettin. "Senin var da bizim yok mu Hocam?" dedi dik dik.

"Ayıp yav!" dedi Kâzım. "Ne oldu sana böyle yav?"

Zaten karışık olan ortalık bu konuşmanın ardından bir miktar daha karıştı. Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Tarkan hocasına şiddetle hak vererek kafasını hızlı hızlı sallayıp "Evet yani!" der, Bûse kocasına sağ gözünü kısıp kinle bakarak "Şimdi böyle olduk demek, öyle mi Kemoş?" der, Elvan bir elinde Beyaz, öbür eli belinde gerdan kırarak "Bak bak bak..." der, Sami her an masaya yumruğu yapıştırıp nârâ atmaya başlayacakmış gibi "Bizde söz namustur!" der, Elvan gerdan kırmayı bırakıp daha namuslu bir poz takındıktan sonra tekrar söz alarak "Asıl bizde namustur söz!" der, Osman ayaklanacakmış gibi doğrulup pantolonunun toplanmış yerlerini uyluklarından aşağı döküp tekrar çömeliyor Kemalettin'i kasıtlı ortaya "Bu da amma gevşek çıktı la!" der, Ender iki

göz iki çeşme “Höyy!” der, Kısmet karnı burnunda “Ağlama Ender Abi!” der, Tarkan nihâyet gözünü karartıp “Safkan olmasa da ben almak isterim şahsen. Parası neyse iki mislini vermeye de hazırım. Çünkü bayağı bir safkan.” derken, ev sahibimiz “Allahım!” diyordu içinden. “Bir şey yap, bir işaret falan gönder!” diyordu.

Gönderdi.

Zil çalınıverdi tam o anda.

Kemalettin, “Şükürler olsun Allahım!” diye düşünüyordu. Tutmasan ağlayacaktı sevincinden. Kapıya doğru koşan Kısmet’e bağırdı: “Sen bi dur yaa Gül... Kıs... Metseren! Ben açarım.” Gitti açtı.

“Bu saatte de rahatsız ettik ama...”

Kasap Selim’di gelen. Çatık kaşları kendisinden önce gelmiş, epeydir orada bekliyor gibiydi; suratı iki karış.

“Buyur Selim Abi.” dedi Kemalettin. Omuzları çökmüştü. “Allahım...” diye düşünüyordu, “Göndere göndere bunu mu gönderdin? Delik deşik eder beni şimdi bu.” Sonra ona söz vermediğini hatırlayıp derin bir nefes aldı. Neyse bari.

*Uzanır gökyüzüne ellerin
Ama çaresiz, ama yorgun, ama bitkin
Bir zaman geçmiş günlerin uykusuna dalarısın
Sonra dizilir birbiri ardına gerçekler acı...*

Ümit Yaşar Oğuzcan

Zaten karışık kafası şimdi ziyâdesiyle karışıkta Mücellâ Hanım'ın.

İç çekti.

Aah Tahsin Bey!

“Uyku, ölümün ikiz kardeşidir Mücellâ Hanım,” derdiniz mütemâdiyen. “Bu kardeşe yakından bak ki o kardeşi görebilesin.” derdiniz. “Yum gözlerini uyu, o tarafa yaklaş, bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa bir başka gün, o derin uykulardan birinde ille de hoplatırsın torunlarını kucağında.” derdiniz. Nerde efendim? Hani? Uyuduk da başımız göğe mi erdi? Hem uyku nedir ölüm ne efendim? Kardeş olur mu bu ikisi hiç? Uyuyorsanız uyuyorsunuzdur, ölmüşseniz ölmüş.

Ah Tahsin Bey! Ah sizi!

Ayşinciğimiz, canımızdan aziz kızımız buracıktaydı temin, yüzümüze bile bakmadı, gördünüz. Damadımız fekat öz oğlumuzdan da oğlumuz Erolumuz şuracıktaydı, elimizi bile öpmeyi, şahitsiniz. Toruncuklarımız Erşin ile Eray oracıklardı, bir anne-anneciğim bile demediler, yüz çevirmiştiler alenen, ses etmediniz, anneannenize el sallasanıza çocuklar bile demediniz. Filhâhika, çok haklı idiniz! Affedemiyorum kendimi. Affedemem. Salmışım

kuzularımı öbür dünyaya, ısı yer bulmuş yılan gibi çöreklenmişim bu dünyaya. Olur mu bu şekil? Revâ mıdır?

Yüzüm tutmuyor; hakk-ı âliniz var. İnsan insan ise eğer, canını aldıklarının el öpmeye gelmesini bekler mi efendim? Bekleyemiyorum. Gene haklı idiniz.

Fekat belki ben de haklıyımır bakarsınız. Onların da beni görmesini arzu ediyorsam onların beni göreceği, benim beni affedeceğim bir yere gitmem icap ediyordur belki; ne mâlûm? Her şeyi gördünüz efendim. Her şeye şahitsiniz.

Rüyamda bile bir siz baktınız gözlerimin içine sağolasıca, bir de o güzeller güzeli yavru. Luki. Söyleyiniz recâ ederim, nedir çare? Sevgililerimin de beni görebilmesi için ne yapmalıyım ben câriyeniz; neyin ucundan tutmalıyım? Uykunun mu Tahsin bey? Gün olur da döner bakar görürler ümidiyle yeni yeni rüyaların mı eteğine yapışmalıyım? Yoksa eke eke buyurduğunuz gibi hayata mı sarılmalıyım a budala? Vaktini bekle, beklerken bak etrafına, dünya çocuk dolu, git biraz da onları sev imiş. Küstah sizi! Bunları yaşayan insan yapar azîzim, bencileyin zaten ölmüş insan değil. Madem bunu dediniz, nasıl yaşayacakmışım onu da deyivereydiniz bir zahmet. Nasıl? Şu koltuğun arkılığına, ya bir daha rüyalarım da bile göremezsem diyerekten, ya son görüşüm en son görüşümse diye korkarak mı koymalıyım başımı ebedî? Kim bilir uyku uyumaktan korkar da mı olmalıyım bakarsınız? Bu mudur beklerken şunları şunları et dediğiniz sizin? Kötüsü, canım Tahsin Bey, ya siz de gelmez, girmezseniz bir daha uykularıma? Hâlen daha sırnaşıp durmalı mıyım hayata o vakit? Vele ki sırnaştım, söyleyiniz recâ ederim, tek beklediğim bir an evvel toprağa karışıp koynunuza uzanmak iken nasıl geçsin günler geceler, nasıl yaşansın hayat, nasıl gözlensin o mübarek Ezrail'in yolu bu şekil? Hayat ne efendim? Kurukabuk sizensiz.

Beni de anlayın recâ ederim. Yanınıza gelmek dilerim.

Fekat orada da bulamayacaksam sizi, burada zaten yoksunuz, orası nedir, burası nedir? Söyleyiniz Tahsin Bey, sizin gittiğiniz memleket de değilse nedir ölüm?

Zât-ı âlinizleyin gülüp oynamak mıdır hiç gitmemiş gibi? Öte taraf var mıdır efendim, yoksa deriinin bir uyumaktan mı ibârettir mevt? Siz öldünüz gittiniz cennet yurduna da hatrımâ binâen mi gelip gözükürsünüz, yoksa uyudunuz kaldınız da ben mi güzel hatrânıza hörmet görüp dururum sizi? Kavuşur muyuz ölürsem, yoksa uyur gider miyim kuru kuru? Nedir?

Nedir Tahsin Bey?

“Acılar ve kayıplar...” derdiniz efendim, “... önceliklerini hatırlatmaya yarar insana.” derdiniz. Na şu kapının ağzında heybet haşmet durur, üzülebilecek kadar insan kaldığım için sevinmemi tembih ederdiniz bana.

Ben çocuklarımin acısını nasıl unutacağım diye yanıp yakıldıkça siz derdiniz ki, “Unutma zaten Mücellâ Hanım! Bihassa da ölüm acını unutma.” Ne güzel derdiniz Tahsin Bey, ne güzel derdiniz. “Unutulan acılar hayatı yaşanabilir kılmıyor, bilâkis onu yaşayan bir hayat olmaktan çıkarıyor. Üzül gitsin.”

Ne hoşunuz siz güzelim! Nasıl cân-ı gönülden iştirak ederdim! Üzülebildiğim için sevinirdim bile sayenizde. “Hayat devam edecekse eğer, acılar ilk günkü tazeliğinde saklanarak devam etmek lâzım gelir...” der, “İnsan ancak ruhunda fırtınalar koparan o büyük kaybın acısını muhafaza etmeyi başarabilirse insan kalır!” derdiniz. “Acılarını unuta unuta ruh taşıdığını da unuttur insan. Sen sen ol, acını unutmadığın için şükret Mücellâ Hanım.” derdiniz. Nasıl iyi anlardım sizi, nasıl güzel! Hayran hayran bakakalırdım öyle, kalakalırdım.

Gene kaldım Tahsin Bey. Fekat siz gittiniz de ondan kaldım.

Ben sizi nasıl unutayım kûzum? Acınızı nasıl unutayım?

A güzelim?

Ah Tahsin Bey, bir iken bin oldu yüküm, nasıl taşıyayım? Ben ki bu yüke kurbân olmuşum, nasıl kaldırıp atayım, nasıl yaşayabileyim? Bitmişim efendim; nem kalmış benim?

Haklıydınız sevgilim, hiçbir acıyı gidermiyor zaman, hayat devam etmiyor.

Darılmayınız ama, acı ikimizin acısıyken siz sizinkini de yıkıp gittiniz benim sırtıma, ayıp ettiniz Tahsin Bey. Yakıştı mı recâ ederim?

Küstah adam!

Sinirimden gülüyorum.

*Ey akıl!
Var git... Burada hep âyıklar var, tek akıllı bile yok.
Sen kul kesilse yine sığacak yer bulamazsın aramızda.
Nasıl ki gündüz yakılan ılık güneş karşısında rezil olur;
Öylece rezil olursun...*

Mevlânâ

Kemalettingilin Batıkent Çiğdem Sitesindeki evinde Kasap Selim'in gelmesiyle bir kere daha karıştı ortalık. Kâzım hariç, o henüz tanışmamıştı çünkü, kim var kim yok onun hakemliğine başvuruyordu, ki herkes bu adama sorduğuna göre önemli bir aile büyüğü falandı demek; eli kulağındaydı, o da başvurmak üzereydi.

Tarkan desen dünyadan haberi yok, oturmuş Şirin'le ilgileniyormuş gibi yapıyor, uzaktan uzağa Beyaz'ı kesiyor, bol bol da hayret ediyordu. Safkan olmayan bir köpek daha ne kadar safkan olabilirdi acaba? Bak yaa, şunun güzelliğine bak! Bunu alamazsa ölürdü Tarkan be.

"Sen söyle Selim Abi..." dedi Osman, "... İlk en başta Laki benim değil miydi la ta o zaman eskiden?" Kemalettin'i gösteriyordu tiksinererek. "Ben Laki'yi buna bedava vermedim miydi? Şahitsin, Tahsin Beyamca bu bakamazsa sen geri alacan demedi miydi bana?"

Kemalettin'in morali acayip bozuktu. "Baktık ya işte mis gibi." dedi.

"Bok baktın!" dedi Osman. "Cânım köpeği zehirlettin ya la!"

"Yaa bak Osman, öyle deme ama."

Ana baba günüydü ortalık. Taksi durağı taksi durağıyla pişti olmuş, her bir şoförün diğer bir şoföre ve alayına yalan söyleyip yalan yere yemin ettiği, hepsinin birbirini kerkettiği ortaya çıkmıştı bir kere, kimsenin öbürünü ayıplayacak yüzü yoktu. Bu yüzden herkes Kemalettin'i ayıplıyordu, en kolayı oydu:

“Sen bana söz vermedin mi?”

Kâzım da taksi durağıyla pişti olmuştu ama daha az evvel hesap sorduğu için tekrara düşmeyeyim diyerek şimdilik Kemalettin'e kötü kötü bakmakla ve ikide birde “Vay yav!” demekle yetiniyor, Elvan zaten alayıyla pişti olmuştu, keraneci kasiyer karı şirretliğinin doruğundaydı, kucağındakini almaya kalkanı delip deşmekle, kezzap atmakla, olmadı keranenin bıçkınlarını, hele hele Sâdun'u üstlerine salmakla, hâlâ bir itibârı vardı oralarda, daha olmadı şişe çaktırmakla tehdit ediyor, Bûse çıldırıyor –“Ay nooluyo yaa!”–, Elvan kopan patırtıdan fırsat ara sıra kibarlaşmış gibi yaparak –“Ben bir Ferruh'a bakayım gidip. Yemi bitmiştir.”– çaktırmadan kucağında Beyaz'la uzamaya çalışıyor, o kaçmaya her yeltendiğinde Sami mutfaktan atılıp Ender davlumbazın ordan çırpınıp Kemalettin'le Bûse koşup kapının önüne dikilip –“Hoop! Nereye sen?”– ön kesiyor, Tarkan Şirin'i rol icâbı eğitmeye devam ediyor –“Hadi şimdi sol elini ver!”–, Kısmet gene kocasının adını karıştırıyor –“Ferruğrul bu gece nöbetçi miydi Ender Abi?–, yavrular koyun koyuna sokulmuş uyuyor, Kasap Selim başını eğmiş düşünüyor, susuyor, bazı bazı kulak memesini kaşıyor, Beyaz'ın çiş gelmişti –“Bev!”–, hem inip işeyebilmek hem de hazır inmişken öbür misafirlere de girişebilmek, herkeslerin çoraplarını çekiştirebilmek, hepsine göbeğini kaşıtabilmek, her yerlere yetişebilmek, her şeyleri karıştırabilmek için Elvan'ın kucağından intihar atlayışları yapmaya kalkıyor, Şirin ağzı kulaklarında Tarkan'a pati veriyordu.

Tarkan dalgındı çok; Şirin'i mirini unutmuş gitmişti.

“İ ih. Bu sağ. Solu ver.”

Hâlbuki solu veriyordu Şirin. Tarkan'a hırladı.

Kemalettin darlanmıştı. Sen akıl dağıtırken biz nerdeydik Allahım; avazı çıktığı kadar bağırdı sonunda:

“Beyleer, bi durun bi yaa! Bi susun bi yaa!” Elvan Abla’nın kucagında kıvrılıp bükülen kara solucana kötü kötü baktı. “Bunun anası da böyleydi...” diye düşünüyordu öfkeyle. “Bi geldiymiş dirliğimizin düzenimizin içine ettiydi. Alalım malalım diyoruz bi de, hiç kafa yok bizde yaa!” Kim alırsa alsındı da bitsindi şu iş. Canına tak etmişti. Dramatik bir konuşma yapacaktı, hazırlandıydı da sözde ama bağırdı diye herkes durup ona bakmaya başlayınca kaldı öyle. “Ne şey yapıyorsunuz?” dedi. “Bi yapmayın.”

“Sen yapma.” diye çemkirdi Elvan. “Bu benim.” Zaten niyeti bozmuştu da demin olanlar yüzünden tam mânâsıyla bozduydı artık. Poşetleri bidona atıp döndükten sonra Şirin hop diye karşısına çıkıvermiş, burnuyla dürtte dürtte sağını solunu altını üstünü koklamış, bir taraftan da çok fena hırıliyordu, sonra aradığını bulamamış gibi hafiften inleyip heh heh heh diye soluya soluya arka tarafa doğru koşturmuştu. Bu da buna ne oluyor şimdi diyerek peşinden arka bahçeye bakan odaya kadar gitmişti. Güldür güldür de televizyon sesi geliyordu. Kapı aralıktı, az evvel boklu gazeteleri toplarken kendi aralık bırakmış da olabilirdi, emin değildi ama televizyon falan açmamıştı hiç. “Ben çöp atmaya gittiğimde Bûsegil geldi de görmedim mi acaba?” diye düşünerek girmişti içeri. Ne olsa beğenirsin? Sen, küçük Beyaz, geç otur televizyonun karşısına, önünde de kumanda, bas aç güzelce, reklam seyret! Lucky gelmişti gözünün önüne hemen. Göz pınarlarına da iki damla yaş. Çok duygulanıp bir isterken bin istemeye başlamıştı kara bebeği. “Allah seni...” demiş, Şirin küfür kıyamet önüne geçip Beyaz’ı ensesinden kaptığı gibi salona koşunca gerisini diyememişti. Yok ayol yok. Kimselere vermeyecekti bunu. Bunundu bu. Kıyametleri koparırdı valla. “Kıyametleri koparırım valla!” diye bağırdı bar bar.

“Nereye kopartıyon la?” dedi Osman. “Önce bize söz verdi diyor.” Oruspuya bak la!

“Saat mi tuttun Osman?” diye çıktı Sami ordan. “Belki senden önce bana söz verdi, ne biliyoruz?” Kemalettin’e döndü. “Biraz, sen de bir şey söyle.”

“Ya arkadaşlar... beyler...”

“Höyy!”

Bir pandomina daha koptu.

O ona bağırır, bu buna dayılanır, şu şuna lâf yetiştirir, Tarkan Şirin’in eğitimiyle ilgilenirmiş gibi yapmaya devam eder, Kâzım bir hoca olarak racon keser ve herkes Kemalettin’in üzerine yürürken Beyaz çişini daha fazla tutamadı; damlatmaya, sonra da fışkırtmaya başladı. O kadar söyledim de indirmedin diye küstü Elvan Ablasına. Elvan Ablası da “Ay... Allah seni...” dediği gibi indirdi zaten. Herkes sus oldu birden. Aşağıya varıncaya kadar bacaklarını karnına çekip havaya, vardıktan sonra çömelip yere işemeye devam eden ufaklığa bakıyorlardı şimdi. Şiir gibiydi velet, Lucky gibiydi. Birbirlerine de bakıyorlardı tabii. Biri parmağını kımıldatsa hepsi birden üstüne atlardı. Kasap Selim hariç. O hâlâ sükûnetini koruyor, ne kafasını kaldırıyor, ne bir kelime olsun ediyordu. Derken kulak memesini kaşdı tekrardan. Herkes aynı şeyi yaparken farklı bir şey yapan dikkat çeker; o da çekti, dönüp ona bakmaya başladı kim var kim yok. Beyaz bile ona bakıyordu. Ağır ağır eğildi Kasap Selim, pantolonunun paçasını yukarı çekti, çorabının üzerindeki deri kında Bursa işi, ceviz saplı bir kasap bıçağı asılıydı, zarif bir hareketle çekti aldı, göstere göstere doğruldu, şânı dağlardan yüce olduğu için eli işte gözü oynaşta olan Tarkan hariç –“Aferin! Hadi şimdi sağ el!”– herkes ona bakmaya başlamıştı ve de Bursa işine. O kimseye bakmadı. Yaldır yaldır parlayan ucuna bir fiske vurup başparmağıyla işaret parmağının üzerindeki etli kısımda fırıl fırıl döndürmeye başladı koca bıçağı, anca o zaman kaldırdı kafasını, herkese ilk o zaman baktı, tek tek. Sami bile sinmişti. Alet fırıl fırıl dönüyordu hâlâ, sol eliyle paltonun eteklerini toplayarak çömeldi, işemesini bitirmiş, kime gitsem de sürtünsem diye adam seçen –Elvan Ablasına gitmeyecekti, ona çok küsmüştü– Beyaz’a baktı, “Gel kızım!” dedi.

Küçük Beyaz da adamın elindeki o döne döne parlayan ne güzel şeye bakıyordu. Neydi o yaa?

“Bev?”

Hemen koştı gitti, bacaklarının arasına girip sırnaşmaya başladı koca adama. Kuyruk sallıyor, pati veriyor, hopluyor, beline kürek yemiş kertenkele kuyruğu gibi kıvranıyordu. Daha Kasap Selim elini kolunu zaptetmeye kalmadan bir dil bıçağın fırdönen sapına attı, bir dil çeliğine, bir dil adamın serçe parmağına, bir dil pantolonunun fermuarına, bir dil apış arasına, bir dil çorabının lastiğine. Göz açıp kapayıncaya kadar.

Kasap Selim zar zor sona erdirdi gösterisini.

“Bi dur kerata. Bi dur.”

Kerata durmadı.

Mıyk’lıyor, domalıyor, kışını havada iki yana çalkalarken patilerini öne uzatıp omuzlarını o iki yanın tersine sallıyor, arka kısmını sağ yana kıvrırken ön kısmını sol yana kıvrıp kıvrıp düşüyor, düşer düşmez hacıyatmaz gibi kalkıyor, hadi bıçak oynayalım diye hoplayıp hoplayıp ne yapacağını şaşırılmış adamın burnuna dil atıyor, inliyor, ciklıyor, olmadı işveleniyor, olmadı çok küsüyor, gene olmadı hemencek barışıp ince ince bev’liyordu. Öyle piçti ki.

“Şuna bak!” deyip güldü bile Kasap Selim. “Maşallah maşallah!”

Bakarsın bir kaza olur diyerekten eline de güvenmedi paçasına da, bıçağını şunun yetişemeyeceği yere, ensesine soktu, tuttuğu gibi kaldırdı iti, yürüdü gitti, “Şimdilik sende duruyor.” deyip en zararsız görünen kişinin, Tarkan’ın kucağına verdi, –ağlamaklı olmuştu çocuk ama kimse fark etmedi– yürüdü geldi, aleti yeniden çıkaracakmış gibi elini ensesine bir attı şöyle, vazgeçmiş gibi geri çekti, kaşlarını çattı, kapıya da sırtını dayadı sağlamca, konuşmaya hazırlandı.

*Vardım gördüm ölenleri,
Başıma bir fenâ geldi.
Ölüm korkusu gönlümden
Gütmüş iken yine geldi.*

Yûnus Emre

Her ne diyecekse dıştan dışa Tahsin Baydur'un fotoğrafına diyen Mücellâ Hanım, içten içe "Geldik son raddeye!" diyordu kendine. Böyle olmayacaktı efendim. Olmuyordu, görüyordunuz. "Siz o acıyla yaşayabilmeyi sade size bağlamayacak kadar faziletli bir insandınız Tahsin Bey, ben var olduğum için dayanıyor-muş gibi yapıyordunuz. Hakikat çok başka idi; siz var olduğunuz için dayanabiliyordum ben esas. Bakınız, şimdi ne hâldeyim. Yaşadığım mı var, öldüğüm mü Allah aşkına? Neyim ben?"

İnsan yaşadığını uğrunda yaşadıkları sâyesinde anlıyor sevgi-lim. O olmayınca bu da olmuyor. Çocuklarımız gittiği vakit, hâlâ uğrunda yaşayabileceğim biri vardı mâlûm: Siz. Peki ama siz git-tiğiniz vakit?

Luki, değil mi ya?

O da gitti efendim, o da gitti. Rüyalarımda gördüğüm şekil, sizin yanınızda, yamacınızdadır ümit ederim.

Çocuklarımız? Onlar da sizinle mi Tahsin Bey?

Ya ben? Son bir kerre olsun rüyama giriniz de nısfet ile söy-leyiniz recâ ederim, çıksam gelsem şimdi, elinizi vicdânınıza ko-yunuz; orada mısınız?"

Kirpikleri ıslanmıştı. İç çekti, kocasının fotoğrafına gülümsemi, “Afbuyrun...” dedi, “... kolaycana ağlarım... beni bilirsiniz.”

Gassal elinde meyyit gibiyim deyip hayıflanmak marifet değildi; gassal elinde meyyit olmasını bilecektiniz; marifet bu idi. Birinci fosfostimol destesine uzandı, avucunun içine alıp tarttı, sonra suya da uzandı. Artık kâfi idi. Hapları ağzına atmak üzereydi ki kapı gene çalınacakmış gibi durdu bir an. “Ümit edercesine!” diyerek kızdı kendine. “Ne ayıp Mücellâ!” Ayıp idi.

Fekat geçen defa tam bu kertede çalınıvermişti de, ne cenaze esnâsında ne sonrasında ortalıkta görünmeyen o aziz dost, o Yaşar Yazıcı Beyefendi görünüvermişti ışık gibi, değil mi? Ya gene öyle bir mucize olursa da bir kerre daha kurtulursak bakarsınız?

Gene kızdı kendine.

“Bak gene...”

Işık gibi felan ne demekti allâsen? Kurtulmamıştık ki, batmıştık bilâkis. Geliş o geliş, Yaşar Yazıcı Beyefendi kale gibi dikilmişti kapının ağzında, gözleri yere yıkıktı; sağ dizinin kıyısında da Lukicik. “Bav!” demişti gene yahu. Hiç mi hav demeysin a köpek? Bav nedir?

Güldü.

Gözleri daldı.

Bakmıştı da onlara söylemesine o vakit, birinin hicranı yüreğinde, birinin sevdası gözlerinde iki kadim dost; biri kurban olmaya gelmiş bir kınalı kuzucuk, biri “Kurbân edeceksen bunu et.” diyen kel bir melek.

Dudaklarını ısırđı.

Sen vakit bu vakittir de, istikâmetini doğrult kabristana, o esnâda Lukicik çıksın gelsin kehribar kaşlarıyla, bav desin, seni kusun da kendi gitsin öte yana. Vah evlâdım! Vah!

Hatıra ne ağır şeydi meğer.

Hapları ağzına attı atacak, okkalayıp duruyordu avucunun içinde. Görseniz, elini bir tutan vardı dersiniz. O bîçare umumhâne

kızına âşık olan arkadaşları için dertlenen taksiciler geldi gözünün önüne. Sağolasıcanın o menendsiz merhametiyle vaziyete vaziyet etmesi, sonra onları uğurlayıp bunu kızdırmak için salonda şıkır şıkır oynayarak o taksici çocukların o köpeciğe yaktığı tüküyü göbek'ata ata söylemesi.

Şurda hoplayıp zıplamıştı ayol dağ gibi adam.

Güldü.

Ne diyormuş o serserîler?

Lak luk lukiii

Zıkkımın pekiii...

Lak luk lukiii

Zıkkımın pekiii...

“Yapmayınız, etmeyiniz!” demiş, “Aman ya rabbi!” demiş, en nihâyet dayanamayıp öfkeli görünmesi lâzım geldiğini de unutup kahkahalar atıp “Ay ilâhi Tahsin Bey...” demişti, “... siz çok yaşayın e mi!”

İnâdına az yaşamıştı sağolasıca.

Avucunda sütün köpüğü gibi kaynaşan haplara baktı, “Buraya kadar efendim!..” dedi. Biraz hüznü, biraz mahcuptu. “Dilerim Allah’tan, kavuşalım sevgilim.”

Hapları ağzına attı, bir yudum suyla yutup bardağı elinden bırakmadan ikinci desteye uzandı.

Mırıldanıyordu bir taraftan:

Lak luk lukiii

Zıkkımın pekiii...

Dilinize dolanıyordu, ne yaparsınız!

İkinci onluğu da bir yudum suyla gönderdi midesine. Bu kadar basitti görüyor musunuz? Ne demeye oyalanmıştık ki bunca zaman?

Beş dakika kadar bekledi, sonra bir onluk daha.

“Kaldı iki.”

Midesi bulanır gibi olunca istifâ ederim de gene yarı yoldan döner gelirim diye hem ümitlendi, hem ümitlendiği için utandı, hem ölür giderim diye korktu, hem korktuğu için utandı; dişlerini sıkıp başını arkaya yasladı. Şimdi çıkartacaksınız ne içtinizse, lüzûmsuz lüzûmsuz bir gün daha size. Ne feci!

Kasap çocuğa evvelki intiharını anlatmakla hata mı etmişti acaba? İster miydiniz içinden tutsun da mânâsız mânâsız çıksın gelsin şu saatte, inşallah gelirdi bakarsınız, omuzlayıp kırsın kapıyı bacayı? Ah ne skandâl olurdu! Soruyor muydunuz bir de Mücellâ Baydur? Hataydı elbet. Bir de inşallah felan! Sizi budala!

Az daha sıktı dişlerini. Dördüncü deste için bekleyecekti biraz. Midesi yatışsın, uyuşma başlasın, öyle. Dimağı da bulanıyor gibiydi ama? Kimden bahsediyorduk biz? Aa, evet, Kasap Selim'den bahsediyorduk. Yaa işte böyle. Gelmezdi inşallah. Veyahut da gelirdi ışık gibi. Ne ayıp! Kim gelirdi dediydik biz?

Neydi?

Lak luk lukiii

Zıkkımın dibiii...

Dibi değildi efendim. Başka bir şeydi.

De neydi?

Lak luk lukiii

Zıkkımın... ... Zıkkımın... ...

Hay Allah! Hatırına düşmeyince de sinir oluyordu insan. Kasap çocuğa telefon edip sorsa mıydı acaba? O bilirdi.

Gülmeye başladı, sonra ağlamaya, sonra gülmeye, sonra uyuşmaya.

“Serhoşladım mı ne?”

Sesi başkasının sesiymiş gibi gelmişti kulağına. Şükür artık bulanmıyordu midesi fekat bir kaynıyordu, can dayanmaz. Şeytan diyordu üşenme, kalk git iki kompensan çiğne.

Talcid de olur idi.

Aaah kadın! Sen Mücellâ! Öleceksin, mide ne?

Dördüncü onluğa uzanırken başı da döner gibi oldu. Tahsin Bey'in fotoğrafındaki çizgiler artmıştı sanki. Elini uzattı, parmakları da artmış gibi göründü gözüne. Avucunu sehpanın üstündeki desteye zor denk getirdi. Aklını da zor denk getiriyordu artık. Ne yapıyorduk biz? Neydi?

Hatırladı.

“Bir an evvel...” diye düşündü zihni dalgalanırken. “Bir an evvel...”

Suyu üstüne başına döktü biraz, hapları ağzında kuru kuru geveledi, acı tadını almaya çalıştı, aldı mı almadı mı bilemedi. Döke saça tekrar denedi bardağı ağzına götürmeyi, bu sefer tutturdu, bir yudum içti ya yuttu mu yutmadı mı onu da bilemedi. Geliyordu Mücellâ Hanım Tahsin Bey, geliyordu efendim.

Bayağı bir geliyordu hem de. Bakınız, o titremeler, o dimağ bulanıklıkları, o fır dönmeler, o çizgiler felan kalkmış gitmişti nitekim. Berraklaşmıştı her şey.

Vallahi geliyordu.

“Bekleyiniz...”

Gelseydi de o mübârek, tutup şuncağızın elini, hadi beraber gidelim Mücellâ deseydi şimdi...

Evet. Şimdi hatırlamıştı. Buyrunuz bak:

Lak luk lukiii

Zıkkımın pekiii...

Başı yana düştü, ağzı ölü çenesi gibi ardına kadar açıldı, köpüklü, hırıl hırıl bir salya sînesine yayılmaya başladı. Çok korktu o zaman.

“Gelme Ezrail Aleyhisselâm! Az eğlen.”

Çok da utandı hemen. Geleceği var idiyse gelsindi varsın. Nerdeydi şu mübarek allâsen?

*Yıldırım gibi çakıp yakar yalnızlık; yandırır
Kıyâmete kadar anlatsam sana onu
Acısının yanında an gibi kalır...*

Mevlânâ

Tarkan Beyaz'ı yere, yanı başına koymuş hülyâlı hülyâlı bakıyor, ölçüp biçiyor, düşünüp taşıyor, dalıp gidiyordu. Beyaz da kafasını bir sağa bir sola yatırarak onu seyrediyordu suspus. Bu birisi iyi birisiydi kesin. Annesi de sevmiştii, baksana.

Atkuyruk saçlı oğlanın yanında uslu uslu oturmaya başlayan küçük siyah iti göstererek “Bak Kemoş...” dedi Bûse, “... ağzını bıçak açmıyo çocuğun. Hep senin yüzünden.” O onu üzüldü sanıyordu. Kemalettin'i de aklı başında.

Hâlbuki değildi.

“Şu sırma saçlı çocuğu mu diyosun?”

“Yok ay... Bizim Beyaz'ı diyorum. Bi durgunlaştı baksana.”

Kemalettin de durgunlaşmıştı ama soran yoktu maşallah. “Hıı.” dedi omuz silkerek. Hiç de derdi değildi yani.

Kasap Selim hazırlandıkça hazırlanıyordu. Bu ikisi hariç herkesin sesini kesmiş, yanakları, kaşları, göğsünün iki yanı ile kıcının iki yanağı paslı para lekeli küçük siyah köpeği de en emin gördüğü kişiye teslim ettikten sonra genzini temizlemeye başlamıştı.

“Bi susunsanıza!” dedi Ender ordan.

Kasap Selim Ender'e takdirle bakıp söze başladı:

“Mücellâ Hanım Teyze çok yalnız kaldı...”

“Onu da bize getireydin...” diye homurdandı Kemalettin.

“Şşt... Kemoş, ayıp yaa!”

Kasap Selim az baktı Kemalettin’e, kafasıyla lâ havle der gibi bir hareket yaptı, az daha baktıktan sonra tekrar başladı.

Yalnızdı Mücellâ Hanım Teyze, bir başınaydı, kimsesi kalmamıştı. Çocukları ölmüştü kazada; kızı, damadı, torunları, hepsi. Kendini mesûl sayıyordu. Tahsin Bey’e tutunmasa kahrından ölür giderdi şimdiye. Ama şöyle bir şey vardı; Tahsin Bey de ona tutunuyordu.

“Bir gün arabada bahis açtı rahmetli...” diye devam etti. “Dedi ki bana, ‘Bana bak Kasap... Sağlığım iyi değil pek, bir ayağım çukurda. Sevgili Lucky’yle bir olup oyun ediyorduk ya biz teyzene? O da oyun ettiğimizi anlamazdan gelip bize oyun ediyordu da oyalanıp gidiyorduk ya? İşte onu diyeceğim... Yarın emr-i Hakk vâki olur da göçüp gidersem, Mücellâ’nın âkıbetinden korkarım. İyi davranmaz kendisine o, biliyorum. Emanet sendedir oğlum. Sen sen ol, gözlerimi yumacak olursam Sevgili Lucky’yi tut götür bizim eve.’ Götürecektim tabii, lüzûm ederse gelip zorla götürcektim, ama Yaşar Bey’i de tembihlemiş meğer rahmetli, o benden tez davranmış, kapıyı bacayı yıkıp götürmüş Lucky’yi. Mücellâ Hanım Teyze, siz bu kısmını bilmezsiniz, Lucky sayesinde hayatta kalmış.” Sustu.

“Hıı.” dedi gene Kemalettin. Kimseden ses soluk çıkmayınca kendini bir şey söylemeye mecbûr hissetmişti. Bir taraftan neyi bilmezmişiz acaba diye düşünürken bir taraftan da götürdü de iyi bok yedi Yaşar Baba diye düşünüyordu. Güme gitmişti misler gibi hayvan. O kadar da severdi hâlbuki kayınpederini. Adamın tek ofsaytı buydu belki... Lucky’yi tut götür, sokaklarda kalsın hayvan, zehirlensin ölsün. Aferin!.. De, o zaman da o kadın ölecekmiş, öyle diyordu şu kasap. Harbiden de kasap gibiydi herif. Bıçakla neler de yapmıştı öyle be... Vay be! Biz yapmaya kalksak kendi kendimizi doğrardık valla. Haa, şeyi düşünüyordu; o ihtiyar kadıncağız Lucky sayesinde yaşamış filan. Nasıl yani?

“Nasıl yani?” dedi. “Nasıl hayatta kalmış teyze Lucky sayesinde? O bilmediğimiz neymiş?”

Kasap Selim naz eder gibiydi. “Onu anlatıyorum...” dedi zar zor. “Bilmediğiniz şu: Mücellâ Hanım Teyze canına kıymak üzereyken dayanmış kapısına Yaşar Bey... Hap içecekmiş birkaç kutu, önüne de dökmüşmüş; kapı çalınınca bir gelen gören olur diyerek ayağıyla karyolanın altına sürüvermiş...”

“Höyy!”

“La Ender, başlatma la şimdi! Bi dinle la! Mücellâ Hanım Teyze kendini intaar etmiş diyo adam la!”

“Sami’ye niye bi şey demiyon? O da ağlıyo.”

Sami, “Yok! Ne münâsebet!” deyip yüzünü saklayıncaya kadar fısıltılar, ay nooluyo yaa’lar, yazık kadına ayol’lar, tühler vahlar havada uçtu bir müddet.

Kasap Selim kapısı ardına kadar açık salonla kapısız mutfığa doluşmuş tabanca kafa sevdalılarının durulmasını bekledi. Hak veriyordu arkadaşlara; o da işin aslını daha bugün öğrenmiş, dayak yemiştense beter olmuştu. Bıraktı herkes bir iyi şaşırsın. Az daha bekledi, sessizlik hâkim olup koca koca açılmış gözler yeniden ağzına dikilince devam etti:

“Şöyle olmuş hâdise... Yaşar Bey tez elden bırakıp çıkmış Lucky’yi, arkasına bile bakmamış. Mücellâ Hanım Teyze de almış yavruyu girmiş içeri, yatak odasında bir koltukları var, oraya oturmuş. Canına kıyacaktı da kapı çalınınca hapları karyolanın altına süpürdüydü ya... İşte bizim Lucky, Mücellâ Hanım Teyze’nin o haplarını bul sen orda, yalayıp yut güzelce...”

“Höyy!”

Osman da ağlıyordu şimdi, ses etmedi.

“Her boku yer o!” diye geçirdi içinden Kemalettin. O da ağlıyordu zaten.

Bir tek Tarkan oralı değildi. Bûse ağlıyor, Elvan ağlıyor, keranedeki adıyla Kısmet, nüfus kayıttaki adıyla Gülseren ağlıyordu.

Kâzım da durgunlaşmıştı; bıyıklarını yiyip duruyordu. “Mücellâ Hanım dediğiniz, Lucky doğum yaparken buraya gelip başında duran o muhterem hanım mı yav?” dedi.

“Evet...” dedi Kasap Selim. “O muhterem hanım...” Açılmıştı; devam etti: “Yaşar Bey sana Lucky’yi getirip bıraktı da Lucky nasıl kaçtı, sokaklarda nasıl zehirlendi diye çok sorduydum o günden beri, hiç cevap vermediydi Teyzem. Eli kolu da ısırık doluydu, görmüşsünüzdür; onu da sorduydum, gene cevap vermediydi. Bu hususu katiyen açmıyor, ben açacak olursam da derhâl kapattırıyordu. Ben de ne bildiysem o deyip geçiyordum. Bildiğim neydi? Siz ne biliyorsanız o. Eve uğrayacağım tutmuş, Mücellâ Hanım Teyze’yi eli kolu dış dış, kan içinde bulmuşum, ben aman zaman derken o itip kakmış beni, “Git ara bul Luki’yi!” demiş, ben de bahtıma artık, ağzı köpür köpür Yenimahalle’de bulmuş, buraya getirmişim...” Gözleri sırılsıklam, ağızları bir karış açık bakakalanlara tek tek bakıp sordu: “Başka ne biliyorduk?” Kendi cevapladı: “Hiç.” Tekrar sustu ama devam edeceği belliydi.

Kaşları saç diplerine kadar kalkmamış bir kişi bile yoktu Kemaltingilde. Pardon, vardı: Tarkan. Beyaz’a âşık olmuştu o. Ölürdü yoluna. Baksana bacak açıklığına şunun; tam bir kare, mükemmel.

Kasap Selim devam etti:

“Bunları öğleyin anlattı bana Mücellâ Hanım Teyze. O zamandan beri kafamı çatlatıyorum; niye anlattı? Hayatta anlatmaz, öyle ağzı sıkıdır. Düşün düşün, sonunda buldum...” Şirin’e dalgın dalgın baktı. “Bildiğiniz şey, Lucky öldü...”

“Höyyy!”

“La Ender, bi sonra ağla la!”

“Lucky’nin ölmesi mesele değil...” diye devam etti Kasap Selim. Sözü hiç bölünmemiş gibiydi. “Ölür... İnsan da ölür, hayvan da ölür. Mesele, bilmediğiniz şey. Lucky Mücellâ Hanım Teyze’nin son dikili ağacıydı; onu hayata bağlayan son iplik, dokunduğu son sevgili. Ne oldu? Kızını, damadını, torunlarını öldürdüğünü düşünüyordu, derken Tahsin Bey’i yolcu etti, kala kala bir

Lucky kaldıydı, onu da...” Öldürmeyi becerdi diyecekti, susup genzini temizledi. Avurtları şişmişti. “... Uzatmayayım, Lucky’le birlikte sevdiği her şey kayıp gitmiş oldu Teyzemin elinden. Zaten uğursuz olduğuna inanıyordu, iyice imân etti. Kimi severse elinden alıyordu Allah. Bugün konuştuk dedim ya... ‘Ben kime dokunsam ölüyor, kim bana sokulsa ölüyor.’ dedi bana, arkasından da ‘Benden uzak dur!’ diye tembihleyip yolladı kapı dışarı... Böyleyken böyle.” Sustu. Bir daha da konuşmayacak gibiydi.

Ama konuştu:

“Bunları size anlattığımı Mücellâ Hanım Teyze bilirse...” Gene sustu. “... Bilirse...” Sustu ama hemen konuştu: “Çok fena oluruz. “ Kesin sustu bu sefer.

*Dünye vü ukbâyı tamir eylemekten geçmişiz,
Her taraftan yıkılıp virân olan anlar bizi...*

Niyâzî-i Mısrî

Beyaz yorulmuştu çok. Tarkan'la biraz oynadıktan sonra kucağına çıkmış, biraz oturduktan sonra şöylemesine uzanmış, biraz uzandıktan sonra devrilip uykuya dalmış, biraz uykuya daldıktan sonra rüya görmüştü biraz. Gene o siyah kocaman ne güzel köpek vardı. Gelip yalamıştı bunun kafasını. Ama neşeli değildi şimdi. Sanki de korkmuştu gibiydi. Belki de bundan korkmuştu. Korkmasın diye oyunlar falan oynamak istedi bu, havaya pati falan attı, öne uzanıp bev'ledi falan.

Tarkan'ın gözü kucağındakinideydi. İnce ince bev'lediğini duyunca duygulandı, eğilip burnunu onun sivri burnuna dokundurdu yumuşakça, kimseye belli etmeden bir öpücük kondurdu. Hemen sustu it. Sırtüstü yatıyordu. Dudağının pırtıkları aşağıya doğru pembe pembe açılmıştı; kulakları perde gibi salkım saçak. Çocuğa bir iki daha dokundu, kollarını kaldırıp indirdi teker teker, az daha inceledi, dayanamadı sonra, uyansın diye arka ayaklarının altını gıdıkladı, baktı ki gıdık aldıkça havaya tepik atıp duruyor ama uyanmaya niyeti yok, içine düştüğü belli olmasın diye dönüp Şirin'le ilgilenmeye devam ediyormuş gibi yapmaya devam etti. Zaten sen ne dersen de, habire havaya pati verip duruyordu yazık, gururu kırılmasındı bari. Patiye ucundan tutup toka etti. "Aferin sana!" dedi.

Şirin gene pati verdi.

“Aferin aferin! Yat!”

Şirin çok iyi anlamıştı. Sırıttı, pati verdi.

“I ıh! Pati değil. Yat!” Boştaki avucunun içiyle yere pıt pıt vurdu Tarkan.

Şirin bu patisini yere basıp öbür patisini uzattı.

“I ııh. Yat kızım, yat diyorum.”

Şirin başarıyla uyguladı aldığı eğitimi; pati verdi hemen.

O sırada Kemalettin, “Hakkaten yaa...” diye düşünüyordu. “.. amma uğursuz kadınmiş bunların bu Mücellâ Teyzeleri.” Bûse üzölmüştü. Nereye bakacağını bilemediği için dönüp az ötede at-kuyruk saçlı oğlana çak yapıp duran Şirin’e baktı. Ne de güzel yola sokmuştu çocuk şu şirret köpeği. Acaba ücretini verseler, gelip zamanında Ertuğrul’un Lucky’ye yaptığı gibi şey yapabilir miydi? Çişe mişe çıkarsa yeterdi bize. Sonra Beyaz’a gitti gözü; uyuduğunu fark edememişti. Oğlanın kucağına kurulmuş, bacakları havada sessiz sedasız yatıyor sandı. Bu sakinliği pek hayra alâmet değildi bunun. “Kemoş yaa...” dedi Kemalettin’e, “... bu gene kesti sesi soluğu.”

“Ne bileyim işte?” dedi Kemalettin. Ne bildiğini kendi de bilmiyordu. “Demek ki diyeceğini dedi, kesti. Zorla mı konuşsun adam?”

“Ay onu demiyorum yaa. Beyaz’ı diyorum ben. Baksana şuna. Kıpırdamadan yatıyor öyle.”

Kemalettin yalañdan bir baktı Beyaz’a, “Ne olmuş yatıyosa?” Hiç uğraşmazdı şimdi; derdi başından aşkındı.

“Ay iyi tamam. Bi şey demedik.”

Dilini dolgusunun üzerinde gezdirip kaşlarını çatarak düşman nazarlarla baktı evine doluşanlara Kemalettin. Şunlar bir gideydi de hayırlısıyla...

Doluşanlar da Kasap Selim’e bakıyordu. Duygulanmış, sar-sılmış, iki gözyaşı dökmüş, Lucky’nin canı pahasına can kurtarmasına sevinirler mi üzölsünler mi bilememişlerdi. Ender haric kendini salan yoktu şimdilik. “Bir bakıma iyi bir şey...” diye

düşünüyorlardı genel olarak. Bir bakıma da kötü bir şeydi, o da candı bu da can. “Hay Allah!” diye düşünenler de vardı tabii. Nerden icâp etmişti şimdi, bunları niye anlatıyordu bu adam? Madem Mücellâ Hanım Teyze’nin intihar etmeye kalktığını kimse bilmesin istiyorsun, niye gece gece gelip ballandıra ballandıra anlatıyorsun kardeşim, adam ol da anlatma, de mi? Derdin neydi senin? Niye anlatıyordun?

Neydi?

Kimsenin bir şey anladığı yoktu.

Bir kişi hariç.

Feleğin çemberinden çift dikiş geçen Elvan, Kasap Selim’in bunları niye anlattığını da bu konuşmanın nereye varacağını da tahmin ediyordu üç aşağı beş yukarı. Hâtta ona sorsan kesin olarak biliyordu ama bilmek istemiyordu. Beyaz’ın gidişine kadar giderdi bu iş kardeş. Razi mıydı? Hayır! Hele de şu televizyonu açıp reklam seyretme sırrından sonra yüz milyon kere hayır. İtiraz edebilir miydi peki? Gene hayır! Adam şimdi kalkıp dese ki “Mücellâ Hanım Teyze Lucky’nin Lucky’ye en çok benzeyen yavrusunu vermezseniz canına kıyacakmış!”, ne diyebilirdin? Hiç. Ön almak istedi:

“İyi ya işte kardeş...” dedi anlamamış gibi. “Yapmış sayılırsın vazifeni. Ha sen ha Yaşar Bey. Lucky gitmiş mi Mücellâ Hanım’ın oraya, gitmiş, rahmetlinin vasiyeti yerine gelmiş mi, gelmiş. Daha ne?”

“Daha...” dedi Kasap Selim, “... Lucky hâlâ Mücellâ Hanım Teyze’de değil Elvan Hanım. Emanet düştüğü yerde kaldı. Benim bir vazifem var. Kaldıracağım onu yerden.” Tarkan’a pati verip verip gururla sırıtan Şirin’e şöyle bir baktı, tekrar Elvan’a döndü. “Anlatabiliyor muyum?”

Anlatabiliyordu, ama sadece Elvan’a anlatabiliyordu. Öbürleri boş boş bakıyordu hâlâ. Şu konuşan Kasap Selim değil de başka biri olsaydı elli tane soru sormuşlardı şimdiye, “Ee? – Niye geldin de? – Noolmuş? – Ne demek istiyon sen? – Lucky’yi mezardan mı

çıkaralım diyon? – Madem anlatmayacaksın niye anlatıyon o zaman? – Ne diyon yani sen?” falan, ama bu adama soru sormaya gelmezdi pek. Bûse sorardı sormasına, doğru dürüst tanıımıyordu bile Kasap kimdir, adı niye Kasap’tır, çok çok tahmin yürütüyordu Kemalettin gibi; işte eskiden kasapmıştır, Bağ-Kur’dan emekli olmuştur, maaşı yetmediği için de Tahsin Bey’in yanında şoförlük yapmaya başlamıştır şu bu. Sordu da nitekim:

“Peki, ne yapacaksın Kasap Abi? Lucky de yok artık? Ne olacak şimdi?”

Ne olacaktı bakalım. Herkes Kasap Selim’e bakıyordu.

“Sit!”

Herkes dönüp Tarkan’a baktı bu sefer. Tarkan ise Şirin’e bakıyordu. Uzandı, ısrarla pati veren hayvanın çenesini bir eliyle yukarı doğru kaldırdı kibarca: “Sit!” Kafası havaya kalkınca kıcı yere inmişti, mecbûren oturdu Şirin, ama pati vermeye devam ediyordu çolak çolak. Buna da razıydı Tarkan. “Aferin!” dedi. “Sit-Up!” Beyaz uyanmıştı. Deminden beri kafasını bir sağa bir sola yatırarak yattığı yerden annesiyle oynayan bu ne güzel adama bakıyor, ne yaptıklarını, nasıl bir oyun oynadıklarını anlamaya çalışıyordu. Zaten de anlamıştı ki. Çok kolaydı hem zaten. Annesi oturduğu yerden bu ne güzel adama pati verirken o da yattığı yerden doğrulup arka ayaklarının üstünde şaha kalktı, ama hem çok ufak olduğundan, hem de kalkar kalkmaz kışüstü devrildiğinden kimse fark etmedi bunu. Tarkan bile. “İ ih. Kalk.” diyordu o Şirin’e. Uzanıp elini karnının altına soktu, yukarı doğru ittirip kıcını havaya kaldırarak metazori ayağa dikti. “Hadi tekrar... Sit!” Şirin sırtıp pati verdi. Karıştırıyordu belki de çocuk, bir İngilizce bir Türkçe. “İ ıııh. Otur yani.” Ki Beyaz çoktan oturmuştu. Bunu da kimse fark etmedi.

“Mücellâ Hanım Teyze ölüyor...” deyiverdi o sırada Kasap Selim. Bütün bakışlar ona döndü.

“Ay nesi var yaa?” dedi Bûse. Hepsini bir kere görmüştü ama hanım kadındı yani.

“Hiçbir şeyi yok...” diye cevapladı Kasap Selim. “Mevzu bu. Yanına uğruyorum sık sık, ihtiyaçlarını göreyim diyorum, yok diyor, alınacak bir şey varsa alayım diyorum, yok diyor, çay koyayım içelim beraber diyorum, yok diyor, hadi seni gezdireyim, Lucky’nin yavrularını sevmeye götüreyim, açılırsın diyorum, yok diyor, gitmemi mi istiyorsun diyorum, yok diyor, kalayım mı diyorum, yok diyor. Ölüyor, bitiyor, anlatabiliyor muyum? Bugün olmazsa yarın... kıyar canına. Belki de şimdi, şu saatte...” Devam edemedi.

“Höyy!”

“Naapacaaz ya la?” dedi Osman. Sami’ye diyordu.

“Alâkadar olacağız.” dedi Sami. Hemen alâkadar olmaya başlayacakmış gibi kalkıp bacağına yapışan pantolonunu ferahlattı, geri oturdu. “Demem... Sen, ben, hanımlar, çocuklar, gidip geleceğiz sık sık, bakıp çekeceğiz, can şenliği olacağız, yalnız bırakmayacağız teyzemizi. Bu şekil.”

“Ay yazık yaa! Biz de gideriz di mi Kemoş?”

Bi bizim derdimize bak, bi de şu kızın derdine bak diye düşünüyordu Kemalettin. “Hıı.” dedi yalandan.

“Ay sen de ne desek hıı ne desek hıı!” Umudu kesti kocasından Bûse. Elvan’a döndü. “İkimiz kalkıp gidelim mi sabah Elvan Abla? Poğaçı moğaçı da alırız yoldan, teyzeee deriz, biz sana kahvaltıya geldiiik?”

Elvan’ın canı sıkılmıştı. “Kesmez kızım.” dedi. “Bakacak adam lâzım değil Mücellâ Hanım’a, bakacağı adam lâzım. Sebep lâzım sebep.”

Bûse anlamadı doğal olarak.

“Nasıl yani?”

Bunu demeyi hiç istemiyordu Elvan, ama dedi: “Lucky lâzım teyzeye... Sen ben değil.” Tarkan’ın yanına yürüdü: “Azıcık dursun bende.” Yerde kendi kendine komut uygulayan küçük Beyaz’ı koltuk altlarından tutup kaldırdı, göbeğini öptü, göğsüne yatırıp okşaya okşaya yerine geçti. Beyaz demin çışı geldiğini söylediği

hâlde yere indirmediğini unutup hemencek barışışverdi Elvan Ablasıyla; yılışmaya başladı. “Bu lâzım bu. Bunu götürmeye geldi kasabınız.” Beyaz, gözünün içini yaladı kadının. “Allah seni... Dur kızım sen de... Geberme e mi!”

Geriden, “Anlatabiliyor muyum?” dedi Kasap Selim. “Bu yavru gidecek.”

Kâzım burasını anlamıştı neyse. “Olur mu yav?” dedi Kemalettin’e dönüp; “Ta baştan söz aldık diyoruz yarım saattir.” Tarkan’dan destek bekliyordu: “Di mi Tarkan?”

Tarkan Beyaz’a göz koymamış gibi poz yapmaya devam ediyordu; duymazdan geldi hocasını. Şirin’e seslendi:

“Sit-Up!”

Şirin pati verdi.

Bûse de anlar gibi olmuştu. “Ay nooluyo yaa?” dedi. “Bizim olmuycak mı şimdi bu? Bi şey söylesene Kemoş.”

Kemalettin tam gene “Hıı” diyecekti, işlerin uzayacağını anlayıp “Ne diyeyim Bûse?” dedi sıkkın sıkkın, “Kadın ölecek diyo adam. Ölsün mü diyeyim?”

*Görmez misin ki giinâgün yüz şey arzu edersin,
velâkin onun aslı açlıktır ve o da birdir.
On ve yüz yoktur, belki bir vardır.
Bir şeyden doyunca kalan doksan dokuz lâzım değildir.*

Mevlânâ

Düşer gibi olmuştu Mücellâ Hanım. Uyanmış gibi de uyanmamış gibi. Salyasının sînesine akıp gittiğinin farkındaydı. Elini kaldırmak istedi, olmadı, gözlerini açmak istedi, o da olmadı, “Recâ ederim!” diyecekti, o hiç olmadı.

Fekat niyçün bu kerte zebûn hissediyordu kendini?

Aman! İntihar etmişti değil mi ya?

Düşündü şöyle bir; neyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bakarsınız sorarlardı ötede.

Öldünüzle ölmediniz arası bunlar oluyordu demek. Göz kapaklarınıza dahi gücünüz yetmiyordu. Her şeyi yapmak isteyip hiçbir şeyi yapamıyordunuz farazâ? Hasretiniz alıp başını gidiyordu, değişen bir şey yok. Belki de ölmüştünüz, hep böyle düşünüp özleyip duracaktınız belki Allah muhafaza! Yat dur, düşün dur, özle dur. Ölmek böyle bir şey miydi dersiniz? Çaresizlik yurdu muydu meğér?

Salyasının göğsünden memelerinin arasına sızdığını, oradan göbeğine doğru inip gittiğini hissetti. Yok! Silinemi yordunuz. Silinmek ne, parmağınızı oynatamıyordunuz. Kabir âzabı dedikleri bu olmasındı size?

Kabir arandı etrafta, ama etraf da yoktu. Bu muydu yâ ilâhi?

Diyelim bu...

Tahsin Bey de mi böylesi bir yerde idi şimdi? Oracıkta kimse-siz, bizi, çocuklarımızı, torunlarımızı yâd ederekten yatıp duruyor muydu kurukabuk? Yazıktı o güzel insana efendim. Bize revâ idi karanlık; nur içinde yatmalıydı o sağolasıca.

Salyası orasını burasını gıdıklayınca mantık dairesinde düşünmediğine hükmetti. Ölseniz kim gıdıklayacak sizi? Öyle ya.

“Ölmemişiz...” dedi içinden. “Kat’iyyen!”

Velev ki daha ölmemişti... Yolu yarılamıştı fekat ne öte yanda ne beri yandaydı misâl.

Göz kapaklarını aralamaya çalıştı, gene olmadı, ama başka bir şey oldu o anda; odayı uzaktan görmeye başladı. İlâveten mutfağı, salonu, öbür odaları, antreyi, balkonu, afedersiniz ayak yolunu.

Ürperdi.

“Hep derlerdi... can bedenden ayrılırken...”

Derken evi aşip Nene Hatun’u, Esat’ı, oralardan da çıkıp Ankara’yı görmeye başlayınca kesti düşünmeyi, kendini saldı. Ne olacaksa o olacaktı.

Uçtu gitti. Yükselir gibi, düşer gibi, süzülür gibi felan oluyordu fekat kendiliğinden olur gibi olmuyordu bunlar, bir mânevî el tarafından oldurulurmuş gibi oluyordu; bir hoş. İçi içinden çıkıp bu radde göğe ağmışken Ezrail Aleyhisselâmı da görebilirse tamamdı inşallah. Ölürken böyleydi demek? Korktuğu kadar yoktu efendim. Bilâkis helecanlanıyordu insan.

Bekledi.

Öte yanı da görseydi hazır görmüşken. Altlarından ırmaklar akan cennetleri görseydi, âhuları, maralları, gazelleri, güzelleri... Zebanileri görmek de vardı fekat. Dile kolay, intihar ediyordunuz. En büyük günah.

Hafif bir esinti çırpıştı ciğerinde; bir üşüme geldi.

Ölüyordu.

Biliyordu.

“Yaklaşıyorum Tahsin bey!”

“Yaklaş canım!” dedi Tahsin Bey.

Mücellâ Hanım, yüzünün güldüğünü gördü. İçinden değil dışından bakıyordu kendine. Tahsin Bey’e de bakmak istiyordu fekat göremiyordu onu. Neredeydi bu sağolasıca? Çıkaydı ya hop diye.

En edepli pozunu takındı, “Yaklaşıyorum efendim.” dedi şu ağacın arkasındaki sese doğru. Aynadaki gibi değildi görüntüsü. Kendinizi dışarınızdan görmüş olmuyordunuz aynaya bakınca, aynadaki aksinizi görmüş oluyordunuz. Çirkin ve alışılmadıktınız karşıdan. Alışacaktınız demek.

Bekledi ki o Mücellâ o yana doğru yürüsün. Beklerken beklerken bir de baktı o da görünmez olmuş.

“Yaklaş canım!”

Neresiyle yaklaşıacaktı? Ne kendi vardı artık ne sûreti.

“Olmuyor Tahsin Bey!”

Ama oldu. Ağacın etrafından dolanmıştı bir şekilde. Mühim değil, Tahsin Bey oradaydı ya, ona bakınız siz.

Fekat?

Ya Rabbi!

Başka bir kadın vardı sağolasıcanın karşısında. “Yaklaş canım!” deyip durduğu o idi meğer, ona uzatmıştı kollarını budala.

Kimdi o kazûlet?

Kazûleti de gördü.

Ne kazûleti efendim?

Gencecik, terütaze bir yosmaydı Tahsin Bey’in karşısındaki. Huri miydi melek miydi, ipek miydi petek miydi, Ya Rabbi, o ne güzellikti!

Çökmek istedi çökemedi, biricik sevgilisini yırtına yırtına azarlamak istedi azarlayamadı. Yok gibiydi olmaz olasıca Mücellâ. Hiç

olmazsa iliklerine kadar titreyebileydi iyi bir. Yok efendim, yok, yaktunuz artık. Ne ses ne soluk kalmıştı sizden. Suare vakti sinemaya gitmiştiniz de âdetâ, perdede görür gibi görüyordunuz her şeyi. Seyirci idiniz sâde, yuf çekseniz ne, taş çalsanız ne? Film devam eder efendim, çark döner.

Dönüyordu.

Usul usul yaklaştığını gördü o ikisinin birbirine. And olsun bakmıyor, fekat görüyordu.

“Dedee!”

Ah! Erşinciğim, Eraycığım!

“Bav!”

Lukiciğim!

“Gelin çocuklar.” dedi Tahsin Bey. Ne kadar da güzeldi.

“Bu abla kim dede?”

“Ama çok ayıp.” dedi Tahsin Bey. “Anneanneniz o sizin.”

Küstah adam!

Sizin için mü intihar etmiştik biz? Bu kepezeliği de mi görecekti gözlerimiz?

“Anneanneeee...”

Ya Rabbi! Bunu da mı işitecektik?

Etraf kararır, her şey uzaklaşıp giderken o ikisi yaklaşıp geldi Mücellâ Hanım’a nazîre eder gibi. Nereden tanıyordu bu aşûfteyi Allah aşkıyçün? Hurinin de orospusu oluyordu demek affınıza mağrûren.

“Gel Mücellâ...” dedi o sıra Tahsin Bey. Ama buna demiyordu, o aşûfteye diyordu. “Gel canım...” O orospu huriye.

Bu Mücellâ o Mücellâ’ya bakıyordu şimdi; gencecik Mücellâ’ya. Ağlayabilse ağlardı saadetinden. Bir an evvel geçmek istedi o yana. Tahsin Bey’in eline tutunup...

Gencecik, terütaze Mücellâ uzattı elini, Bey'inin elini tutacak ve bir daha kat'iiyyen bırakmayacaktı.

“Gel canım...” dedi tekrar Tahsin Bey, “Ama vakti gelince gel.”

Fekat?

“Bav!”

Rahmetlinin okuma koltuğunda buluverdi fani bedenini. Gene ölememişti.

Ne talihsiz başı vardı.

Bugün öyle bir hâldeyim ki neyi döker kırar sam mâzurum.

Bugün ne söyler ne edersem suçsuz sayılırım...

Mevlânâ

Kasap Selim Kemalettin'e minnetle bakıyordu şimdi. "Mevzu budur." dedi. "Mücellâ Hanım Teyze ölüyor. Ölsün mü? Razi mısınız?" Elvan'ın kucağındaki zifir karası şeyi gösterdi: "Şu yavru ona giderse dayanır belki. Gitsin mi? Buna razı mısınız peki?"

Taksiciler taş kesilmişti. Yav ne alâkası var diye düşünüyorlardı. Mücellâ Hanım Teyze de ölmesindi, Beyaz da gitmesindi işte, zor bi şey miydi o kadar? Ama gideceğe benziyordu nâlet gelsin. İçleri isyan doluydu. Razi değillerdi arkadaş. Hele Osman'la Ender hiç. İkisi de birbirini rakipten saymıyordu; o onu kerkerdi o onu, ama Sami sağlam rakipti meselâ. Eti kalındı herifin, ısırmaya kalk, kendi dişini ısırmış gibi olurdun. Derken şu hoca efendiye kız gibi salına salına gezen şu öbürkü oğlan çıkmıştı başlarına bi de. Ne olsa okumuş etmiş insandılar, para mara da olurdu bunlarda, bu Kemalettin anasını boyar babasına satardı para diye, mecbûren onlar da rakip sayılırdı. Lan bi de yetmezmiş gibi bizim Ertuğrul'un annesi musallat olmuştu. Kadındı, neyseydi, çekil kız derdin çekilir falan da diyemiyodun, oruspuydu bildiğin. Hayır, oruspu da bi insandı, Tahsin Beyamca öyle demişti rahmetli de, karı çıka çıka Ertuğrul'un öz annesi çıktıydı yazık oğlana, o bakımdan da bi hürmet etmek lâzımdı, muhterem kadındı, ama amı tabakta gezenin önde gideniydi neticede, nası uğraşacan bunlan? Sami'yi say, şu uzun saçlı oğlanı saymasan da hoca efendiyi say, bi de Elvan'ı say, etti mi sana üç rakip. Derken hay amına

koyayım, bi Kasap Selim eksikti başımızda, o da çıkıp gelmişti. Al Sami'yi vur Kasap Selim'e; o bundan belâlı bu ondan belâlı. Tut Elvan'ı çat öbürkü ikisine, o hepsinden belâlı. Bi de Kemalettin fırığı vardı, herkese söz verdim, yemin içtim amma adam değilim, caydım gittim, şerefsizin tekiyim, satacam ben bunu arkadaş dedi miydi ne diyecen?

Neyse şimdi... İlk evvelâ şu Kasap'ı bi razı etmek lâzımdı. Sen ne diyon Kasap, Mücellâ Hanım Teyze kendine bakmaktan âciz, göt kadar köpeğin peşinde nası koşsun falan deyip... De kim diyecikti işte? Bi de o vardı. Kasap çünkü herif, bildiğin kasap. Onu aradan çıkarttın çıkarttın, yoksa ne desen boş.

Aynı anda, ikisi de birbirinin ne düşündüğünden habersiz, “Da dur bakalım...” diye düşünmeye devam etmişti Ender'le Osman. Bir yiğit çıkardı belki. Dönüp bir yiğit çıkacak mı çıkmayacak mı diye bakmış, Kemalettin'in kaşını bile devirmeden suspus dikilekaldığını görünce, Kasap Selim'e diklenecek yürek bi Sami'de vardır, patırdasa patırdasa o patırdar diye düşünerek yan gözle Sami'ye bakmış, o ise önüne bakmış, güya kabadayı olacaktı zıbış, “Ben zaten kabadayıya talibim. En baştan söyledimdi.” diyerek kıtır atınca biz de bunu bi bok sandıydık diye düşünüp ne de olsa kerane raconu görmüş, demin az nârâlanmadıydı bize, şimdi gene açar bayramlık ağzını diye düşünerek Elvan'a bakmış, Elvan da “Ben zaten anladıydım lâfın buraya geleceğini ama söylemiyordum. Haklı Kasap kardeşim. Alsın götürsün çocuğu. Ben de duvarlarım yapılsın, Şirin'i alıp koyarım bahçeye.” deyince bu da fos çıktı diye düşünüp doktordur, ihtiyar bi kadın yavru köpekle uğraşamaz, iyi bakamaz deyip şerh koyardır diye akıl edip Kâzım'a bakmış, Kâzım da Tarkan'a bakıp “Tarkan yav, yazık teyzeye, ben sana başka doberman bulurum, hem bu zaten melez. Baksana kuyruğa. Olmaz bu yav.” deyince hay bıyığına sıçaydım diyerek anası bizimdi kızı da bizim olacak derdir belki diye düşünüp Bûse'ye bakmış, Bûse de “Ay ne biçim konuştun Kasap Abi, içim bi tuhaf oldu yaa, Mücellâ Hanım Teyze'ye kıyamam yaa, al yaa, al yaa!” deyince Allah belânı versin deyip gene de son bi ümit Kemalettin'e bakmış, Kemalettin de nihâyet Bûse'yle baş başa kalabileceği

ümiyle “Bence de al yaa. Hâtâ hep beraber götürüp verin bence yaa!” deyince içlerinden senin de Allah belânı versin inşallah deyip boyunlarını bükmüşlerdi.

Gidiyodu Lucky’nin misler gibi bebesi iyi mi? Anasına da sahip çıkamamıştılardı zaten.

Bu andan itibâren ayrı ayrı düşünmeye başladılar.

“Gene batırdım la!” diye düşünüyordu Osman. Ender hem dışına dışına üzüüyor, hem Sami’yle Osman’a yan yan bakıp nassa şunnara da gitmedi ya, oh canıma değsin diye düşünerek içine içine seviniyordu.

Sami buruk kırıktı. Kasap Selim’den korktuğundan değil de efendime söyleyeyim, Mücellâ Hanım Teyze bakımından ses etmemişti hani. Yoksa Kasap kim?

Ortalık durulmuş gitmişti.

Elvan Kismet’i yanına çekmiş dalgın dalgın saçlarını okşuyor, “Sen otur Fertuğrul’u bekle Gülseren...” diyordu, “... Biz bi koşu verip gelelim bebeği Mücellâ Hanım’a. Sevaptır” Bebeği öpüp kokluyor, neydi bizim Ertuğrul’un esas adı diye düşünüyordu. Başka bir telden çalıyordu artık.

En başka telden çalan Kemalettin’di. Ne güzel yırtmıştı. “Verin verin tabii.” diyordu; hevesini bir görsen. “Dakka durduğunuz kabahat, hemen götürüp verin.” Bir el çırpması eksikti. “Ne olur ne olmaz; yaşlı kadın, bakarsın Allah muhafaza... De mi? Elvan Abla iyi dedi. Hep beraber kalkın gidin bence, bi el öpün, bi gönlünü alın, bi çay may demleyin oturup; canı şenlensin kadının.”

Bûse sevgiyle baktı kocasına. Ây ne iyi bi adamdı bu yaa. “Ay sen ne iyi bi insansın Kemoş yaa...” dedi, “Biz de gidelim, biz de gidelim. Hadii.”

Kemoş öyle düşünmüyordu, şöyle düşünüyordu: “İyi insanın da amına koyaydım...” Hayır, yorgunum, gidemem diyecektin şimdi buna, madem yorgunsun yat zıbar o zaman diyecekti. Hadi geçmiş olsun ondan sonra. “Hıı!” dedi çaresizce. Dili kopsundu inşallah.

Kısmet'i Şirin'le bebelerin başında bırakıp Kâzım Hoca ve Tarkan hariç, üç taksi, bir direksiz şevrole bir de Kemalettin'in araba, cümbür cemaat yola düzülmek üzere evden çıktılar. Şirin ince ince sızlanıyordu Tarkan'ın arkasından. Küçük Lucky'nin kuş gibi uçup gittiğine kafası basmamıştı henüz. Varsa yoksa Tarkan. Havaya pati falan veriyordu.

Tarkan'ınsa Elvan'ın kucağında uzaklaşıp giden Beyaz'a pati veresi vardı. Yutkundu. "Yani fena da değildi ama..." dedi Kâzım Hoca'nın arabasına atlarken. Kendini rolüne çok kaptırmıştı; Kâzım'a bile belli etmek istemiyordu bebeği ne kadar beğendiğini. İyi adamdı, hoş adamdı ama hava atmayı severdi Hoca. Klinik açan eski mezunlar piyasada aşı bulamayıp bundan yardım isteyince "Siz bana bırakın, para mara ödemeyin sakın. Ben eşantiyondan ayarlarım size." der, bir hafta falan sonra da telefon edip çağırırdı bir havayla: "Gelin aşılarınızı alın. Ayarladım." Giderdin koşa koşa, sana on koli aşı lâzım diyelim, bu sağdan soldan toplamış sekiz ampul, birer tane dağıtırdı adam başı, bir de teşekkür beklerdi.

Dalgındı Tarkan. Kulak misafiri olduğu kadarıyla bir ayağı çukurda ihtiyar bir kadına götürüyorlardı köpeciği; ne yapıp edip adresini alacak, bulacaktı onu. Atkuyruğunun lastiğini çıkarıp dudaklarına sıkıştırdı.

Kâzım da dalgındı. Hem de mahcup. Ta Gölbaşı'ndan kaldırıp gece gece buraya getirmişti çocuğu, sonuç fos. Suç bastırmak istiyordu. "Yav ben şöyle bir dikkat ettim de..." dedi, "... gelirken sorup duruyordun ya safkan mı falan diye... Değilmiş yani. Uzman gözüyle iyice baktım tabii yakından şimdi, alâkası yok. Yaramaz yaramaz. Ben sana daha safkanını bulurum yav."

Tarkan atkuyruğunun lastiğini parmaklarının arasında gerdi, saçlarının ucunu burup yeni baştan bağladı.

"Size de zahmet verdik hocam." dedi. Ağlamak istiyordu.

*Yaşlar akarak belki uçar zerresi aştın,
Ateşle yaşar yaşla değil yâresi aştın,
Yanmaktır efendim biricik çaresi aştın,
Ağlatma da yak, hâl-i perişânuma bakma...*

Yaman Dede

Şirin çok mutluydu yaa. Her şeyin bi zamanı vardı işte. Bak yavrular da ekstra yemek yiyer hâle gelmiştiler ne güzel. Bunun kusmuvunu hemencek yiyodular meselağa. Şindi bi iki akşamsabah daha emziririm artık, ondan soora ya başka odaya yerleşir ya da çıkar giderim diye düşünüyodu. Baksındılar başlarının çaresine hapşerâlar. Bi de şey vardı tabiyi... Şu deminki uzunsaç gene gelecektiyse bikaç akşamsabah da ekstradan kalabilirdi bu yuvada yani. Ama o zaman emzirmezdi piçleri hiç. Memelerini çok ısıryodular amına koduklarım. Sadecene eyitirdi biraz daha. Öyle sırf mamişini pipişini yere deyirtmeden işemesini, bokunun üstüne düşmeden sıçmasını, –bi kusmuk yemeylen olmazdı– kuru mama yemesini, oynarken oynarken kardeşlerinin gözünü ısırmasını övrenmeylen olmuyodu, başka eyitimleri de vardı bu işin. Ne biliyim, yukarki kata çıkmasını övrenmeleri lâzım gerekiyodu meselağa, aşaa kata inmesini, değişik değişik yerlere işeyip sıçmasını, sokaa çıkınca araba tekerleyi kovalamasını, kedi kaçırmasını, çöplenmesini, zeyirli şeyler yememesini övrenmeleri falan. Tamam büyümüştüler, siktir olup gitsindiler nereye giderseydiler, köpek tabiyatı böyleydi biliyo musun, kırk akşamsabah falan oldu da pazalandı mı yavrular, bi emmeye kalksınlar direk dalıyodun, bi sokulmaya kalksınlar direk, bi senin mama kabına yaklaşınsınlar,

bi sen uyurken uyandırırınlar, direk analarını sikiyodun, kayide çünkü, ama daha bebektiler netçede, sen de hazır bikaç akşamsabah daa kalıyomuşun işte, emzirmiycem de diyosun madem, napçan, boş mu oturcan, övret işte. En müyimi, konuşmasını övret.

Saa ayaanı kaldırıp kulavının arkasını kaşılardı. Ne biçim bi akşam olmuştu ama. Herkesler gelmiş girmiş, bi dolu cavıl cuvul etmiştiler, bunun da başı tutmuştu ama morali çok düzelmişti yani.

O uzunsaç çok güzel bi insandı, bak ne güzel şeyler övretmişti. “Sit” meselağa pati ver demekti. Bi de “I ih” vardı, o ayrı bi şey. I ih dedi miydi patini veriyodun hemen. ‘Sit-Ap’ da deyişikti bi. Pati ver mânâsına geliyordu. Biri sana “Otur” derse ne yapıyodun bu sefer? Pati veriyodun. “Yat” dedi mi uzunsaç; ver patini mânâsına geliyordu. Yaa işte... Övrenmenin yaşı yoktu. Valla.

Kısmet kocaman karnını da alıp içerki odaya gitmişti. Gülseren de diydular ona, demek ki o da gitmişti. Televizyon seyrediyodu muvakkak. Ses neyseydi de, insan bari şurasının ışıklarını kapatırdı. İsrâf netçede.

Çocuklara baktı göz ucuyla. Ne güzel de uyuyodular. Lucky’nin hiçbi yeri görünmüyodu gene, şemşâmer yaa, canım yaa, ne yapıp yapıp alta girmişti kesin. Üstte olaydı halbükse Şirin bi torpil yapıp ekstradan emzirecekti acık. Keyfi yerindeydi bu gece, alayına kanı kaynıyordu. Birazdan uyanırsalar gelip raat raat emsinler diye saa yanının üstüne devrilip memelerini açıkta bıraktı. O da uyuyacaktı biraz.

Avzını şapırdattı, dalmadan önce iyi oluyodu, sol ayaanı kaldırıp kaşının üstünü kaşılardı, gözünü yün çilesi gibi dolaşmış enik yivine dikti, gözkapaklarının avırlaşmasını beklemeye başladı.

Dalardı şimdi...

Burnundan hofladı, yerden havalanan köpek tüylü toz topaa avzını burnunu kaşılatınca iki patisini de kaldırdı, iyicene bi çırmaladı yüzünü.

Şimdi dalardı şimdi...

Bi kere daha şapırdattı avzını. Yeleli miydi o poposu görüken? Bak bak, nası da koşuyodu rüyasında. İt. Acabağa Lucky de rüya görüyo muydu gene? Ne görüyodu acabağa? Çok merak ediyodu Şirin. Kız sen bacak kadar boyunlan...

Üff... Dalamıyodu.

Susramıştı. Dovruldu, sessizcene kalkıp kapısız mutfaktaki su kabının başına gitti. De, kime ses etmiyosun sen; iki yudum içti içmedi, arkada ayaklandı seninkiler. Mık mık da mık mık. İyi taam. Emzircekti Şirin, zaten de dalamıyodu bi türlü. Az daha içip geri döndü, artık epeycene bi toraman toraman dolanan sürünün arasına oturdu. Önce Kuduruk geldi yapıştı, arkasından Yeleli, arkasından Çöpçü, en arkasından Sarıbilli. Bi tek Delimanyak kalmıştı gelmedik, o da döne döne sıcıyodu şurda, ovlum niye dönüyorsun, bi dölek dur, salak mısın, o da geldi miydi taam, sen seyret Lucky'yi ondan soora, en güzel memeyi bak nası alıyodu birisinin avzından, piç yaa. Baktı Lucky nerde. Göremedi. Nerdeydi ay? Piç ya şimdi, gene belli etmeden gelmişti de emiyodu mu yoksa? Eyilip memelerinin oraya baktı bu sefer. Orda da yoktu.

Kız?

Lucky? Neredesin aşkım?

Allah Allah!

Kalktı dikildi dört ayavının üstüne. Birisinin dişi bi memeye fena girdi. Hemen hırıldayıp dişkirdi ki kim ısırdıysa bıraksın, ama daha derine saplandı diş. Lucky'yi ısırdıydı da küstüydü ya o, biri daha küsmesin diye hadi dedi ısırmıyayım şimdi kimseyi. Hem saa sola bakınmak hem de bu ısıranı düşürmek için hızlı hızlı kapısız mutfığa dovrı seyirtti. Biri küt diye düştü yere o sıra. Dönüp baktı Lucky deyil. Yürüdü. Delimanyak sıçmasını yeni bitirmişti, yolunu kesince ona da dişkirdi. Bavıra bavıra bi kaçtı salak. Ne bavırıyon, yedik mi?

Mutfakta da yoktu kız. Hadi bakalım.

Nerdeydi nerdeydi...

Aa, nası da unutmuştı yaa; kesin Kısmet'le beraber oturmuş televizyon seyrediyodu bu, canım benim. Koridorun sonuna koştu, ensesinden kaptıvı gibi geri getirecekti şıllıvı, açık oda kapısından daldı içeri. Kısmet oturduvu yerde uyukluyodu. O uyukluyoduysa Gülseren de uyukluyodu demek. Etrafı bi kolaçan etti; yok Lucky. Kokusu da kokmuyodu görüyo musun? Havayı, sonra usulca sokulup Kısmet'le Gülseren'i kokladı dokunmadan. Yok. Allah Allah yaa!

Odadan çıkarken aklına kötü kötü şeyler gelmeye başlamıştı. İster misin o kalabalıkta birisi çalmış olsun kızı? Yaa nası kızardı o zaman var ya, direk ısırırdı. Valla. Şindi bi düşündü şöyle, kim çalmış olabilirdi? Bi taraftan da üs kata çıktı hızlı hızlı, aradı taradı yok, indi ordan yok, ordan da indi en aşaya baktı gene yok. Koklaya koklaya dolanmaya başladı köşe bucak. Kaç sefer indi kaç sefer çıktı yok, kaç sefer gidip öbürkü yavruları tek tek saydı yok, her saydığında emeceyiz diye avlaşıyodular, dişkirip hırılda-yıp uzaklaştırdı kaç sefer, yok yok yok.

Çalmıştılar görüyo musun?

Deliye döndü Şirin. Gitti sokak kapısının önüne, oturdu, dikti kafasını havaya, boyun tüyleri diken diken, başladı ulumaya.

Bütün soruların cevapları bir köpeğin bakışlarında gizlidir.

Kafka

Tarkan arabaya kadar anca tutabilmişti çenesini. Ne olursa Kâzım Hoca'dan olurdu gene. Bu Beyaz dedikleri safkan melezin izini bulsa bulsa bu adam sayesinde bulabilirdi çünkü; öbürleri bunu tanımaz etmez, niye versinler o yaşlı kadının adresini. “Ben size bir şey diyeyim mi Hocam...” dedi, “Melez falan diyoruz, tamam, babası sokak köpeği olduğuna, kuyruğu da beyaz çıktığına göre kesin melez, ama inanın ben ne internette gördüm o kadar güzel bir doberman, ne kitaplarda gördüm, ne köpek güzellik yarışmalarında, ne de pedigree albümlerinde. Melez olmasına rağmen, hâlis muhlis, anadan atadan safkan dobermandan daha safkan bir doberman o. O kadar olur yani.”

Deminden beri durumu kurtarmak için yavruyu kötüleyen Hoca bozuldu biraz. “Diyosun?” dedi.

Tarkan adamın bozulduğunu fark etmişti. Bozulursa bozul-sundu, ne yapalım. “Yani siz daha iyi bilirsiniz tabii ama...”

Kâzım gaza basıp yürüdü. “Ben de onu diyecektim de...” dedi, “... sen üzülme diye demiyordum. Hakîkaten iyi bir melez yani yav.”

“Safkan!” diye düzeltti Tarkan.

“Safkan.”

Elvan Kemalettingilin arabasına binmiş, arka koltuğa yayılmıştı. Beyaz onda duracaktı gidesiye kadar. Gene uyumuştı ayol encek. Bluzunun iki düğmesini açıp koynuna soktu. Ağzını şapırdattı öbürkü.

Kemalettin'in hiç tadı yoktu. Neler hayâl etmişti hâlbuki... “Al sana hayâl!” diye düşünüyordu.

“Sen de Beyaz gidiyo diye somurtuyosun di mi Kemoş?”

“Hıı.”

“Ay, canım yaa! Ama sevap bak. Ne anlattı Kasap Abi? Di mi? Annesi Mücellâ Hanım Teyze'nin hayatını kurtarmış bi kere, şimdi de yavrusu kurtarıyo işte. Bi de öyle düşün Kemoş.”

Düşünmeyecekti işte Kemoş. Çok bozuktu, çok.

Tek Kemalettin de değil; üç taksilik bir de direksiz şevrolelik konvoyda, Ender ayrı, Osman ayrı, Sami ayrı bozuktu. Bağıra bağıra gitmişti cânım köpek. Anasını da sayarsan, gene gitmişti. Her bakımdan da Lucky'di şerefsiz. Basbayağı, bildiğin. Geliyor, üstüne başına işeyip sıçıyor, tatlı bir rüya gibi kaçıyor. Sabun köpüğü gibiydi. Tutamıyordun kahpenin kızını. “Ah kız Laki! Bi bize denk gelmeyecen mi sen la?” diye hayıflanıyordu Osman. Ender içine sırtımayı kesmiş, iç dış ağlanıyor, demin gözü kesmeyen Sami, şimdi kendi taksisinin direksiyonunda, direksiz şevrolesiyle bayağı bir geride kalmış Kasap Selim'e dayılanıyordu. “Demem...” diyordu, “Ben sana yâr etmezdim o köpeği de Kasap... Mücellâ Hanım Teyzemize dua et sen.”

Aşağıdan Fen İşleri geçildi, yukarıdan Hacettepe Kavşağı geçildi, alttan Kurtuluş, üstten Bülbülderesi geçildi, sağa kıvranıldı oradan, Esat'a çıkılıp Nenehatun'a varıldı.

Durağın en hızlısı Osman'dı. Çoktan öne düşmüştü. Rahmetli Tahsin Beyamca'nın apartmanını da te Ertuğrul'un Kısmet davası için geldiklerinden hatırlıyordu. Ertuğrul'du de mi? Zınk diye durdu. Herkes kalleşti arkadaş! La koca Sami, utanmıyo muydun la kabadayıyı alacam malacam diye yalan söylemeye? Bi de Ender çıktıydı başımıza! “Bak la, Allah'ın Ender'ine bak; müşteriye gidiyom ayağıylan sen bas gaza, bizden habersiz yavruya atlamaya kalk! Biz de bunu saf bilirdik.” Bakındı şöyle bir, sonra öbürkölere yer kalmasın diye gıcıklığına biçimsiz yanaştı. Sırıtıyordu. Şöför olalardı da seri gelelerdi.

Ender de seri sayılırdı ama anca işte. Osman'ın yanından, napıyon sen, ne biçim yanaşıyon mânâsına el kol sallayarak geçip az öteye çekti.

Geriden Sami, en daha geriden Kemalettingil geliyordu. Başka başka yerlere tikiştılar zar zor. Kasap Selim'den iz yoktu henüz. Elvan arabadan inerken tökezleyince düşürürüm müşürürüm diye korktu, koynundan çıkarıp Bûse'nin eline tutuşturdu ufaklığı. "Al kızım al..." dedi, "Ben verirsem ağlarım şimdi. Sen ver Mücellâ Teyze'ne."

Beyaz'ı kucakladığı gibi "Ben ağlamam sanki!" deyip önden daldı apartmana Bûse. Kulağına ufak ısıríklar atıyordu neşelendirmek için ama hiç keyfi yok gibiydi çocuğun yani. Şımarılmıyordu bile, baksana. Asansörü pas geçip merdivene adımını atarken Osman'a seslendi: "Kaçınıcı kattı Osman Abi?"

Elvan hemen uzanıp tuttu Bûse'yi kolundan: "Sen gel bakalım benim yanıma." Geri çekti. "Beraber çıkalım senle biz." Bilmiyordu çocuk işte. Erkek kısmının önünden merdiven çıkılmazdı; götüne bakarlardı.

Bûse Elvan'ın yanına inerken Osman "İkinci kat ikinci kat..." deyip çıkmaya başladı. Sami onun arkasından, Ender de onun arkasından. Kemalettin hâlâ suspus dikiliyordu kadınların gerisinde.

"Çıksana oğlum." dedi Elvan.

Kemalettin sıkkın sıkkın düştü öne. Birinci katı döndüklerinde taksiciler Mücellâ Hanım'ın kanaryalı zilini öttürmeye başlamıştı. Ses apartmanda yankılandı. Kasap Selim yeni gelmişti apartmanın önüne. Dışarıda direksiz şevroleyi park edecek yer arıyordu. Beyaz, Bûse'nin kucağında mızırdandı.

"Nooluyo buna Kemoş? Niye tadı kaçtı?"

"Annesinden ayrıldı canoş." dedi Kemalettin. Sonra son bir umut ekledi: "Bir an önce teslim edip evimize dönelim de Şirin'i teselli edelim bari biz. O da üzölüyodur şimdi yazık."

*Bilmeyen fakat bilmediğini bilen çocuktur; ona öğretin.
Bilmeyen fakat bilmediğini de bilmeyen aptaldır; ondan sakının.
Bilen fakat bildiğini bilmeyen uykudadır; onu uyandırın.*

Kung-Fu-Tzu

Kuşlar şakıyordu.

Ötedeyken ne güzel bir yere vâsıl olmuştu Mücellâ Hanım. Sağolasıca Tahsin Bey'i görmüş, toruncuklarla Lukiciği görmüş, hepsinden mühimi kendi genç kızlığını görmüş, tam ebed müddet göreceğim der iken ne olmuşsa olmuş, durduk yere vakitti nakitti bir şeyler saçmalamıştı sağolasıca, uzattığı elini çekivermiş, bu da kütedek düşer gibi dönmüştü bu yana gerisingeri. Velâkin dirilmemişti henüz, dirilemiyordu ve kat'iyyen de dirilemeyecek gibiydi. Buna hayata dönmek denemezdi şu hâlde, dense dense cehennemin içine dönmek denirdi; idrâk edebiliyordu. Akıp giden bir tuhaf uykunun kıyısında dikildiğinin, ne batabildiğinin ne çıkabildiğinin ne de ayaklarını ıslayabildiğinin, amma velâkin şurasına kadar batmış gibi soluksuz kaldığının farkındaydı. O teminki uyku cennet uykusu idi, ondan emin idi, fekat bu şimdiki uyku da cehennem uykusu idi, bundan da emin idi. Ah! Öyle ölmek dururken böyle ölmek! Ne kahırdı Ya Rabbi! O nebze yaklaşmışken kop gel o cennet mekândan; nerde güzellerimiz, nerde o ağaçlar, o ırmaklar nerde? Işıklar, gölgeler, kuşlar?

Fekat kuşlar?

Niyçün hâlâ şakıyordu kuşlar? "Vakti gelince gel!" dememiş miydi buna sağolasıca, cehennemde bir iyi yan da öyle gel der

gibi fiskelememiş miydi elinin tersiyle? Fekat kurdun kuşun ne işi vardı cehennemde?

Bak hâlâ şakıyor!

Giderek daha çok farkına varıyordu etinin kemiğinin. Cehennem bile çok görülmüştü ona belki. Felç olmuştu bakarsınız da, bu cünûn-u cân içinde kakılıp kalıp hasret çekecekti ilânihâye. Hasretten korkunç ceza mı var?

Eline koluna güç yetirebilse derhâl kalkar gider, hiç seçmeden ecza dolabında ne var ne yok yutar, tentürdiyotları dikip dikip içer, merhemleri de boş geçmez sıkıp sıkıp emerdi.

Canlı cenaze mi olsundu bu şekil?

Bir tecrübe edeyim deyip gözkapaklarını aralamaya çalıştı. Beyhûde. Bir kirpik bu kadar mı ağır idi meğer? “Belki de ben vehmediyorum?” diye geçirdi içinden. “Belki o gördüklerim hep-ten rüya idi de esas şimdi ölüyorum belki?” Nerden bilecektiniz; belki bu idi ölüm, felç gibi iniyordu? Kararıp yok olup gidecektiniz, ne cennet ne cehennem, hiç gelmemiş gibi olacaktınız ne mâlûm? Velew ki öyle; ne güzel efendim, ne güzel. Ne hasret çektiğinizi bilirsiniz, ne çekmediğinizi. Ne yaşadığınızı bilirsiniz, ne yaşamadığınızı. Ne kuşlar şakır...

Kuşlar mı şakır?

Sahi, gene şakıyordu mübarekler bak. Kapı mı çalınıyordu yoksa? Ya Rabbi, kanaryalı zil bizim.

Fekat hangi münâsebetsizdi bu gece gece?

Kasap’tı tabii, başka kim olacak?

Gündüzün bir halt edip içimizi döktüktü ya, içinden tutmuştu muhakkak çocuğun. Nasıl da patırdıyordu kapıda.

“Kalksam kalkarım Kasap. Kalksam kalkarım çocuğum.” Geri dönme ümidi belirince yaşamak daha mı güzel gelmeye başlamıştı ne?

Komşular da rahatsız olacaktı görüyor musunuz?

“Kasap, konu komşuyu uyandıracaksın uykusundan. Kırsana kapıyı çocuğum! Kurtarsana teyzeni.”

*Uyman, uyman sizler bize,
Biz neler demişiz size?
Abes yerde geze geze
Bu ömrüm bir güne geldi...*

Yûnus Emre

Kapının ağzında, karşı daireyle bu daire arasındaki sahanlıkta toplananlara baktı Kasap Selim. En son o gelmişti. “Açmadı mı?” dedi. Açmamıştı işte, kör müsün; ama gene de çocuk korusu gibi cevapladı herkes: “Açmadı!” Osman hâlâ zile basıyordu. Daha Ender’in falan da kendini salıp ağlayası vardı; burnunun ucu kı-zarmıştı. Kasap, doğru cevap o değilmiş, kapı aslında açılmış da herkes yanlış görüyormuş gibi devam etti: “Mümkün değil. Kan uykusunda olsa iki defa zile bastırmaz Mücellâ Hanım Teyze. Aç-mış olması lâzım.” Eli, Beyaz dil atmasın diye sırtına bir yere so-kuşturduğu Bursa bıçağına gitti, orasını kaşıdıktan sonra geri geldi. “Bir şekilde gireceğiz artık.”

Kasap Selim’in rahvan araba sürüşü yüzünden beş dakikadır kapı çalışıyorlardı. Zile basmışlar, cik cik kanaryaları duydukları hâlde belki bozuktur diyerek yumruklamaya, sonra tekmelemeye başlamışlar, sonra konu komşunun kapısına dayanıp uyuyanları uyandırıp uyumayanların ödünü patlatıp sizde mi Mücellâ Hanım Teyze diye, gördünüz mü diye, en son ne zaman gördünüz diye sormuşlar, geri gelip zile dayanmışlardı gene en son. Cinnah’taki taksi durağından Selahattin’le Ertuğrul, keraneden Kısmet, Vete-rinerlik Fakültesinden Kâzım’la Kâzım’ın eski öğrencisi Tarkan

hariç, bu gece Batıkent'teki Çiğdem Sitesine yolu düşen herkes oradaydı. Beyaz bile.

Sami omzunu yatırarak çıktı öne, Osman'ın parmağını zilden çekti. "Demem..." dedi Kasap Selim'e. "Madem gireceğiz... ben bu kapıyı kırıyım diyorum."

"Höyy!"

"La bi sus la Ender. Şimdi bari sus la!"

"Öldü diyo lan, baksana!"

"Öldü demiyo aslanım, ne uyduruyon? Kapıyı kırılım da girelim diyo. Kır Sami. Kır valla."

Sami Osman'a sormuyordu; Kasap Selim'e soruyordu. Düşünceli bir baş sallama aldı cevâben. "Az şöyle kaçılalım da..." deyip araladı kapı ağzındaki kalabalığı. Topuzu sıkı sıkı tuttu, ökçeleri kaymasın diye lastik paspasa sağlamına bastı, sağ omzunu verdi, yarım metre kadar gerilip omuzladı kapıyı. "I ih..." dedi. "Kavi çıktı."

"Gücün yetmediyse bana bırak." dedi Kasap Selim. Sırtındaki aleti çıkarmıştı şimdi. Döndürüp duruyordu.

Sami, Kasap Selim'e kesik kesik baktı. "Bunu bana demeyecektin!" demeye getiriyordu. "Gücümüz yeter de evelallah..." dedi, "... az geriden gelmek lâzımdı diyorum." Millet az daha kaçılırken o az daha geriledi, sağ yanını döndü iyice, sol eliyle sağ yumruğunu sıkıca tuttu, koştu koştu vurdu var gücüyle kendini. "Anam!" diye bir ses çıktı ağzından; kapıdan da anam der gibi bir çatırtı.

"Hah, oluyo oluyo. Bi daha çak la Sami."

Sami çakacaktı ama omzu mu çıkmıştı ne, "Ben kolayladım..." dedi Kasap Selim'e dönüp. "Bir de sen şey yapsan?" Sol elini bir açsa sağ kolu yere düşecek gibiydi. Gitti omuz diyordu içinden. Kenara çekildi.

Kapı tokmağı Kasap Selim'in elindeydi şimdi. Geriye doğru asıldı. Açarmış gibi değil de kilitlermiş gibiydi. "Ya bismillah!" deyip yüklendi, tokmak elinde kalırken kapı yerinden ayrılıp arkadaki

duvara vurdu paldır küldür. Kilidin dili iki sallanıp düştü, Kasap da “Mücellâ Hanım Teyzee...” diye seslenerek usul usul adım attı içeri.

Beyaz sesten irkilmişti. Bûse’nin kucağında kafasını havaya dikip peş peşe patlattı:

“Bev bev bev!”

“Ay nooluyo yaa?” dedi Bûse.

“Gelin bakalım!” Kasap Selim yalnız girmek istemezmiş gibiydi. Önde o, evi en iyi o biliyordu, arkada sürü sepet bunlar, birbirlerini ittire kaktıra salona doluştular önce. Kulağını tavana dikip kafasını çevire çevire seslendi dört yana:

“Biz geldik Teyzem.”

Ses seda yoktu.

“Belki yatmıştır teyzemiz...” dedi Sami, “... Biz bakarsak yanlış olur. Hanımlardan biri yatak odasına girse de diyorum önden...”

Bûse “Ben girerim.” diye atılıp yavru köpeği yere bıraktı. “Sen bana yatak odasını göster Kasap Abi.”

Yavru köpek, halının tüylerinden biraz daha yüksekte kalıyordu. Minnacıktı. Önüne pinpon topu koy, etrafından dolaşırdı; o derece. Sivri kafasını kaldırıp herkeslerin suratına baktı aşağılardan. Herhâlde birileri alırdı gene kucağına. Bekledi, kimsenin ona bakmadığını, neredeyse üstüne basacakmış gibi yürüyüp geçtiklerini görünce çok bozuldu. Zaten karnı da açtı bir kere. Hep sine küstü. Önce bir arkalarından koşayım, aralarına karışayım da ilgilenen olursa hemen barışayım deyip kuyruk sallayacak oldu, baktı gene bakan yok, bu sefer daha çok küstü. Dikti kafasını havaya, döndü ardını, dans eden bir at gibi patilerini kaldıra indire dolanmaya başladı salonda.

Bûse, Kasap Selim’in ardı sıra yatak odasının kapısına gitmişti. Kasap Selim kafasını içeri doğru sallayınca iki tıklatıp açtı, girdi. Mücellâ Hanım, yüzü duvardaki fotoğrafa dönük, dimdik oturuyordu

koltukta. En tatlı sesiyle –“Mücellâ Hanım Teyzee...”– seslenerek yaklaştı. “Ay baksana, uyuyakalmış yazık.” dedi o noktada. Sonra biraz daha yaklaştı, “Canım yaa. Üstü de açık kalmış.” dedi. Sonra koltuğun önüne geçti, daha müzikal bir tonlamayla “Mücellâ Hanım Teyzee...” dedi. Sonra baktı, “Teyze?” dedi, sonra ölü çenesi gibi sarkmış çeneyi gördü, “Tey...” dedi, sonra şişmiş dili gördü, “Ay nooluyo yaa?” dedi, sonra çığlığı bastı.

Sonra ortalık karıştı.

*Şey'leri aramadan bulamazsın.
Fakat bu can başka bir can;
Bulmadıkça arayamazsın...*

Mevlânâ

“Mıyk!”

Bunu kucağından attığı gibi uzaklaşınca çok korkmuş, hemen Bûse'ye çok küsmüş, ama ayağı da çok acıdığı için aynı hızla çok barışıp yeniden kucağına alsın diye ciklemiş, olmadı hırlamış, olmadı bev'lemiş, gene olmayınca gene çok küsmüş, bu sefer öbürkü adama, Kemalettin'e koşup onun bacaklarına tırmanmaya çalışmış, o da bunu itip kakınca ona da çok küsmüş, herkeslere koşmuş ama herkesler çok bağırıp duruyordu zaten, yüzüne bakan olmayınca herkeslere de çok küsmüş, kasten çok topallaya topallaya çıkıp gidip –ki giderken biri kucağına alsa hemen çok barışacaktı– kapılı mutfaktaki masanın altına girip patisini yalamaya koyulmuştu. Hep de bekliyordu ki birisi çıksın gelsin, çok barışsın bu hemen. Hâlâ bağırışı duruyorlardı içerde. Sesler çıkartıyorlardı ne biçim. Belki de bunu arıyorlardı.

Siz bunu mi arıyordunuz yoksa yaa?

“Bev?”

Kafasını çevirip çevirip baktı. Paslı kaşları kulaklarının başladığı yere kadar kalkmıştı. Her iki bakış arasında bir kere çok küsüyordu muhakkak, hiç sektirmiyordu. Masanın altından çıkıp çıkıp baktı, kimsecikler gelmeyince iyicene çok küstü. Çok da acıkmıştı. Ne güzel kokuyordu burası. Ne kokuyordu yaa?

Çıktı meydana, sivri burnu havada, beyaz kuyruğunu fıldır fıldır çevirerek aranmaya başladı. Gözleri desen hepten fıldır fıldır. Da işte koku?.. Bir şey gibiydi sanki... Güzel bir şey... Burnu yerde kıcı havada o yanı bu yanı dolanırken hızlandıkça hızlandı, minik tırnaklarının çıkardığı ritmik sesler hoşuna gidince daha da hoşuna gitsin diye daha da çok hızlandı.

Aa, sese bak!

Çıt çıtı çıt çıtı...

Ne güzeldi yaa!

Niye dolandığını unutup dört dönmeye başladı kapılı mutfakta —çıt çıtı çıt çıtı—, ooh, köşeyi dönmek için durmaya çalışınca fayansların üstünde vıjt diye kaydı, bu ses ayrı bir hoşuna gitmişti ama sen kay kay, git burnunu çöp kutusuna çak. “Mıyk!” Hiç de bile güzel değildi o ses zaten. Nasıl acıtmıştı yaa!

Da işte, koku aklını başından alıyordu, unuttu gitti acısını falan. Öteden gelen seslerin giderek daha beriden gelmeye başladığini, yaklaştığını yaklaştığını, herkeslerin bu yerin önünden ses ede ede geçtiğini, sonra da sesleriyle beraber yok olduklarını fark etmedi. Koku çünkü. İşte de buydu. Burdan geliyordu, evet. Burnu karıncayiyen gibi yerde, çöp kutusunun etrafını turlamaya başladı. Tam tur turlayamıyordu; kutu duvara bitişikti. Bu yandan başlayıp o yana kadar gidiyor, matkap ucu kadar sivri burnu duvara dayanınca o yandan başlayıp bu yana kadar geliyordu.

Turlarken turlarken sağ patisiyle pedala bastı bilmeden.

Kapak açıldı, koku çok güzel arttı. Şaha kalktı sevinçten.

“Bev!”

Patisini kaldırıp arka ayaklarının üstünde dikilince pedal serbest kalmıştı; kapak küt diye kapandı. O ne güzel kokular azalınca bağlantıyı kurar gibi oldu. Bir yere basıyordun şimdi, koku daha güzel kokuyordu o zaman. Tekrar turlamaya başladı kutunun etrafını. Hem burdaydı gibiydi o kokan şey, hem de burda değildi gibiydi.

Nerdeydi nerdeydi?

Hızlandıkça yoruluyordu. Daha bebekti, yoruldukça heh diye ses çıkıyordu ağzından, bu da hoşuna gitti, sırttı, sırtınca daha çok heh çıkmaya başladı, kafası da cin gibi çalışıyordu zaten, kokunun kutudan geldiğini çoktan keşfetmişti, turlamaya devam etti, sonra gene denk geldi sağ patisi pedala, kapak bir daha açıldı. “Bev?” Aa?

Kapak açılınca kokunun arttığını, şaha kalkınca kapağın kapandığını, kapak kapanınca kokunun azaldığını fark etti. Eeveet... Demek kiii...

Kafasını sağ yana yatırıp düşündü biraz. Kepçe kulakları sol gözünü şal gibi kapatınca sol yana yatırıp düşündü. Bu sefer de sağ gözünün üstüne düşüp onu kapattı kepçeler. Düşünmeyecekti madem. Eğilip ciddi ciddi pedala incelemeye başladı. Bir daha mı deneseydi acaba?

Denedi: Önce burnuyla, sonra patisiyle dürttü.

Hoop kapak! Yaşasın!

“Bev!”

De, çok kocamandı bu kutu. Dikeldiği zaman bile yarısına anca geliyordu. Kendisi daha bir buçuk sigara paketi büyüklüğündeydi, nasıl yetişsin; basıyor açılıyor, kutunun ağzına yetişmek için dikeldi miydi kapanıyordu.

Dur şimdi...

Bir daha basıp açtı, yan yan baktı kokuya, korksun da kendi gelsin diye hırladı, gelmeyince zıpladı. Yarı yola varmıştı ki gene kapandı kapak.

Aaa ama artık, bu da sondu ama artık.

Kutuya da çok küstü hemen, dikti beyaz kuyruğunu havaya, tırnaklarından da ne güzel sesler çıkıyordu, eğitilmiş bir tay gibi ritmik adımlarla terk etti mutfağı: Çıt çıtı çıt çıtı... Çok acıkmıştı. İçeri gidip herkeslerle barışacaktı.

Gitti.

De...

Nerdeydi herkesler?

“Bev?”

Gitti geldi yok, tekrar gitti geldi gene yok, çömeldi güzelce, çışını yaparken kukunu yere değdirmeyecektin, annesi öyle öğ-retmişti, o mamiş diyordu kukuya, hâlbuki kukuydu işte ne ma-mişi, hiç sıçratmadan işedi acem halısının üstüne. Dönüp işediği yeri kokladı, kafasını kaldırıp havayı kokladı, hazır kaldırmışken bir iki daha seslendi herkeslere, annesine de seslenecekti ama bir şekilde onun artık buralarda olmadığını biliyordu, duygulandı, iç çekti, bir iki ağlaştı, bir iki gitti geldi azimle. Vazgeçmeyecekti aramaktan, nederse bulacaktı. Üşür gibi de olmuştu şimdi. Vaz-geçti. Bulmayacaktı. Annesi geldi aklına gene, ne güzeldi sıcak karnı, kardeşlerinin altına da girerdin ne güzel, hiç üşümezdin bile.

Annesi başkaydı yaa.

“Mıyk?”

Azıcık ısınmak istiyordu. İçine sokulacağı bir kuytu aramaya başladı. Dön dolaş bitiveriyordu burası. Döndü dolaştı gene bitti. Bûse’nin bunu atıp koşa koşa girdiği o odadaydı şimdi. Kocaman koltuk, kocaman karyola, kocaman sehpa falan, bir şeyler bir şey-ler işte. Kendini küçücük hissetti. Bakınırken bakınırken karyola-nın altını gördü. Loştı çok yani. İşte de buraya girip sığınacaktı. Sonra herkesler gelirdi, bu da çıkar barışırdı. Ama niye yoktular yaa. Onlar da buna mı küsmüştü acaba? “Bev?” Hem zaten çok-tan barışmıştı ki bu.

Taksicilerin Mücellâ Hanım’ı paça kasnak yaparken devirdik-leri sehpanın yanından geçiyordu. Gözüne minicik bir şeyler çarptı ne güzel. Hemen unuttu karyolanın kuytusunu falan, burnunu ha-lıya gömüp bulduğu ilk fosfostimolü derin derin kokladı. Bir şeye benzetemeyince dilinin ucuyla dokundu, gene bir şeye benzete-meyince ağzına aldığı gibi yuttu. Hiç bile güzel değildi bu. Bir tane daha yuttu. İkinci yuttuğu şey acı acı boğazına sıvanınca ka-lan şeylere de çok küstü. Git yaa! Gözlerini belerte belerte baktı sağa sola. Dikiş iğnesi gibi burnunu öne uzattı, siyah ojeli patile-rini kaldıra indire, burada çıt çıtı olmuyordu, odadan çıkıp yeniden

turlamaya başladı. Salonu geçti, koridoru da aşır mutfağı geçti, az daha geçti, aa, orda bir kapısız kapı vardı. Aynı bizim ev.

“Bev!”

Sami’nin omzu pahasına kanırttığı, Kasap Selim’in ittirmesiyle de gerideki duvara çarpıp ardına kadar açık kalmış sokak kapısından merdiven sahanlığına çıktı.

Kemalettingilin sokak kapısı Şirin çıksın da sokağa işeyip gelsin diye açılır açılır kapanan bir kapı olsaydı belki bunun mutfaktaki kapısız kapı gibi olmadığını bilir, uzak dururdu, ama bilmiyordu.

İki daire arasındaydı şimdi. Birinin kapısı kapılıydı, öbürününkü kapısız. Karanlık, içeriden vuran ışıqla seyreliyordu iyi kötü. Sağa koştu, koştukça karardı ortalık, korkup geri döndü, sola koştu. Biraz da uykusu gelmişti bayağı bir. Boğazına sıvanan o mama şeysi de ne biçim acıydı yaa!

Aa merdiven!

Bunu biliyordu işte.

Kayarak durdu. Bizim evde de vardı bundan. Yukarı çıkanı da vardı aşağı ineni de. Annesi olsa kızardı şimdi, ensesinden kaptığı gibi geri götürüp kardeşlerinin yanına bırakırdı. Ama yoktu. Madem yoktu, demek ki kızamazdı. Aşağı doğru bir göz attı, yükseklik duygusu yeni yeni geliyordu, gönlü bulanır gibi olunca geri çekildi. “Bev!” Ay bir tuhaf olmuştu yaa! Sonra kafasını yan yatırıp düşündü biraz; kepçeler altta kalan gözü kapatmayı sürdürüyordu, ama gene de buldu bir çözüm: En aşağı niye bakıyorsun, bir aşağı bak. Baktı, daha iyiydi böyle. İnebilirdi. Bir tane inerim, sonra bir tane daha inerim diye akıl edip uca kadar geldi. Aşağılara falan bir göz atacaktı artık herkesler nerdeymiş bakalım. Eğildi, ilk basamağı koklarken art kısmı amuda kalkmaya başladı ardında, zar zor indirdi, dönüp kımıl kımıl oynayan poposuna hırladı. Bir daha denemek istedi, gene uslu durmadı poposu. Bak yaa!

“Hırr!”

Nasıl inseydi, nasıl inseydi?

Kardeşlerinin ağızından en sütlü memeyi kapmak için yaptığı numaraları bir düşündü şöyle. Önüz önüz gidemiyorsan ardız ardız gidiyordun annenin kucağında yokuş aşağı, popon kardeşlerinden birinin burnuna değince o hemen memeyi bırakıp seni koklamaya başlıyordu, sen de aşağı kayıp... “Bev!” İşte de bulmuştu!

İlk basamağa ardını döndü, sol arka ayağını aşağı sarkıttı, bir alt basamağa değmeye çalıştı. Boyu yetmeyince öbür ayağını da sarkıttı. Usulca, memeye kayar gibi kaymaya başladı karınüstü. Göbeğine soğuk soğuk sürtünüyordu mermer, ama neyse, düşmezdi, kendinden ojeli siyah tırnaklarıyla sıkı sıkı tutunuyordu çünkü. Patilerini iyicene bastırıp az daha saldı arka yarısını. Tam arka ayakları alttaki basamağın yüzeyine ulaşmıştı ki tırnakları kayıverdi yukarıdan. “Mıyk!” Sivri burnunu uzatıp kafasını aşağı bastırarak çenesinin altıyla tutunmaya çalıştı üste, olmadı, arka ayaklarıyla basamağın dik tarafını tırmalamaya çalıştı, o da olmadı; kaymaya devam.

“Mıyk!”

Gerisingeri kaya kaya, –“Mıyk” – “Mıyk” – “Mıyk” – “Mıyk”– her bir basamağın kenarına göbeğini, kaburgalarını çenesini sürttüre sürttüre indi, birinci katın sahanlığında buldu kendini. Canı yanmış, sersemlemişti biraz. Biraz da biraz daha fazla uykusu gelmişti. Ama burası da çok karanlıktı yaa! Tekrar yukarı çıkayım bari dedi. Baktı, bacak kadar boyuyla yarısına bile erişemiyor basamağın, inerken ardız ardız indiydim, belki çıkarken de ardız ardız çıkarım diye arkasını verdi, geri geri gidip basamağın yan yüzeyinde yukarı doğru iki adım attı, poposu havaya dikildi önce, sonra kafasının yanına geldi, sonra bir baktı öne doğru takla atıyor. Paldır küldür kalkıp karanlığa hırladı biraz, bozulduğu belli olmasın istiyordu. Ee şimdi? Hadi bakalım. Kalmıştı burda şimdi, yukarı da çıkamıyordu, ne olacaktı bakalım.

Neyse yaa, aşağı inerdi o zaman.

Öf yaa!

Tin tin gitti giriş kata inen son merdivenlerin başına, arkasını döndü, saldı kendini. Bir sürü daha canı yandıktan sonra son

düzlükte soluklanıp orasını burasını yaladı becerebildiği kadar. Şu taraftan az biraz ışık geliyordu sanki. Ses de geliyordu gibiydi.

Sağ böğrünü tırabzanın demir çubuklarına vere vere, sivri burnunu yere saplayıp mozaik betonu koklaya koklaya sokak kapısına doğru ilerledi. Sesler arttıkça arttı, kokular arttıkça arttı, gözü iyiden iyiye seçmeye başladı, kaldırdı kafasını, aa, bir de ne görsün!..

Işık!

Hırlaya hırlaya yaklaştı. Aa!

Başka bir kapısız kapı!

“Bev!”

Aa, başka bir hava!

“Bev!”

Burnunu dikip fırt fırt çekti Nene Hatun Caddesinin kokusunu, taksicilerle Kemalettingilin patırdaya patırdaya koştururken öylece unuttukları, ardına kadar açık apartman kapısından gecenin serinliğine çıktı.

Burda da basamak vardı yaa, öf yaa!

Uzatmadı, hemen döndü ardını kaldırıma, önce arka ayaklarını, sonra tırnakları sahanlığı tutamaz oluncaya kadar poposunu usul usul saldı aşağıya, vıjt diye kaydı.

Bu alçaktı neyse. Hemencek değdi arka ayakları alttakine.

Üç basamak sonra kaldırımdaydı. Üşüyordu, uykusu gelmişti çok, ama çok da acıkmıştı. Sağı solu koklayıp en koku tarafa döndü, Tahran Caddesine doğru yokuş aşağı inmeye başladı. Işıklı ışıklı, sesli sesli bir şeyler geçiyordu önünden, korktu, demin sağ böğrünü dayadıydı tırabzanlara, şimdi sol böğrünü apartmanın duvarına dayadı, küçük bir lâğım faresi gibi sürttüre sürttüre, beyaz kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıra kısıtıra devam etti. Görmesen üstüne basardın. Ufacıktı. Yokuş aşağı saldı kendini. Baş dönüyordu ama o zannediyordu ki bütün dünya dönüyor. Midesi ağzına geldi, sonra acı acı safra yükseldi genzinden, pırtık dudaklarının kenarından balonlar pörtlemeye başladı. Kussa iyi olacaktı sanki. Hem koşup hem kusamıyordun. Durdu, öğürdü, gak guk sesler çıktı boğazından; kusamadı.

*Derdimin dermânı kendi derdinde
Hekim hasta olunca kime gitmeli?*

Hayyâm

Cinnah'taki taksi durağının sakinleriyle Batıkent'teki Çiğdem Sitesinin mûkimleri koridora doluşmuş, doktoru dinliyorlardı.

“Höyy!”

“La Ender, doktoru dinliyo la!”

“Dinlemez olaydınız!” diye geçirdi içinden Efraim Yücetürk. Zar gibiydi. “İlacın kutusunu getirdiğiniz iyi oldu.” dedi. Yani şu kadın... Dünya ahret emanet bilmesek... Bir ay var yok, köpeğe parçalatmıştı elini kolunu hanımefendi. Şimdi de intihara kalkışıyordu. Başına belâ. Evliya mıydın neydin be Tahsin; nasıl tahammül etmiştin buna kırk sene sen? Şu hâle bak gece gece!

Sıkkın, bıkkın ama dikkatle dinlemişti karşısındakileri. Dinledikçe de nevri dönmüştü. Dediklerine göre, bir ay kadar önce de intihara teşebbüs etmişti Mücellâ Hanım sözde de, o Lucky denen köpek kurtarmıştı hayatını.

“Yok artık!” demişti bu. “Mücellâ Hanım hapları içmesin diye mi ısırılmış kollarını yani o köpek?”

Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı hemen. Yok öyle değil böyle, şöyle değil öyle, yok sen kime köpek diyon, yok adam gibi konuş. Ne yapacağını şaşırınca alttan almış, hiçbir şey anlamadığını, akli karıştığı için o köpeğe köpek dediğini söyleyip tane tane anlatmalarını rica etmişti. Anlatmışlardı güya. Gene pek anlamış

sayılmazdı ama nispeten iyiydi bu sefer; Lucky kadından önce kahramanca atılıp onun içeceği hapları kendi içmiş gibi bir sonuca varmıştı. Yersen. “Amma da fedakâr köpekmiş!” demişti alaylı alaylı. “Pardon, köpek demeyecektik.” Tahsin’in marifetiydi Lucky; hiç sevmezdi bu, hiç. Köpek olan herhangi bir şeyi sevmezdi zaten; isterse biblo olsun. Tahsin’e de uyuz olmuştu kalktı gitti de ta İsviçrelerden bulup getirdi diye. “Ee? Ne oldu sonra Lucky’ye? Midesini yıkattınız mı bari?” Dalgasını geçiyordu.

Gene onun sesi bununkine, bununki şununkine karışmıştı. “Yok...” diyordu biri, “... Yıkamadık. Lucky doğurdu.” Biri kapıyordu onun ağzından lâfı, “Öldü öldü.” diyor, öbürü atılıyor oradan, “Önce kudurmuş Yenimahalle’de, sonra Kasap bulup getirmiş.” diye düzeltiyordu. Yahu doğurdu mu öldü mü kudurdu mu? Ne oldu? Amaan. Şu kadına bakalımdı biz. Kasılıp surat asarak “Neyse arkadaşlar, köpek önemli değil de...” diye söze başlamıştı. Devâmen, “Mücellâ Hanım’a bakalım biz, şu anda önemli olan o,” diyecekti ama diyememişti. Lâfı ağzına tıkmışlardı:

“Ne diyon la sen?”

“Sensin önemli değil!”

“Bak gene kopek didi.”

“Lâfımızı sözümüzü bilelim de... Ona göre!”

Ellerini havaya kaldırmıştı mecbûren. “Tamam arkadaşlar, tamam...” demişti. “Yani şu an için önemli olan tek şey Mücellâ Hanım’ın durumu demek istiyorum, siz beni yanlış anladınız. Atlattı mı tehlikeyi dersiniz, evet, çok şükür atlattı. Ama bitmedi. Asıl iş şimdi başlıyor.” Sahiden de şimdi başlıyordu ve sorumlusu buydu. Kesin olmasa da büyük ihtimâlle. Böyle alttan alta kendini suçlayıp durmasa bu kadar tahammül etmezdi şu tiplere zaten. Sepetleyiverirdi, ama kendini mesûl hissediyordu. Ve mahcup. Akli eski günlere gitti. Kalbi ilk sinyalleri vermeye başlar başlamaz bunun başının etini yemeye başlamıştı Tahsin: “Aman Efraim!...” diyordu, “... Bana bir şey olursa Mücellâ sana emanet. Sahip çıkacaksın bak. Aman! Bak iki elim yakandadır mahşer günü.” Bir şey de diyemiyordun. “Tamam Tahsin, tamam kardeşim, tabii ki sahip

çıkacağım. Ne sandın! Şimdi bırak sana bir şey olursaydı falan da beni dinle sen. Bak bundan sonra..." İnat adamdı. "Konuyu değış-tirme Efraim." diyordu. "Mücellâ'dan günahın kadar hazzetmediğini biliyorum. Ben olmasam kapısını bile çalmazsın sen onun. Ziline basıp kaçmazsın. Bana söz vereceksin. Bak karışmam!" Söz vermişti mecbûren. Ve ne sözüne sadık kalmıştı Tahsin öldükten sonra, ne hatır gönül dinlemişti. Köpek dişlemiş koluyla hastaneye geldiği o günden beri kapısının önünden geçmemişti Mücellâ Baydur'un. Şimdi kendini suçluyordu, ondan önce de ilaç içmişti demek. Söz vermişti söz! Ve uğramamıştı bile. Hadi sözden geçtim, Tahsin'in hatırı için bir defa olsun semtinden geçerdii insan, yalandan bir tansiyonunu falan ölçerdi kadının, bir hâlini sorardı. Hiçbirini yapmamıştı. Yapması gerektiğini düşündüğü, içi içini yediği zamanlarda bile Tahsin'in emaneti Mücellâ Baydur olarak değil, ukalâ huysuz musibetin biri olarak görmüştü kadıncağızı ve hemen sinek kovar gibi kovmuştu aklından. Kendini kendine karşı haklı göstermek için de çok meşgûlmüş, hastalardan başını alamıyormuş gibi pozlara girip ya unutmuş gibi yapmıştı, ya da böyle yapamadığı zamanlarda, bir rahatsızlığı olursa arar, çocuk değil ya koca kadın karşındaki deyip enine boyuna düşünmüş de gerek görmemiş gibi yapmıştı. Yaptığı alçakçaydı, biliyordu, ama zaten alçağın tekiydi, bunu da biliyordu. "Bana bile tahammül ettin ya sen!" diye geçirdi içinden, "Pes Tahsin, vallahi pes kardeşim."

Şu cinsler Mücellâ Hanım'ı hoppala kucak hastaneye getirdikleri zaman, sanki Tahsin aralarından çıkıp bunun suratına tükürüverecekmiş gibi eli ayağına dolaşmıştı. Ki çıkıp tükürse hakkıydı. Ne kadar doktor varsa toplayıp derhâl müdahale etmiş, durumun görüldüğü kadar vahim olmadığını anlayınca da bu sefer sinirden eli ayağına dolaşmıştı. Mücellâ Baydur'a sinirlendiği hiçbir şeydi; en çok kendine sinirleniyordu. Besbelli ki ilgi çekmek için yapmıştı hayâsız kadın ve bu beyefendi Tahsin'e söz verdiği gibi uğrasa etse bu numaralara başvuramayacaktı mümkün değil.

Şu eciş bücüş tiplere bu yüzden göğüs geriyordu işte. Ter basıyordu soğuk soğuk. Bu saatten sonra istediğın kadar uğra, istediğın kadar git gel faydasız, yol ederdi artık intiharı bu Mücellâ;

ilgi gördü ya, sabah akşam hapları alıp alıp tıkardı ağzına. Olmadı bir daha, olmadı bir daha.

Uyuşan ellerine kan gitsin diye kollarını silkeleyip bileklerini çalkaladı şöyle. “Sağ olun, zamanında yetiştirdiniz, biz de toparladık. Şuuru açık, genel durumu da gayet iyi...” Ah çekti içinden. Kendine çok kızıyordu. “Mühim olan bundan sonrası tabii...” diye devam etti. “Bir daha denemesine engel olmak lâzım...” Ne kurtarabilse kârdı. “İntihar çok tuhaf bir saplantıdır; bir kere deneyen hep denemek ister...” Yükünün birazını şunların üstüne yıkabilse? “... Meselâ bir ay önce de teşebbüs ettiğini söylüyorsunuz di mi? Ne oldu? Gene denedi. Demek ki...”

“Höyy!”

“Naapacaz la doktor?”

“Uğrayacaksınız...” dedi doktor. Uğraması gereken belliydi aslında; sözlerin asıl muhatabı kendisiydi. “Sık sık kapısını çalacak, şenlendirmeye, canlandırmaya, aranıza karıştırmaya bakacaksınız. Size güvenebilir miyim?”

“Ben uğrarım biliyorsunuz!” dedi Kasap Selim. Yeni geliyordu. Hastaneye girerken tansiyonu düşünce onu da müdahaleye almışlardı. Saç dipleri ıslak ıslaktı. “Eşiğinde yatarım teyzemin.”

Biliyordu Efraim Yücetürk; uğrardı Selim. Bir tek onu tanıyordu içlerinden. Özel şoförüydü Tahsin’in ve de koruması, kassası, sırdaşı. “Senden eminim Selimcim.” dedi yüzü kızararak. Sırdaş deyince... “Üstüne düşeni fazlasıyla yaparsın sen...” Kırk yıllık arkadaşıydı Tahsin. Bu da kırk yıllık kumarbaz. “Gene kaç para taktın?” diye sorardı arabanın arka koltuğunda, bu söylerdi, Tahsin de o zaman “Seliim, duydun.” derdi, bir bakardın borç sıfırlanmış ertesi gün. “Vallahi bir daha oynamaycağım Tahsin. Sana olan borçlarımı da...” Bastonuyla dürtüp sustururdu bunu rahmetli. Selim hepsine şahitti. Normal bir insan olsan küçülürdün şu şoförün karşısında, ezilip büzülürdün, ama nerdee? İnsan bile değildin, bırak normali anormali.

“Biz de bırakmayız teyzeyi...” dedi Elvan ordan.

“Tabii tabii...” diye mırıldanıyordu kalabalık. Kimse bırakmazdı Mücellâ Hanım Teyze’yi bir başına; şu dişsiz adam, şu sarışın kadın, şu adam, şu öbür adam, adamlar. Komşulara da haber ederlerdi, onlar da uğrardı bazı.

Efraim Yücetürk topladı kendini. “Çok iyi, çok iyi.” dedi.

“Demem...” Sesi çatal çatal çıkmıştı Sami’nin. Hınkırıp toparladı, “... Bir de gözü açıkken görsek de içimiz rahat etse. Hani kendine geldiği için diyorum.”

“Görün tabii.” dedi Efraim Yücetürk. “Onun için de iyi olur. Yalnız, çok rica edeceğim intihar bahsini açmayın.” Yana kayarak açtı kapıyı, içeriye seslendi: “Mücellâ Hanım... Bakın kimler var burda.”

Mücellâ Hanım tahmin ediyordu kimlerdir kimler. “Kimler efendim?” dedi lâf olsun torba dolsun.

“Sizi hastaneye yetiştiren dostlarınız. Kapınızı kırmışlar en-dişelenip.”

“Az bekletiniz recâ ederim.”

Doğrulup yastığını arkalığa, sırtını da yastığına dayadı Mücellâ Hanım; bir eliyle topuzunu düzeltirken serum takılı eliyle geceliğinin önünü kavuşturdu. Seroma da ne lüzûm var idiyse?

“Buyursunlar efendim.”

Hiç hazzetmezdi şu tabipten, surata bak süngüye davran maşallah, kapuska gibi adamdı, bin yıl görmeseniz aklınıza gelmez. Baktı ki hâlâ dikiliyor kapının ağzında, yakasını çekiştirip sesini yükseltti:

“Buyursunlar dedim ya efendim. Efraim Bey, kime diyorum?”

“Başüstüne hanımefendi!” deyip kenara çekildi Efraim Yücetürk. Mânâlı mânâlı demişti. Kapıcın vardı senin burda çünkü! Kadına bak; buyursunlar demiş ya’ymış. Ağzını yaya yaya.

Her şey aynı nefesten alır: Hayvanlar, insanlar, ağaçlar...

Reis Seattle

Kemalettingilin koyduğu adıyla Beyaz, Şirin'in koyduğu adıyla Lucky, kendi de Lucky olarak biliyordu kendini, Tahran Caddesinin Nenetahun'u diklemesine kestiği köşeye gelmişti artık. Ona sorsan dünya yol, hakîkatte yüz metre ya yürümüş ya yürümemişti. Gelinceye kadar az daha üşümüş, az daha korkmuştu ama geçmişti şimdi. Ne üşümesi kalmıştı ne korkması. Uykusu vardı bir tek. Bir de morali bozuktu. Niye bırakıp gitmişlerdi bunu yaa? Niye yaa?

Damdan saçaktan gece akıyordu. Yuttuğu iki uyku ilacının etkisiyle sarhoş gibiydi. Yer dalgalanıyor, gök dalgalanıyor, uyku başka başka renklerle üstüne çullanıyordu. Sesler de vardı bir de. Uzaktan duyuyormuş gibiydi artık, boğuk boğuk.

Annesini de nasıl özlemişti. Ne güzel arar bulurdu bunu evde nereye gitse, ne güzel alırdı ağzına, kardeşlerinin yanına götürürdü ne güzel. Şimdi gene arıyordu kesin, televizyonlu odaya falan bakıyordu, belki de üzülüp ağlıyordu. Ne güzel kadındı yaa! Hiç küsmeyecekti ona bir daha.

Az daha yürüyüp yüksek kaldırımının kenarına geldi.

Ne yapsaydı, nereye gitseydi?

Deminki kadar da düşünemiyordu niyeysel. Bir sürü unutup duruyordu.

Neydi meselâ, ne kokuyordu demin ne güzel? Düşündü düşündü olmadı. Sonra başka bir şey düşündüğünü unutup başka bir şey düşünmeye çalıştı, o da olmadı. Kaldırımdan aşağı bakmaya başladı. Sanki inecekti gibiydi di mi? Onu düşünüyordu sanırsa.

Ardız ardız mı inseydi acaba, önüz önüz mü? Demin keşfettiği iniş taktiğini unutmuştu şimdi. Eğildi, yer eğilip bükülüyordu, az daha eğildi, küt diye gitti, “Mıyk!”, asfaltın karasında iki debelendi bokböceği gibi, minik ayaklarıyla geceyi tekmeledi, dengesi de bozulmuştu, sağ yanına devrildi, azıcık daha safra kustu, zar zor uzandı yüzüstü, zar zor kaldırdı tabanca kafasını.

Şimdi sağa sola gidiyordu durduğu yerde. Devrildi devrilecekti. Uyku gıdım gıdım ele geçiriyordu küçük varlığını, o da zaten geberiyordu uykudan ama gene de direniyordu. Burada uyumak doğru değilmiş gibiydi sankiydi. Ayağa kalkmak istedi, kalkamadı.

Ne oluyordu yaa?

Bir daha denedi kalkmayı, yeri tırmaladı, göğsünü kabarttı, kuğu boynunu havaya dikti, çırpındı, sivri kafası gerdan kırar gibi bir sağa gitti bir sola, az önce tükürdüğü safranın üstüne kapaklandı gerisingeri. Bak yaa! Çok kızdı o zaman.

“Bev!”

Doberman inadı vardı onda. Katiyen uyumayacaktı.

Kafası düşüverdi, uyudu kaldı.

Kocaman siyah köpek koşa koşa yaklaşıyordu rüyasında. Kulakları sivriydi onun; bununkiler gibi kepçe değil, kuyruğu da yoktu gibiydi, vardı da azıcık vardı poposunun üstünde; çok büyüktü yaa. Yaklaştı yaklaştı yaklaştı. Hızla geliyor, geldikçe büyüyordu. Lucky sindi biraz o zaman. Korktuğundan değil de saygısından falan işte. Ama nasıl da benziyordu buna. Yüzü müzü aynı bu.

Geldi geldi geldi o, bu sandı ki üstüne basıp ezip çiğneyip geçecek; az daha sindi, biraz yavşadı yattığı yerden, kuyruk muyruk salladı, havaya küçük küçük diller attı, altına damlattı, sırtüstü dönüp bacaklarını ayırdı, kuyruğunu sallamayı kesip soktu bacaklarının arasına, kukusunun üstüne kapattı, ama yani korkmadı hiç.

Kocaman siyah güzel korkunçlu köpek tam tepesine gelince durdu bunun.

“Bav!” dedi buna.

Bu hiç korkmadan azıcık daha işedi. Ağzına burnuna, sırtüstü yattığı için dudaklarının pırtığına, boynunun altına ne güzel sal-yaları damlıyordu onun. Patisini kaldırdı sonra; bu zannetti ki cırt diye basacak üstüne. Basmadı neyse, getirdi getirdi dokundu hafifçe, yüzüstü döndürmeye çalıştı bunu. Çalışmadı, dürttüğü gibi döndürdü. Şimdi yüzükoyun yatıyordu Lucky. Kolları uzun boynunun altında, sivri çenesi patilerinin üstünde, kuyruğu bacaklarının arasında. Sırf kocaman siyah tırnakları görünüyordu kocaman siyah köpeğin. Baktı bu, deminki pati gene havada, gene yaklaşıyor. Ne yapıyordu o öyle yaa?

Şey yapıyordu.

Bunun başına dokunuyordu bu sefer.

“Bav!”

Efendim? Anlamıyordu ki Lucky. Git burdan mı demek istiyordu acaba?

Gözlerini devirebildiği kadar havadan tarafa devirip yukarıya bakmaya çalıştı. Yutkundu, yalandı, altına akıttı; korktuğundan değil sakın. Gene saygısından.

Al o zaman sen de:

“Bev!”

Pat diye uzanıverdi önüne büyük kocaman dev gibi ipiri karaltı.

Çok şaşırdı Lucky. Burun buruna duruyorlardı şimdi. Öbürü bunun burnuna bir dil attı; ağzı burnu yüzü gözü sıırılsıklam oldu hep. Sonra bir dil daha attı, bir daha, hadi bir daha.

Ooh.

Sevindi Lucky çok. Zaten de korkmuyordu, daha az korkmadı o zaman, bu da ona dil attı. Onun burnu çatlak çatlaktı annesinin burnu gibi, ama simsiyah. Nefesleri birbirine karıştı, bu iyice gevşedi, iyice daha az korkmaya başladı.

“Bav!”

“Bev!”

Beyaz kuyruğu da kendiliğinden çıkmasını mı bacaklarının arasından, yere patır patır vurmaya başlamasını mı?

Hoop, omuzlarını sağa sola oynatmaya başladı kocaman köpek. Oynayalım mı diyordu acaba? Bu da yaptı aynısından, öbürü ağzını kocaman açıp güldü o zaman. Bu bir daha yaptı. Bu yapınca o da bir daha yaptı; burun buruna sağa sola feyklar atıyor, omuzlarını bu tarafa savururken kışıklarını öte tarafa savuruyorlardı. Çok eğleniyordu Lucky. Sonra ayaklanıverdi kocaman köpek. “Bav!” deyip çıt çıt çıt çıt yürüdü birkaç adım, durdu, baktı buna, bir daha “Bav!” dedi.

Kafasını sola yatırıp düşündü Lucky; peşinden mi gitseydi acaba?

Kalktı. Ayakları da ne kadar güçsüzdü, hayret. Titreye titreye gitti büyük köpeğin peşinden. Öbürü bunun geldiğini görünce aferin der gibi güldü, birkaç adım daha attı: Çıt çıt çıt çıt. Ne güzel çıtlaklatıyordu. Bu gene gitti, ama çok zor gidiyordu niyeysel. Bu gidince o da gitti, sonra bir daha, sonra bir daha; oynadılar böyle böyle. İyi bir şeydi ama ne biçim yorulmuştu var ya.

Çökekaldı.

Uyusalardı keşke artık, uyanınca oynarlardı.

Büyük köpek durup döndü, tepesine geldi bunun, bu öylece bakıyordu, kocaman ağzını açtı, bunu ağzının içine aldı annesinin aldığı gibi, çıt çıt çıt çıt ede ede koştı biraz, ışıklı bir kapının önüne bıraktı. Gözleri kapanıyordu bunun artık. Ağzını şapırdattı. Ha dese uyuyacaktı.

“Aferin Sevgili Lucky!”

Hemen açtı gözlerini; bir de baktı gene o adam. Buna mı dedi Lucky diye ona mı dedi bilemedi ilk başta, ama sonra bildi.

Adam geldi geldi, eğildi, başını okşadı bunun. “Aferin sevgili kızım.” dedi. “Burda kal e mi?”

Bu anlamadı ama kuyruk sallamak istedi, baktı gücü yetmiyor, saldı kendini.

O kocaman köpek adamın yanında bebek gibi olmuştu şimdi. Olduğu yerde, kendi kendini dibe çeken bir şey gibi tombalaklar attırıyor, şey gibi döneniyor, şeyin en dar kısmına geldiği zaman kendi burnunu yalayarak ve bunun kardeşleri kadar ince mıyk'lar çıkararak sırtüstü yatıyor, yattığı yerden şey gibi sekip kendi kendine havalanıyor, o adamın yere dayayıp elleriyle de tepesine aban-
dığı değneğin etrafında bir tur atıyor, ağlar gibi sesler çıkarıyor, yere damla damla sevinç çişleri kaçırıyor, kısacık kuyruğunu vız vız sallayarak gene o adamın etrafında turlar atıyor, ama bir sağa bir sola sallayacağına karıştırıp hep sağa sallıyor, beceriksiz be-
ceriksiz ikiye katlanıyor, hiç yakışmıyordu biliyor musun, sonra düzeleyim diye beceriksiz beceriksiz hep sola sallamaya başlayıp o yanda ikiye katlanıyordu bu sefer.

Eğleniyordu ne güzel ama of yaa, çok uykusu gelmişti Lucky'nin. Ama çok da seyretmek istiyordu yani. Gözkapakları ağır-
laşmaya başladı yeniden, bilir bilmez ağzını şapırdatmaya başladı. Uyusa kızarlar mıydı ki şimdi?

Son bir gayretle açık tutmaya çalıştı gözlerini.

Baktı ki gitmiş ikisi de. Bir daha uyudu uykusunda.

Dakikalar önce kendi safrasının üstüne yığıldığı yerde değildi ama şimdi. Genişçe mermer eşikli Özlem Apartmanının sensör otomatlı sokak kapısının önündeydi.

*Bağırıp durma boğuna, hı diyecek zaman değil
Taş vursalar da başına, yo diyecek zaman değil.
Yürünecek yolu bekle, yükü götürene yükle
Tükürüğün ağzında sakla, tu diyecek zaman değil...*

Hamdi Gardeş

Önce Bûse girdi içeriye, geçmiş olsun dedi, arkasından Elvan da geçmiş olsun deyip kenara çekildi. Onun arkasında Kasap Selim vardı, Elvan önünü açınca yakalanmış gibi kalakaldı bir müddet, hiçbir şey demeden baktı Mücellâ Hanım'a, dudaklarını ısırды, başını önüne eğdi. Arkasından Osman girip "Naaptın teyzem sen?" dedi, Efraim Yücetürk Osman'a ters ters bakarken Ender girip "Sen naaptın sen, niye intaar ediyon sen!" dedi, "Höyy!" dedi, Sami girdi en son, geçmiş olsun diyecekti ama "Geç..." dedi tıkandı o da Kasap Selim gibi. Omzu çok felâket sancıyordu. Acaba hastaneye gelmişken?.. Neyse... Kemalettin girdi, hiçbir şey diyəsi yoktu, kapıyı içeriden kapattı.

Tuhaftır, kendini fevkalâde zinde hissediyordu Mücellâ Hanım. Asabî de hissediyordu tabii. Siz ne demeye gece gece kurtlanıp oturduğunuz yerde oturamayıp kalkıp gelip kapımızı kırıp... Yok! Esâsen nasıl hissettiğini o da bilmiyordu. Ölmeyi murâd ettiği hâlde kurtulup uzun uzun yaşamayı da murâd ettiği hatırındaydı en son. Sonra ne olmuştu? Zil zil zil, için için Kasap çocuğun kapıyı kırması için niyâzları, bir patırtı bir kütürtü, derken efendim, şu genç kızcağız gelip yüzüne bakıp avaz avaz...

Kurtulmuştu işte. Fekat ne skandâl Ya Rabbi! Çoluk çocuğa maskara olmuştu durduk yerde. En asil duruşunu takındı, ellerini

beyaz pikenin üstünde kavuşturup çenesini belli belirsiz kaldırdı. Tepeden bir bakışla, “Ne intiharından bahsediyorsunuz recâ ederim?” dedi Ender’le Osman’a doğru. “Haplarımı hazırlıyordum iki lokma uyku tutsun diye, kazâen fazla yutmuşum demek. İçmişimdir, içtiğimi unuttuğum için tekrardan içmişimdir felan. İhtiyarlık, hastalık, ne yaparsınız?” Kasten “yalnızlık” demiyordu. Gelir dururlardı ondan sonra Kasap gibi. Kendileri de kifâyet etmez, hanımlarını, çoluk çocuklarını doluştururlardı eve. Git git bitmezdi bunların sülâlesi. “Sağ olunuz, gelmiş yetişmişsiniz ellerinize sağlık. Zahmetler meşakkâtler verdik gece gece.”

“Ne hastalığı Mücellâ Teyze?” diye çıktı aradan Osman. “Ne unutmaması? Unutsan da iki iki içsen etti dört. Sen içmişin ya kutu kutu hapı? Çocuk mu kandırıyon!” Az kaldı “la” diyordu.

Efraim Yücetürk atılıp Mücellâ Hanım’ın edebini bozmasına mâni oldu:

“Bu konuları sonra konuşuruz arkadaşlar. Lütfen yani!” Hiç çekemezdi şimdi. Osman’a delici bakışlar attıktan sonra döndü Mücellâ Hanım’a, “Mücellâ Hanım...” dedi, aklınca iyi bir şey yaptığını sanıyordu, kadını bunların tasallutundan kurtaracak ya. “... Arkadaşlar sizi görmek istediler, gördüler. İçleri de rahat etmiştir artık; hem hasta ziyareti kısa olur mâlûm.” Hastamızın sırtını dikleştirdiğini fark etmemiştii. “... Hadi bakalım, siz istirahate, onlar da ev...”

“Recâ ederim bilir bilmez karışmayınız Efraim Bey! Gelen bana gelmiş; size ne oluyor efendim?”

Kasap Selim kurbanlık koyuna bakar gibi baktı doktora. Doktor da Mücellâ Hanım’a idrar numunesine bakar gibi bakıyordu.

Kemalettin kaç saattir ilk defa sırtıp Bûse’yi dürtüyorum diye sağ yanındaki Osman’ı dürttü: “Cilveleşiyor kız bunlar!”

“Abi, ne dürtüyön la?” dedi Osman. “Anladık, intaar demeyecez.”

Mücellâ Hanım Efraim Yücetürk’ten beter kızardı bunun üzerine. Dudaklarını tek bir çizgi oluncaya kadar sıktı. “Küstahlık etmeyiniz çocuğum!” dedi. “İntihar felan yok demedim mi ben temin?”

Osman da ayrı bir kızardı. “Yok teyzem...” dedi boynunu büküp; “Sana demiyom.” Hep bu Kemalettin Abi’nin yüzündendi. Ne hırt adamdı la!

“Söyleyiniz bakayım...” dedi Mücellâ Hanım, konuyu değiştirmesi lâzımdı, “... Gece gece niyçün gelmiştiniz cem’i cümle?” Sorar sormaz da pişman oldu. İster miydin Kasap çocuk çıksın da “Sen telefon ettin ya!” desin şimdi? Ölüm hâlinde bîşuur, aramışsınızdır bakarsınız; olur mu olur. Al sana bir skandâl daha o vakit.

Kasap Selim hâlâ bakamıyordu yaşlı kadının yüzüne. Evde o vaziyette görüp de öldü zannedince akli üstünden gitmiş, hastaneye kadar zor dayanmış, kapıdan girer girmez de ayılıp ayılıp bayılmaya başlamıştı; yeni yeni kendine geliyordu. “Şeyi getirdiydik Teyzem.” diye mırıldandı, dilinin de ucundaydı ama, “... şeyi... anla...” Bir türlü hatırlayamıyordu. Neyi getirdilerdi?

Ender boşluğu doldurdu:

“Laki’yi Laki’yi. Var ya Lak Luk Laki... Bak bi sefer daa in-taardan dönderdi seni orusbu... görüyon nu?”

Mücellâ Hanım zar gibi baktı Ender’e. Acaba yanlış mı işitiyorum’la gene mi rüya görüyorum arasında “Ne Luki’si çocuk?” dedi. “Öldü ya o hayvancağız! Yapmayınız recâ ederim. Etmeyiniz.” Ender ağzını açmaya kalmadan dönüp Efraim Yücetürk’e sardırdı bu sefer: “Efraim Bey... Nasıl tabipsiniz efendim siz? Hasta insanın odasına böyle çoluk çocuk doluşturulur mu allâsen? İstirahat de mi etmeyeceğiz?”

Efraim Yücetürk hâlâ deminki fırçadaydı. “Nasıl sabrettin Tahsin?” diye düşünüyordu ısrarla. “Vallahi kavga ederim ben bununla! Saçını başını yolarım. Kusura bakmayacaksın hiç.”

“Kime diyorum...” diye homurdandı Mücellâ Hanım. “Efendim...” dedi içlerinde en derli toplu duran Elvan’a, “... siz söyleyiniz, ölmüş bir köpecğin ne işi var benim evimde?” Senin ne işin var da demek istiyordu.

Elvan konuşmaya hazırlanırken Kemalettin “Yaa bi dakika bi dakika...” diyerek araya giriverdi. Şu iş bir bitseydi hayırlısıyla, bir

gitselerdi eve Bûse'yle, ellerini yüzlerini de yıkayıp soyunup dö-künselerdi bir. "Lucky öldü Mücellâ Hanım Teyze, onu demiyoruz biz..." Lucky öldü derken içi acımişti. Öldü demeyecekti bir daha. "Hani doğum yaptıydı da kanatlanıp gittiydi ya... Şimdi biz bak-tık tamam mı, yavrulardan biri aynı Lucky, görsen tıpatıp. Öyle de güzel... Önce biz kendimiz bakalım dedik, ama baktık ki ba-kamıyoruz, bilen birinin bakması lâzım..." Sana acıdık da getirdik demek istemiyordu, "... baksa baksa Mücellâ Hanım Teyze bakar, annesini de o büyüttüydü, tecrübelidir deyip tuttuk sana getirdik. Sen de şey olunca...Tamamen tesadüf yani. Denk gelmişiz."

"Âlâ..." dedi Mücellâ Hanım. Rüya görmüyordu demek. Ne de-miştî Tahsin Bey rüyasında? "Vaktini bekle, beklerken bak etra-fına, dünya çocuk dolu, git biraz da onları sev." Bir yumruk geldi oturdu hançeresine. Çocuk dediği buydu demek. Giderayak bunu da tasavvur etmişti küstah adam, güzel adam, canım adam. Bunla-rın konuşması farta furtaydı; o göndermişti, o. Ah adam, ah adam! "Elimize doğan bebeklerden birini mi getirdik diyorsunuz?" He-lecanlanmıştı.

"Birini değil..." diye düzeltti Kemalettin. "Lucky'yi. Öyle bir anasının kızı ki, görsen ağlarsın."

Ağlardı elbet Mücellâ Hanım, o mesele değildi. "Luki'nin be-beği!" diye düşünüp göğüs geçirdi. Ne de güzel akıl etmişti rah-metli hınzır! Ve ne de imâlî akıl etmişti. "Annesinin ölümüne ben sebebiyet verdim diyordun, al o vakit, çocuğuna bak da teselli bul şu hâlde." Âlâ. Bakardı elbet. Fekat hemen indirmeyecekti yelken-leri. "Anladım da çocuğum..." dedi nazlı nazlı, "... sizin dipçik gibi hâlinizle bakamadığınız bir yavrucağa benim bakabileceğimi ner-den çıkarttınız? Nasıl koşarım ben oncağızın peşinde? Kim istedi sizden Luki'nin çocuğunu?"

Kasap Selim'in yüzüne birazcık kan gelmişti nihâyet. "Ben!" dedi.

"Bi gorecen Mücellâ Teyze..." diye araya girdi Ender. "... hık dimiş anasının burnundan düşmüş var ya."

Kasap Selim başını hararetle sallayarak Ender'i onaylarken Bûse kendini tutamayıp kikirdedi. Hâlâ zannediyordu ki Beyaz, hadi o da Lucky desindi şimdilik, ihtiyarın gönlü olsundu, yani Lucky kucağındadır. Ay bak Lucky derken bile bi hoş olmuştu. Şöyle kaldırıp göstermek, havayı biraz yumuşatmak istedi, baktı kucağı boş, –“Ay nooluyo yaa!”–, sonra yaptığı eşekliği anladı, eli ayağı kesiliverdi, yoksa elimden falan mı düşürdüm girerken deyip sağa sola bakınmaya başladı. Ender sözünü bitirdiğinde “Bir de koridora çıkıp baksam mı ki?” diye düşünüyordu.

Kaderi sevdiklerinin yasını tutmakla mühürlenmiş gibi hissediyordu kendini Mücellâ Hanım. Fenalıklarının ebedî kefareti olarak; şu odadaki iyi çocukların da şu iş bilmez tabibin de arkasından gene bu ağlayacakmış, artık hayatta tanıdık bildik hiç kimse kalmayınca kadar lüzumsuz lüzumsuz ömür sürmeye devam edecekmiş gibi hissediyordu. Luki ha? Luki'nin bebeği Luki üstelik. Ne hoş! Bakarsınız bir defa da birinin arkasından ağlamadan...

Çok heveslenmişti.

“Nerde o bakayım?”

“Kim nerde?” dedi Kemalettin.

“Getirmişsiniz ya çocuğum. Luki'yi diyorum.” Anneciğinden sonra bir de kuzucuğu yetişmişti demek canımızı kurtarmaya, görüyor musunuz siz?

Bûse hem kaçıyor, hem de ufaklığı ne yaptığını, kime verdiğini veya nereye bıraktığını hatırlamaya çalışıyordu. En son Mücellâ Hanım'ın odasına girerken elindeydi gibi sanki. Sonra?.. Kapıya doğru hızlandı.

“Haa...” dedi Osman. “Laki'yi diyon seen... Laki Laki. Luki değil.”

“Her ne hâl ise...” dedi Mücellâ Hanım. “Ha Luki ha Luki. Bizim Luki'nin küçük kızını soruyorum neticede.”

Bûse tam kapının koluna uzanmak üzereydi ki “Haa burda o canım.” deyip ondan tarafa döndü Kemalettin. Elini Osman'ın

yanından aşırıp araba anahtarı ister gibi uzattı karısına doğru. “Versene şunu Bûse.”

“Hıı.” dedi Bûse. Alı al moru mordu.

Efraim Yücetürk’ün gözleri büyüdü.

“Hastaneye köpek mi getirdiniz siz?”

Sami adamın karşısına dikilip “Getirdik...” dedi. “Bir durum mu vardı?”

Kemalettin Bûse’nin üzerine üzerine gidiyordu:

“Ne hıı’sı Bûse? Nerde çocuk?”

Bûse hatırladı.

“Yaa ben onu evde bıraktım galiba yaa! Allah kahretsin yaa!”

Efraim Yücetürk rahat bir nefes alırken ortalık hafiften bir karıştı ilk olarak. O homurdanır, bu söylenir, şu tüh vah eder, Kemalettin “Nasıl yaa?” derken Mücellâ Hanım “Neyse efendim, neyse...” deyip daha fazla karışmadan yatıştırdı: “Bizim evde bir şeycik olmaz. Nasıl olsa ortada yiyip içip zehir...” Durdu, “Arta kalan hapları topladınız değil mi çocuğum?” diye sordu buz gibi bir sesle. Onun buna, bunun ona baktığını görünce ellerini yanaklarına bastırıp “Yetişin!” diye feryâd etti. “Annesinin yolundan gidiyor kuzucuk. Yetişin Allah Muhammed aşkıyçün! Getirin yavrumu buraya!”

Ortalık tam karıştı. Efraim Yücetürk, “Getirmeyin getirmeyin, hastanede köpek mi olur arkadaşım!” diye bağırıyordu ama Kasp Selim kapıya doğru seğirtirken dönüp şöyle bir bakınca zamk yutmuş gibi sustu kaldı.

*O beden testisi âb-ı hayat doluydu
Kabın dışına baktın ya sen,
Yolu yitirdin gitti...*

Mevlânâ

Üstüne gelen adamı eliyle kışkışlayıp komodinin üzerindeki şeker kâsesini gösterdi.

“Kaput takalım canım.”

Adam homur homur arkasını dönüp şekerliğin içindeki prezer-
vatiflerle uğraşırken eğildi bir sigara aldı yerden, yakıp uzandı.
Alışınca böyle oluyordu. Ne bileceksin alıştığını, bilemiyordun;
aslan bilse mıymıntı mıymıntı oturur mu hayvanat bahçesinde?

“Olmuş mu?”

Yan gözle bakarmış gibi yaptı adama. “Çok güzel olmuş.” dedi.
“Gel canım.”

Adam geldi.

“Sigarayı şey yapsak biraz.”

“Haa, pardon.”

Sigarasını dudaklarından çekip yerdeki paketin yanında duran
kül tablasının içine bıraktı. Adamın suratı ânında uzamıştı. “Gi-
diyom!” dedi.

“Ohh. Ben de... Müthişsin, harikasın!”

Bitti gitti. Adam çekilir çekilmez kalktı acele acele, sigarasını
bastı, yatağı düzeltirmiş gibi yaptı, donunu geçirdi, eteğini indirip

takır tukur banyoya yürüdü, yıkanıp kurulanıp altına koyu yeşil eşofmanını, üstüne çift iplik kapüşonlu montunu giyip çıktı. Kızlardan eser yoktu. Ümmüye Abla bezgin bezgin oturuyordu kasada. “Hele şükür paydos edebildin.” dedi. “Biraz yavaş git kızım.”

“Sen demedin mi Abla; akarken dolduruyoruz işte. Hadi öpeyim.”

Öpüşüler. Çıktı evden, in cin top oynuyordu, Ayakçı Güneş bile görünmüyordu ortalıkta, çıkış kapısını açtırdı, sıradaki taksiye bindi. Arka koltuğa oturmuştu. Çantası para doluydu, onu da yanına aldı.

“Nereye apla?”

Orospuysan bilirsin, erkek kısmı durduk yerde abla derse tepen atar. Ar namus meselesidir bir yerde. Alev’in de tepesi attı doğal olarak. Ablan keranede mi çalışıyo lan dememek için zor tuttu kendini. “Tahran Caddesine gidiyorsunuz.” dedi kibar kibar. Dışlerini bayağı bir sıkmıştı.

“Çantayı bağaja goyaydım?”

“İstemez.” Yaslandı geriye, sol kolunu da çantasının üstüne dayadı, başını sağa çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. Allı morlu kerane evlerinin hepsi kara kara görünüyordu şimdi.

Bentderesi kavşağındaki Yılmaz Mahrûkat’a bakan göbeğe ağır ağır giriyordu taksi. Ağır ağır çıkarken saatine baktı. Geçe kalmıştı gene. Bir an önce yatıp uyumak istiyordu. Şu pezevenk de böyle uyuz uyuz... Bas lan işte!

“Biraz bas beyefendi.”

Taksici buna baktı dikiz aynasından. “Al...” dedi. “Gene gırmızı. Nereye basıyon?”

Hal’in karşısındaki lambaya takılmışlardı. “Olsun.” dedi Alev. “Geçince bas.” Sağ yanlarına Ayvalı dolmuşu girdi.

“Ee?”

Alev taksicinin ensesine baktı.

“Ne?”

Sağ elinin parmakları vites topuzunun üstünde tımbırdıyordu herifin, sol elinin parmakları direksiyon simidinin üstünde.

“İşler nası diyom yani.”

Kibarlık da bir yere kadardı. Ağzı yüzü kayıverdi ânında. “Ne yapacan işleri?” dedi çirkef çirkef. “Meslek mi değıştirecen?”

Taksici telaşlandı; bu karılara bulaşmaya gelmezdi. “Yok da apla...”

Kibarlık hakîkaten bir yere kadardı.

“Ablan keranede mi çalışıyo lan? Ne biçim konuşuyon! Göt! Önüne bak. Yürü. Yeşil yandı. Bas.”

Taksici bastı.

Adamcağızın kötü bir niyeti olmadığını biliyordu ama hak etmişti yani pezevenk. Böyleydi buranın taksicileri, mahallenin namusu onlardan soruluyordu; her biri her boka maydanoz. Orospuy-sak amımız tabakta gezmiyorduk. Arkasına yaslandı. Üzülmüştü de haşladığına şimdi. Kızarıp gitmiş enseye baktı arkadan, “Neyse beyefendi...” dedi, “Yorulдум da biraz, sana patladım yani. Bakma.”

Adam uslu uslu kafa salladı. İyice üzüldü Alev.

*Yerde düşmüş bir zayıf aman diler
Gökyüzü askerleri birbirine karıştır...*

Mevlânâ

Asıl adı Ebru'ydu ama keranede olmuyordu asıl ad. Olmazdı. Ümmüye Abla "Sana ne isim verelim kızım?" diye sorduğunda "Fark etmez ablacım." demişti. Keşke de demeseydim diye hayıflanıyordu şimdi. Aklında Lâra vardı meselâ. Meselâ Tuana vardı. "İyi madem..." demişti Ümmüye Abla da. "Alev olsun. Ateş damlası gibi kızsın maşallah."

Nâmi almış yürümüştü.

Alev de Alev!

Sarışındı bir kere, kendiliğinden. Kirli sarı falan da değildi, sapsarıydı; tertemiz, bembeyaz. Cildi bebek poposu gibiydi, yüzü melek gibi. Kocaman yeşil gözlerini süzüp ok kirpiklerini kırpıştırma kırpıştırma camekâna yapışanlara baktı mıydı tamam; on dört numaranın demirleri zangırdardı. Ümmüye Abla orta parmağındaki şövalye yüzüğünü cama çık çık vurup "Yavaş ayol! Kaçmıyor kız!" diye bağıırıyordu o zaman. Daha da olmadı, tehdit ediyordu: "Öküzlük edeni odaya atar çalıştırırım!" Biraz duruluyordu ortalık. Ama sadece biraz. Kuyruk akordiyon gibi açılıp kapanıyordu evin önünde. Bir uzuyor bir kısalıyordu. Kendiliğinden reklam. Kalabalığı gören yanaşıyor, yanaşan kuyruğa ilişıyordu.

"İyi miymiş bilader?"

"Ben de yeni geldim. Taze düşmüş de."

"Bi de biz girelim o zaman."

Giriyorlardı. Kuyruğun ömrü yeterse o gün, yetmezse devrisi gün.

Müşteri kaynıyordu on dört numara. Ümmüye, öbür evlerden “Dükkânın önünü kapatıyorsunuz,” diye şikâyet gelince hacizli satış mağazası gibi beşer beşer almaya başladı herifleri içeri. Doluşanlara “Bekleyin şurda!” diyor, Alev yeni aldığı abazanı savıncaya kadar kızların arasına sermaye gibi oturtup teşhir ediyordu.

“Biz ismimizi sıraya yazdırsak da dışarda beklesek. Yanlış anlayacaklar Abla.”

“Leen! Abla keranede mi çalışıyo len!”

Kızlar her yeni gelene haset ederdi zaten de, Alev’e iyice ediyorlardı. Para basıyordu karı. Resmen. Bassındı, o da kazansındı ama bize de bıraksındı, o kadar senedimiz sepetimiz vardı; biz ne olacaktık? Pis orospu!

Hepsi biliyordu gerçi, “Benim!” diyen orospu düşsün buraya, birkaç sene içinde balon gibi pörsür, bunlar gibi sırasını beklemeye başladır, Alev de aralarına karışacaktı yakında, eli kulağında ama yeni nizamnâmeler yüzünden dardalardı işte, sinirleri bozuktu, ne yapsınlar?

Şöyle yaptılar:

Ağır ağır eteklerini sıyırmaya, ki yasaktı, yakalarını bağlarını göbeklerinin deliğine kadar açmaya, ki o da yasaktı, dantelli donlarını malı mülkü gösterecek şekilde apış aralarına doğru sündürmeye, ki o en yasaktı, başladılar. Ümmüye Abla şimdilik görmezden geliyor, ara sıra yalancıkdan kızarmış gibi yapıp “Örtünün kızım!” falan diyordu, kızlar da korkarmış gibi yapıp örtünürmüş gibi yapıyorlardı ama marifet değildi yani. Bir zabıta görse geçerken, ki görüyor ama görmezden geliyorlardı Allah razı olsun, ama bilemezdin ki, evde karıyla kavga ederdi herif, yanaklarını şişire şişire gelip hırsını çıkaracak yer arardı, göreceği tutardı seni; işte o zaman yandın.

Saatine baktı. Of, amma çok iş almıştı bugün.

Olsun. Al.

Bugün de ekstradan çalışmıştı biraz. Geldiği günden beri hep ekstradan çalışıyordu zaten. Yoruluyordu yat kalk yıkan, yat kalk yıkan, ama dayanıyordu. Akıllı kızdı, sular kesilmeden kübünü dolduracaktın. Böyle.

Burnunu cama yasladı. Taksi Bülbülderesine vurdu.

İki türlü vardı orospunun. Bir gelerek gelenler, bir de getirilerek gelenler. Kendini hayat okulu uzmanı sanan ekelerin bildiğini sandığının aksine, kızlarımızın kahhar ekseriyeti gelerek gelenlerden mürekkepti.

Basit:

Diyelim sen geldin.

“Abla, ben sizin orada çalışsam diyorum?”

Abla seni önceden tanıyorsa, kerane orospusu değilsen de ablanın bildiği sokak, özel ev orospusu falansan yani, veya o da değilsen bu da değilsen de yollu olduğunu çoktan belli etmişsen, yalandan birkaç “Bak iyi düşün!” falan diyordu, “Keranede çalışmak evde sokakta çalışmaya benzemez kızım. Adın çıkar dokuza, inmez sekize, sonradan pişman olma!” falan da diyor, sonra bu dediklerini ciddiye alacağın tutar da vazgeçersin diye çark ediveriyordu:

“Dur bakayım, bir sorayım, boş odası olan var mıymış?”

Boş odası olan muhakkak oluyordu, sen de gelmiş oluyordun. Bitti gitti.

Bir de Abla'nın önceden tanımadıkları vardı ben çalışmak istiyorum diyen. Orospu ol olma, diyelim gene geldin, seni ilk gördü, yepyenisin, gıcır gıcır parlıyorsun. Hiiiç iyi düşün, sonradan pişman olma falan yok, “Gel çalış kızım. Mis gibi para.” deyip çıkıyordu işin içinden. Taze et her zaman iyi müşteri yapardı çünkü. Yeni yüz olsun da çamurdan olsun, çok çok, kendi evinde çalıştıracağı kadar güzel değilsen başka evlere ittirir, transfer komisyonunu cebe indirmeye bakardı. Yok bir de güzelsen eğer, endamlıysan, alımlıysan, istediğin kadar kaşar ol, yüzünde gözünde bir masumiyetlik, bir el değmemişlik, bir yeni gelinlik varsa, hele bir de Alev gibi kendinden sarışınsan, artist gibiysen şöyle, kapanın elinde kalacağını bildiğinden hiç naz etmez, kendi evine alıverirdi

seni. Saniyesinde. Tabii senin onun evine gelmen demek, bek-
leme salonunda veya çay ocağında iş tutamayacağına göre, kızlar
da kendi odalarını hayatta paylaşmazlardı, o evdeki en eskimiş,
en müşterisi azalmış orospunun başka bir eve şandellenmesi veya
doğrudan kapının önüne konulması demektir. Günaha giriyordun
ama ne yapacaksın, onunki ekmek parasıysa seninki de ekmek pa-
rası. Vebâli boynuma deyip sîneye çekiyordun.

Yani Abla seni tanıyor olsun olmasın, her iki şekilde de olup
bitiyordu; gelerek gelmiş oluyordun böylece.

İşte sen geliyordun, arkandan da senetlerin geliyordu sürü sepet.
Bu husustaki usûl, erkân, âdap, nizam şundan ibâretti: “Keraneye
orospu yazılıyorsan peşin peşin borçlusun kardeş.” De ki dükkân
açıyor adam sana, o da haklı şimdi, altına hazır karyola veriyor,
daha bunun zabıtaya rüşveti var aidatı var ilaçlaması var zührevi
hastalık tarama ücretleri var elektriği var suyu var vazelinini var kı-
lıfı var dekorasyonu var, var oğlu var, “Gel konsiye çalış, kazan-
dıkça ödersin.” diyecek değil ya elin oğlu. İmzala şu senetleri di-
yordu. Bırak kızmayı, gönül bile koyamıyor, bilâkis yatıp kalkıp
Allah razı olsun diye hayır dua ediyordun bir orospu olarak. Bu
devirde kim kime senetle iş yeri açar, içini dayayıp döşer? Misâl,
taksi plakası al da görelim bakalım senetle. Alabiliyor musun?

Onu unutmadık: Getirilerek gelenler de vardı bir de. Yavuklu-
sunun kandırıp getirdiği, kocasının döve döve getirdiği, kendi hâ-
limde orospuluğumu yapayım diye sokaklara çıktığı bir gece itin
tekinin haplayıp bıçak zoruyla getirdiği, hergelelerin gazozuna ilaç
atıp bekâretini bozup üstüne de korsan çalıştırıp iyice bir alıştırıp
getirdiği kızlar işte. Azdı ama vardı yani. Öbür kızların “Düşmüş”
dedikleri bunlardı yazık. Ama itile kakıla getirildikleri için demi-
yorlardı düşmüş, en yüklü senetler bunlarınkı oluyordu, ondan di-
yorlardı. Kızı bulana ayrı ödeme yapıyordu çünkü müessese, geti-
rene ayrı, kasiyere ayrı, ee bir de standart taksi plakası bedeli var;
acısını kimden çıkaracak? İmzalıyordu hepsi. Onlar bile gücenmi-
yordu ablalara. Herkes hâlden anlıyordu.

Da, Alev onu düşünüyordu asıl; hiç öyle uzaktan görüldüğü
gibi bir yer değildi kerane yani. Resmen resmî daireydi, şaşırırsın.

Getirilerek gelenleri hariç tut, her türlü vardı. Çoluğunu çocuğunu bakıcıya, kreşe, okula verip de gelenini mi istersin, kocasının kahvaltısını hazırlayıp beraber çay içip adamı kapıya kadar uğurlayıp yanağına öpücüğünü kondurup kahveye salar salmaz çıkıp gelenini mi istersin, komşunun oğluyla ayıp diye el ele bile tutuşmadan hâlim selim flört edip oğlanı uyutup uyutup çıkıp gelenini mi istersin, ne istersen vardı yeminle. Başta hayret içinde kalmıştı. Bir insan bu kadar insan içinde yaşayıp hiç insan içine çıkmamış, çıkmayacakmış gibi nasıl orospuluk yapabilirdi? Dışarıda tanımazlar mıydı ay? Aa, orospu bu, biz bunu keranede gördük demezler miydi? Ev mev kiralamasa mıydı acaba? Şurada, yakındaki otellerden birinde mi kalsaydı hemen ayakaltı? Gelir giderdi; kimse de bir şey demezdi hem.

“Asıl apartman dairesinde oturursan bir şey demezler kızım.” demişti Ümmüye Abla. “Git en güzel semtlerde yaşa, kapına da “On Dört Numara’nın Alev’i” diye tabela taktır, gene demezler. Götleri sıkıyorsa desinler. Nasıl diyecekler? Geçen gittim bu Alev’e, muamelesi de çok iyiydi, on dört numarada çalışır, kendinden sarı-sındır mı diyecekler? Uzaydan mı geliyor müşteri bizim? Kiminin büyük dayısı, kiminin gözlüklü kocası, kiminin sivilceli oğlu, kiminin kapı komşusu, kiminin mesai arkadaşı bu herifler. Memleketin talebesi, polisi, askeri, memuru, işçisi. Ben keraneye gittim demeden senin de keraneye gittiğini söylemelerine imkân yok kızım. Rahat ol, annen bile tanımayacak seni, bak görürsün.”

Haklı çıkmıştı. O kadar tanıdık yüz görüyordu çarşıda pazarda, müşteri olabileceğini unutup selâm verecek oluyordu, kafasını eğip geçiyordu millet. Ha bir tekiniz olsun selâm verin lan. Yok kardeş! Kimse tanıımıyordu orospuyu. En emniyetli meslekti.

Annesi geldi aklına.

Üstü soğan koka koka mutfaktan çıkıp “Akıllı ol kızım, erkek milletin ipiyle kuyuya inilmez; elin iş tutsun...” dediği hâlleri. Sofraya otur, “Sende olmazsa kimsede olmaz yavrum, güzelliğine güvenme, gençliğine aldanma, çok ararsın bu günleri.” dediği, gazeteyi alıp tuvalete yürü, “Bak, bana da bir şey olursa beş kuruşsuz kalacaksın, bir devlet dairesine falan gir...” dediği hâlleri. Keyfine

göre artık, ya oflayıp puflar, ya da sarılır öper kadıncağızı sinir eder, sıkıştırır mıncıklar savuştururdu: “Bir şey olmaz İclâl Hanımıcım, bir şey olmaz, sen beni de gömersin.”

Bu onu gömmüştü. Mezardan çıkrsa gelse şimdi İclâl Hanımıcım, tanır mıydı kızını? Tanımazdı. Ümmüye Abla bilmişti.

Ama annesi de bilmişti. Erkek milletin ipiyle kuyuya inilmiyordu. Gözleri yandı. Getirilerek gelenlerdendi kendisi. Düşenlerden.

Şimdi düşününce otel fikri berbat geliyordu. İyi ki ev tut demişti Ümmüye Abla.

“Daha gidiyoz mu?”

“Geldik mi?” dedi doğrulup. Tam da apartmanın önünden geçiyorlardı. “Yok yok. Hemen şu sağda duruyorsunuz.” Parasını uzattı adamın, gönlünü alacaktı artık, “Üstü kalsın.” dedi.

“Sağ ol apla. Hadi hayırlı işler.”

Bak yaa! “Sana da...” deyip indi sinirli sinirli. Hâlâ abla diyordu götoş. Hayırlı işler’miş. Bak bak. Zorla çileden çıkarıyorlardı insanı.

Çantasını omzuna asıp Özlem Apartmanının kapısına doğru yürümeye başladı.

Lucky bir ara uyanır gibi olmuş, bir de bakmıştı ki ne baksın, o kocaman siyah güzel iyi kalpli oyuncu köpek onu önce oynata oynata, sonra da ağzına alıp taşıya taşıya bir kapının ağzına getirmişti ya rüyasında, oraya sahiden de getirmişti meğerseydi. Çok şaşıracaktı ama şaşıramamıştı, çok uykusu vardı, dalıp gitmişti yeniden. Birkaç defa daha uyanmıştı aralarda. Kıpırdandığı zaman tepesindeki ışık yanıveriyordu ne güzel. Mahsusçuktan kıpırdanmış, ışıkla oynamıştı yattığı yerden Çok oynayacaktı ama oynayamamıştı, uyumuştı çok. Bu son uyandığında şık şık sesler çıkarak buna doğru gelen birini gördü. Belki de o adamdı gene. Işık yansın da o da beni görsün diye kıpırdanmak istedi, olmadı, kuyruğunu sallamak istedi, o da olmadı. Zaten de çok uykusu vardı.

Alev anahtarını çıkarmıştı. Kapıya baktı; fare kadar bir şey duruyordu eşikte. Kedi yavrusu muydu neydi; seslendi:

“Pışt!”

Ânında cevap geldi:

“Mıyk!”

Güldü, yaklaştı. Sopa gibi dimdik beyaz bir kuyruk görüyordu şimdi. Bir daha seslendi: “Pşşt!”

Cevap gene gecikmedi:

“Mıyk!”

Yaklaştı, giriş kapısının otomatı kendiliğinden yanınca gülüp çömeldi, elini uzattı siyah bebeğe. Gecenin siyahından da siyah parıltılar geziniyordu havada, hayvanın tüylerinin arasına sim serpilmiş gibiydi; resmini çizsen inanmazlar, kara ışıklar çakıyordu dört yana. Küçücüktü ama. Sağ yanının üzerine yatmış, kollarına dayanarak doğrulmaya çalışıyor, beceremiyordu.

“Ay ay!” dedi dokunur dokunmaz, “Üşümüş müymüş bu?”

Küçük köpek tatlı sözü duyunca bir gayret daha gösterip yarım yamalak kaldırdı kafasını, elâ gözlerini bunun gözlerinin içine dikti, havaya bir dil attı, sonra kendini yere bıraktı. Başını bile okşayamazdın, incinirdi, o kadar bebektir. Kaldırıp bir kenara bırakayım, içerden de bir örtü getirip sereyim altına dedi önce, sonra kıyamadı. Şurda bırakılır mıydı şu, Allah çarpardı; hap kadardı. Ellerini yan yana getirip altına soktu hemen, usulca kucakladı. Kıcı başı buz kesmişti hayvanın. Kapüşonlu montunun fermuarını acele acele açtı, içine soktu. Sol avucunu kendi memesini avuçlarmış gibi açıp alttan destekledi minik popoyu, anahtarını kilide sokup çevirdi, kapıyı iteledi, apartmana girdi.

Üç sarı taksiyle bir direksiz şevrole Esat’ı yarmış bitirmiş, son sürat Nene Hatun’a vuruyordu o sıra. Tahran Caddesinin önünden hayâl gibi geçtiler.

*Kendinde olmayış kendi gelmedi sana,
Onu kendin çağırдын...*

Mevlânâ

Efraim Yücetürk âdet yerini bulsun diye oyalanıyordu Mücellâ Hanım'ın başında. Alnına dokunmuş, nabzını ölçer gibi yapmıştı. Zimba gibiydi haspam, ama onu düşündüğü yoktu o an. Aklı fikri şu cins cins adamların bulup getirmeye koştukları köpekteydi; başı da Kasap Selim çekiyordu üstelik. Ona gık diyemezdi. Hem zaten adama işi düşmüştü gene, o da yarın bakarız demişti uyuz herif, hem de ölünceye kadar işi düşecekti. Bırak hastaneye yavru köpek getirmeyi, köpek sürüsü getirse "Getir getir, daha çok getir!" diyecek durumdaydı şimdi. Çaresizlik böyle bir şeydi; bunu kendine kendi etmişti. Niye böyleyim ben diye düşünüyordu. Kırk yıldır falan. "İyisiniz..." dedi Mücellâ Hanım'a, "Maşallahınız var... Kaç hap içtiniz Mücellâ Hanım? Allah aşkına doğruyu söyleyin." Bir önemi olduğundan değil, meraktan soruyordu; kadın paçayı yırtmıştı işte. Koca Tahsin güya yaşamak istediği hâlde ölmüş gitmişti de bu güya ölmek istediği hâlde zil zil yaşıyordu. Böyle de ilâhi esprileri vardı işte Allah'ın; sen taşları bağla, köpekleri sal.

Mücellâ Hanım küstah der gibi bakıyordu Efraim Yücetürk'e. Topuzunu düzeltti.

"Doğruyu söyleyiniz ne demek efendim?" diye kabardı, "Size yalan borcum mu var benim? Niyçün and veriyorsunuz lüzûmsuz lüzûmsuz?"

“Mücellâ Hanım...” Kadına bak, nerden alıp nereye getiriyordu lâfı. “... Hanımefendi... Ben doktorum, müsaade edin o kadarını anlayayım artık. Geldiğinizde hiç de öyle yanlışıyla iki üç uyku ilacı içmiş gibi değildiniz. İstirhâm ediy...”

“Etmeyiniz efendim! Ne münâsebet? Niyçün istirhâm ediyorsunuz?”

Pes dedi içinden Efraim Yücetürk. Benden bu kadar Tahsin dedi. Kusura bakmayacaktın kardeşim. Bozulduğunu belli etmemek için serum tüpüne bakıyormuş gibi yaptı, “Dinlenin siz.” deyip çıktı.

“Hoca nassın?”

İki zırantâ dikiliyordu karşısında. “İyiyim Şekip.” dedi. Hiç iyi değildi. “Ben de sizin oraya çıkacaktım birazdan.”

“Gelmedin?” dedi Şekip olan.

“İşte onu diyorum... Tam çıkacaktım, acil hasta gelince...”

“Niye gelmedin ya?”

Bunlara lâf anlatılmazdı. “Hadi gidelim.” dedi.

Sanki hadi gidelim diyen olmamış gibi tekrar konuştu Şekip olan:

“Çok konuşma. Nejat Abi dedi alın getirin hocayı. Hadi gidiyoz.”

Talibim bana, "Ben seni üzeceğim, ama sen sakın üzülme!" dedi.

Mevlânâ

Tahsin Bey de rahmete yürüdükten beri Baydur Ailesi Mücellâ Baydur'dan mürekkepti. Yani ailenin kendisiydi bizzat Mücellâ Baydur. Ve evvel ahir, haberleri Kasap Selim verirdi bu aileye; iyi olsun kötü olsun. Gene vermek ona düşüyordu. Mücellâ Hanım'ın yattığı odaya sadece o girdi. Öbür üçünün zaten hiç gönlü yoktu müjde verir gibi. Kapının önünde bekleyen Elvan'la Bûse'nin yanına dikilip birbirlerine poz yapmaya başladılar.

"Elleşmeyeceğidiniz, alacağıdım!" diyordu Ender.

Bûse bağırdı:

"Ay nooldu yaa? Bi şey mi olmuş yoksa? İçmiş mi hapları? Zehirlenmiş mi Beyaz? Ay noolursun yaa!" Dokunsan ağlayacaktı. "Ender Abi yaa!"

Kemalettin'in ağzını bıçak açmıyordu.

"Ne diyon la ordan salak salak?" dedi Osman. Canı fena sıkındı.

"Bana mı diyosun Osman Abi?" dedi Bûse.

"Yok la... Sana niye diyim yenge; Ender'e diyom. Bulamadık Beyaz'ı. Kaybolmuş."

Elvan duvara yaslandı. İçi yanmıştı.

Sami'nin de ağzını bıçak açmıyordu. Gene de azıcık açtı: "Bir susalım da şimdilik..." Herkes sustu.

Mücellâ Hanım, hasta odasının kapısı ansızın açılınca topuzunu düzeltmeye fırsat bulamamıştı. Geceliğinin yakalarını kavuşturup sırtını dikeltti.

“Kasap?” dedi, “Ne oldu çocuğum?”

Kasap Selim usulca yaklaştı teyzesinin yatağına, başını eğdi. “Bulamadık Teyzem.” dedi. “Sokak kapısını da açık bırakmışız o telâşla. Çıkılmış gitmiş ihtimâl.”

“Ah!” dedi Mücellâ Hanım. “Ah çocuğum ah... Kaderim değişmiyor. Ne anlattım ben sana bugün? Kime dokunsam Allah rahmet eylesin, kim sokulsa nûr içinde yatsın. Görüyor musun çocuğum, bir mâsumun daha kanına girdi senin bu teyzen, görüyor musun?” Pikesinin ucunu göz pınarlarına dokundururken Kasap Selim’in teselli etmek için kıvrandığını fark edip üzüldü. “İyice baktınız mı her yere?”

“Baktık Teyzem...”

Bakmışlardı.

“Yatak odasından başladık, banyoya, mutfığa, afbuyur tuvalete, her yana baktık. Dolapların içine, balkona, çatıya... Bir bir de baktık ayrı ayrı da baktık. Sen o yana bak ben bu yana bak, birimiz merdivenlerden çık da üst katlara bak, birimiz in de bodrumdaki sayaçların oraya bak, iyice bak iyice bak, apartmanın dış kapısı da açık kalmış git bak, çık caddelere bek, sokaklara bak, aşağı yürü bak, yukarı yürü bak, öbür apartmanların kuytularına bak, yok. Çöp bidonlarının içine varıncaya kadar her tarafa baktık. Bakmadığımız yer kalmadı Teyzem inan et. Yok!”

Mücellâ Hanım pikeye iyice gömdü yüzünü. İyi bir şey olsa şaşardı zaten. Temin seviniyordu ölmediğine, şimdi gene üzülyordu hâliyle. “Hep ben!” diye düşünüyordu. “Gene ben!” Bunun hayatta kalması, bir sevgilinin kalkıp gitmesi idi daima. Dünyaya ne büyük kötülükler ediyordu Ya Rabbi! Bilerek isteyerekmiş gibi yaşa dur, fekat sen sağ kaldıkça kalanların toprağı bol olsun. Bu idi bu, mikrobun başı bu idi. Çocuklarının, o güzel köpeciklerin, hepsinin katline fermân veren bu. Gönderecektiniz Mücellâ’yı şu dünyadan, herkes felâha erecekti. Veya kendiniz kalkıp gidecektiniz Mücellâ. Ölmek isteyen insan ölemez miydi efendim? Bu kardarcık da mı bir şey beceremezsiniz? Kâfiydiniz artık. Hakîkaten kâfiydiniz.

Pikenin altında topuzunu düzeltti, göz pınarlarını bir kere daha sildi, yavaşça açtı üstünü, dirseklerinin üzerinde geri kaya kaya doğrulup oturdu. Kasap Selim, arar buluruz, nereye gidecek ki küçücük hayvan gibi fasaryadan birtakım teselli zırvaları edecekti ama kadıncağızın yüzü o kadar donuktu ki, edemedi.

“Anlıyorum çocuğum.” diyordu şimdi Mücellâ Hanım. Bakışları rende gibiydi. “Dua edelim de başına bir hâl gelmiş olmasın küçüğün. Bakarsınız çıkar bugün yarın bir yerlerden.” Bu onu teselli edecekti, o bunu ediyordu şimdi; duy da inanma. Adamcağızın şaşkın bakışlarını rendeleyerek devam etti: “Şimdi istirahat etmek istiyorum müsaadenle.”

“Teyzem? Kalaydım?”

“Kasap! Ben kime diyorum çocuğum?”

Kasap Selim süklüm püklüm dönüp uzaklaştı kapıya doğru.

*Hüzün yok olanın eksikliğinden, üzüntü ise
var olanın eksikliğinden kaynaklanır.*

Ali Şeriâti

A lev bebeği havluya sarıp koynuna sokmuş, pışpışlayıp duruyordu. Süt ıltmış içirememiş, ılık süte şekerle pirincunu katıp muhallebi yapmış yedirememişti. Sarkmaya hazır pırtık dudaklarının kenarına parmaklarını ıslayıp dokundurduğu bir damlacık su da genzine kaçınca telaşlandı, sağa sola koşmaya başladı boş boş. Ölecek bu diye düşünüyordu, almaz olsaydım. Aldığı için kızmıyordu kendine, öldüğünü göreceğim diye kızılıyordu. Giderek soğuyordu kuzucuk. Yakasını açıp memelerine doğru hohladı ısıtmak için. Nafile. Çıkarttı göğsünden, kundak yaptığı havlunun üst kısmını açıp sivri surata baktı. Dili sarkmıştı köpeciğin, diş etleri ağarmıştı. Kanı çekilmiş gibiydi. Ağlayası geldi. Havluyu komple açıp çenesiyle boynunun arasına sıkıştırdı küçücük bedeni, öyle derlerdi, ten tene degecek, elleriyle de alttan sardı, ölecekse de rahat ölsündü. Ninni düşünüyordu, bulamayınca aklında kalan tek tekerlemeden bir beste yaptı artık, mırıl mırıl söylemeye başladı:

Eee eee ee beeebek

Annen saana teerlik paabuuç aalaacak...

Ağlıyordu da bir taraftan. Ulan, kimin kimsen olsa açarsın telefonu, ona sorarsın buna sorarsın, biri bir yol gösterir, uğraşır-sın falan da hiç olmazsa elimden geleni yaptım dersin. Şimdi ne?

Eee eee ee beeebek

Annen saana...

Aklına Ümmüye Abla geldi birden. Bilmediği yoktu kadının. Hem kedim var da der dururdu; ha kedi ha köpek. Hemen koştu salona. Beyaz'ı gibi çenesiyle omzu arasına sıkıştırmıştı; alttan da tutuyordu düşmesin diye, –Eee eee ee beeebek– çantasını açıp telefonunu çıkardı, aradı.

Annen saanaa terlik paabuç aalacaak...

Ninniyei kesmeyi unutmuştu.

“Ne pabucu Alev?” dedi karşıdan Ümmüye. “Annem mi? Sarhoş musun kızım sen?”

Tarkan sırtüstü yatıyordu. Kendini bildi bileli yatmamıştı böyle. Dizilerde falan görürsün hani, artistin kafasına bir şey takılır, atar kendini yatağa bu, kollarını başının altında bağlar, tavana bakıp durur. Aynen öyle yapıyordu. Televizyonda seyretse dalgasını geçirirdi ama demek yatılıyormuş diye düşünüyordu şimdi. İnsanın canı sıkılınca demek... Hem de nasıl.

Aklı fikri o Beyaz dedikleri yavrudaydı; onların Beyaz'ı, bunun Matahari'sinde. Kendinden başka hiç kimseye yakıştıramıyordu iti. Olmazdı, bakamazdı o tipler, mümkün değil. İsim koymasını bile bilmiyorlardı, şuna bak: Beyaz! Hadi onlar gene neyseydi de, içinizdeki en yaşlısının bile teyze dediği bir kadına niye götürüyordunuz siz küçücük çocuğu, o nasıl baksın be, o nasıl baksın? Niye ziyan ediyordunuz?

Etmeyindi be.

Alsındı Tarkan onu.

Ne yapsın ne etsin alsındı. Kâzım Hoca'yı arasındı meselâ, klinik açan dönem arkadaşlarını arasındı, açmayanları da arasındı, tanıdığı hayvanseverleri, köpek meraklılarını, doberman hastalarını, alayını arasındı, ayağa kaldırsındı Ankara'yı. Birileri bir çare bulsundu bu işe.

Tekrar Kâzım Hoca'ya gitti aklı. Kedi olalı bir fare tuttuğunu görmemiştik gerçi ama gene akmasa da damlıyordu adamcağız,

ondan başlayabilirdi, iyi niyetliydi hiç olmazsa. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, ışığı açıp bakmaya da üşendi, geç olmuştur deyip tavana bakmaya devam etti. Matahari'yi düşünmek en iyisiydi. Beyaz neydi yaa?

Düşündü.

O da biliyordu, safkan bir dobermanın üzerinde hapşırık sümüğü kadar bile beyaz leke olmaz; bunun değnek kadar beyazı vardı, elektrik direği kadar. Ama safkandı işte. Ya öyleydi, ya da Karl Friedrich Louis Dobermann yanlış genotip ve fenotip tanımı yapmış, işi ağzına yüzüne bulaştırmıştı. Öyle melez mi olurdu arkadaş, bir kuyrukla falan? Git be! Safkandı işte. O da safkan değilse dünyada hiçbir safkan safkan değildi o zaman. Bir de güzeldi ki... Adamın rüyalarına girerdi kahpenin kızı. Herkesi arayacaktı, herkesi.

Ah uyuyabilseydi de sabah olsaydı bir.

Şirin kıyametleri koparıyordu Çiğdem Sitesinde. Boynu kabarmış, saçtığı salyalardan ıslanan tüyleri jöle sürülmüş gibi diken diken olmuştu. Sokak kapısının önünde oturuyordu. Cezalı ilkokul öğrencisi gibi sırtı eve, yüzü kapıya dönük öylece kilide bakıyor, her on beş saniyede bir kafasını geriye atıp sonraki on saniye boyunca uzun uzun uluyordu.

Kısmet, köpeğin Beyaz gitti diye ağladığını anlamıştı. Başta üzülüydü çok, hâlâ da üzülüyordu ama endişe duymaya da başlamıştı artık. Bir şey olacaktı hayvana; boğazı moğazı yırtılacaktı. Birkaç defa ilgileneyim, başını falan okşayayım, ılık süt vereyim de bademcikleri yumuşasın diyecek olmuş, Şirin kudurmuş gibi üstüne yürüyünce korkup geri çekilmişti. Ya bir de ısırırsaydı karından falan? Ama ısırmamıştı Şirin. Sadece git başımdan der gibi iki korkunç adım atmış üstüne, kapıya dönüp kaldığı yerden devam etmişti ulumaya. Ert... Yok, Ferruh'a telefon etmişti mecbûren. "Sen pek sokulma yakınına. Ben hemen geliyorum." demişti o da. Şimdi onun gelmesini bekliyordu.

Kasap Selim Mücellâ Hanım Teyze'nin hastane odasındaki kâpısının önünde bekleyenlere rapor veriyordu.

Çok sakın görmüştü teyzesini, fazlaca. Bu hayra alâmet değildi. Yarın öbürgün gene bir şeyler yapacaktı teyzesi kesin Allah etmesin. Durum fenaydı, kaş yapaım derken göz çıkarmışlardı ama çıkarmış da sayılmazlardı ona bakarsan, eğer bu gece kaş yapmaya gelmeselerdi teyzesi şimdiye çoktaan... onun için kaş yapaım derken göz götse eğer... Lâfı toparlayamıyordu.

Tabii Ender, bu sefer hem Beyaz'a hem Mücellâ Hanım Teyze'ye ağılıyor, Osman onu susturmaya çalışmaktan vazgeçmiş bıyıklarını yiyor, Sami ara ara Bûse'ye sitem edecekmiş gibi şöyle bir nefes alıp –“Demem...”– bir şey demeden salıyor, Elvan, Sami ne zaman ciğerlerini şişirip “Demem...” diyecek olsa ona dönüp “Sakın deme!” der gibi kaş çatıyor, Bûse kabahatli kabahatli somurtuyor, Kemalettin, hiç ummazsın, besteyi güfteyi unutmuş “Ulan bir ufacık yavruya göz kulak olamadın be Kemalettin! Aferin sana be!” diyerek içten içe Bûse'nin suçunu üstüne alıyordu. Hepsi peşişandı, hepsi ayrı yanıyordu, Mücellâ Hanım'a ayrı, Beyaz'a ayrı. Ama hiçbirisi Beyaz'a yandığı kadar yanmıyordu Mücellâ Hanım'a. Kasap Selim hariç.

Batıkent'teki Çiğdem Sitesinin villa tipi komşu evlerinde tepeler atmaya başlamıştı. Bir sokak köpeği ulum ulum uluyor, ama sanki sokakta değil bizim bodrum katta uluyordu. Neydi bu yaa? Televizyonun sesini duyamıyorduk, çocuklar korkuyordu, uyku uyuyamıyorduk, içimiz çekiliyordu. Nerdeydi bu köpek? Nerden çıkmıştı bu? Belediye zehirlemiyor muydu bunları kardeşim? Acil bir işimiz olsa burnumuzu evden dışarı uzatamayacak mıydık şimdi? Otoparkta motoparkta yolda belde saldırır da kolumuza paçamıza dalarsaydı ya? Kuduz muydu neydi Allahım, susmuyordu hayvan, susmuyordu. Biri bir şey yapsındı artık.

Mücellâ Hanım sessiz sedâsız ağlıyor, Tarkan tavana bakıyor, Kâzım uyuyor, Efraim Yücetürk sopa yiyor, Ertuğrul Batıkent'e doğru direksiyon sallıyordu.

Lucky rüyasında gene o kocaman köpeği görüyordu; simsiyah, sipsivri, aynı kendisi. Köpek, bacaklarının arasına çekmiş, upuzun burnuyla dürtüp duruyordu bunu. Bu da burnunu onun yumuşacık kukusuna gömüp uyumaya çalışıyordu, ama uyutmuyordu ki o. Habire dürtüyordu burnuyla. Niye dürtüyordu yaa? Şimdi de gözünün içine ışık tutuyordu bak. Kolunu dişledi sonra o kocaman dişleriyle. Bir acıdı.

“Mıyk!”

İnsanların üstüme bapçurmalarından dolayı yakalandığım hastalıklar, köpeğimi öperken aldığım mikropların sayısından daha fazla.

Barbara Woodhouse

O zamanlar Nenehatun'daydı Oğuz'un kliniği. Kennedy'ye, Kennedy'den sonra taşınacağı Reşit Galip'e, son olarak da hayvan sahipleri gelip giderken iyice eziyet çeksin diye taşınacağı dağ başına, Foça Sokak'a taşınmamıştı henüz.

Ümmüye Abla'ya durumu anlatır anlatmaz "Hemen kap Oğuz'a götür..." demişti kadın. "Bizim kediye de o bakar; iyi doktordur. Senin eve çok yakın: Nenehatun yetmiş iki. Geceleri açık olur, kapağı kilitli falansa geri dönme, bas zile, açarlar."

Yavruyu havluya tekrardan sarıp öylece fırlamıştı Alev. Taksi bulsa binecekti ama bulamamıştı. Yokuş yukarı kapı numaralarına baka baka yürümüş, köpek kafalı ışıklı VTM tabelasını görür görmez de açık mıdır kapalı mıdır demeden zile yapıştırmıştı parmağını. "Oğuz Bey'e bakmıştım..." demişti kapıya gelen Oğuz'a. Bir taraftan da havluyu açıyordu. "Benim Oğuz. Buyrun." demişti Oğuz, sonra kundaktan çıkan kara şeyi görüp "Ne güzel bir doberman..." diyecek olmuş, "Ne güzel bir dob..." deyip kalmıştı. "Ne oldu bunun kuyruğuna? Çocuklarınız mı boyadı?" Alev pek de Oğuz'a benzetememişti Oğuz'u. Daha doğrusu doktora benzetememişti. Çocuktan ay bu. "Hayır!" demişti. "Doğuştan." Belki bu Oğuz başka bir Oğuz'dur diye düşünüp "Ümmüye Abla gönderdi beni..." demişti. "Onun kedisine bakan bir Oğuz Bey varmış. Onu soruyorum ben." Kliniğin arka odalarından köpek sesleri geliyordu bir iki.

Oğuz, “Benim o Oğuz, buyrun.” demişti bozuk bozuk. “Üm-müye Hanım’ı tanıyorum.” Gözü, havlunun içinde bacakları büzük büzük yatan küçük şeydeydi; kuyruğu sopa gibi uzamıştı.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum...” Sokakta bulduğunu söylemek istemiyordu Alev, belki iyi bakmazdı o zaman bu çocuk, “Akşam işten geldim, bir de baktım böyle.”

Oğuz bebeği alıp metal masaya yatırmış, kalbini dinlemiş, göz-bebeklerine ışık tutmuş, dudaklarının, diş etlerinin rengini kontrol etmiş, kıkına derece sokup ateşini ölçmüş, bir sırtına, bir de bacaklarının arasına havluya sarılı termofora benzer bir şeyler koyup ara ara kalbini tekrar dinleyerek beklemeye başlamıştı. Masanın öbür başında da Alev dikiliyordu. On dakikadır bu vaziyetlerdi.

“Çok hâlsiz...” dedi sonunda. “Serum takayım buna ben.” Getirdi taktı. “Annesi bakmadı mı?” Anne köpekler doğuştan hastalıklı yavruları terk ederdi. “Eğer öyleyse pek yapacak bir şeyimiz yok demektir.”

Alev’in içi buruldu. Bir an “Sokakta buldum ben bunu.” diyecek oldu, hemen vazgeçip “Bilmiyorum...” dedi. “Hediye geldi bana.” Yalan da sayılmazdı; ille fiyonklu ambalajlı gelecek değil hediye dediğin.

“İşte ben bunu anlamıyorum!” diye homurdandı genç doktor. Çok sinirlenmişti; bir tepinmesi eksikti. “Para için annelerinden ayırıyorlar şunları, davar satar gibi satıyorlar... Belki üç gün daha emse hiçbir şey olmayacak. Cık cık cık.”

Alev yavruyu sokakta bulduğunu söylemeyi cidden istedi bu sefer. Ama neyse. “Nesi varmış peki?”

Oğuz hâlâ cık cık ediyordu. “Onu şimdi bilemeyiz...” dedi. “Her şey olabilir. Parazit, hastalık, zehirlenme... Hep gözünüzün önünde miydi?”

“Yok. Çalışıyorum da ben. Yer yapmıştım, orda...”

“Olmaz işte.” dedi Oğuz. Gene sinirlenmişti. “Kendi çocuğunuz olsa işe gider misiniz bırakıp? Siz yokken bir şey yutup zehirlenmiş bile olabilir di mi? Nasıl bileceğiz ne olduğunu şimdi? Kan değerlerine bakmak lâzım.”

“Bakın o zaman...” dedi Alev. Beni azarlayıp duracağına alkanını da bak, çok konuşma demek istiyordu. “Hemen bakın. Parası mühim değil.”

Oğuz kafasını kaldırdı masadan. “Anlamadınız...” dedi, zaten bir o anlardı, “... Para için söylemiyorum... Numuneyi laboratuvara göndermemiz lâzım da ondan söylüyorum. Bu saatte kapalıdır her yer. Yarın sabah ilk iş... Sağ çıkarsa.”

“Sabaha çıkmaz mı diyorsunuz?” Yapacağını yapmıştı Alev, iki müşteri daha alsa hiç göremeyecekti meselâ, bu da ölüp gidecekti kendi kendine, kısmet işte, elinde olan bir şey değil, ama kendini hiç de öyle hissetmiyordu. Pırpırlayacağım, kulağına ninni söyleyeceğim diye kaybettiği yarım saate nasıl yanıyordu şimdi. “Yani parası için şey yapıyorsanız...”

Oğuz kızdı artık. “Anlamıyorsunuz...” dedi tekrar. Bu sefer daha sert demişti. “Yapabileceğimiz her şeyi yaptık, bekleyeceğiz. Ama sizi de boş yere ümitlendirmiş olmayayım şimdi, durumunu bilin, iyi görünmüyor. Geceyi çıkaramayabilir. Kalsın yanımda, sabaha kadar burdayım ben, sürekli kontrol ederim, sabah inşallah... Artık şey olmamışsa...” Sustu, az düşünüp bankonun üzerindeki bloknotu gösterdi. “Siz adınızı telefonunuzu falan yazın oraya... Gece şey olursa haber veririm.”

Alev uzanıp başını okşadı bebeğin. Hâlâ buz gibiydi. Eğilip kafatasının çıkıntısından öptü, ilaç ilaç kokuyordu, doğruldu, yanaklarını şişire şişire bankoya gidip bloknotu dışa katladı, açıkta bıraktığı sayfaya adını yazdı, altına da telefon numarasını; geri gelip Oğuz’un tepesine dikildi tekrar. Sağ elini çantasının içine daldırmıştı. Cüzdanını çıkardı.

“Borcumuz?”

Oğuz sinirli sinirli gülüp “Sonra.” dedi. Hiç anlamıyorlardı onu, hiç.

“Ben çıkayım o zaman... Da, gece şey olmazsa işe gitmeden bir uğrasam diyorum. Sabah kaçta açıyorsunuz?”

Allah Allaaah! “Kapatmıyoruz biz hanımefendi.” Niye anlamıyorlardı Oğuz’u yaa? “Bakın, bu saatte burdayım di mi? Hiç kapatmıyoruz biz. Kaçta isterseniz uğrayın.”

“Tamam da...” dedi Alev, “... sabahı beklemeyin e mi? Arayın yani. Adım Alev. Oraya yazdım.”

“Gördüm.” dedi Oğuz. “Ararım.”

Teşekkür edip kapıya doğru yürürken “Deli midir nedir?” diye düşünüyordu Alev. “Bacak kadar boyuyla bize fırça atıyor!”

Orospuysan bilirsin; en bereketli müşteridir bu tüysüzler. Gelir camekândan bakar bakar, milliliğe ilk adımlarını attıracak şefkatli bir yüz ararlar kendilerine. Soyunmaya falan da utanırlar zaten, odaya girer girmez elişî kâğıdı gibi kızarır, ille de perdeleri örtsek, ışığı söndürsek diye kıvrana kıvrana bir hâl olur, daha üstüne gelirken de fiş diye boşalır salaklar. Sen de oh, erkeğim benim, çok güzeldi falan deyip moral verirsin. Eğlenirsin yani. İşleri de çabucak bittiği için sürümden kazanırsın. Ama üçüncü dördüncü gelişlerinden sonra daha çok eğlenirsin. Milli oldu, acemiliğini attı ya arkadaş, Sermet Serdengeçti kesilir başına. “Hepsini soyun. Bi donunu çıkarmayla olmaz.” falan, bir havalara. Tabii ondan sonra üç saniyede gene fiş. “Ohh, mahvettin beni! Bu hepsinden iyiydi.” Meslek icâbı. Gururunu kırmayacaksın, biliyorsun. “At bakalım sen şimdi havanı, at...” diye düşünüyordu. O da kızmıştı artık. “Yarın öbürgün yolun bizim oraya düşerse görürüm ben seni Oğuz. Azar işitmeye mi geldik lan buraya!”

Veledede bak lan sen!

Kapıyı açıp çıkmak üzereydi. Camdan bir yansıma çarptı gözüne. Yusuvarlak, tostoparлак bir şey. Arkasını döndü ki dev bir köpek. “Aa, kafesten kaçmış bu!” diye seslendi Oğuz’a.

Oğuz hiç oralı olmadı. “Zoi o...” dedi bakmadan. “Hastabakı-cımız.” Yüzü gülmüştü neyse. “Zararsızdır. Korkmayın.”

Korkan kim?

Zoi gelip o değilden bir kokladı Alev’i, bu onun hava alanı ka-dar enli başını okşadı, o da hiç yüz vermeden paytak paytak yü-rüyüp uzaklaştı. Sanırsın çok meşgûl arkadaş.

*Şu bir gerçek ki, köpekler ortalama olarak
insanların ortalamasından çok daha insandırlar.*

Andy Rooney

Şirin'in morali çok bozuktu. Valla.
Kafasını geriye atıp uzun uzun uludu.

O kadar da kafasını şişirmiştiler cavıl cuvul o kadar adam, bi tanesini ısırmamıştı susun diye. Onlar da aa bu ısırmyo hiç, bi şey yapmaz deyip alıp götürmüştüler Lucky'yi işte. Halbükse keşke ısırsaydı bi güzel, analarını sikseydi de korksalardı bundan keşke. Kızım niye ısırmyosun sen yaa! Nası pişmandı şimdi yaa.

Kafasını geriye atıp uzun uzun uludu.

Daa demin Delimanyak'la Kuduruk yanına gelip emmeye kalkmıştılar da bütün hırsını onlardan almıştı yazık. Dişkirmeden de anlamıyodu salaklar, illâ ki ısırcan. Nası da cayır cayır kaçmıştılar. Lucky olsaydı küserdi halbükse.

Bi de bu Kısmet var ya bu Kısmet... hiç anlamıyodu Şirin'i. Elvan Abla anlıyodu ne güzel, o olsa açardı şimdi şu kapıyı, Şirin de çıkar arardı Lucky'yi, bulup getirirdi hemen, bacaklarının arasına alıp severdi falan, emzirirdi, ısıtırdı, uyuturdu, rüya görürtürdü. Öbürküleri emzirmezdi ama, memelerini dişliyodular Şirin'in, bokumu yesindiler. Lucky de dişliyodu gerçi ama olsun, bi daa hiç kızmıycaktı Lucky'ye çünkü. Hiç küstürtmiyecekti onu. İsterseydi kopartsındı memesini. Canım yaa.

Kafasını geriye atıp uzun uzun uludu.

Belki de o uzunsaç çalmıştı bizim kızı biliyo musun? Ne biliyodun onun çalmadığını? Hadi o çaldıysaydı? Var ya, eyer o zaman avzına sıççaktı onun Şirin, saçlarını ısırcaktı. Bi de ne güzel sit mit dediği buna da bu da onu adam sandıydı. Sana patimizi vermişiz, niye çalıyosun çocuğu?

Ama Kiyazım da çalmış olabilirdi bi bakıma. Bıyısına sıçtıvım. Derece sokamadı ya tabii, kesin o çalmıştı bak ben sana söyliyim.

Ama dur yaa... En son kim seviyodu Lucky'yi? Kimdeydi son? Bi bakmamıştı ki uzunsaç pati vericem diye. Tüh yaa! Nası içi yanıyodu, nası.

Kafasını geriye atıp uzun uzun uludu.

· *Emaneti sırtlamak marifettir
Aldığın nefese sahip çık;
Emanettir...*

Sachin Kotwani

Kimse iyi geçirmed i o geceyi.

Kemalettingile göre Beyaz, Tarkan'a göre Matahari, Şirin'e göre Lucky, kendisine sorsan gene Lucky olan bebeğimizin durumu mâlûm; Mücellâ Hanım'ın boş evinde çaktığı iki fosfostimolün tesiriyle bir gidiyordu öte tarafa, bir geri dönüyordu. Şükür ki Oğuz yakasından sıkıca tutmuştu, salmıyordu. Hayran hayran seyrediyor, hayran hayran koşturuyor, hayran hayran üzölüp hayran hayran iç çekiyordu. Ne ömür törpüsü şeydi bir dobermanla cebelleşmek, nasıl bir dalgalı denizdi o. Şu it de nasıl güzeldi Allahım, Tarkan görse var ya, kafayı yerdi, çıldırırdı. "Hadi be kızım!" dedi, "Dayan be!" Kolay değildi Oğuz'un elinden kız almak. Azrail başka kapıya artık, yazıktı bu güzelliğe; kuyruğu titretmesine izin vermeyecekti. Kuyruk demişken...

"Ayıp kız! Yakışıyor mu o sıçan kuyruğu?"

Hot pack'ler soğumuşt u. Gidip ılık larını getirdi.

Alev her gece üstünden ordu geçmiş gibi uyurdu, o gece kapı duvar. Dön o yana dön bu yana ter içinde kalıyor, kalkıp iki sigara bir kahve içiyor, perdeleri ardına kadar açmıştı, yatak odası Kennedy Caddesi tarafındaydı, oturduğu yerden dışarı bakıyor, küçük köpeği düşünüp düşünüp kahroluyor, bir hay görmez olaydım

diyor, bir sevine sevine diyordu iyi ki gördüm. Yaşarsa... Ağırına gidiyordu bu lâf. Pepsi kapağı kadar cürmüyle kime ne ettiydi de yaşamasın? Kimin tavuğuna kışt dediydi, kimin sabah uykusunu böldü, kimi keraneye sürdüydü? Yaşarsa'ymış... Ne isim koysaydı acaba? Yaşarsa?.. Dert sahibi olmuştu durduk yerde, ama nasıl olmayacaksınız, o demir masanın üstünde katlanmış kâğıt mendil karcıktı ay, küçücüktü. Uyku da tutmuyordu kahrolasıca. Yarın heriflerden birinin altında uyur kalırdı kesin. Bir de bakıyorsun Oğuz geliyormuş müşteri diye. Kötü kötü güldü, ciddileşti sonra. Ne isim koysaydı acaba? Tuana meselâ. Lârâ da vardı ama Tuana daha çok içinde kalmıştı. Alev olacağına Tuana olsaydı şimdi... Tuana. Ne güzel olurdu bir evde iki orospu. Güldü. Tuana Tuana... Evet. Tuana. Yaşarsa...

Bûse iç güveysinden beterdi, yani kocasından. Hadi anladık diyordu kendi kendine, o telaşla bıraktın çocuğu yere, sonra nasıl unutursun yaa, sen nasıl bir insansın yaa Bûse yaa? İyi ki çocuk doğuramıyordu yani, onu da bir yerde unutturdu kesin. Bak, gitmişti işte bebecik, hâlbuki odamıza atacaktık ne güzel. Keşke de götürmese miydik ki Mücellâ Hanım Teyze'ye? Ama yok be, içmiş o kadar hapı kadıncağız, ona da yazıktı... Öf yaa, öf yaa! Nasıl güzeldi yaa! Lucky kadar olunca konuşurdu bile, öyle bir anasının kızıydı. Bizim soğuk makarnaları da yerdı bayıla bayıla, Lucky çöpten bile çıkarıp yiyordu, kızıyorduk falan ama neşemiz tamdı o zaman, gene neşe içinde yaşırdık ömrümüzün sonuna kadar. Tüh yaa! Hep bunun yüzündendi yaa! Niye böyle olmuştu yaa! Hay salak yaa!

Bûse'nin iç güveysi olan kocasıysa Bûse'den de beterdi zaten: Kemalettin.

Şahsiyetsiz herif diye yükleniyordu kendine. Bi adam olamadın. Ona söz ver, buna yavşa, şuna yılış, öbürküne kıvırt, berikine domal, hadi al hayrını gör şimdi, karaktersiz! Vermiyoz lan kimseye diyecektin, bitti. Zorla mı alacaklar lan senden köpeği? Göt!

Yan gözle Bûse'ye bakıyor, kızcağızın sarkıp gitmiş dudaklarını görünce hem içi acıyor hem içi bir hoş oluyor, senin gevşekliğinin yüzünden oldu ne olduysa, ihâle de bu garibime kaldı deyip deyip vuruyordu kendini yerden yere, hiç gözünün yaşına bakmıyordu. Piç diyordu. Amına kodumun çocuğu diyordu.

Kâzım bile uykuya dalmadan önce kara kara düşünmüştü: On dakika kadar.

Rezil olmuştu Tarkan'a. Sen kaldır çocuğu hadi gözün aydın, sana doberman buldum diye müjdeleyip ta Gölbaşı'ndan Ankara'ya getir, kaç saat ağaç et kapında, ordan tut Batıkent'e taşı, ondan sonra da iki mars bir ters, güzelce avucunu yalayıp kuyruğuna baka baka dön gel. Hayır, çocuk da heveslenmişti yav, bir şey değil, biz ona başka doberman bulurduk ama, itibârımız sarsılmıştı yani gözünde. Madem seni adam yerine koyan yoktu, niye bize hava attın diye düşünmez miydin sen olsan? Düşünürdün. Tarkan da öyle düşünüyordu kesin. Kesin yav.

Aynen.

O beyaz kuyruklu güzeller güzeli Matahari'yi düşün düşün, onun şu evdeki, çiftlikteki, nereye gitsen oradaki, ruhsatsız tabanca gibi varlığıyla hayallen hayallen, dönüp dolaşıp Kâzım Hoca'ya geliyordu Tarkan. Hoca, madem seni adam yerine koyan yoktu, niye bize hava attın kardeşim? Görmemiş olsak neyse, bir şeyi görmezsen heves etmezsin; görmüştük artık, dünyanın en güzel dobermanını görmüştük ve bağıra bağıra gitmişti canım benim. Şeytan diyordu kalk ara şu adamı gecenin şu vakti, uyandır, Hoca de, ne yapıyorsan yapıyorsun, bana o yavruyu alıyorsun de, ben ihtiyar kadın mihtiyar kadın anlamam de, seni bütün dünyaya reklam ederim de. Hocaaa Hocaaa falan böyle... Kolları da nasıl uyuşmuştu başının altında, hissetmiyordu artık. Bu diziler hikâyeydi yaa, böyle yatılır mıydı sabaha kadar. Git yaa.

Ender, Osman ve Sami kafa kafaya vermişti.

Uzaktan baksan kederli bir dayanışma içindeler zannederdin, yakından bak, birbirlerini yiyorlardı. Sami kabadayı olanını alacam diye tutturmayaydı söz temsili, erkek gibi çıkıp diyeydi ki ben Beyaz'ı alacam, hiç de bi şey demezdi yani Ender, al Sami derdi, senden iyisini mi bulacaz, ben de yeleliyi alırım, o da kopek bu da kopek. “Siktir la!” diyordu hemen Osman. “Sami’ye diyene kadar kendine de la!” diyordu; “Sen diyeydin madem benim gözüm Beyaz’da, diyeydin yeleliyi meleliyi almayacam, sizi kerkiyom diyeydin, çünkü benim nerem erkek diyeydin.” Sami Ender’in cevâbî konuşmasına fırsat vermiyor, “İşi erkeklik bahsine getirmeyelim de şimdi...” diyordu ağrıyan omzunu tuta tuta, “Efendi gibi kabûl edelim taksîrimizi; ne yaptıkça yaptık, bitti. Netice? Olan o yavruya oldu. Bunu bilelim, buna göre konuşalım.” Osman hemen Ender’e dönüp “Ne diyo la bu?” diyordu. “Hiç işte...” diyordu Ender, “Salak salak konuşuyo. Sami’yi bilmen ni?” Sami’nin tepesi atıyordu. “Demem...” diyordu, “... ikinizin de bacaklarını kırarım bak.” Didişip duruyorlardı.

Mücellâ Hanım'ı sorma zaten.

Ağlaması geçmişti bir nebze fekat zerre miskâl yumamıyordu gözlerini; öyle faltaşı gibi açmış, bakınıp duruyordu. Bir şeyi idrâk etmişti zor ile: Hâkk emir vermedikçe kesmiyordu hançerinizi. Öleyim demeyle ölemiyordunuz. Kâti sûrette intihar etmeyecekti bir daha. Defaaten etmişti de ne olmuştu, değil mi ya? Ah! Çekip duracaktı metazori. Tahammülse âlâsını edecek, kurukabuk, in-kisâr içinde yaşayıp gidecek, bekleyecek bekleyecek bekleyecek, en nihâyet öleceği zaman da ölecekti. Her ömür hitâma ererdi; bununki de bir gün erecekti elbet. Fekat ne zaman erecekti Ya Rabbi? Dikil dikil, ne vakit bitecekti bu çile? Mücellâ Baydur denen âci-be-i hilkâtin nâçiz cesedi bu yanda az daha eğlensin diye daha kaç aziz can teyel gibi sökülüp gidecekti öbür yana? Hiç mi bir kimseye hayat veremezdi bir insan? Kendinden hayat bulanlara da mı veremezdi? Atasından nâzil olanlara, kelpten köpekten gelenlere demi? Hiç mi? A Mücellâ, daha kaç cana mâl olacaktın sen, kaç?

Hepsi dertli, hepsi perişandı ama o gece dertlenenlerin en perişanı Kasap Selim'di gene de. Mücellâ Hanım Teyze'nin dakikalarının sayılı olduğunu, hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu artık, bu bir kavuruyordu, kaş yapayım derken göz çıkarmış, günahsız bir köpeciği zebûn etmişti, bu ayrı bir kavuruyordu, Tahsin Bey rahmetli, sırtına öyle ağır bir yük yüklemişti, bu yük zaten kendi başına öyle bir ağır yükü ki, Mücellâ Hanım Teyze'nin de bu vaziyetiyle birleşince öyle de daha ağır bir ağır yük olmuştu ki, yerinden kıpırdatamazsın, o apayrı kavuruyordu. Şimdi hamle edecektin, hadi bakalım gene kaş yapayım derken, gözün üstünde kaşın... Bu lâfı toparlayamıyordu.

Yana döne o büyük sırrı düşünüyordu Kasap. İki bıçak arasında kavrulup duruyordu. “Ben ölünceye kadar sende duracak, öldüğüm gün Mücellâ'ya devredeceksin.” demişti Tahsin Bey. Vasiyetti, tutmasan olmaz. Hem de demişti ki “Yarın emr-i Hakk vâki olur da göçüp gidersem, Mücellâ'nın âkıbetinden korkarım. İyi davranmaz kendisine o, biliyorum. Emanet sendedir evlâdım.” Şimdi... zaten... hem de yani... İntihar edeceğim diye tutturmuştu Teyze, zaten pamuklara sarsan da edeceğim diye uğraşıyordu, gece gündüz göz kulak olmak lâzım... Şimdi sen sözünü tutar da vasiyet vasiyettir deyip o sırrı da verirsen Teyze'yi hiç tutamazdın bu sefer. İntihara da ihtiyaç kalmaz, küt der giderdi kadıncağız. Oof of! Ne yapacağımı bilmiyordu yazık. Kimi kimsesi de yoktu ki akıl danışsın. Bir şu taksiciler işte, bir de kaldığı kadarıyla Mücellâ Hanım Teyze.

Telefonu çaldı o sıra. Çıkarıp baktı, “Doktor Arıyor” yazıyor; Teyzem'e bir şey mi oldu diye korktu bir an, ama sonra ne zamandır ortalarda olmadığını hatırladı doktorun, kapıdan da gözünü ayırmamıştı zaten, gelmiş olsaydı görürdü, açtı.

“Alo!”

“Selimcim, bugün senden bir şey rica etmiştim? Arkadaşlar soruyor da.”

“Yarın bakarız dedim ya doktor bey.” deyip kapattı. Bir emaneti de buydu rahmetlinin. “Efraim'i darda bırakmayacaksın.” demişti. “Ne olursa olsun.”

Ha, buna da akıl danışabilirdi bak. Öyleydi böyleydi, kendine bile hayrı yoktu ama ağzı sıkı adamdı. Hem Tahsin Beyamca bile sevip bağrına bastığına göre... Di mi?

*Kavgadaki köpeğin boyutu önemli değildir;
önemli olan köpeğin içindeki kavganın boyutudur.*

Mark Twain

İşin içinden çıkamıyordu Oğuz.

Yapılması lâzım gelen ne varsa yapılmış mı, yapılmış, eksiğimiz gediğimiz kalmış mı, kalmamış, emin miyiz, eminiz, bu bakımdan rahat mı içimiz, rahat, kaldı mı başka yapılacak, kalmadı, başını beklemek bir işe yarayacak mı, yaramayacak; öyleyse niye uzanıp uyuyamıyorduk biz? Neydi bu hasta refakatçisi gibi hâllerimiz? Niye dokunup duruyorduk şu köpeğe? Durup durup ellerini tutmalar, el dediğimiz de serçe parmak kadarcık patıcık, eğilip eğilip kulağına “Beni duyduğunu biliyorum. İyileşeceksin.” diye fısıldamalar neydi? Sinema mı oynatıyorduk burda? Hiç mi ölen köpek görmemiştik; ne oluyordu bize?

Deminden beri kendine bakıyordu aynada. Ellerini ıslatıp saçlarını geriye doğru sıvazladı. Uzun saç yakışıyordu bak. Bir de küpe takacaktın güzel. Sol kulağa tabii, kollara da dövme mövme; marjinal veteriner görsündü millet. “Ne düşünüyorum ben?” diye düşündü. Neydi bu saçmalamalar?

Off!

Zoi çoktan uykuya yıkmıştı nöbeti, bir yerlerden horultusu geliyordu. Akıllı hayvan işte.

Ellerini kurulayıp küçüğün başına döndü yeniden. Altına da beyaz havlu sermişti az önce; beyaz beyazın üstüne gelip beyaz kuyruk silikleşince al sana aslanlar gibi doberman.

Eğilip çışını yapmış mı diye baktı. Yapmamıştı.

Serumunun akışını yavaşlatıp mesanesini sıvazlamaya başladı ufak ufak; biz olsak altımıza işerdik o kadar sıvıdan sonra; bunda damla yoktu. Sırtüstü çevirip başını masanın üstünde bırakmış, küçük bedenini kalçalarının arkasından iki eliyle kavramıştı; baş parmaklarını kaburgalarının az altına saplayıp hafif hafif bastırarak aşağı doğru çekiyor, bacak arasına gelince tekrar yukarı çıkıyordu. İtin başı, gerideki ameliyathanenin kapı tokmağına nişan almış gibi dümdüz duruyor, uzun ince boynu siyah siyah yanıp dönüyordu. Üst dudakları yerçekimine kapılıp etek gibi açılmıştı; kot pantolon fermuarına benziyordu; tırtık tırtık. Şu ayakların güzelliğine bak. Bak bak, karnına bastırdıkça nasıl dikiyordu havaya şerefsiz, nasıl ayırıyordu.

Göördüüüm göördüüm, kukusunu göördüüm...

Namussuz seni. Ört kız!

Küüçüük Ayşeee Küüçüük Ayşee

Naapıyorsuun Baanaa Söylee...

Şarkı söylediğinin farkında değildi. Zoi uykusundan kalkıp apalak apalak yanına gelince fark etti. “Asıl Sen ne yapıyorsun?” der gibi bakıyordu hayvan. Güldü. Gülmesinde hüznün tadı vardı. “Kimseye söyleme.” deyip göz kırptı havaalanı kafaya, dönüp sivri kafaya masaj yapmayı sürdürdü. Göğüs kafesinden aşağı kaçınıcı inişiydi kim bilir, tırnak etlerinde bir ıslaklık hissetti. İşte de olmuştu; işiyordu fıstık. Başka bir hayvanda olsa hemen elini çekip kendi hâline bırakırdı ama bunu bırakamadı.

İşe kız cadı! Çalıştır şu götü başı. Aferin sana!

Kız işedi. Pes etmeyecekti.

Oğuz masajı kesti artık. Adı neydi ki bunun? Sorsaydı keşke. Neyse işte... Kız bana bak, sen bir yaşa, şu güzelim saçları da üç numaraya vurdurmazsa adam değildi bu.

*Kalk karındaş, yola gidek
Hak yoldan öte mi dersin?
Murâd-u maksûda erek
Bu söze bata mı dersin?*

Kul Himmet

Kemalettin hasta kapısında bekle bekle sıkılmıştı. Hadi gidelim deyip duruyordu deminden beri. Çocuk gibi huysuzlanıyordu. Bûse de sıkılmıştı ama kendini çok fena suçlu hissettiği için niyeti bozmuştu; şurdan şuraya gitmeyecek, oracıkta sabahlayacaktı. Mücellâ Hanım Teyze için değil, Beyaz için. Çıkıp hastaneye geliverecekmiş gibi geliyordu ona küçük Beyaz. Gözü koridorun bir o ucuna gidiyordu bir bu ucuna. “Az daha duralım noolursun Kemoş!” dedi.

Elvan ayaklandı bunun üzerine. “Aa ama artık!” dedi. Duvara sırtını vermiş olmamış, bekleme koltuklarından birine oturmuş olmamıştı. Beli tutmuştu. “Hadi kızım hadi! Doktoru var hemşiresi var, bizim ne işimiz var? Gidelim evlerimize, yatalım dinlenelim. Sabah geliriz gerekirse.” Beyaz kaybolduğu için o da çok üzgündü ama kimsenin Bûse kadar üzgün olamayacağını biliyor, bu yüzden üzgün değilmiş, olayı normal karşılamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Ender’le Osman ayıplayarak baktılar Elvan’a. Deminden beri de dakika başı hadi gidelim diyen Kemalettin’e ayıplayarak bakıyorlardı. Ağzını Ender’in kulağına yaklaştırıp “Bok var çünkü evde!” dedi Osman. “Gidiyosan kendin kak siktir ol git, öbürkileri ne şey ediyon! Kariya bak la!” Ender arkadaşını tasdikledi: “Orusbu işte.

Naabacan.” Sami, “Yavaş beyler.” dedi. Çıkmış mıydı bu omuz yahu? “Sessiz olalım da...” Kasap Selim voltasının tam orasındaydı, Bûse’nin yanından geçerken seslendi: “Gidin kardeşim gidin. Ben burdayım nasıl olsa.” Kemalettin fırsatı nimet bildi: “Bak, burdaymış işte. Hadi Bûse yaa.” Bûse tam gene itiraz edecekti, telefonu çalmaya başlayınca edemedi. Baktı ekrana, “Aa, Kısmet arıyor!” dedi heyecanla. Heyecanının sebebi Kısmet değildi, Beyaz’dı. İster miydin eve dönmüş olsun? Hemen açtı. Saf işte.

“Çabuk gelin Bûse Abla...” diyordu Kısmet. “Şirin kaçtı, bulamıyoruz.”

Elvan Kısmet’e bozulmuştu; bozuk bozuk bakıyordu Bûse’nin kulağındaki telefona. Bu dururken bu kızı niye arıyordun ki sen şimdi? Bir şey varsa bizi ara!

Bûse “Geliyoruz.” deyip kapattı telefonu, çantasına koyarken de döndü bir telaş: “Ay bu gece nooluyo bize yaa...” dedi ortaya, “Şimdi de Şirin kaybolmuş.”

“Şirin mi kaybolmuş?” Kemalettin’in yüzünde güller açıyordu. “Vallaha de!”

Zerre zerresini bulur...

Derviş Mehemmed

Valla!

Bilmiyodu Şirin nereye koşuyo, ama koşuyodu işte. Bulcaaktı Lucky'yi, bak görürsün.

Kapının avzında uluyup duruyodu bu taam mı, bekliyodu ki Gülkismet açsın, bu da çıkıp hemen başlasın aramaya, ama açmıyodu bi türlü kadın, Elvan Abla ne güzel de açtıydı halbükse; bu da ulumaya devam ediyodu mecbûrî. Soora bi de kulavına gelmişti ki bi araba gelsin dursun bizim kapının önünde. Sesinden bilmişti, Ferruk'un arabasıydı hem de. Bi uluma daa sana o zaman. Soora Ferruk'un ayak seslerini duymuştu, hemen susup kuyruvunu sallamıştı falan işte, kenara da çekilir gibi yapmıştı maasustan, kadın mecbûrî aççak çünkü, mecir mecir gelip aferin maferin açmıştı saf.

Sen misin açan!

Bi kaçmıştı var ya. Arkasından cavıl cuvul baarmıştılar falan ama hiç durmamıştı, ne durcak. Ta nerelere kadar kaçmıştı. Kaçarken kaçarken az eylenip sokaklara, çimenlere, kaldırımlara, çöp şeysinin o kenarlarına, çiçeklerin diplerine, aaçların altlarına falan damla damla da işemişti bi güzel. Oh canına deysin.

Soora yavaşlayıp havayı koklamıştı biraz. Soora durup yerleri koklamıştı. Soora orda bi erkek köpek çışı bulmuş, onu koklamıştı; çok yakışıklıydı it. Soora Ferruk'un arabasının sesini duymuştu bi sefer daa, o zaman saklanmıştı sinip; ses gidince koklamaya devam etmişti.

Dur bakiim şindi...

Düşünmüştü.

Lucky ne zaman kayboldu? De mi? Hemen bilmişti: Ender, Osman, Sami, Elvan Abla, Kiyazım, bıyısına sıçtım, sooradan gelen o piçakçı adam, o da araba kokuyodu, Kemalettin'len Bûse, bizim saflar, bi de o iyi kalpli güzel insan olan uzunsaç gittikten sonra kaybolmuştu muvakkak. O zaman da bildiydi zaten, onlardan biri çalmıştı Lucky'yi kesin, anasını sıkçektı bi yakalasın... Hayır niye çalıyosun? Biz zaten bırakçaktık bikaç akşamsabah daa geçsin, iki koklayaydık, seveydik iki, niye çalıyosun? Ama dur şindi... Bi dur... Madem onlardan biri çalmıştı diyoduk, araba da kokuyodular bok gibi, demek ki arabaylan götürmüş olmaları lâzım gerekiyodu. O zamaannn...

Hah işte! Naapçaksın? Dönceksin geri baştan Kemalettingilin evinin önüne, asbaltı koklayıp bakçaksın bakalım bunların tekerleyi nası kokuyomuş.

Çok güzel düşünebiliyodu; hemen dönmüştü. Asbaltı kokla kokla, işte de Ferruk'un tekerleyinin kokusu, aynı Ferruk gibi kokuyodu, işte de Kiyazım'ın tekerleyinin kokusu, ilaç gibi kokuyodu, işte de Ender'inki, çürük diş gibi, işte de Sami'ninki, çeket gibi, işte de Osman'inkisi, karnı aç gibi, işte de bizim Kemalettin'in tekerleyinin kokusu; onunki Yeleli'nin boku kokuyodu, boklu elle rinlen tekerleye mi dokunduysa naaptıysa artık. Saf.

Şindii... Hadi bakalım, koku nereye Şirin oraya. Başlamıştı koşmaya. Bilmiyodu Şirin nereye koşuyo, ama koşuyodu işte. Bulcaktı Lucky'yi. Valla.

Ne yapmalıyız?

Herkes biliyor

Herkes biliyor...

Furuğ Ferruhzad

Ertuğrul biraz koşup seslenmişti Şirin'in arkasından. Bulamayacağını anlayınca uzaklaşmıştır deyip arabaya atlamış, yol kenarlarına baka baka önce sitenin içini, sonra siteye gelen yolu taramıştı. Yoktu. Böyle bulamayacağını da biliyordu zaten. Gerisingeri geldi eve. Kapı aralıktı. Belki de dönmüştür deyip seslendi girerken:

“Kısmet, döndü mü Şirin?” Gülseren’e Gülseren demeye bir türlü alışamamıştı.

Gülseren salonda, yavruların yanında oturuyordu. Hepsi ayaklanmıştı. Açlardı. Kızın çoraplarını, kollarını, saçlarını çekiştiriyorlardı viyak viyak, o da sanıyordu ki benimle oynuyorlar. “Yok Ertuğrul...” dedi. Ferruh’a Ferruh diyemiyordu bir türlü, “Gelmedi. Ben de Bûse’yi aradım hemen.”

“İyi yapmışsın.”

“Çay demlediydim.”

“Hadi içelim. Gel.”

İkisinin de Mücellâ Hanım'ın başına gelenden haberi yoktu. Lucky'nin başına gelden de haberi yoktu ikisinin. Oturdular kapısız mutfığa güzel güzel, Bûsegil'i beklerken çay içip sohbet ettiler. Bu ikisinin dünyadan haberi yoktu.

Kemalettin tam gaz basıyordu Batıkent'e doğru. Ağzı kulaklarındaydı.

"Nasıl üzüldüm yaa!" dedi, haydan gelen huya gider diye düşünüyordu, "Alıştıydım da Şirin'e, biliyo musun."

Bûse kocasının nasıl üzüldüğünden o kadar emin değildi. Ama kendisi üzülmüştü yani. "Ay ben de yaa..." dedi. Galiba üzülmüştü. "Döner inşallah." Arkasını döndü: "Döner di mi Elvan Abla?" Dönmezdi inşallah.

"İnşallah." dedi Elvan Abla. Şu arabada tek üzülen oydu. Mücellâ Hanım'a ayrı üzülüyor, Lucky'ye ayrı, Şirin'e ayrı üzülüyordu.

Cinnah'taki taksi durağının cingöz taksicileri, Bûse'den Şirin'in kaçtığını duyar duymaz Kasap Selim'e "Sen nasılsa burdaymışın. Biz de bi gidip bakalım." deyip topuklamışlardı hastaneden; sen de görsen hayvancağızı aramaya koşuyorlar zannedersin. Alâkası yok. Üçü de evine gidiyordu. Biri Demirlibahçe'ye, biri Gazino'ya, biri Şose'ye dümen tutmuştu.

"Kabadayıyı almak farz oldu artık!" diye düşünüyordu Sami. Hayvan hayvandı neticede, ha o hayvan ha bu hayvan. Yani hayvan mayvan diyorduk ama, Mücellâ Hanım'a da sahip çıkmak lâzımdı tabii. Tahsin Bey'in yâdigâriydi teyzemiz. De, Osman resmen posta koymuştu buna, erkeksen sözünü tutarsın demişti. Erkektik elbet. Direksiyona yan vermiş, güzeller güzeli Lucky'yi bekleyen Semahat'ı öbür eciş bücüş yavruya razı etmenin hesabını yapıyordu. Ne dese haklıydı kadın; sen alama alama şu kadar zaman, kuş gibi uçup gitsin cânım hayvan. Bir de soracaktı şimdi, omzuna ne oldu, gene mi kavga ettin sen falan; iki saat sorgu sual.

Osman da bir başka hesabın içindeydi. "Madem o kusmuklu köpek de gitti, yarın alırım benim alalayı, götürür kızların önüne bırakırım..." diye düşünüyordu. Sami de göt gibi kalsındı o zaman. "Yiyosa alsana la kabadayıyı!" diyecekti. "Bak ben sözümü tuttum, aldım. Erkeksen sen de alsana." Rezil edecekti durağa. Sen kimi kerkiyodun la! La bi de Mücellâ Teyze vardı de mi?

Doğrusu, Ender ikisinden de derin düşünüyordu o sırada. Yarından devrisi yok, Murâdiye'yi gotürüp bırakacağıdı Mücellâ Teyze'nin evine. Gadının halından kadın annardı, bi daa intaar ettirtmezdi Murâdiye onu. O golaydı. Amma Beyaz gaybolmuştu ya şimci, kesin dovüştürülerdi orusbu çocukları. Onu bi bulmamız lâzımdı evvelâ bi. Geçen gaavede Burhan didiydi; böyle doberman-narı filan kaçırıp avrupaya mavrupaya gotürüyomuşlar dovüştürmek için. Goyuyomuşlar tırın dorsesine bi gafeslen, Habur'u geçtin miydi avrupadasın. Dur sen. Bırakmayacağıdı bu işin peşini. Av-rupaysa avrupa, gideceğidi, arayacağıdı, bulacağıdı. "Guzuum, gınalı guzuum..." diye ağlıyordu sesli sesli. "Gayıp mı ittiler seni guzuum? Ananı da mı gaybittiler guzuum? Vah guzuum..." diye ağlıyordu. Bu salaklar obürkü yavrıları da gaybederdi şimci. Yarın gidip yapışacağıdı yakalarına, yeleliyi alıp geleceğidi. Baktı bi müşteri el ediyö, durmadı, bastı geçti, Şoşe'ye yaklamıştı. Murâ-diye'nin yanına gızları da gatardı olmazsa, Dilber de pek dilliydi biliyon nu, gul gul oldürürdü Mücellâ Teyze'yi.

*Hüsnün senin ey dilber-i nâdiide, kamer mi?
Hûri misin ey âfet-i can, yoksa beğer mi?
Gördükçe seni tazelenir sanki hayatım,
Sensiz bana bu can-ü cihan zerre değer mi?*

Ekrem Düzgünoğlu

Biraz dalmıştı Oğuz.
“Bev!”

Sıçradı. Ufak şey havlunun üstünde dikilmiş, aşağıdan ona bakan Zoi’ye cilve yapıyordu. Tabii kolundaki serum iğnesine de dikkat ediyordu kırıtırken; o patisini yere basmamaya özen gösteriyordu. “Aferin benim kızıma!” deyip ayaklandı. Çok sevinmişti. En son dergi karıştırıyordu şurda, kitap kütük vesaire; beyaz kuyruklu bir doberman genotipine rastlanmamıştı henüz. Saatine baktı. Vakitli olsa kadıncağızı arayıp müjdeyi verirdi ama daha vardı sabaha, şimdi aranmazdı. Bayağı sevinecekti yazık. İyi bir insana da benziyordu; bir de kaç para – kaç para diye tutturmasaydı. “Yavaş yavrum, yavaş!” diye diye masaya gitti. Yavrusu iyice coşmuştu şimdi. Pörtlek gözlerini kocaman açmış havaya dil atıp duruyor, at gibi eşiniyor, “Buu buu” diye sesler çıkarıyordu. Oğuz’a kavuşunca hepten kudurdu. Kımıl kımıldı namussuz, solucan gibiydi. Bir Zoi’ye pati atıyor, bir Oğuz’a çalkalıyor, sonra dönüp Zoi’ye çalkalarken Oğuz’a pati atıyordu. Oğuz dokunur dokunmaz önce bir saldı kendini, sakınlemiş gibi yapıp sol avucunun içine boylu boyunca yattı, sonra kaşla göz arasında fırlayıp şaha kalkıp sıçrayıp çocuğun burnuna bir dil attı, sonra sağ elinin içine devrildi bok çuvalı gibi, sonra havaya çifte savurup gene fırladı, bu sefer

kurbanının gözünün içine dil attı, göz kırpmıyordun, öyle serîydi, sonra oturup pati verdi, sonra kalkıp kollarını öne uzatarak göğsü yerde kıcı havada tekrar çalkaladı biraz, çalkalarken bevledi, “Be – e – e – ev!”, bevlerken de çalkaladığı için sesi teke gibi çıkıyordu ister istemez, Zoi’nin burnunun içini yaladı, o arada serum teşkilatına dikkat etmeyi unutup hortuma dolandı, dolanınca hırladı, daha da dolanınca hortumu dişledi, baktı gene olmuyor, çok küsüp uzandı, uzandığı yerde fırt diye sırtüstü dönüp bacaklarını ayırdı, “Dur yaa, bir dur!”, Oğuz onu çözmeye çalışıyordu, eli ayağına dolaşa dolaşa iğneyi çıkarabildi sonunda, hortum bu sefer de onun bileğine dolanmıştı, “Sen neymişsin be arkadaş!” ki arkadaş o sırada önlüğünün manav cebine girmeye çalışıyordu, güç belâ kucağına alabildi, saf saf zaptettiğini sanıyordu, ağzının içine bir dil yedi, burnunun deliğine bir dil yedi, âdemelmasına bir dil yedi, baktı zaptedememiş meğer, “Allah seni kahretmesin e mi?” deyip ensesinden tuttuğu gibi kaldırdı havaya, “Mıyk!”, kaç saat tutacaktı ki böyle, tek çare yere bırakmaktı, koşsun kudursun, ama bir sürü hasta hayvan geliyordu buraya, bu da daha aşı vurulmuş olamayacak kadar küçüktü, savunmasızdı yani, yere de bırakamayacağına göre mecbûr kucağında eğleyecekti kadın gelinceye kadar, çaresiz bir hamleyle usul usul indirip yastık gibi yaptığı sol kolunun üstüne yüzüstü uzattı, sağ elini ensesinden çekmeden, okşaya okşaya mama raflarının oraya götürdü, karnı doyarsa hemen uyurdu, bebektir çünkü daha, bu da rahat ederdi o zaman. “Terlettin kız!” dedi. Yalan söylüyordu; terlememişti. Kız da ensesinden tutup köpek gibi taşıdığı için çok küsmüştü ona zaten. Misler gibi piliçli bebe mamasının kapağı açılınca kadar hiç konuşmadı. Kapak açıldığında gıttır gıttır oynamaya başladı yeniden. Çok barışmıştı çünkü.

*Gönül, her an sevdiğinin kapısında ol,
Her arzunu onda ara, onda bul,
Aşk tavlasında hileye kaçma kalleşçe,
Koy canını ortaya, soyulursan soyul...*

Ömer Hayyâm

Çok seviyordu bu kızı Kemalettin; öyle böyle değil; çok. Ne bekârlığında başkasını görmüştü gözü, ne evliliğinde. İnternette ayıpçı sitelerde dolaşırken bile şey olamıyordu bir türlü; o kızların hiçbirisi Bûse değildi çünkü. Duvarlara tırmanması gözünün döndüğünden değil sevdiğindendi; çıldırması şehvetinden değil sevdâsından, kudurması azgınlığından değil muhabbetinden. Belki Şirin'in dediği gibi saftı ama salak değildi çocuk, bu gece murâdına eremeyeceğini biliyordu; gene de şansını denedi bir:

“Bûsee... Şirin de yokken hazır...”

“Onu demiyorum ben Kemoş...” dedi Bûse. Zaten bir şey dediği yoktu. Elvan Ablagili evlerine yolladıklarından beri yoğurt özüyordu. Yavrulara soğuk makarna yapacaktı. Büyük köpek maması yiyemezdi bunlar. “Tencerenin altını kıs bakiim.”

Kemalettin ocağa doğru yürüdü gönülsüz gönülsüz. Yaa âşıktı bu kıza yaa! Niye anlamıyordu bu kız bunu? Az daha çırpınayım dedi:

“Kuru mama versek yemezler mi canoş? Kâzım Hoca öyle bi şeyler dediydi gibi sanki yanlış hatırlamıyorsam.” Bir bok hatırladığı yoktu; Bûse’yi tava getirmeye çalışıyordu. “Ben havanda döverim güzelce tamam mı, verelim çikalım odamıza hemen. Vakit kaybetmeyelim şimdi.”

Bûse oralı değildi. “Ne vakti Kemoş yaa?” dedi. “Sürü başımıza kaldı, baksana. Evi yer bunlar. Nereye çıkıyosun bırakıp?”

Kemalettin baktı. Sahiden evi yiyordu sürü; Şirin de başlarında yok ya. “Amına kodumun hayvanları!” dedi içinden. Biri mutfaktaydı biri koridorda biri arka odada. Biri kapıyı kemiriyordu biri koltuğun saçaklarını biri halıyı. Biri oraya sıçıyordu biri buraya işiyor. Fena da acıkmışlardı ayrıca, her yandan, her saniye viyaklıyorlardı.

Fokurdayan tencerenin altını kıstı.

“Kıstım.” Mikrop ordusuna bakar gibi baktı yavrulara.

“Dolaptan dereotunu da versene bana.” Yoğurt özeme işini çok ciddiye alıyordu kız.

Kemalettin dereotunu verdi.

“Al!”

“Ay nooluyo yaa! Ne o öyle kafama atar gibi al falan? Ayıp yaa! İnsan doğrar da verir, kibar kibar verir. Yoğurtla uğraşıyorum burda, görüyorsun.”

Görüyordu Kemalettin. Pes etti. Dereotunu kesme tahtasının üstüne yatırıp bütün hırsını ondan aldı.

*Cabil için en iyisi susmaktır...
Ama bunu bilseydi zaten cabil olmazdı.*

Sâdî-i Şîrâzî

Birinin saçı uzun birinin kısa iki karı çıkmış ekrana, yok buna estetik lâzım, yok o ikisinin ayrılacağı aslında palavraymış da ilgi çekmek için “mış gibi” yapıyorlarmış, yok kadın aşırı botosokstan ağzını kapatamıyormuş, yok şunun kürkü çok şişman gösteriyormuş falan, ahkâm kesiyorlardı.

Sunucu araya girdi:

“Kürk demişken, Sabahattin Ali’nin *Kürk Mantolu Madonna*’sının filmi çekilecekmiş. Uygun bir aktris arıyorlarmış. Siz ne diyorsunuz?” Arkasındaki duvar ekranında Sabahattin Ali’nin mahzun bir portresi belirmişti.

Kısa saçlı olan atladı hemen:

“Klip mi çekeceklermiş?”

“Ne klibi?” dedi sunucu.

“Madonna’nın singlı çıkmış dedin ya. Klipsiz mi çıkmış yani? Koskoca Madonna ayol!”

Adam telaşlanmıştı. “Yok...” dedi, “Ben öyle demedim. Roman dedim roman...” Roman da dememişti hâlbuki. “Sabahattin Ali’nin ünlü romanından bahsediyorum: *Kürk Mantolu Madonna*...” Durumu da kurtarmak istiyordu; şimdi karıları şuraya gömse olmaz. “Herhâlde okumuşsunuzdur.”

“Aa yok...” dedi kısa saçlı. “Kitabını da okumadım artık yani. Dergilerden falan takip ediyorum Madonna’yı ben.”

Sunucu aval aval baktı kadına. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Uzun saçlı olan imdada yetişti hemen; fazlaca devre dışı kalmıştı. “Ben okudum o kitabı...” diyerek araladı ikisini. “Yalnız bir de şöyle bir şey var, romanlar filim olunca eskisi kadar iyi olmuyor yani. Bu bilimsel olarak da kanıtlandı. Bir de arkadaş, Madonna’nın filmini çekiyorsun sen yani... Lütfen yani.”

“Yapan yapıyor ne güzel.” dedi kısa saçlı.

Sunucu, arkasındaki duvar ekranından hazin hazin gülümseyen Sabahattin Ali eğilip kulağına küfrediyormuş gibi kızarmıştı. “Arkadaşlar...” dedi, “... Bir yanlış anlama oldu galiba. Ben Sabahattin Ali’nin meşhur romanından bahsediyorum.”

“Aman!” diye çıkıştı uzun saçlı, “O da Madonna sayesinde meşhur oldu. Ben şimdi Michael Jackson’ın romanını yazsam? Di mi?”

Sunucu elini kulaklığına götürdü. Rejiden fırça yiyordu belli.

“Hanımlar...” dedi, “*Kürk Mantolu Madonna* diyorum... Sabahat...”

“Astragan mıymış?” Kısa saçlı merak etmişti.

Sunucu boş bulundu:

“Ne? Efendim?”

“Kürk diyorum işte. Madonna’nın kürkü. Astragandır o.”

Dayanamadı artık adamcağız, “Bin dokuz yüz kırk üçten bahsediyorum arkadaşlar...” dedi, “Sabahattin Ali bu romanı bin dokuz yüz kırk üçte yazmış. Yani tamamen ayrı şeylerden bahs...”

“Madonna o kadar var mı yaa?” dedi kısa saçlı. Gözlerini de kısmış, elli üç, altmış üç, yetmiş üç diye onar onar sayarak Madonna’nın yaşını hesap etmeye çalışıyordu.

Uzun saçlı müdahale etti:

“Görüyorsun şekerim, ne yazarlar var...” Suratı takdirle ışıltıyordu şimdi. “Daha kadın sahneye çıkmadan... Cık cık cık...”

Reklam girdi.

“Ananızı eşek siksin!” dedi Alev. Aklına daha ağır bir küfür gelmemiştir. Yat kalk yat kalk, uyku tutmadığından iki saattir falan televizyonun karşısındaydı; bayat magazin programlarını seyrediyordu. İyi de olmuştu bir yerde; yavruya isim bulmuştu. Yaşarsa... Saate baktı: Dört buçuk. Aramak istiyordu şu çocuğu, neydi adı, Oğuz’u işte. Sabaha kadar açığız dediğine göre?

Uzanıp telefonunu aldı, O’ya geldi, Oğuz moğuz yok. “Senin de ananı eşek siksin!” dedi kendine. Çocuğun numarasını almadan gelmişti.

*Her ayın her gününden,
Her yılın her ayından,
Günde bir kerpiç düğün
Gönlümün sarayından...*

Cemil Cankat

Dayanamamıştı Oğuz; “Üstüm giyinik ama altımda hiçbir şey yok!” yazılı bir köpek tişörtü giydirmişti buna. Pembe. Fıkır fıkırdı. Sen istediğin kadar buralar kontaminedir, yere bastırmamam lâzım diye uğraş, bir yolunu bulup kendini yere atıyordu it oğlu it, başlıyordu koşmaya. Bir de koşmadan evvel mutlaka küsüyordu buna. Neymiş, sen onu yere geç salmışsın. Sonra çabucak barışıyordu ama.

“Bev!”

Al. Gene barışmıştı.

“Ne bev?” dedi Oğuz. Bu sefer sahiden ter içindeydi. Neredeyse iki saattir aralıksız oynuyorlardı. Ağzı burnu yüzü gözü kulağı eli parmaklarının arası hep salya. Her tarafını elden geçirilmiş, üstüne de beş tur falan atmıştı ama durmuyordu velet. Her yerde, her an, her şeyle oynuyordu. Eğitimli at gibi yürüyüp seramik zeminde çıtır çıtır sesler çıkarıyor, Oğuz buna bakmazsa bağırıp azarlıyor, gene bakmazsa küsüyor, takdir edilinceye kadar da konuşmuyordu.

“Aferin kızım!”

Hah, konuşuyordu o zaman. Oturup pati veriyordu bu sefer. Almadın mı?

Küs!

“Aferin kıızıma!”

Hah bak, yatıp gene aferin bekliyordu bu sefer, annesine gösterdiği sırada iyice bakıp bakıp o uzunsaçtan öğrenmişti. Deme-
din mi aferin?

Gene küs.

Sonra salto durup –bunu da annesine gösterdiği sırada bakıp uzunsaçtan öğrenmişti– arka ayaklarının üstünde iki debeleniyor, dengesini bulamadığı için sırtüstü gidiyordu. Dalga mı geçtin, şa-
şırp aferin falan mı dedin?

Küstüm!

Kuyruğunu fır döndürüyor, erkek beta gibi iki büküm olun-
caya kadar kalçasını hep aynı yana kıvrıyor, bükül bükül sonunda
düğüm olup düşüyor, hemen kalkıp bu sefer başlıyordu öbür yana
kıvrırmaya; gene kendi vücuduna dolaşıp düşüyordu...

Tabii gene kalkıyordu. Ne yapsam, nereleri kırıp döksem der
gibi gözlerini belerte belerte iki bakınıyor, gidip uyumaya çalışan
Zoi’ye bulaşıyor, fırçayı yiyince ona küsüp gelip Oğuz’a sırnaşı-
yor, koşup masanın altına işiyor, yürüyüp çıt çıt sesler çıkarıyor,
sırıttıyor, takdir bekliyor, aferin demezsen hemen küsüyor, hemen
barışıp hopluyor zıplıyor, kollarını öne uzatıp daha şimdiden davul
gibi kabarık duran göğsünü de yere yapıştırıp kıcını havaya dikip
sağa sola çalkalayıp Oğuz’a “Buu buu!” diye sesler çıkararak yan
yan bakıyor, sonra aklına gelmiş gibi yeniden koşmaya başlıyor,
koşuyor koşuyor, frenleyip vıjt diye kayıp ya toparlanıyor ya du-
vara çarpıyor, duvara çarparsa duvara küsüyor, toparlarsa da sen
alkışlamazsan, aferin falan demezsen sana küsüyor, derken barı-
şıyor, birdenbire uzaklaşıp acele işi çıkmış gibi yerleri kokluyor,
dolanıp dolanıp aklına esen bir köşeye iki lokma sıcıyor, mama ra-
fının yerini derhâl öğrenmişti piç, gidip gidip rafa bağılıyor, gelip
gidip Oğuz’a bağılıyor, o konserve açılacaktı, küse barışa dediğini
yaptırıyor, beyaz kuyruğunu adamın gözüne soka soka, kabın et-
rafında turlaya turlaya zıkkımlanıyor, baktı ki yapacağı her türlü

mikropluğu yapmış bitirmiş, ikinci tura geçip uyumaya çalışan Zoi'ye bulaşarak başa sarıyordu.

Seyrederken yoruluyordun.

Bir elinde havlu kâğıt rulosu, bir elinde paspas, ağzında bitmek tükenmek bilmeyen bir "Aferin kızıma!", bunun ardı sıra dolanıp duruyordu Oğuz. "Ulan köpeğe bak..." diyordu homur homur. "Köpek etti bizi resmen." Şu kadın gelseydi de alsaydı bari artık. Özlerdi de ama. Biraz daha gelmesindi en iyisi.

"Bev!"

"Aferin kızımaaaa!"

Yok yaa yok. Gelsindi alsındı malını. Herkes yerini bilsindi, kreş açmamıştık biz burda. Duvardaki saate baktı: Altı buçuk. Arayacaktı gitsin. Hastan var, ne uyuyon bu saate kadar, de mi? Dur bakalım... Kaç kutu konserve götürmüştü bu? Dur, onu da hesaba ekleyelim de...

"Bev!"

"Aferin kızımaaa!"

Çok güzeldi şerefsiz. Ve biraz sonra gidecekti. Dayanamadı, eğilip aldı kucağına. Karaya vurmuş iribaş gibi zıplıyordu namussuz, zaptedemiyordun. Bir dil dudaktan kaptırdı o arada, bir dil ense kökünden, bir dil saçtan, bir dil cep telefonundan. Zar zor tuşladı bloknottaki numarayı.

"Alev Hanım?.. Uyandırmadım inşallah, ben Oğuz... Yok yok, endişe etmeyin, gayet iyi sizinki, zımba gibi... Muhtemelen ağır kesici veya uyku ilacı falan bulup yutmuştur, çok çabuk toparladı çünkü, uyuyup uyuyup uyanmış gibi oldu... Tabii, evde bir başına bırakmamak lâzım, daha çok küçük... Evet evet, gelip alabilirsiniz... Adı neydi; karnesini hazırlayayım siz gelene kadar... Ne?.. Madonna mı?.. Tamam, hazırlıyorum... Efendim? Anlamıyorsunuz hanımefendi, parası için aramadım, geldiğinizde konuşuruz onu. Dur kızım, dur evlâdım, yapma dedim... Size demedim... Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatıncaya kadar sekiz on dil daha yedi. Sırttı sonra.

Şuna bak yaa, insanın içine sokası geliyordu.

Soktu nitekim, dayanamadı gene, veledin tornavida kadar sivri kafasını burun kısmından kapıp ısırmış gibi yaptı. O da bunun küçük dilini, yirmi yaş dişini, üstaki deliğini falan yaladı o arada. Çok mutluydu; göbek atıyordu. Gene sırttı Oğuz; aklına Tarkan gelmişti nihâyet. Şimdi arayacaktın oğlanı aslında, gel de gözün doberman görsün diyecektin. Şunu görsün, kafayı yesin, yansın tutuşsun aşkından. Bir tek kuyruğuna takılırdı takılsa takılsa, ama bu onu da iknâ eder; safkanlar konusundaki bütün bilgilerini çürütüp kendisinin daha safkan olduğuna dair elinden setnet alırdı bir de; öyle bir piçti.

Yok vallaha, arayacaktı Tarkan'ı, kafasının etini yemişti doberman da doberman diye. Al sana doberman. Çıksın gelsindi, bana ne. Evi yakındı zaten; şurda, Akay'ın köşesinde hemen.

“Bev!”

“Dur kızım!”

Telefonu olabildiğince yavrunun, neydi bunun adı, hah, Madonna'nın uzağında tutup tek eliyle T'ye geldi...

“Bev!”

“Kızım dur!”

Tarkan'ı buldu, arama düğmesine de bastı ama ufaklığı küstürmüştü. Nitekim intikamı acı oldu ufaklığın. Ne yaptı etti, kıvrıldı mı büküldü mü süründü mü bilinmez, çocuğun sağ koluna tırmanıp telefona patiyi çaktı.

Alev VTM'nin kapısından girdiğinde Oğuz da of yaa, Allahım yaa diye diye yerdeki telefon parçalarını süpürüyor, öbürü de ona arkasını dönmüş küs küs oturuyordu. Sırtında “Üstüm giyinik ama altımda hiçbir şey yok!” yazılı pembe bir tişört vardı. Alev'i görünce fıkırdamaya başladı. Götü başı açıktaydı.

*Gül sundum, yediler, koklamadılar
Armağan can verdim, saklamadılar
Gittim... Gelir diye beklemediler
Kaybolan gölgemi yollara sordum.*

Abdurrahim Karakoç

Sabahı sabah etti Tarkan. Aklı beyaz kuyruktaydı, daha doğrusu beyaz kuyruğun ucunda salınan pas lekeli siyah şeyde; Matahari'de. Telefon ettiğinde Kâzım'ın afyonu patlamamıştı henüz.

“Hocam, nasılsınız?”

“Oo, Tarkan, nassın yav?”

“İyidir Hocam. Siz nasılsınız?”

“Naaptın? Buldun mu yoksa?”

“Neyi Hocam?”

“Yav sen doberman aramıyo muydun kaç senedir? Onu soruyorum.”

“Hocam, dün gece beraberdik ya.”

Kâzım ayıldı. “Haa... Pardon yav... Uyku semesi şey yapamadım birden. Tamam tamam. Ee? Hayrola?”

“Vallaha hayır mı değil mi bilmiyorum Hocam...” diyerek direkt konuya girdi Tarkan. “Ben galiba âşık oldum. Onu istiyorum.”

“Kimi yav? Tarkan? Ne diyorsun sen yav?”

“Şeyi...” dedi Tarkan, fazla direkt girmişti, toparlamaya çalıştı: “Alâkası olmadığı hâlde Beyaz dedikleri melez yavruya, ki bence

melez de değil, ayrıca niye Beyaz beyaz deyip değerini düşürüyorsunuz, çok fena kanım kaynadı benim Hocam. Taktım kafayı...” Kâzım’ın uzaktan yav hah hah hah yav demesine aldırmadan devam etti: “Ne yaptılar diye bir sormak için aradım. Haberiniz var mı, götürüp vermişler mi o ihtiyar teyzeye? Aradılar mı sizi? Teyze bakarım demiş mi? Bence bakamaz, siz ne diyorsunuz? Bir müdahale etseniz, yaşlı kadındır, bakamaz falan deseniz? Kesin bakamaz bence de çünkü. Sizce bakabilir mi?”

Kâzım az önce belki iyi duyulmamıştır diye düşünüp bir kere daha hah hah hah yav dedikten sonra “Yav Tarkan, bir nefes al yav!” deyip devam etti: “Beni bu saatte kim arar Allah’ın aşkına? Saat sabahın körü yav. Ne bileyim verdiler mi o ihtiyar teyzeye vermediler mi, bana rapor mu verecek adamlar tutup? Zaten görmedin mi nasıl apar topar kalkıp koştular hep beraber... Bence vermişlerdir kesin. Bizim gitmemizi bekleyip geri dönecek hâller yok. Ömür çocuksun yav!”

“Yok da...” dedi Tarkan, ne diyeceğini bilemiyordu, felâket durumdaydı, aşk böyle bir şeydi demek, geceden beri inliyordu Matahari de Matahari, ağzı da alışmıştı ne güzel, “... Şey diyorum... sizde adresi falan var mıydı o teyzenin? Gidip bir kere daha görsem, kendisiyle bir de ben konuşsam falan?” Yalvarsam denmiyordu.

Önce hay yav deyip “Yaa işte Tarkan...” diye iç çekti Kâzım karşından. “Gördün mü bak, ben nasıl haklı çıktım? Bir de diyordun ki safkan mı değil mi. Safkan diyoruz, elli sefer soruyorsun arabada. Ayıp yav! Hocanızı dinleyin oğlum, hocanızı dinleyin. Burnunuzun dikine dikine gitmeyin. Safkan dedikse safkan. Nasıl? Haklı değil miymişim?”

“Haklıymışsınız Hocam...” dedi Tarkan. İşin yoksa bu adama lâf anlat. “Onu diyorum işte... Var mıydı sizde adres?” Uzatır da uzatırdı artık.

Kâzım uzattı:

“Yaa işte... Büyük sözü dinlemezsen böyle olur Tarkancım. Bana güvensen sen, ah bir güvensen, ben onu sökee söke alırdım dün gece. Ama şey yapmıyorsun ki. Bir dinle oğlum, bir dinle yav!”

Tarkan saç lastiğini çözdü bağladı. “Özür dilerim Hocam... Vallaha çok özür dilerim. Adres diyordum?”

“Yok yav oğlum estağfurullah...” dedi Kâzım. İşine geleni duymakta üstüne yoktu. “Özür dile diye söylemedim de, bir dinle yani... Bu adam da bir hocamızdır, bir bildiği vardır, de mi?”

“Doğru Hocam. Adres?”

“Haa...” Kâzım’ın kaçacağı köşe kalmamıştı. “Bende yok o adres. Ama şey değil, buluruz da... Ne yapacaksın ki gidip konuşup falan? Unut o köpeği sen unut. Başka bakarım ben sana. Daha safını bulurum. Şey yapma yani, sabah sabah telefon edip sormayalım şimdi adres adres. Ayıp olur yav millete.”

Tarkan malını biliyordu. Damardan girdi: “Haa, vermezler diyorsanız o başka tabii. Sizi de zor durumda bırakmak istemem. Şimdi adres sordunuz diye terslerler, kalbinizi kırarlar, üzülürüm. Tamam, kalsın.”

Kâzım, “Tarkaan...” diyerek gürlledi karşıdan, “... sen beni hiç tanımamışsın yav. Kim tersleyecekmiş beni? Dur sen. Bir elimi yüzümü yıkayayım, ararım bizim Kemalettin’i, ver şu adresi derim, bitti. Aşk olsun yav!”

İşi sağlama almak, az daha kanırtmak lâzımdı.

“Ne bileyim Hocam. Zaten mahcubum size karşı. Benim yüzümden refüze olmayın da sabah sabah.”

“Bak yav... Kapat yav, kapat.”

Tarkan kapattı. İçi içine sığmıyordu. Sonraki beş dakika boyunca elinde cep telefonuyla beklerken de içi içine sığmadı. Sonra telefon ötüp ekranda Kâzım Hoca Arıyor ibâresi belirince hiç sığmadı içi içine. Sonra açtı, sonra dinledi Kâzım Hocayı, sonra tekrar kapattı, sonra banyoya gidip içi dışına çıkıncaya kadar kustu. Kaybetmişti salaklar. O güzeller güzelini kaybetmişlerdi. Gitmişti Matahari. Masal bitmişti.

*Çaldılar şu beni benden,
Ayırdılar seni benden...*

Neşet Ertaş

Lucky çok güzel bi şeydi taam mı? Çok başka bi şeydi o. Kalbini sıcak sıcak yapıyodu böyle, canım yaa, alıp içine sokasın geliyodu, gümgüzeldi, annesi gibi bi şeydi. Bulcaıktı onu, bak görürsün.

Hislerinin peşine takılıp yarı koşa yarı yürüye Lalegül'ün az gerisine, az da aşavısına ulaşmıştı Şirin, güzel bi park gibi bi yer vardı, orda mola vermişti. Önü catteydi orasının, asfalt hep; çok araba geçiyodu, ee sen de köpeksin, bi şeyin var, hepsinin tekerleyini ısırmak istiyodun ister istemez ama tutuyodun kendini mecbûrî; senin mıntıkan değildi çünkü. Buranın köpekleri görürseler döverdiler niye bizim tekerleklerimizi ısırıyosun sen falan. Onun için catteden tarafa bakmıyodu, avaçlara dovru bakıyodu. Açlığını çöp karıştırarak bastırmıştı demin de şu su meselesini naapcaıktı bakalım. Raata alışınca... Bi de tabii çok susruyodun koş koş.

Kalktı, havayı koklayıp çalıların arkasına sine sine yokuş yukarı çıkmaya başladı. Su bulması lâzım gerekiyodu. Bana sor hemen bilirim; arkanı Batıkent'e dönüp Atatürk Orman Çiftliğini sağ yanına al, kavşağın sol yanındaki parktaydı kızımız, bildiğin İstanbul Yolu'nun kıyısında yani, hâttâ ben buranın yeni adının Fatih Sultan Mehmet Bulvarı olduğunu da bilirim, ama Şirin ne bilsin, catte catteydi netçede. Yokuş yukarı çık çık, muslukları arabaları ısladıkları bi yer gördü yukarda, gidip akan suları yaladı asfalttan. Oh işte. Sokak köpeyi olmak iyi bi şeydi, istedin yere

işiyebilirdin, cavıl cuvul eden yok, çöp karıştırabilirdin, yerlerden bok gibi suları içebilirdin; iyiydi yani. Valla. Ama bi de şu var, sen ne yiycen, ne iççen diyen de olmuyodu hiç. Öbürkü sokak köpekleri seni dövüyodular falan, avzına sıcıyodular ne dövmesi, ananı sikiyodular ısır ısır. Bok gibi bi şeydi sokak köpeyi olmak. Hiç iyi deyildi. Şu Lucky'yi çalmasaydılar bizim, Şirin belki de hiç çıkmazdı Kemalettingilin yuvasından yani. Yedivin önünde yemedivin ardında, karnını doyur doyur kalk git yuvanın orta yerine sıç, istedivini git ısır, istedivini damlumbazın üstüne kadar kovala, dovur dovur büyüt çocuklarını; nesini beyenmiyon, sokaklarda bok mu var?

Şindi bi düşünüyodu da Şirin, öbürkü yavrular nasıldılar acabağa? Karınları doyuyodu mu? İşşallak o Bûse safı sovak makarna yedirtmezdi onlara. Ötürek olup cırıl cırıl sıçarlardı valla. Amaan, bokumu yesindiler. Ama yazık yaa.

Bi daa düşünüyodu da şindi, süttten kesmişin sen bunları de mi, emmeye kalkanı dövmeye başlamışın, bi akşamsabah soora yanına sokulanı da dövceksin tabiyat şeysi bakımından, ee o zaman? Sen niye Lucky de Lucky diye it gibi koşturuyon böyle sen? Manyak mısın sen? Tamam, Lucky güzel müzel, aynı bizim büyük Lucky gibi güzel hem de, anladık da, bi o mu güzel canım? Hepsi güzel. Yeleli de ne güzel meselağa. Kuduruk güzel çok, Sarıbilli ayrı bi güzel, Çöpçü desen güzel, Delimanyak deli güzel. De mi? Bok mu var Lucky'de de düşüyorsun yollara? Bi otur yuvanda, ye iç sefânı sür. Salak mısın sen?

Neyse de... Az daa saklansın, gitçekti bakalım nereye gitçekse artık. Geçtivin mıntıkalaradaki sürülerden sopa yemek istemiyo-san, geçtivin yerlerden gündüzleyin geççektin, geceleyin devriye gezerdi it ovlu itler.

Şimşir çalısının altına doğru süründü. Lucky de nası güzeldi ama biliyo musun? Bulup kurtarcaktı bak görürsün. Avzına alıp gerisingeri getircekti yuvaya, ondan soora terk etçekti bi güzel. Canım yaa! Valla.

*Ben işeyi çaldım taşa,
Namusu ârı neylerem?*

Yûnus Emre

Şirin'in korktuğu kadar vardı; Bûse safı dün geceden beri dayıyordu soğuk makarnayı çocuklara; onlar da ötürek olmuştu, cırl cırl bırakıyorlardı söylemesi ayıp.

“Ay Kemoş yaa, bu ne yaa? Ne bu yaa? Bıktım yaa!”

Kemoş “Boka battık!” diye diş gıcırdatıyordu. Ki yerden göğе haklıydı; ana avrat duvara yaslanmış, daha üç saniye önce cıvık osuruk sarısı ishalleri dışkıya bandığı çorabını çıkarmaya çalışıyordu bir kenarda. Zaten Kâzım’a gene bozulmuştu, ona da giydiriyordu. Sen telefon et sabahın köründe, neymiş, Mühennâ Teyzemizin adresini verir miymişiz. Mühennâ Teyzemiz kim Hocam demişti. Adam yavsız konuşmuyordu ki, yav yav yav, iki kelimede bir yav, Mücellâ Hanım’ı kastettiğini anlayıncaya kadar alnı çatlamıştı. Sonra da işte ne yapacaksın falan derken vermişti adresi: Nenehatun altmış dört, kat iki, daire dört. Sağ ol yav deyip yavruyu şöyle bir görmeye gideceğini söylemişti Kâzım. Ebesi sayılır mış ne de olsa, kendini sorumlu hissediyormuş. Bak bak bak. Bu o zaman uyanmıştı duruma; içinden ne paragöz herifsin lan, müşteri kaçacak diye ödün patladı de mi demiş, dışından “Geç kaldın Hocam.” demişti. “Gitti bizim Beyaz. Kayboldu.” Ondan sonra Kâzım’a lâf anlat işin yoksa; nasıl kayboldu yav, yav nasıl kaybolur yav, cüzdan mı bu yav, siz nasıl kaybedersiniz yav, bi dolu tatava etmişti telefonda. Gene tutmuştu bu kendini, yoksa ağır konuşacaktı yani. Hem Kâzım’a ihtiyacımız vardı nerden baksan. Şu it

sürüsünü dağıtacaktıysak eğer, bu herifin çevresi lâzımdı bize. İşte ona gelmiş, “Hocam sana zahmet, senin çevren geniştir, bizim şu kalan yavruları da uygun gördüğün kişilere...” demeye kalmadan parlamıştı seninki ordan. Yok arkadaş yav, senin ipinle bir daha kuyuya iner miyim ben yav, bir söz veriyorsun arkasında durmuyorsun yav, git yav, kime verirsen ver bana ne yav, bir dolu horozlanmış, bir dolu fırça atmıştı sabah sabah. Lan! Hayvan! Sabahın kara şafağında azarlamak için mi aradın sen bizi lan!

“Ben de bıktım Bûse... Ben de bıktım.” dedi bezgin bezgin. Bir daha bu eve köpek girmeyecekti kardeşim. Buraya kadardı. Şunlar bir gitsin, kurban kesecekti vallaha.

Batıkent Çiğdem Sitesindeki durum buydu şimdilik.

O sırada Alev’le Oğuz oturmuş kahve içiyorlardı VTM’de.

“Felaket bir şey bu.” dedi Oğuz.

Koca Zoi, bu felâket şeyin şerrinden kaçmak için ikisinin oturduğu banka tünemişti. Görünmemeye çalışıyordu.

“Bev!” dedi felâket şey. Zoi’yi er meydanına davet ediyordu; indiremeyince hemen küstü ona, arkasını dönüp sivri kafasını kaldırdı, çıt çıtı çıt çıtı uzaklaştı.

“Ay tişört de nasıl yakışmış.”

Alev, bu Oğuz denilen çocuğu nasıl tatmin edeceğini düşünüyordu. Cinsî bakımdan değil; maddi bakımdan. Para soruyordun tersliyordu, bir lâf atıyordun ortaya, anlamıyorsunuz diyordu. Ee anlat da anlayalım mâdem, ne kabarıyorsun ikide bir. İnsan ne diyeceğini bilemiyordu.

“Siz şimdi tişörtün parasını da sorarsınız.” dedi Oğuz.

Alev güldü artık. “Soracağım da, korkuyorum. Geldiğimden beri azar işit işit...”

“Esağfurullah Alev Hanım... Anlamıyorsunuz...”

Al işte.

Estek köstek anlaştılar nihâyetinde. Oğuz buna bu ilk köpeğiniz mi diye sordu, bu çocukken sokakta beslediklerinden bahsetmeye kalktı, hâlbuki evdeki ilk köpeğiniz mi demek istemişti çocuk, “Anlamıyorsunuz...” dedi, bu “Evet hiç anlamam zaten ben!” dedi, sonra gene evet dedi, evdeki ilk köpeği buydu, Madonna, “O zaman Madonna’nın antiparaziter uygulamasını başlatıyorum hemen...” dedi Oğuz, “Haftaya tekrar getirirsiniz, ikinci uygulamayı yaparız, sonra bir gaita testi, temizse aşılarını başlatırız!” falan dedi, “Sakın ha aşıları tamamlanıncaya kadar zemine bastırmayacaksınız.” diye de tembihledi sıkı sıkı, çok mühimdi, bu parmağıyla VTM’nin beyaz zeminini gösterdi, “Meselâ burası gibi mi zemin?” dedi, Oğuz “Anlamıyorsunuz!” dedi, buranın zeminini de kontamineydi ama günde elli sefer dezenfekte ediliyordu hiç olmazsa, hem kolaysa siz zaptedindi hanımefendiyi de bir görelimdi bakalım, sabaha kadar ne çekmiştik haberiniz var mıydı sizin?

“Şuna bak yaa!”

Alev baktı şuna. Taze kaka yapmış, kıcımı fayanslara sürttüre sürttüre temizleyeceğim diye uğraşıyordu şu; kürek çeker gibi bir hâli vardı. Yeri sileyim diye kalktı, Oğuz durdurdu, arkadaşlar hâllerdedi, çoktan işbaşı yapmış mavi önlüklü arkadaşlar gelip hâllerderken o da Alev’i bu hayvanı evde yalnız bırakmaması için tembihliyordu, kahveleri bitmişti, “Bırakmayacağım artık.” dedi Alev, “Kötü memurlar gibi yanımda işe götüreceğim. Ne yapayım?” Sen tut Oğuz, “İş yeriniz neresiydi?” diye sor, epeyce kızarak “Özel bir yer...” dedi Alev, erkek hastaların tıbbi bakımıyla uğraşan bir çeşit bakımevinde çalışıyorum gibi bir şeyler geveledi arkasından. Oğuz vazgeçmiyordu: “Nerdeydi tam? İsmi söyle-seniz de olur. İnternette bakırım.”

Haydaa.

“Bev!”

Neyse bari, şu vardı da dağıldı konu. “Ben kalkayım artık. Şeyi hâlledelim de... Hesabı.” Korka korka söylemişti.

“Hâlledelim.” dedi Oğuz. “Ben telefonuma yanıyorum esas.”

“Onun parasını da dahil edin. Seve seve.”

“Anlamıyorsunuz Alev Hanım, anlamıyorsunuz.” Kaybolan numaralara, kayıtlara üzülyordu çocuk. Parası batsındı.

Bir saat kadar sonra siyah bir doberman girdi Ankara Genelevine. Bembeyaz kuyruğu vardı. On dört numarada çalışacaktı. Getirilerek gelenlerdenmiş gibi duruyordu ama asıl Alev’i getiren oymuş gibi de duruyordu.

Yoldaki bu işaret, çölde kaybolan seyyahlar içindir.

Mevlânâ

Şimdi utanmayacaktın, rehberi önüne çekecektin güzelce, bütün Ankara'ya ev ev telefon edip soracaktın var ya: "Köpeğimi kaybettim de. Gördünüz mü?" Duvarlara, ağaçlara, duraklara ilan yapıştırıracaktın, polise, itfaiyeye, orduya gidecektin. Kaybolamazdı o eşsiz yaratık; yok olamazdı. Kahırdan ölüyordu Tarkan. Hayvansevenlerin şeylerine işte, derneklerine, federasyonlarına falan koşacaktın, gökdelenlerin tepesine çıkıp dürbünle sokakları tarayacaktın, belki yüksekten görürdün.

Dün geceki o yedi deliler dokuz oturaklılar Beyaz dedikleri bizim Matahari'yi değil de bunu kaybetmiş gibi hissediyordu Tarkan. Evden çıkıp İstanbul Berberi'ne uğramış, ne zamandır papaz gibi dolaşıyordu, sakal tıraşı olmuştu. Akay'ın köşesinden beri yürüyordu yokuş yukarı. Esat Caddesi Üstüne üstüne geliyordu. Evleri arabaları minicik bir dobermanın, –ama ne doberman, dobermanların şâhı–, gözüyle görüyor, korkuyor, titriyor, kaçacak delik arıyordu. Açtı, susamıştı; dünya tehdit doluydu. Ne yapardı o yavrucağ kız başına? Nerelere gider, nereye saklanırdı?

İçten içe biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranıyordu; ölmüştü kesin. Kedi bile yerdi onu be.

Kendi ölmüş gibi hissediyordu Tarkan. Kedi bunu yemiş gibi.

Tahran Caddesinin Esat'ı kesip Nenehatun'a yol verdiği köşeye yaklaşınca durdu bir an, sağa sola baktı, yol boyu bakıp durmuştu

zaten; koca Ankara, nereye bakıyorsun sen? Ama gene de durmaya, bakmaya devam etti.

Havada bildiğin Ankara havası vardı; bahar birazcık gelmiş, birazcık gelmemiş gibiydi; bir öyle bir böyle. Kapatıp kapatıp açıyor, açıp açıp kapatıyordu. Vakit erdi zannedip çiftleşelim de soyumuz sulbümüz yürüsün diyen haşerat bir aşka gelip piyasaya çıkıyor, bir üşüyüp deliğine dönüyordu gerisingeri. Aykan Koleji'nin önündeki kaldırım, apışıp kalmış karıncalarla doluydu. Sinekler salaklaşmıştı; gel beni öldür der gibi milletin üstüne başına yapıyor, sen fiske vuruncaya kadar da aval aval bakıyorlardı. Ankaralılar da çarpılmıştı, tek sinek böcek değil. Yarısi nezle gibiydi memleketin, böyle hâlsiz, fersiz, cansız, tipsiz. Kiminin eklemeleri ağrıyordu kiminin genzi yanıyor. Kimi üşüyor, kimi terliyor, kimi gezip tozmaya, kimi bir yatıp bir daha da kalkmamaya niyet ediyordu. Sersem olmuştu şehir; akşamdan kalma gibiydi. Berber Zafer harbî akşamdan kalmaydı büyük ihtimâl. Her tarafını doğramıştı. Yüzü de nasıl yanıyordu.

Rüzgâr geldi, esti, tozuttu, üşüttü, kaşıttı, geldiği gibi gitti. Kötücül bir bulut vardı tepede. Alttan bak, apartmandan bozma kolej binası kafasına yün bere geçirmiş gibi duruyordu. Koyu gri, zırh örgü. Kendisinin de vardı da oradan biliyordu.

Köşeyi geçip yoluna devam etti; bakarak gene. Küçük bir doberman gibi korka korka, sine sine, ama başı dik, kuğu boynu upuzun havada, adımları yakışıklı. Beyaz da bir kuyruğu vardı bu küçük dobermanın; artık bütün dobermanlar beyaz kuyrukluymuş gibi geliyordu ona, hâtta şöyle geliyordu: Bir doberman, eğer beyaz kuyruklu değilse doberman değildir.

Yürüdü, altmış dört numaranın önünden geçiyordu şimdi; Kâzım Hoca vermişti adresi telefonda, içli içli baktı apartmanın demir kapısına; utanmasa ağlardı. Şurda nasıl kaybedersiniz siz hap kadar şeyi?

Üç bina sonra VTM'deydi. Kapıyı açıp girdi içeri; Özgür kasadaydı, bukaletmünden bozma o tuhaf sürüngenle oynuyor,

cımbızla sinek yedirmeye çalışıyordu hayvana. “Vaay, parlamışsınız?” dedi bunu görünce.

“Hıı... Kestireyim artık sakalları dedim. Naaber?”

“Eyvallah!” dedi Özgür. Sarılıp öpüştüler.

“Oğuz geldi mi spordan?”

“Geldi geldi. Ama gebertmiş Seco Abisi çocuğu. Arkada dinleniyor biraz. Çağırayım mı sen mi geçersin?”

“Ben geçerim.”

Geçti.

Oğuz inme inmiş gibi oturuyordu koltuğunda, başını ellerinin arasına almıştı. “Hoş geldin.” dedi hâlsiz hâlsiz.

“Hiç hoş bulmadım.” deyip öbür koltuğa attı kendini Tarkan.

“Niye lan? Ne yaptık biz sana? Neyimizi gördün de beğenmedin oğlum?”

“Yok yaa...” dedi Tarkan, “... senle alâkası yok. Moralim çok bozuk da, ondan yani.”

“Ee? Anlat.”

Zaten anlatacaktı. “Kaybettim be Oğuz...” diye başladı. “Ben de kayboldum onunla beraber... Dün gece bir doberman bulduydum, var ya, böyle bir şey olamaz...” Kâzım Hocanın “Sana çok safkan bir doberman yavrusu buldum!” diyen müjdeli telefonundan alıp sevinçten ağladığını pas geçerek Gölbaşı’ndan bir heves yola çıkışına kadar başa sardı burada, adamın kapısına dayanmasını anlattı, onun bunu kapıda ağaç ettiğini pas geçip arabasına bindiğini anlattı, yol boyu ille de safkan mı, emin misiniz Hocam, pedigrees’i var mıymış diye sorduklarını da pas geçip Kâzım Hoca’yla beraber Batıkent’e varışlarını, tuhaf tuhaf insanların dingonun ahırına çevirdiği o müstakil eve girişlerini anlattı, şişman kadını, genç kadını pas geçip Şirin’i anlattı, ecük cücük yavruları pas geçip Beyaz dedikleri o beyaz kuyruklu muhteşem yarattığı anlattı, zavallı yavrum o şişman kadının kucığında evden çıkıp giderken kalbinden geçenleri pas geçip Kâzım’la beraber geri dönüşlerini anlattı,

evde sabaha kadar kolu başının altında yattığı için kolunun nasıl uyuytuğunu pas geçip nasıl da gözünü kırpmadan onu düşündüğünü, ona sahip olamadığı, daha doğrusu onunla bir aile olamadığı için nasıl da yanıp yakıldığını, günü nasıl da zor ağırttığını, hiç ayıp mayıp demeden sabahın kör dibinde Kâzım Hoca'yı nasıl da aradığını anlattı, Kâzım Hoca'ya şu tuhaf tiplere telefon edip ihtiyar kadının adresini öğrenmesi için nasıl gaz verdiğini pas geçip Kâzım Hoca'nın "Hemen Tarkancım..." dediğini, beş dakika sonra da geri dönüp "Kaybolmuş senin doberman." dediğini anlattı.

"Kaybolmuş anlayacağın. Ben de onunla kayboldum Oğuz. Görseydin sen de benim gibi hissederdin. Çok kötüyüm ben yaa. Ölmüştür o, nasıl dayansın!"

Oğuz, Seco Abi Seco Abi dediği hentbol antrenörü Secaattin'le squash oynuyordu bir zamandır. Adam bundan en az on beş yaş büyüktü ama canını çıkarıyordu; o ne kuvvet, ne kondisyon arkadaş, ne inat, ne azim o, ne hırs! Bir yaşını başını bil, bir ağırdan al, değil mi? Ne gezer? Duvardan duvara vuruyordu bunu. Bugün de vurmuştu; canı orda kalmış, posası buraya gelmişti çocuğun. Bırak kolunu kıpırdatmayı, dilini damağında şaklatacak hâli yoktu ama Tarkan anlattıkça can gelmişti eline ayağına. Hin hin gülüyordu şimdi.

"Dur ben de sana bir şey anlatayım..." dedi. "Önce şunu söylemek isterim; bence ölmemiştir. Neden dersen, dün gece buradaydı da ondan. Ama onunla uğraşırken ben ölebilirdim yani. Ne manyak şey o lan. Ne güzel bir şey."

*Beri gel beri, gözümlün nâru
Bu kadar parayı sana kim verdi?*

Ruhsâtî

Kasap Selim Mücellâ Hanım'ı evine götürüp dikildi öylece. Mücellâ Hanım da dikiliyordu şimdilik. Biraz intihara teşebbüs ettiği için mahcup, biraz kim bilir neler neler düşündüğü için dalgın bir hâli vardı, gözü de yola gidecekmiş gibi seğiriyordu. O dikil bu dikil, "Üstüme bastı Kasap, otur bir köşeye çocuğum." dedi sonunda, peşinden de bak böyle oturuluyor işte dermiş gibi geçip kendi oturdu ilkin, sonra da yer gösterip Kasap'ı oturttu. Kasap gitmek üzere dikiliyordu hâlbuki, ama oturunca fikri değişti. Çok oturması lâzımdı, hep oturması, hiç kalkmaması, emanete sahip çıkması lâzımdı. Bırak git, gene intihar ederdi Teyzesi. Oturdu da oturdu.

Ama kalkıp gitmesi de lâzımdı; başka bir emanet daha vardı çünkü. Ve o emanet bu emanetin canına kastediyordu. Bıçak sırtında yürüyordu adam, ne yapacağını, bu işin altından nasıl kalacağını bilemiyordu. Çok çaresizdi. Kimi kimsesi de yoktu ki danışsın. Bir Mücellâ Hanım Teyze, bir Efraim Bey, bir de de taksiciler işte. Başka kim? Mücellâ Teyze'yi sayamayacaktın bu durumda, "Senin hakkında şöyle şöyle bir mesele var, sence sen ne düşünürsün?" diyemeceğine göre?

Taksicilerden, aklına gelir gelmez vazgeçesiydi aslında ama hatırlayıvermişti o günü. Rahmetliyle beraber durağa gidip... Gözleri çabuk doluyordu bugünlerde. "Buraya, size bir ödev vermeye geldim çocuklar..." demişti Tahsin Bey, "... benim için bir iş

çıkartacaksınız.” Ne insâniyetli adamdı. Örflerimize âdetlerimize demediğini bırakmamış, Ertuğrul’un evlenmeyi istediği kızın, aslında kız değil orospu olduğunu söylemişti ondan sonra. Şu bizim Kısmet’in. Yani bir bakıma kız ne olsa, kadın çünkü sonuçta, ama bir bakıma da değil, orospu çünkü. İyi kızdı şimdi Allah’ı var, ama orospuydu da... Da günah işte, niye böyle düşünüyorsun?

Kasap da bilemiyordu ki neyi nasıl düşünsün şimdi. Karı kız meselesi olsa neyse, bambaşka bir meseleydi mesele. Ah Tahsin Bey olaydı.

Mücellâ Hanım çocuk kandırır gibi önce kendi oturup bunu da oturtuktan hemen sonra bir kalkmış bir daha da oturmamıştı. O zamandan beri hareket hâlindeydi. Şaşkın şaşkın bakıyordu Kasap. Çeyiz düzüyordu sanki kadın. Harıl harıl temizlik yapıyor, onu bulup çıkarıyor, onu oraya bunu buraya koyuyor, katlayıp kaldırıyor, dürü hazırlar gibi heves heves koşturuyordu. Bu da adamcağızı daraltıyordu ister istemez: “Yolculuk mu var Teyzem?” diyesi geliyordu. “Ne bu telaş?” Gözleri ıslanıveriyordu gene. “Dönülmez yollara mı gidesin var Teyzem benim?”

“Teyzem... Yapılacak bir şey varsa...”

“Yok Kasap. Senlik değil çocuğum.”

Neyin ucundan tutmaya kalksa aynı cevabı alıyordu: “Senlik değil.” Soramıyordun da sen ne bu hâlin yola gidecekmiş gibi, ne yapıyorsun sen? Sorulmuyordu. Kendine dar geliyordu Kasap; vücudu sıkıyor, imân tahtası ciğerine ciğerine basıyordu. Bir şeyler yapması lâzımdı...

Da, kimle ne yapacaksın?

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu o zaman. Rahmetli rahmete, Yaşar Bey de İsviçre’ye yürüdükten beri elinde ne kaldıysa ona. Bir: Efraim Bey, iki: Cinnah’taki taksi durağı

Kararını vermiş gibiydi; yolda değiştirmezse eğer taksi durağına gidecekti. Bilmem bakalım, belki az gidip cayar, Efraim Bey’in oraya kırarı direksiyonu. Kıpırdanmaya başlamıştı deminden beri, ama harekete geçmeye korkuyordu. Nasıl korkmayacaksın, hadi yalnız

kalır kalmaz gene intihar ederse Teyzesi? Oturup durmaya da korkuyordu öte yandan. Koltuk batıyordu diken diken. Otur oturamıyordun, kalk kalkamıyordun. Huzursuz huzursuz göğüs geçirdi.

“Kasap... Bir işin varsa sen kalk git çocuğum. Beni merak etme.”

Bunu mu gözlüyordu bu mübârek?

“Yok Teyzem... Senden başka ne işim olur benim?”

“Fekat ilânihâye oracıkta oturup duracak değilsin değil mi ya? Haydi alenî konuşalım.”

“Buyur Teyzem? Neli konuşalım dedin?”

Çok dik duruyordu Mücellâ Hanım. “Alenî dedim çocuğum...” dedi, “Sarâhaten demek istiyorum.”

“Ha, anladım...” dedi Kasap. Anlamamıştı.

“Şu hâlde de bakalım, başımı ne müddet bekleyip duracağını zannediyorsun?” Kasap Selim’in estağturullah deme girişimini küçük fekat kesin bir el hareketiyle bertarâf etti.

“Çocuğum, hastanede çoluğa çocuğa anlattığım şekil, o ilaçları kazâen içmediğimi bildiğini biliyorum artık. Dün sana anlattıklarımın sonrasını sen de biliyorsun; o gudûbet tabibe söylediklerime zerrece inanmayacak raddede gözü açık bir çocuksun sen. Benim için evhâm edip duruyorsun. Amennâ! Velâkin serden geçen kim tutabilir, bir düşün recâ ederim. İnsan kafasına koymayagörsün, şu yana bakarsın, ben bu yandan çıkarım balkona, atarım kendimi aşağıya, sağlama aldım zannedip şurda oturursun, giderim banyoya affına mağrûren, keserim bileklerimi, o olmadı bu olmadı, uyku sırtını yere çalar, ilaçla mı intihar edecektim, içer yatarım çocuğum, sen mi mânî olacaksın?..”

Hınkırıp hınkırıp aman teyzem, deme teyzem deyip duruyordu öbürü ama nefes aldırılmıyordu Mücellâ Hanım.

“... Aklını işlet evlâdım... Açarım havagazını, kibriti çakıveririm. Hadi gezelim azıcık, gel yürüyelim beraber derim, kendimi kamyonun altına atıveririm. Hiç olmadı nefesimi tutarım, beni bilirsin, öyle bir inâdım vardır. Hâsılı, bana bir maniâ teşkil

etmiyorsun, anladın mı çocuğum? Hadi çocuğum, hadi güzel evlâdım, kalk işine gücüne bak sen. Dün gece son idi, için rahat olsun; bir kerre daha intihar edersem iki olsun.”

Kasap Selim oturakalmış, konuşmanın devamını bekliyordu.

Mücellâ Hanım da Kasap Selim’in kalkıp gitmesini bekliyordu. “Hadi bekliyorum bak.” dedi.

“Neyi Teyzem?”

Zarif bir bilek hareketiyle salonun çıkış kapısını işaret etti Mücellâ Hanım. Sırtı dimdikti. Kasap Selim anlamıştı da uzatıyordu işte, kâr kârdı. Koltuğun kolçağından kuvvet alıp doğruldu. Gerisingeri yıkılacak gibiydi. Dertli dertli baktı Mücellâ Hanım’a. “Teyzem...” dedi, “Bu saatten sonra...”

Mücellâ Hanım lâfı ağzından aldı adamın:

“Bu saatten sonra beni ancak ecel öldürür çocuğum.”

“Teyzem em...”

“Eminim. Hadi git.”

Kasap Selim salonun kapısına dönüyordu, durdu. “Bir de şey vardı Teyzem... Biraz para...”

Dik sırtını biraz daha dikleştirdi Mücellâ Hanım.

“Darda mıyız?”

Kasap Selim güldü.

“Yok Teyzem. Dünya paramız var. Biraz lâzımdı da bir şey için. Hesaptan çeksem?”

“Neyi soruyorsun anlamadım evlâdım.” Sahiden de anlamamıştı Mücellâ Hanım. Parayla işi olmazdı. “Varsa çek. Niyçün soruyorsun?” Öyle görmüştü sağolasıcadan. “Aç al ordan ne lâzımsa, bana da sorma recâ ederim.” Aç al ordan derken sahiden de aç al ordan demek istiyordu; bankayı çekmece gibi bir şey sanıyordu; gidiyordun, açıyordun, alıyordun.

Kasap Selim ıkınır gibiydi; yüzü kızarmıştı. “Bana lâzım değil Teyzem...” dedi, “Efraim Bey’e lâzım.” Birbirini görünce düşman

görmüş gibi oluyordu bu ikisi; Mücellâ Hanım günahını vermezdi o doktora, ama başka da çare yoktu, söylemesen olmaz. “O hayırsıza kuruş vermek yok.” diyecek olursa “Rahmetlinin vasiyetiydi.” deyip o kısmı son koz olarak sürecekti masaya. Şiddetli bir reddediş bekleyerek kozunu sürmeye hazırlandı.

Boşa hazırlanmıştı.

“Ne lâzımsa al dedim ya çocuğum! Niyçün uzatıyorsun? Aa! Çok ayıp. Zarûret içinde bırakılır mı insan? Hemen götür tevdî et.” Kışkışlar gibi bir hareket yaptı eliyle. “Bak bir de duruyor.”

Kasap Selim, “Ver elini öpeyim!” dedi.

O direksiz şevroleye atlayıp –içi de hiç rahat değildi– Cinnah’taki taksi durağının sakinleriyle şu öbür emanet meselesini bir iyi konuşmaya giderken Cinnah’taki taksi durağının sakinlerinden biri de doğan görünümlü şahiniyle Akay yokuşunu tırmanıyordu.

Dikiz aynasından Dilber’e baktı Ender. “Dilbeer...” dedi. “Bak uslu duracan e mi gızım? Mucella Nneni baartmayacan.”

Dilber, Dilara’nın saçına sakız yapıştıracağım diye uğraşıyordu. Kişner gibi bir ses çıkardı arka koltukta.

“Afferim gızım. Hah...” Karısına da talimatları vardı Ender’in. “Şimci Murâdiye... Teyzemiz gocamış, eli ermez gozü gormez. Bak çek. Ütüsüyüdü yimeğiyidi bulaşığıydı guzelcene şey it. Eksiğini gediğini goma bak, ona gore.”

Murâdiye “Merağitme.” dedi.

“Hah bak.” İstanbul Berberinin önünden geçip Akay’dan sola saptı, Esat’a girdi.

O esnâda Sami de Billur Sokak’tan Nenehatun’a çıkmak üzereydi. Yanında Semahat vardı. Sabaha kadar çarkına tükürmüştü kadın: Sen Lucky’nin yavrusunu nasıl kaybettirirsin? Sabaha kadar didik didik etmişti de mübârek, bir kere sormamıştı sen omzunu niye tutuyorsun, bir şey mi oldu. Başka zaman olsa canına okurdu kavga mı ettin diyerek. Şimdi yan koltukta oturuyor, kaldığı yerden devam ediyordu.

“Demem...” dedi Sami, “... Semahat... Vaziyet mühim. Mücellâ Hanım Teyze bize rahmetli...”

Sözü kesildi.

“Bak Sami...” diyordu Semahat, “Bi ufacıcık köpeğe sahip çıkmadın, koca kadına sahip çıkmasını öğretiyosun bana utanmadan. Bi kere daha söylersen şart olsun şurda inirim, kendin gidersin.”

“Tamam Semahat tamam. Sustuk.”

Ertuğrul da yoldaydı; yanında Kısmet, arkada Elvan. Durumu geceleyin Elvan Ablasından öğrenmiş, Elvan’ın annesi olduğunu sık sık unutuyordu, “Yapma be Ablacım!” deyip gece gece yola çıkmaya kalkmıştı. “Ben senin annenim Ertuğrul, alış artık.” deyip durdurmuştu Elvan bunu. O da oğlunun asıl adının Ferruh olduğunu unutup duruyordu. “Sabah sen ben Gülseren gideriz toplanıp.” Ertuğrul, Gülseren kim der gibi bakmıştı annesine, Kısmet değil miydi yaa o? Yatmışlar, sabah kalkıp giyinip hazırlanıp yola koyulmuşlardı. Sıcak poğaça, simit falan da almışlardı pastaneden. Güniz Sokak’tan sola sapıp Bilir Sokağa girdi.

Dördüncü arabada Osmangil vardı.

“La bi ağlamayın la...”

Aysel geceden beri iki göz iki çeşme ağlıyordu; Beyaz’ın kaybolduğuna çok içermişti. Kızlar da ağlardı ama onlar yatmıştı bu eve vardığında, sabaha bırakmışlardı o işi, sabah beri Nezahat bi yandan Neslihan bi yandan, Aysel bi yandan zır zır, daralmıştı artık adam. “La valla öbürkü yavruyu getirecem la! Alalı beleli, çok güzel böyle.”

“Biliyoz be!” dedi arkadan Nezahat. “Kaç sefer gördük. Ama onu da kaybedersin sen!”

“Pis!” dedi Neslihan.

Aysel kızlarından geri durmadı:

“Cânım üniversiteli köpeğimizi öldürttün, yetmedi de mi Osman? Bak eğer o öbürkünü bi getirme...”

Bülten Sokağa daldı Osman. “La getirecem diyom oğlum. Bi dirlik verin la, bi susun la.” Kaza yaptırırdı bunlar adama. Bi varaydık şu Nenehatun’a hayırlısıyla.

*Âr edenler bu meydâne gelemes,
Özü sudan olan cennet göremes,
Kul ham ise hakîkati göremes,
Bülbüle cevretme, gül kâmil ister...*

Derviş Mehmed

Ümmüye, yüklenenler az geri dursun diye şövalye yüzüklü eliyle vurdu cama.

“Yavaaş... Sıraya herkees.”

Bilezikleri şangır şungur edince Madonna da “Bev!” etti ordan. “Sesini kapat bari şunun.” dedi Alev’e bakmadan. Ötüp duran cep telefonun kastediyordu. Gözü kucaktan kucağa dolaşan Madonna’daydı. Çıplak bacakların üstünde topaç gibi dönüyordu hınzır. Bir Arya’nın dizindeydi bir Songül’ün, bir Arzu’nun memelerini açıyordu saten iş kıyafetini çekiştirip bir Sevtap’ın, sivri burnunu daldırıp daldırıp bir Rüyam’ın kukusunu kokluyordu bir Billur’un, bir Şahsenem’e küsüyordu bir Balım’a bir Hayat’a. Gözü hep Alev’in üstündeydi, bir ona gitmiyordu bir de Ümmüye’ye. Ama gitmediği için değil de cilve yaptığı için gitmiyordu. Siz gelin alın demeye getiriyordu, bu çok belliydi. Orada domalıp çalkalamalar, burada kırıtp bevlemeler, şurada gözlerini belerte belerte havaya dil atmalar; çalımından geçilmiyordu. Dayanamadı artık Ümmüye. “Verin de biraz da biz sevelim kızım.” Bir ilk geldiği dakika sevebilmişti, o da on saniye falan. Kimse vermedi. Alev masanın yanındaki çantasına eğildi, komple kapattı cep telefonunu. Sokak orospusu değil de kerane orospusuysan bilirsin, bilmediğin numarayı açmayacaksın. Çalsın dursun. Müşteri beklemiyorsun sen, müşteri seni

bekliyor. Merdiven aşağı bir ses duyuldu o sırada: “Daha bekleyecek miyiz?” Odaya yolladığı müşteriyi unutmuştu. “Geliyorum canım!” dedi kafasını kaldırıp. “Kızlar, ben çıkıyorum. Yere bırakmak yok bunu, tamam mı?” Kalkıp merdivene doğru yürüdü. Tak tak ses çıkarıyordu oropedik terlikleri. Madonna kulak kesildi, Balım’ın kucağındaydı, kafasını sağa yatırıp o tarafıyla düşündü biraz, sonra fırladı, havalandı, kuş gibi indi yere, padok adımlarıyla Alev’in peşine düştü. “Tutun şunu.” dedi Alev. “Bırakmayın dedik o kadar yaa! Mikrop kapacak.”

Arzu eğilip yakaladı iti, –“Mıyk!”– göğsüne bastırdı, öptü kokladı, ama it küsmüştü, kafasını çevirdi. Ümmüye kalktı geldi, aldı Arzu’dan: “Gel kızım sen.” Hâlbuki şu öbür iyi kadının peşinden gitmek istiyordu Madonna. Ümmüye’ye de küstü. Dönüp dönüp “Buu!” diyordu merdivene doğru. Tırtıklı dudakları fön makinesi tutulmuş açık fermuar gibi titriyordu.

“Açmıyor!” dedi Tarkan. “Deli olucam.” Kendi telefonundan aramış açmamış, yazmıştır belki deyip Oğuz’un yeni aldığı telefondan aramış açmamış, onu yazmadıysa bile bunu yazmıştır en azından deyip VTM’nin telefonundan aramış gene açmamıştı Alev Hanım. “Ne Alev Hanım’mış arkadaş! İnsan bir merak eder de açar.”

“Bakarsın döner sonradan.” dedi Oğuz. “Hep aynı numarayı görünce...”

“Hep aynı numaradan aramadık ki!” dedi Tarkan. “Dur bir de öyle yapayım.” Başladı kendi telefonundan aramaya. Karşı tarafa ulaşılamadığını işitti az sonra, ama beş dakikada bir denemeye devam etti şansını. Bir tuşa basıyordun, atla deve değil. Bulacaktı Matahari’yi. Öbürleri kaybetmişti mâdem, kaybetmeselermiş bize ne, bir tek o Alev Hanım’ı ikna etmeye kalıyordu iş. Olsun. Bu ol-duysa o da olurdu. “Alacağım o kızı. Göreceksin.”

Oğuz sol elini kaldırıp sağ omuz başını ovaladı. Çok fena tutulmuştu. “İyi de...” dedi, “Şimdi ulaşsan ne diyeceksin Alev Hanım’a? Senin köpeğin olduğunu mu?”

Tarkan biraz düşündü. “Diyeceğim vallaha.” dedi. “Gözü karattım çok fena.”

Oğuz razı değildi.

“Asıl sahibi ne olacak?”

Tarkan biraz daha düşünüp “Bana ne yaa!” diye parladı. “Bana ne! Haksız mıyım?”

Secaattin canını almıştı Oğuz’un. Boynu da ağrıyordu şimdi. “Bilmem artık...” dedi, “Ama olmaz. Anlamıyorsun.”

“Ne olmazmış? Neyi anlamıyormuşum?”

“Beni...” dedi Oğuz. “Ben ne olacağım? Susup oturacak mıyım sen elâlemin köpeğini hacı ederken?”

Tarkan Oğuz’un susup oturmayacağını biliyordu. “Ama bak... Bu kadar tesadüf?..” Oğuz’un kaşları havaya kalkınca bastırdı: “Hatırım için?” Kaşlar inmiyordu. “Zoi’yi eğitirim istersen. Ameliyat hemşiresi yaparım onu.” Kaşlar biraz daha kalktı. “Bakma öyle yaa!”

“Ben sana başka bulurum kardeşim.” dedi sonunda Oğuz. Kaşlarını Tarkan’a kaldırdığı yoktu, boyun kaslarını germeye çalışıyordu. “Dişiyse dişi, erkekse erkek, ne istersen. Mis.”

“Var ya, bir de yav desen tam Kâzım Hoca gibi konuştun ha.”

Kasap Selim yine bula bula Selahattin’i buldu Cinnah’taki taksi durağında.

“Hoş geldin kardaş.”

“Hoş bulduk!” deyip duvar sıra yürüdü, Tahsin Bey’in hep oturduğu yere oturdu bu sefer. İlk defa böyle bir şey yapıyordu, ağrısına da gitti ama böyle yapması lâzım gibiydi. Selahattin’in aval aval bakmasına meydan vermedi. “Çay söyle.” O apar topar diya-fona basıp iki çay diye bağırırken bu da belli belirsiz döndü, bastona baktı.

“İşe mi çıktı herkes?”

“Gelen olmadı ki çıkan olsun.” dedi Selahattin. “Sabahaca diktiler beni burda...” Kaldırıp kol saatini gösterdi, “... aha bak, kaç olmuş. Ender’deydi nöbet göya. Hani nerde?”

“Gelir.” dedi Kasap. İyi de oldu bir bakıma diye düşünüyordu. Beklerken kafasını toplardı.

Kemalettin Ender’i aradı.

“Endeer... Alacak mısın köpek?”

“Ne kopeği?”

“Lucky’nin yavrularını vermeye başlıyorum da... Çok isteyen var bak. Para teklif eden bile var yani.” En kolay onu kandırabilirmiş gibi geliyordu.

“Adam mı gandırıyor lan?”

“İyi tamam.” dedi Kemalettin. Çok bozulmuştu. “Almazsan alma.” Kapattı telefonu.

Ender Beyaz’a bakına bakına Cinnah’tan aşağı iniyordu, du-rağa doğru. Sırıttı. Alacağıdı tabii, amma şo Kemalettin’i iyi bi meleteceğidi evvelâ.

“Geri zekâlî yaa!” diyordu Kemalettin.

“Ender Abi ne dedi Kemoş?” Bûse sapsarı, yapış yapış, yağlı, kokulu sıvılar damlatan paspası ilaçlı suya bandı. Hepsisi ishal oldu deyip Kâzım’ı çağırmışlardı, birazcık temizlensindi bari ortalık o gelmeye.

“Hanımıyla konuşacakmış...” diye yalan söyledi Kemalettin. “Geri zekâlî geri zekâlî işler.” Sırada Osman vardı. Onu tuşladı.

On beş numaranın önünde alışılmadık bir kalabalık vardı. Müşteri olmasalar, maymun mu oynuyor, ne bakıyorsunuz dersin. Cama yapışmış bir alay adam, içeride kızları kıkır kıkır güldüren beyaz kuyruklu siyah köpeğe gözlerini dikmiş, birbirlerini dürtüp dürtüp onu gösteriyorlardı. Sanırsın yeni sermâye gelmiş.

“Bak bak... Fanilasına bak ne yazıyo.”

Biliyorduk. “Üstüm giyinik ama altımda hiçbir şey yok!” yazıyordu. Artık bu söz mü tahrik ediyordu milleti, ne ediyordu bilinmez, ne oluyorsa oluyor, Alev varmış yokmuş aldırmadan giriyorlardı içeri, hangisi denk gelirse, Arya, Songül, Arzu, Sevtap, Rüyam, Billur, Şahsenem, Balım, Hayat, kim müsaitse alıp odaya çıkıyorlardı. Ümmüye bile olurdu yani; o derece. Ümmüye desen iki iki memnundu zaten; hem darphane gibi komisyon basıyordu, hem de kızlar habire müşteri alıp odaya çekildiği için Madonna ona kalıyordu.

“Kız uğurlu musun sen kız? Bereketinle mi geldin kız? Tişörtünü severim senin kız!”

Kızın aklı Alev'deydi. “Buu!” diyordu dudaklarını titrete titrete. Küsüp küsüp barışıyordu Ümmüye'yle. Küstüğü zaman yüzüne bile bakmıyor, barıştığı zaman hücrelerinin çekirdeğine kadar öpüp ya-lıyordu kadını. İstersen bir yapma etme de, hemen küsüyordu çok.

*Bak da gör, zerreler nasıl heyecanla, zevkle oynar
Dans edip dururlar ıktta, güneşle bitmek bilmez işleri,
maceraları vardır
Fakat hangi sazla, bunu kimsecikler bilmez
Oynayan meydandadır;
Oynatan sır...
Mevlânâ*

Tarkan şansını zorlamak istedi:

“Bunun o olduğu ne mâlûm? Kurudu mu koca Ankara? Beyaz kuyruklu doberman mı yok sanki hiç?”

Oğuz Burun kemerini sıkıp “Evet, yok...” dedi. “Hiç yok. Şansını zorlama bence. Şu omzumu ovsana sen biraz.”

İlk Ender döküldü durağa. Durağın en serî şoförü o değildi ama kızları kapıdan bırakıp çıkmıştı hemen, Osman gibi içeri girmemişti. “Naabıyon Gasap?” dedi. “Arabayı görünce şey oldum ha. Didim Tahsin Beyamca gelmiş... Höyy... Ee, naabıyon?”

Selahattin Ender’i görür görmez ayaklanmış, toparlanmaya başlamıştı. “Nerde kaldın lan?” Nöbeti devredecekti. Telefonunu meşin ceketinin cebine attı, “Hadin...” deyip kapıya yürüdü.

“Az eğlen!”

Emir büyük yerdendi. Zıncı diye durdu.

“Ne vardı?”

Şu vardı: “Otur oraya.” diyordu Kasap Selim. Onun buna bakmadığını görünce dönüp Ender’e baktı bu, kaş göz etti. Ender de ona ediyordu.

Tam o sıra Sami’nin arabası girdi çakıllı bahçeye.

İkisinden yırttık canoş!” dedi Kemalettin. Hangi ikisi olduğunu bilmiyordu, mühim olan “ikisinin” gidecek olmasıydı. İnşallah şu en cıvık sıçanı giderdi. Osman telefonda bunun konuşmasını dinleyip “Ne diyon la?” dedikten sonra “Zaten alacam, ne sandın! Alalıyı kimseye verme, bozuşuruz bak.” demiş, bu daha ona sevinmeye kalmadan Ertuğrul aramıştı. “Sami Abi alacağım falan diyordu ama niyeti Beyaz’mış onun, artık almayacak gibi geliyor bana. Müsaitse kabadayı gibi olanını ben alayım diyorum Kemalettin Abi.” Al al, canını yerim senin, alayını al. Olmuştu sana çiftte bayram. Da, alalı neydi yaa? Kabadayı hangisiydi? Amaan, şunlardan biri işte. Sevincinden oynayası vardı. Ama nereye oynuyorsun sen, nerde oynuyorsun; bunlar siliyordu onlar sıvıyordu, fışkırtı fışkırtı hem de. Yerler yetmemiş, süpürgelikler de batmıştı.

“Ay Kemoş, ben kusucam galiba.”

“Git kus canoş. Bakarsın ben de gelirim.”

Bûse banyo yoluna sarp yokuşmuş gibi baktı. “Ay yok vazgeçtim.” Pençe pençe sarı yapışkanlar vardı. “Yaptıkları yetmiyo, bi de üstüne basıyolar yaa!” Demin kendi de basmıştı.

Kapı çalındı o sıra. İt sürüsü ürümeye başladı. Anaları başlarında olmayınca demek.

Kemalettin bir umut, inşallah Ender de pişman olup üçüncüyü almaya gelmiştir diye seke seke kapıya gitti. Hâlbuki Kâzım gelmişti. Sen kendin çağırdın, saf!

Gele gele İvedik Metresinin oraya gelebilmişti Şirin. Anca. Gündüzleyin yürümesi daa emniyetliydi ama cattelerden çok araba geçtiyi için zor oluyodu. Çayır çimeni görünce toprava attı hemen

kendini. Bahar yeni bi kızışma mevsimini haber verir gibiydi. Çötüş çötüş dovur. Kadın olmak ne zordu. Valla.

Arkasıtüstü yatıp sırtını kaşıladi biraz. Sütü hâlâ çekilmemişti, debelenirken memeleri bir saa yanına gidiyodu bi sol yanına. Yok be aman. Bi daa dovurmıycaktı hiç. Güldü. Az daha debelenecekken bi de baktı tepesinde bi köpek ona bakıyo. Fırladı kalktı hemen. Tam ne bakıyon diycekti, bi de bi daa baktı ki sekiz köpek. Anam dedi.

Sen kimsin gız?

Tek kulavı kırpık, it gibi bi köpek vardı şimdi karşısında. Bunun gibi üç tane ederdi. Ayı gibiydi. Erkekti. Çiş kokuyodu, bi de feromon. Dudaklarını ayırmış havaya tık tık ediyodu dişleriyle. Reyis oydu belli. Naapçaanı da bilemiyodun. Kuyruvunu kaldıracaksın şimdi, vay sen bize dayılanıyon mu yoksa diyip girişçekler, kaldırmayıp bacak arana kıstırcaksın saygı bakımından, vay sen bize koklatmak istemiyon mu yoksa diyip gene girişçekler.

Seslice yutkundu.

Ben Şirin'im işte yaa. Kemalettingil'den geliyom.

Dön bi gokluyum.

Şirin döndü.

Pekiy sen kimsin yakışıklı?

Kirve ben. Gıpraşma. Akıt bakıyım birez.

Şirin iki üç damla akıttı.

Lan! Gızana gelmemişsin ya sen? Ne işiyon aazımıza?

Şirin yutkuna yutkuna döndürdü kafasını, Kirve'ye baktı. Dili dişlerinin arasındaydı it herifin. Köpeksen bilirsin; hırıldıyosa korkma, afkırıyosa hiç korkma, dili dişlerinin arasından gözüküyosa çok kork, demek ki dalacak. Çok korktu Şirin. Kemalettingili ısırmaya benzemiyodu. Bi daa hiç ısırmıycaktı onları. Valla. Kendini yere bırakıp sırtüstü yattı, kuyruvunu bacaklarının arasına aldı, aman dileme pozisyonuna geçti. Bi taraftan da lâf yetiştiriyodu:

Ama yakın yani bizim kızan Kirvecim. Yirmi, bilemedin otuz akşamsabaha kadar gelirim, o zaman bol bol veririm. Alttan Kirve'nin kalın boynuna, ölümcül dişlerine bakıyordu. Dilin kaybolduğunu gördü.

Ama verecen bak o zaman. Geçmeyeceğin.

Şirin yavşama pozisyonuna geçti hemen. *Sana vermiycem de kime vercem be, serseri.* Şimdi yüzükoyun dönüp boynunu geriye bükmüş, erkevinin gıdısını dişliyodu kıt kıt. Her numara vardı kadında.

Kirve şişindi, silkindi, kendi etrafında dönüp eşindi.

Çok konuşma da şu gancıkların arasına gariş bakalım madem. Bi yere ayrıldını görmeyecem.

Ayrılır mıyım deli şey! Çılgın!

Kalktı Şirin. Bu erkeklerin hepsi böyleydi işte. Hepsi aynı bokun soyu.

Kasap Selim doğru yere geldiğinden emindi artık. Taksicilerin çoluk çocuğu toplayıp Mücellâ Hanım Teyze'ye götürmesi çok duygulandırmıştı onu. Yüzü gülüyordu. "Ee?" dedi Ender'e.

"İşte böyle..." dedi Ender. "Gapıdan bıraktım Murâdiyegili, dönüyodum, baktım Osman. O da Ayselgili almış gelmiş. Hadi gidelim biz didim, ben azcık oturacam didi. Ayakkaplarını çıkardıp girdi garı gibi. Döndüm geldim ben."

Sami yüksek sesle genzini temizledi. "Karı gibi demeyelim de..." Osman'dan sonra o da girmişti beş dakikacık.

"Gız içinde oğlan eşşek oolum." dedi Ender. "Ne diye demeyeceğimişsim? He he he!"

Selahattin de gülünce Sami uzatmadı artık. Omzunu duvara tutturmak istiyordu, taşıyamıyordu.

Sokak zili çaldı o arada. Masada Ender oturuyordu, dönüp panoya baktı. "Ganada Böyükelçiliğinin önü. Yörü Sami. Ben nöbetteyim."

Sami tam yürüyordu, “Yürüme!” dedi Kasap Selim. Sesi bir küllü çıkmıştı, bir acayip. “Sen de çek fişi Ender.”

Sami sağlam koluyla pantolonunu düzelterip oturdu, Ender panonun fişini çekti. Kimse Kasap Selim’e bakmıyordu. Çakıllar çakırdayınca üçü birden dışarı baktı. Osman gelmişti, arkasından da Ertuğrul giriyordu.

Oğuz Madonna için büyüme maması vermişti Alev’e. Günlük miktarını nasılölçeceğini de gösterip dörde, mümkünse beşe bölerek vermesini tembihlemişti. O zaman daha iyi yarıyordu, hazmı da kolay oluyordu.

Ümmüye saatine baktı.

“Hadi mam mam!”

Madonna demin Alev’in peşinden salmadı diye gene küsmüştü Ümmüye’ye, mam mam’ı duyunca gene barıştı. Daha tam ezberleyememişti ama iyi bir şeydi gibiydi. Öyle hatırlıyordu. Ağzına sular hücum edince tam hatırladı, çenesini iki karış ayırıp kadının kucağında dans etmeye başladı. Çabuk ver çabuk: “Bev!”

“Dur kızım, veriyoum, aa!”

Yarım saat önce iş tutmuş heriflerden biri az dinlenip yeniden girecekmiş gibi öylece dikiliyordu dışarıda. Cama yapışmış içeri bakıyordu. Sesi geldi: “Madonnaaaa... Kızıııım!”

Ümmüye cama vurdu çık çık. Mama torbalarını ayağının dibine koymuştu. Eğilip açık olanına ölçü kabını daldırdı, Oğuz’un verdiği çanağa doldurdu.

“Bev!”

Önce çanağı, arkasından Madonna’yı koydu masanın üstüne. O katır kutur yerken gözüne minik bir gölet daha ilişti yerde. “Ne ara işedin kız gene?” Çekmecedeki paketten iki peçete aldı, kal-kıp sildi. Kızların hepsi kapalı gişe olduğu için işler buna kalmıştı. Bu üçüncü silişiydi. Gelip yerine oturdu. Kafasına takılıp duruyordu sabahberi; böyle güzel bir bebeği kim sokağa atar?

Kaçtı desen kaçtı değil, ne bilsin kaçmayı kaybolmayı şu kadar şey; Alev Alev diye ölüyordu baksana. Bir gözü oynaştaysa bir gözü muhakkak Alev'deydi, Alev yukarı çıkmışsa da merdiven ağzında. Deliye dönüyordu kızı her gördüğünde. O bunun yanına gelinceye kadar bu elli sefer küsüp barışıyor, yaklaşıp da elini uzatmaya kalmadan kedi gibi tırmanıveriyordu kucağına. Aç kapıyı şimdi, şurdan milim uzaklaşmazdı Alev'siz; nasıl kaçsın da kaybolsun? Kanı kaynamıştı.

“Ay o beyaz kuyruğunu yerim ben senin annem! Mam mam yaparım.”

Madonna mamasını yeni bitirmişti ama mam mam'ı duyunca devamı geliyor zannedip yılıştı, gelmeyince az daha yılıştı, gene gelmeyince azarladı –“Bev!”–, baktı hâlâ gelmiyor, çok küstü Ümmüye'ye.

“Söyleyeceklerim var...” demişti Kasap Selim. O zamandan beri de o sanki dememiş öbürleri demiş gibi suspus oturuyordu. Elini köşede dikili bastonun topuzuna atmıştı, farkında değildi. Beş dakika kadar alnı kırış kırış oturdu o vaziyette. Gergin bir bekleyiş vardı, kimse konuşmuyor, bakışmıyordu; Ender ağladı ağlayacaktı. “Çok mühim...” dedi sonunda. “Ölüm kalım meselesi.”

“Höyy! Ben bildiydim zaten!”

Osman ona patladı:

“La şimdi sırası mı la Ender? Bi lafın sonunu dinle la.”

“Baksana lan, ölüm kalım meselesi diyo. Ya Mucellânım Teyze'ye bi şey olduysa?”

Kasap Selim, vakit kazandırdığı için minnettârdı Ender'e. Osman'a da minnettârdı. Lâfa nereden başlayacağını bilemiyordu. Keşke az daha dalaşsalar diye niyâz etti.

“En son biz geldik oğlum...” diyordu Osman. “Bi şey olsa bilirdik. Bi dur, dinle bi. De mi Erfuh?”

Ertuğrul kafa salladı, Ender sesini kesti.

Sıra Kasap Selim'deydi ama o da kesmişti sesini. Bir Sami'ye baktı derken, bir Selahatt'in'e, bir Osman'a, bir Ender'e, derken Ertuğrul'a döndü cephesini, baktı kaldı. "Ertuğrul'un..." dedi küllü küllü, "... evlilik mevzuu çok taze... bildiğiniz gibi bu kardeşimizin hanımı..." Genzini temizledi; âdemelması indi çıktı; şimdi af diler gibi bakıyordu Ertuğrul'a.

Ertuğrul da Kasap'a sıkma canını der gibi bakıyordu. "Devam et Abi." dedi. "Rahat ol."

Kasap başını aşağı yıkıp gözlerini alnı kırış kırış oluncaya kadar kaldırdı. "Devam edeceğim de... Nasıl edeceğim? O var." Bastonun topuzundaki elinin eklemleri beyazlamıştı.

Sami araya girme ihtiyacı hissetti:

"Demem... Mevzû oysa mevzû değil yani... Kısmet kardeşimiz de bir kardeşimiz olarak..."

"Hee lan!" diye daldı Ender, "Orusbu da olsa o da bi insan neticede."

Ertuğrul çok olgun davranıyordu. "Artık değil..." dedi. "Yani şey değil. İyi bir insan kendisi."

Osman girdi:

"Anası da oruspuydu bunun meselâ..." Ertuğrul'u gösteriyordu. "Ama artık o da değil, de mi la?" Kasap'a döndü: "Rahat konuş yani."

"Lan yuh lan Osman!" dedi Selahattin oturduğu yerden. "Resmen orospu çocuğu yaptın çıktın lan çocuğu. Ayıp lan!" Kendi yapmıyordu çünkü.

Sami gürledi nihâyet:

"Beyleer! Kes!"

Beyler kesti.

*Güneş titrer yanar didarının bak ihtirâsında,
Perîşân bir niyâz inler hayatın müntehâsında...*

Yaman Dede

Önce bir darlanmış bunlanmıştı Mücellâ Hanım ama an be an açılıp saçılmaya başlamıştı. Hâlâ da açılıp saçılıyordu. An be an.

Ne güzel bir şeydi aile; kalabalık ne güzel bir şeydi. Özen bezen dayadığın döşediğin, çocuklarının üstüne titrediğin gibi üstüne üstüne titrediğin, kendin beğenip kendin alıp kendin yapıp kendin taptığın eşya denen mahlûkatın saniyyen dağılması, devrilmesi, buruşup kırışması, bilâhare gene saniyyen derlenip toparlanıvermesi, o değilden ilâştirilivermesi, eğreti eğreti tutturuluvermesi ne güzeldi meğer. Gürültü eden, koşuşan, annesinin eteğine yapışan, dakika başı acıkan, susayan, kık kık gülüşen, zar zar ağlaşan çocuklar ne güzeldi. Mutfağa giren hamarat kadınlar, sarı-liveren dolmalar, dumanı üstünde tencereler, patates kızartmaları, kısırlar, demli çaylar, sâde kahveler, dizini altına katlayıp oturmalar, aynı şeylere ağlayıp aynı şeylere gülmeler, açık çekişmeler, şedit didişmeler, zımnî nizâlar, somurtuklar, sırtıklar, balık etliler, kuru dirgenler, mülâyimler, asabîler...

Harıl harıl bir ev ne güzeldi.

Aah ah!

Evlât mı lâzımdı hanımefendi? Buyrunuz size Aysel, buyrunuz Murâdiye, buyrunuz Semahat, buyrunuz Elvan. Kismet'i üç üç buyrunuz; hem Kismet olarak hem Gülseren, hem karnında

taşıdığı bebek. Rahminizden kan içenleri getiremedik efendim; bunlarla idâre ediniz.

Âlâ!

Torun da mı buyurmuştunuz Mücellâ Baydur? İşte Dilber, işte Dilâra, işte Didar. Şu Nezahat, şu Neslihan. Dokununuz dokununuz, çekinmeyiniz, seviniz torunlarınızı şimdi, saçlarını örünüz, yanaklarını öpünüz, boyunlarını koklayınız. Erşinciğimle Eraycığım da kalmayacaktı size, bunlar da kalmayacak kimseciklere, yamacınızda duranların hakkını veriniz. Geri durmayınız, yakına geliniz. Ah Tahsin Bey ah! Ah güzel adam ah! Demek “Vaktini bekle,” ha? “Beklerken bak etrafına, dünya çocuk dolu, git biraz da onları sev!” demek? Ah büyük adam, ah koca adam ah!

“Mucella Nene, sen Laki’yi niye öldürdün de?”

“Şşt, Dilbeer, ayıp gızım.”

“Ben öldürmedim ki çocuğum.”

“Sen öldürmüşün. Babam didi.”

Merhametsiz bir dürüstlük, pervâsız bir dümdüzlük, patavatsız bir aleniyet, âdâb-ı muâşeretsiz bir medeniyet, edepsiz bir samimiyet gelmişti. Kendiliğinden bir anlayış, ferah fezâ bir içleniş, korkmadan bir hatırlayış.

Canı şenlenmişti and olsun; can gelmişti, kan gelmişti. Ses gelmiş, söz gelmiş, dil gelmiş, bal gelmişti. Şu Efraim Bey’i aratmayacak radde abus Semahat bile gül gelmişti. Ter kokusu bir yandan, ten kokusu bir yandan, idrar kokusu bir yandan, hoş bir râyihâ gelmişti eve.

Şimdiye değin uyuyordu da daha yeni uyanmıştı Mücellâ Hanım. Âdetâ.

Dolu dolu baktı harp meydanı gibi eve.

Ev geri gelmişti.

*Koşullar hayatın bize indirdiği kırbağ darbeleridir;
bazılarımız çıplak omuzlarımıza yeriz,
bazılarımıza palto giyme izni verilir. Fark bu.*

Oscar Wilde

T arkan beş dakikada bir aramaya devam ediyordu Alev Hanım'ı. Bozuk bozuk baktı Oğuz'a. Amma ters adamdı yaa! O kadar omzunu ovup kulunçlarını kırmış, öldür Allah geri adım atıramamıştı. Sanki yedik köpeğinizi. Hiç. Gene de bir ümidi vardı hâlâ, o da şu: Alev Hanım'ı bulurlardı önce, bugün yarın açardı herhâlde telefonunu hanımefendi, açmasa bile yarın değilse öbür gün yolu VTM'ye düşerdi illâ. O zaman Oğuz'la bir olup alırlardı karşılarna, derlerdi ki hanımefendi bu yavru sizin değilmiş, gerçek sahipleri arayıp duruyor, onlara da yazık, kadın aa öyle miymiş derdi, hadi hemen bulalım teslim edelim, sonra bu Kâzım Hoca'yı bulurdu, Kâzım Hoca o Kemalettin denen saf adamı bulurdu, Kemalettin denen saf adam öbür tuhaf adamları bulurdu, tuhaf adamlar yavruyu teslim etmeyi düşündükleri ihtiyar teyzeyi bulurdu, Tarkan da adresini almıştı zaten, şurasıydı, Oğuzgilin üç bina altı, alırdı Alev Hanım'dan Matahari'yi, gider çalardı kapısını, derdi teyzecim böyle böyle, köpeğinizi buldum, orada Matahari demezdi tabii, Beyaz derdi, bunu aslında ben alacaktım ama arkadaşlar size lâıyk gördüler, güle güle büyütün falan, bakarsın o zaman da teyze buna derdi ki ah yavrum, ben de dedim o haylazlara bakamam, peşinde koşamam diye ama dinlemediler ki, bırakıp gittiler, kapıyı da açık unutmuşum, kayboldu yavrucak, bak sen benden daha iyi sahip çıkmışsın, eğer hâlâ istiyorsan...

Öf yaa!

Ölme eşeğim ölme yaa!

Sinirli sinirli saldı saçlarını, lastiğini yeni baştan geçirecekti, vazgeçti, salık bıraktı.

Alev Hanım'ın tuşu elinin altındaydı. Bastı:

“Aradığınız numara...”

Haklıydı operatör. Alev Hanım çok meşgûldü o gün, açamazdı. Zaten de bilmediği numaraları hayatta açmazdı. Hem hadi diyelim açtı, gene açamazdı, çünkü telefonunu kapatmıştı.

Ankara keranesinin on dört numaralı genelevi tarih yazıyordu. Kum gibi azgın kaynıyordu evin önü. Cama yapışmış bir kamyon dolusu adam alüminyum profilleri esnetiyor, nikelajlı çerçeveleri çatırdatıyordu. Şövalye yüzüğüyle çık çık vurmaktan kolları yorulmuştu Ümmüye'nin. Camlar patlayıverecek de şunlar patır patır içeri dökülecek diye çişe bile gidemiyordu. Hâlbuki kalk git işte, kırılacağı varsa gene kırılır; sen çıkır çıkır ediyorsun diye mi dayanıyor? Allah'ın camı neticede. Kalk git.

Gidemiyordu.

Deminki manyak hâlâ duruyordu camda. Kara sinek gibi bir herifti. Ara ara sesi geliyordu içeriye: “Madonnaa... Kızım. Gel.” Ümmüye adama ayrı bozuluyor, normal bir insan evlâdının duyduğundan on sene önce duyan kulaklarıyla her sesi duyup ânında kuyruk kesilen Madonna'ya ayrı bozuluyordu. “Uslu dur kızım! Yapma öyle elin adamına.” Madonna hemen küsüyordu. “Ama mam mam?” Madonna hemen barışıyordu.

Hayat indi geldi tahta terliklerini takırdata takırdata. Müşteriden önce inmişti aşağıya; Ümmüye'nin gözünden kaçmadı.

“Su dökünmeden mi indin sen?”

“Aman Abla, geberdim yıkan yıkan. Derim tırıştı, bak.” Çıplak kolunu gösterdi. Hakîkaten tırıışmıştı; kimi beyaz kimi pembe kimi kırmızı, pütür pütür bir dolu temre. “Ver de seveyim azıcık.”

Madonna dünden razıydı, yılan gibi kıvranıyordu Ümmüye'den kurtulmak için ama vermedi Ümmüye. “Git yıkan öyle. Cünup cünup dokunma çocuğa.”

Ümmüye'ye küsmüş gibi yaptı Madonna, ki sahiden küsmüştü, Ümmüye yüzünü şirinleştireceğim de “Mam mam?” deyip barışacağım diye uğraşırken fırladı uçuştı koştu, Hayat'ın kucağına çıktı, neresi denk gelirse öpmeye başladı. Bir de nispet yapar gibi bakıyordu ordan.

“Çok fena ayol bu.”

“Örrölee örrreee...” diyordu Hayat. Aslında “Öylee öylee” demek istiyordu ama öbürünün dili ağzının içinde olduğundan diyemiyordu.

Kapı açıldı, kara sinek içeri girdi. Ümmüye hiç bulaşmazdı ama gıcık kapmıştı bir kere, “Maşallah beyefendi.” dedi. “Gene mi?”

Adam sıırıttı. “Madonnaa! Gel kızım.”

Hayat Madonna'yı götürüp Ümmüye'ye teslim etti, fişini verdi, döndü, “Gel canım.” dedi adama. “Boşver Madonna'yı.”

Hayat'ın peşinden giderken hâlâ küçük köpekteydi herifin gözü. “O da geleydi?” dedi. “Severdik iki.”

Ümmüye ben de gideceğim diye çırpınan hayvanı zor zaptediyordu. “Yürü canım, yürü.” dedi ters ters. “İşine bak.” Hayvan tereddütsüz küstü tabii.

Kâzım gene canına okumuştı Kemalettin'in, hâlâ da okuyordu. Yavru köpeğe mayonezli, zeytinyağlı, dereotlu, sarımsaklı şey yedirilir miydi yav? Yav Kemalettin sen ne yapıyordun yav? Kuru mama vereceksin demedik miydi biz sana yav? Dağ taş bu yaşta köpek yavrusuna göre kuru mama kaynıyordu yav. Şurdan atlayacaktın arabana, gidecektin bizim Oğuz'a moğuza, mamayı torba torba alıp bagaja koyup getirecektin yav.

Şurasına gelmişti Kemalettin'in; Bûse de mâsum mâsum oturuyordu maşallah. "Ben mi pişirdim Hocam..." dedi, "Ben mi pişirdim? Pişirenin hiç mi kabahati yok? Niye Bûse'ye bi şey demiyosun?"

"Ay aşk olsun Kemoş! Ben ne bileyim ne verilir ne verilmez? Bana mı anlattı sanki Kâzım Hoca? Alacağın olsun yani."

Kâzım'a döndü Kemalettin. "Neyse Hocam..." dedi, "Olan olmuş. Bir daha yapmayız, anladık. Fırça faslı bittiyse..."

"Yav estağfurullah yav. Ben sizin iyiliğiniz için söylüyorum."

Bok söylüyorsun diye düşünüyordu Kemalettin. "Neyse..." dedi tekrar. "Sen şimdi iğne mi yapıyorsun hap mı yutturuyorsun ne yapıyorsan yapıyorsun, şunların şu işini hâledip bizi kurtarıyorsun Allah rızası için. Battık. Evin hâline bak."

Bir an kendini cahil, tembel teneke talebelerinin karşısında zannedip "Lactobacillus ve Bifidobacterium takviyesi yapacağız bol bol..." dedi Kâzım. Sonra topladı. Öyle iğneyle hapla falan olmazdı. "Akşama kadar her öğünde sadece probiyotikli yoğurt vereceğiz ki bağırsakları iyice bir çalışsın, temizlensin, diyareye sebep olan sıkıntıyı tamamen atsın."

"Yani?" dedi Kemalettin. "Markete git yoğurt al mı diyorsun? Keser de mi hemen?"

"Yav ben ne diyorum sen ne diyorsun yav Kemalettin! Kes-sin diye vermiyoruz yoğurdu, iyice açsın, temizlesin diye veriyoruz. Kesilir mi birden yav? Hayvanların tüpünü mü tıkayacaksın?"

Kemalettin anlar gibi olmuştu ama anlamak istemiyordu.

"Dur bi dakka..." dedi. "İyice açsın, temizlesin mi dedin sen? Ne dedin ne dedin?"

Öyle demişti işte Kâzım. Uzun uzun anlattı, Bûse elli defa falan ay yok artık yaa dedi, Kemalettin gâvura bakar gibi baktı yavrulara, hâlâ geze dolana püskürtüyorlardı, "Bak Bûse," dedi arada, "Bir daha bu eve köpek almaktan bahsedersen çok fena oluruz bak!" dedi, sonra yayılıp gitmiş cıvık osuruk sarısı yağlı bulamaçlara

basmamaya çalışarak seke seke kapıya yürüdü, açtı, temiz havayı çekti ciğerlerine, dünya varmış deyip Bûse'ye döndü, "Ben markete gidiyorum." dedi, "Şu orospu çocuklarına yoğurt alayım da ağzımıza da sıcsınlar oldu olacak."

"İlâhi yav Kemalettin. Yav hah hah hah yav! Ömür adamsın yav!"

*Rahat rahat konuş çocuk,
Bilmez isen danış çocuk...*

Ayhan Bingöl

Konuşacaktı Kasap. Buraya kadar getirmişti, tutup eve götürececek hâli yoktu. “Şimdi...” dedi kafasını toplamaya çalışarak; “Şöyle...” Bir başlasa arkası gelirdi ama başlayamıyordu. Ertuğrul’a döndü tekrardan. Şu hayatta annesi dahil, çocuğun ismini karıştırmayan tek Allah’ın kulu buydu, Ferruh’u merruhu hiç dola-mamıştı diline, eskiden de Ertuğrul’du şimdi de Ertuğrul. O kadar. Işıklı ışıklı bakıyordu çocuk, sal gitsin der gibi. Bir salayım dedi şöyle: “Ben düşündüm de...” Salamadı. Ortam çok gerilmişti gene.

“Höyy!”

“Hay la! Yeter la!”

“Baksana lan, düşündüm diyo.”

“Rahat olalım.” dedi Sami. Kasap’a diyordu, Ender’e değil. “Ağır bir mevzûya gireceğin belli. Demem... bu barakada konuşulmadık ne kaldı da kasarsın Kasap? Kasmayalım. Fertuğrul kardeşimiz...” Gıdısını aşağı sallayıp boynunu şişirerek çaktırmadan yutkundu, “Onu diyordum... Ferruğrul kardeşimiz gençtir genç olmasına ya... hepimizden olgundur. Onunla alâkadar bir şeyse...”

Kasap Selim’in gözü Ertuğrul’un yüzünde gezmeye devam ediyordu. “Değil Sami değil...” dedi geniş bir nefes verip. Küller sesindeki acıyı gizleyemiyordu. “Hem öyle hem değil. Müsaade-nizle.” Topuzunu sıkıp durduğu Devrek bastonunu aldı yerinden, iki bacağının arasındaki zemine dikti, ellerini de Tahsin Bey’in

yaptığı gibi yapıp alttaki avuç içi topuzun tepesine gelecek şekilde üst üste yerleştirdi. “Bu mevzû derin mevzû.” Konuşuyordu artık. Ender bile sakinledi. “O kadar derin ki, burdan batırır bizi, Mücellâ Hanım Teyze’nin ordan çıkarır. Evvelâ evveliyâtını anlatmam lâzım.” Bastonun topuzunu eğerek Ertuğrul’u işaret etti belli belirsiz. “O kısım bu kardeşimle alâkalı...”

“Çay içen?”

Kasap Selim nefesini tutarken Sami dönüp kaş göz etti Ender’e, Osman cık cık cık etti, Selahattin işaret parmağını dudaklarına götürüp sus etti. Ender elini diyafonun düğmesinden indirdi.

Kasap Selim nefesini bıraktı:

“Hatırlayacaksınız, Ertuğrul’un meselesini öğrendikten sonra Tahsin Beyamca’yla kalkıp bir yere gitmiştik o gün. Siz bilmezsiniz; Yaşar Bey’le buluşacakmış rahmetli.”

“Keranacı Yaşar’lan mı?”

Osman kızmadı bu sefer Ender’e. “Kaç tane Yaşar var la?” dedi, “Keranacı Yaşar’dır tabii, başka kim olacak, de mi Kasap?”

Kasap Selim zorlanıyordu. “Evet!” dedi. Sesi dişlerini sıkıyormuş gibi çıkmıştı. “İşte o gün...” Öksürdü. “... efendime söyleyeyim, “Başımıza bir iş aldık ki sorma!” dedi Tahsin Beyamca.”

“Sormayaydın mâdem.” dedi Osman.

“Şş, birâdeer!” Bu Sami’ydi.

“Sormadım. Tahsin Beyamca’yı bilirsiniz; sordun diye konuşmaz, konuşacağı varsa konuşur...”

“Bi hayırdır işşallah da mı dimedin?” Bu Ender’di. “Diyeyidin iyiyidi.”

“Demedim. Rahmetli de bir şey demedi. Bir çocuklarının torunlarının kazasını Mücellâ Hanım Teyze’ye haber vermeye giderken bu kadar sessizdi, bir de o gün. Evham ettim, bekledim ki anlatsın; anlatmadı. Düşündü durdu öyle.”

“Sormadın mı bile? Lan sen de!” Bu da Ender’di.

“Anlatıyo la işte adam!”

Kasap Selim anlattı:

“Sonra kalp sıkıntıları falan mâlûm, dertlendikçe dertlendi rahmetli, sustukça sustu. Bir tek Lucky’yi görmeye gittiğimizde güler oldu yüzü, bir tek o zamanlar konuşur oldu. Gene Batıkent’e gittiğimiz bir sefer, son seferimiz de o oldu zaten, baktım Lucky’yi her zamankinden daha çok sevip okşuyor mübârek, sivri çenesinden tutup kaldırıyor hayvanın kafasını, gözünün içine içine bakıyor. Kaşları çatık, kamburu çıkık çıkık. Veda edermiş gibi geldi bana. İşlendim...”

“Höyy!”

Kasap Selim açılmıştı; devam etti:

“Dönüyorduk artık. Arkamdan dokundu, hiç dokunmazdı, “Bir kahvehane bul bakalım...” dedi, “Birer acı kahve içelim karşılıklı.” Bana da veda ediyormuş gibi geldi o zaman. Ağlamışım...”

“Höyy!”

Kimse sus mus demedi Ender’e. Osman gözünü sildi, Sami burnunu çekti, Selahattin ayakkabılarının burnuna baktı, Kasap devam etti:

“Gittik oturduk, kahvelerimizi söyledik...” Sesinin külü çoğalmıştı, tozuyor gibiydi. “Ben daha ağlıyorum işte, “Ağla Kasap!” dedi bana. “Neye ağladığını bilmesen de ağla oğlum. Gözyaşı insan külüdür, ağla, mum ağlamazsa alev gülmez!” Ağladım ben. Herkes dönüp dönüp bakıyordu, âr edip saklanmaya çalıştım, “Utanma!” dedi, “Ağlayamadığın gün utanırsın, bugün değil.” Rahat rahat ağladım o zaman...”

“Höyy!”

Osman da ağlıyordu rahat rahat. “Ağla la Ender! Gözyaşı insan mumuymuş baksâne la. Ne güzel demiş Tahsin Amca.”

Ertuğrul hariç hepsi ağlıyordu aslında ama Sami saklı gizli ağlıyordu. Saldı kendini, ağlayamadığı gün utanmak üzere dökülüverdi:

“Höyy!”

“Bak, Sami de ben gibi aynı, gordün nü? Ağla lan Sami. Höyy!”

Kasap da ağılıyordu bilmeden etmeden. Dokunup ağılıyorsun desen, vallaha mı derdi; haberi bile yoktu. Gözyaşı olmuş sızıyordu içi dışına. Devam etti:

“Dedi ki Tahsin Beyamca, “Emanetlerimi biliyorsun.” Biliyordum. Bir Mücellâ Hanım Teyze, bir de Lucky, başka kimi vardı garibin? “Bendedir!” dedim, “Bilirim!” dedi, “Sendedir. Ağır olduğunu da bilirim, ama şimdi biraz daha ağırlaştıracağım onları...” Ben bekledim o bekledi, durdu durdu, “Bayağı bir ağırlaştıracağım.” dedi. “Belin bükülecek.” Bükülsün dedim, söyle.

Söyledi.

“Yaşar Bey’le buluştuğu gün vardı ya, dönüşünde sesini soluğunu kestiği gün? Meğer o gün bağlamışlar işi. Tahsin Beyamca Kısmet kardeşimizi istemiş kendisinden...” Bastonun topuzuyla gene Ertuğrul’u işaret etti. “Sana istemiş kardeşim.”

“Ertuğrul minnetle gülümsedi. “Sağ olsun Yaşar Bey!” dedi, “Demek vermiş o da hemen.”

Kasap Selim ağır ağır iki yana sallıyordu başını. “Vermemiş...” dedi. “Demiş ki cevâben; sen öleceksin, ben de buralardan gideceğim Tahsin, veremem kuru kuruya.”

“Ne gaddar adammış la! Lafa bak!”

“Osman bi sus lan sen de!”

“Bana sus diyene bak.”

Ama ikisi de sustu.

Kasap Selim lâfını bölen olmamış gibi sürdürdü anlatmayı:

“Demiş ki Yaşar Bey, “Kısmet’i vermem ama kuru kuruya vermem. Veririm ama bir şartla veririm. Malı mülkü sen devralacaksın.” Oğlu hayırsız, ona ölse bırakmaz, kızına bıraksa hiç olmaz, gele gele Tahsin Beyamca gelmiş aklına. Tahsin Beyamca bağır-mış çağır-mış buna. Münâkaşa etmişler, “Ben ölüyorum diyorum, sen kalkmış bana ne diyorsun!” falan demiş. Yaşar Bey de demiş ki o zaman, “Sen ölüyorsun da Mücellâ Hanım da mı ölsün Tahsin?

Nasıl yaşayacak arkandan? Ben durmam olmadığın yerde, o nasıl duracak? Nasıl hayatta kalacak, niye yaşayacak? Hiç düşünmez misin?” Tahsin Beyamca gene sinirlenmiş, “Sen beni ne sanıyorsun?” demiş, “Düşünmez miyim hiç? Gece gündüz düşünüyorum Mücellâ’yı. Lucky’yı göndereceğim ona. O şıllık bilir işini, bağlasa bağlasa o bağlar hayata bizimkini, bir yere bırakmaz.” O zaman başka bir şey daha demiş Yaşar Bey. Bakmış bakmış rahmetlinin yüzüne, “Ya Lucky de ölürse Tahsin?” demiş, “Ya Lucky de ölürse kardeşim? Dokunduğu her şey toprak mı olsun bu kadının?” Tahsin Beyamca susmuş kalmış.”

“Ee?” Bu Selahattin’di. Ulan o kadar dinledik, bu muydu diye düşünüyordu. Bir bok anlamamıştı.

“Münâkaşa da sona ermiş öylece...” diye devam etti Kasap. “Benden habersiz buluşup çağırılmışlar avukatları, muhasebecileri, noteri, devir teslimi yapmışlar güzelce. Yaşar Bey’in bütün işi gücü malı mülkü Tahsin Beyamca’ya geçmiş. O rahmete yürüyünce de Mücellâ Hanım Teyze’ye geçti tabii. Şimdilik ben alâkadar oluyorum. O gün bugündür, mâlûm.”

Tek anlamayan Selahattin değildi; kimse bir şey anlamamıştı.

Ertuğrul hariç. O tıpkı anası gibi ıııklı ıııklı gülümsüyordu şimdi; dudakları evet evet evet der gibi kıpırdanıyordu.

“Noolmuş soona?” dedi Ender. “Mal mülk Mucella Teyze’ye galmış... Ee?”

“Kaldı, evet.” dedi Kasap Selim. Bana da bunu Teyzeme anlatması kaldı. Nasıl anlatayım, bilen konuşsun.”

Bu muydu sır yani? Mücellâ Hanım Teyze zaten zengindi, bi daha zengin olmuştu. Boşa mı ağlaştıydık biz iki saat? Ne biçim adamdı lan bu Kasap!

“Sen annadamazsan ben annadırım...” dedi Ender. “Ağşam Murâdiyegili almaya gidecem ya. Sen merağitme, bana bırak. Ölüm hak miras helal.” Ölüm mölüm deyince duygulanmıştı. “Höyy!”

Osman çıktı ordan:

“Ne hava atıyon la? Sen anlatın da biz anlatamayız mı? Giden, müjdeni verecen, bitti.” Ellerini de çırpı şöyle.

“Demem...” dedi Sami, Kasap’ın bu kadarcık şeyi ne demeye devlet sırrı ifşâ eder gibi lokma lokma anlattığını anlayamıyordu bir türlü, “... anlayamadığım, bunda dertlenecek ne var be Kasap? Borç mu kalmış Mücellâ Hanım Teyze’ye?”

“Benim bildiğim, sanayide tükkânları vardı Yaşar Bey’in.” dedi Selahattin. “Kalsa kalsa...”

Osman araya girdi:

“Yok la! Vardı da, onları Kemalettin’e devretti diye biliyom ben. Mücellâ Teyze naapsın dükkânı, cıvata mı satsın oturup? Başka bi şey kalmıştır. Ev müv arsa tarla.”

Ender Osman’ı tamamladı: “Hee, ben de onu diyeceğidim. Adamın bi gamyon dolusu evi varımış amma bi tek oturduklarını Bûse yingenin üstüne yapmış. Kemalettin didiydi. Bize bıraka bıraka bi burayı bıraktı diye gızıp duruyodu zıbış. Halbuyse şukret de mi? Dimek ki öbürsüleri de Mucella Teyze’ye yaptı da gitti.” Meselelerin buraya kadar olan kısmını hâllettiğini düşünüyordu. Kasap Selim’e döndü: “Başga ne bırakmış?”

“O kadar zengin adam tabii...” diyerek devreye girdi Sami. “Demem... vardır bir yerlerde gömüsü. Onları da bıraktıysa, belki vergisiydi algısıydı, stopaj verâset intikâl falan derken... Kasap o sebepten darlanmıştır.”

Kasap Selim, bastonu yere tak tak vurarak o orada değilmiş gibi sürüp giden patırtıyı kesti. “Çay söyle Ender...” Bastona gitti geldi gözü. “Yok, bana acı kahve söyle.” Hâlâ Ertuğrul’a bakıyordu. “Sen anladın değil mi kardeşim?”

“Anladım Abi.”

“Rica etsem?..”

“Tamam. Ben söylerim.” Ertuğrul döndü, millete tek tek baktı önce; hâlâ güller açıyordu yüzünde. “Yaşar Bey’in asıl mesleği neydi arkadaşlar?”

Cevap aynı anda ama karman çorman geldi:

“Keranacı!”

“Genelev patronu!”

“Garı simsarı!”

“Baş pezevenk!”

Fekat sükûnet çok daha şiddetli ve kesinlikle derli topluydu. Şimdi anlamışlardı işte.

“Neymiş meğer?” dedi Ertuğrul, “Ne kalmış Mücellâ Hanım Teyze’ye?” Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu

Kasap Selim ise sessiz sessiz gülüyordu ama güldüğünden değil, efkârından. “Neyse...” dedi, “Ender müjdeyi verecekmiş bu akşam. Yükümüzü aldı sağ olsun.”

*Kim seni buldu, kendi yok oldu
Vasluna ey dost, can bahâ düştü...*

Niyâzî-i Mısırî

Ekrem, belini tuta tuta indi Hayat'ın odasından. Doğruca çömelmiş işeyen Madonna'ya yürüdü: "Madonnaa! Gel kızım!" Fazla eğilemiyordu. Yukarda da bir getir seveyim demiş ama dinletememişti kıza. Burada sevmek zorundaydı; dokunmak, yakından bakmak.

"Şey yapmayalım da fazla..." dedi Ümmüye kasanın ordan. Siktir git demek olmazdı şimdi, adam bereketli müşteriydi, ayağı alışırsa çok ekmeğini yerlerdi.

"Yasak mı?"

"Yok... Değil de... Her gelen sevmeye kalkarsa? Di mi?"

Eğilemeyecekti, çömeldi Ekrem.

Madonna çışını bitirmişti; kukusunu yere değdirmemiş, ayaklarına da hiç sıçratmamıştı. Koşa koşa gidip zıpladı bu ne güzel adamın kucağına. O daha tutmaya kalmadan geri inip bir daha zıpladı, kucağına yerleşir gibi yapıp ters döndü, bir daha döndü, tekrar indi, tekrar bindi, kaşla göz arasında yetmiş seksen yerini yaladı, o gene tutmaya kalmadan omzuna tırmandı, hem tutturmuyor hem de niye tutmuyorsun diye bozuluyordu, kulağının içine "Bev!" diye bağırdı, geri indi, yattı kalktı, dudak pırtıklarını titreştire titreştire "Buu!" dedi, bir daha yatıp havaya çifte savurdu, bir daha kalktı, nihâyet oturdu, duruldu birazcık. Ekrem uzandı, tam eline alıyordu, arkasından bir çift kadın eli uzanıp çekti aldı iti.

“Abla aşk olsun...” diyordu Alev. “Hani yere bastırmayacaktın?” Oğuz çok sıkı tembihlemişti.

“Kucağımıza mı işesin kızım?” dedi Ümmüye. “Hadi sil şurayı gelmişken.” Çekmeceden iki peçete çıkarıp uzattı. “Belim bıkınım koptu sabah beri sil sil. Etmedik yer bırakmadı. Evde nasıl baş edeceksin bakalım.”

Ekrem zar zor doğrulmuştu. Alev’in yolunu kesti:

“Ben tutayım da sen sil o arada. Hiç sevdirmede kerata.”

Madonna dünden razıydı zaten, atılıp duruyordu bu ne güzel adama doğru. “Al ama sıkı tut.” dedi Alev. “Koltuk altlarından tutunca kıpırdamıyor.” Eğilip sidiğe bandırdı peçeteleri.

Ekrem nihâyet murâdına ermişti. O buna dil atarken bu da ona el attı, yokladı, okşadı, dudaklarını sündürdü, alnına dokundu, kuyruğunu tutup salladı, karnını kaşdı, ufak ufak masaj yapmaya başladı. “Çok güzel... Senin mi bu?” Alev’e soruyordu.

“Benim.” dedi Alev. Islak peçeteyi atmak için Ümmüye’nin masasına gitti.

“Kaça aldın?”

“Almadı beyefendi almadı...” diye müdâhale etti Ümmüye. “He diye geldi ona. Hadi artık.”

Ekrem Alev’e bakıyordu. Kızın peçeteyi çöp kutusuna atıp doğrulmasını bekledi, yanına gidip uzattı bebeği. “Koltuk altlarından tutulmaz.” dedi. “Kolu çıkıverir. Dikkat et.”

Alev havada öpüştü Madonna’yla. Öyle bir niyeti yoktu aslında, öbürü kaşınmıştı. “Ederiz.” dedi gülerek.

“Hadi iyi günler.” Çıktı dükkânın önüne Ekrem, kalabalığa karıştı. Az ötede durup sağa sola bakındı, yürüdü, ellerini rüzgâra siper yapmış sigarasını yakan çakal tipli bir herifin koluna girdi. “Yürü Behiç.”

“Dobermanmış de mi?” dedi Behiç. “Baktın mı iyice?”

“Baktım. Yüzde yüz doberman. Çok güzel para eder ha.”

“Kuyruğunu kesmemiz lâzım yalnız.”

“Keseriz keseriz.” dedi Ekrem. “Kulağını da keseriz. Bi çalım da.”

Behiç omuz silkti. “Keranede köpek mi olur lan!”

“Hiç! Zaten hayvana yakından bakacam diye iki posta gittim salak gibi. Belim koptu.”

*Uğru olmuş uğrular, yine kendiyi tutar
Şabne kendisi olmuş, kendi zindan içinde...*

Yûnus Emre

En ilk onun ağlaması beklenirdi ama ağlayamıyordu bile Ender. Ağzını ayırmış kalmıştı öylece. Üçüncü defa “He?” dedi. “Nası yani?” Bunu birinci defa soruyordu.

Sami felaket bozuktu Ertuğrul’a. Şimdi sessiz sessiz oturduğuna bakma, demin uzun uzun gülmüştü; gözlerinden yaş bile gelmişti. O derece. Bunda gülecek ne vardı kardeşim! Çocuğu kaşıyla gözüyle haşlayıp Kasap Selim’e döndü: “Afbuyur Kasap... Yani... Mücellâ Hanım Teyze?..” Konuşamıyordu, soramıyordu, dili varmıyordu. “... Yani... demem... Şimdi ne yani? Şey mi diyorsun sen?”

Ender dördüncü defa “He?” dedi. Anlamıştı anlamasına da anlamasa daha iyiydi bari keşke. İkinci defa sordu: “Nası yani?” Kaykılıp gidiyordu koltukta; düştü düşecekti. Hem olmuş işte diye düşünüyor, hem de yok lan, olmaz lan diye düşünüyordu. Olur mu lan öyle şey falan.

Bazen anlamamak lâzım, ama hepsi anlamıştı maalesef. Ok yaydan çıkmıştı; hayat geriye adım atmıyordu. Selahattin alının terini siliyor, Sami yani yani diye kekeleyip duruyor, Osman “Töbe de la, töbe de la!” deyip usuldan usuldan kabarıyordu Kasap Selim’e doğru. Cürmünü bilmesen kalkıp tekme tokat girişecek derdin; öyle bir kubuzlanışı vardı. “Yandım yandım!” deyip ortaya atladı birden.

Ender konudan uzaklaşmak için bu fırsatı değerlendirmek istedi:

“Çayı mı döktün lan üstüne?”

Dökmemişti Osman, ama yanmıştı, yanıyordu. “Yandım yandım yandım...” Saçını başını da yoluyordu bir taraftan. “Yandım ben... Yandım!.. La bi daha de la Kasap! Mücellâ Teyze haciana mıymış meğer?”

“Üzme gendini...” diye seslendi Ender, hâlâ kayıp gidiyordu öne öne, “Orusbu da olsa hacı iyi bi şey. Galk, bak ben gelip galdırırım yoğusa.”

Osman saçlarını yolduğu parmaklarının arasından, adama ağız tadıyla bir sinir krizi bile geçirtmeyen arkadaşına gâvura bakar gibi baktı. “Hasiktir la!” dedi “Bi düşün la... Bi kafanı çalıştır la... Nerde bizim hanımlar şimdi? Kızlar mızlar?” Onu diyemiyordu, arada Tahsin Beyamca’nın hatırı vardı ama hadi Mücellâ Teyze bizimkileri de çalıştırsaydı ya? Atıverirseydi keranaya? Kadın bil-diğin godoşmuş baksâne. Amma yok la... Onun haberi bile yokmuş yazık. Ee? Bilemiyordu ne. İnsan bilmeden pezevenk de oluyodu demek. Fırlayıp kalktı. Bari çok canı sıkılmış gibi yapacaktı. Yaşar Yazıcı’ya sallardı olmazsa. Bir adımda durağın kapısına geldi, kolu bastırıp açtı, hava alamıyormuş, daralıyormuş, ölüp geberiyormuş gibi kesik kesik solumaya başladı. Hep poz. Döndü geri-singeri, kapıyı sıkı sıkı örtmeyi de ihmâl etmemiştii, zeybek oynar gibi diz vurdu, “Laa!” diye bağırmaya başladı avaz avaz. “Olur mu laa? Bize yapılır mı laaa!” Kimsede kımlıdanacak mecâl kalmadığından meydan onundu, ne eşlik eden vardı ne etme tutma diyen. Az daha dövündü ama yorulmuştu da artık, birilerinin gelip kolunu omzuna falan dolayıp kaldırıp bir kenara oturtmasını bekliyordu. Şu oğlanın anası oruspu karısı oruspu, o bi şey demiyodu da bize nooluyodu? Kimeydi la bizim havamız? Yeterdi artık la.

Kasap Selim Ertuğrul’a bakıp durmayı bırakmıştı; durak sakinlerinin sessizliğinden hoşnut, birer birer yüzlerini inceliyordu. İyiye delâlet görüyordu bu sükûneti, hayra yoruyordu. Osman da az daha caka satıp durulurdu nasıl olsa. İncelemeye devam etti. Sami başı önünde düşünüyor, oturduğu bankın kenarlarını yoğuruyordu ara ara. İyiydi iyi. Korktuğu kadar olmamıştı. Döndü Selahattin’e

baktı, Ender'in oturduğu masanın tozlarına parmağıyla bir şeyler çiziktirdiğini görüp rahatladı. Osman sesini kesmişti nihâyet. Şimdi hıçkırırımış gibi yapıyordu. Ender küt diye düştü. "Sen de kalk ordan!" dedi sertçe Kasap. Osman'a demişti.

Osman şu yandan Ender bu yandan zıp diye kalktılar.

"Buyur Kasap!"

"Geç otur bir yere de adam gibi konuşalım."

"He?" dedi Ender. Beş etmişti. "Ne konuşacağımız?" Üstünü başını çırpıyordu.

Osman pintir pintir gidip Sami'nin oturduğu bankın en öbür ucuna ilişti. Omuzları düşmüştü. "Eliyin körünü..." dedi. "Ne konuşacaz la? Bu haltı Mücellâ Teyze'ye nası anlatacağımızı konuşacaz tabii. Pat der gider kadın."

Kasap Selim tamamladı:

"Veya intihar eder."

Ve nihâyet:

"Höyy!"

*Ömrün şu biten neşvesi tâm olsun erenler,
Son meclisi câm üstüne câm olsun erenler,
Şükranla veda ettiğimiz cân-ı fedâyâ,
Son pendimiz ablâfa devam olsun erenler...*

Yahya Kemal Beyatlı

“Mucella Nenee...”
“Söyle çocuğum.”

“Ben sizin heladan korkuyom. Guyu gibi aynı. Nası yapıyon sen çişini?”

Şu Dilber de ne dilli dibekti Ya Rabbi!

“Gız Dilber! Tet! Terbiyesiz.”

Mücellâ Hanım’ın içinde sarmaşık, yüzünde yediveren gülleri açıyordu. Kanarya gülü, baston gülü, bakara gülü, sarkıt gülü, ne ararsan. Hiç bu şekil bilmezdi kendini. Kendi usâresini somurup bal yapası vardı. Şu Nezahat nasıl da kokmuş eke, şu Didar ne süslü pakize, şu Neslihan ne saçaklı sabile idi. Ay gülmeyeyim, yüreciğimin serinlemesine müsaade etmeyeyim, güzel güzel devam edeyim üzölmeme ben diyordunuz, olmuyordu. Biri bir şey kırıyordu şurdan, biri bilmiş bilmiş bir lâf ediyordu, haydi bakalım gevşeyiveriyordunuz.

Şu Dilara ne de lâti lokum idi.

Renkler patlıyordu gözünün önünde; lilalar, violetler, maviler, pembeler; demet demet, buket buket. Mesrûr idi Mücellâ Hanım,

şen, şatır idi; bir şakramadığı kalmıştı. Ki ağır ağır inşallah, iki daha gelsinler buyursunlar, onu da yapardı vallahi.

Ne güzellerdi.

Şu Elvan ne gönülaçan, ne ferah fâfur, ne münevver, ne sağlam kadındı misâl. Sen seneler senesi umumhâne denen rüsvây-ı âlemde rezil-i rüşvây ol, fekat esasen sen rezil olmamışsın da seni rezil edenler rezil olmuş gibi pür-i pak sıyrıl çık aralarından, gel karşımıza dimdik dur şurada. Bre aman!

Şu Semahat ne dobra, ne delidolu kadındı; nasıl da yakıştı-yordu kendine nobranlığı; nasıl güzel duruyordu külhanvârî tavr-ı tarzları.

Şu Aysel'e bakındı hele siz; ne saf, ne arı duru, ne hâlis, ne mahlutsuzdu maşallah.

Şu Gülseren veyahut da Kismet ne bahtsız fekat ne bahtlı, ne kismetsiz fekat ne kismetli, ve illâ billâ ki ne güzeldi Ya Rabbi!

Murâdiye'ye nasıl da yakışıyordu sâfiyet.

Bizim sağolasıca rahmetlinin marifeti mi desek, Luki nâm o güzeller güzeli, iyiler iyisi köpeciğin hüneri mi, yoksa Allah'ın hikmeti mi, bambaşka insanlar bir aradaydı şurada. Başka gülüşler, başka konuşuşlar, başka sesleşişler dertop olmuş, düğün dernek hep bir örnek olmuştu. Ne güzel olmuştu.

Yok efendim yok... Yaşamamış değildik biz, yaşamasını bilememiştik. Bakmış fekat görmemiş, işitmiş fekat dinlememiş, anlamış fekat idrâk etmemiştik. Yaşa – Yaşa diyerekten o kadar tepinmiş, hayat bir bize vurmuyor Mücellâ diyerekten o kadar yırtınmıştı Tahsin Bey de kadrini kıymetini bilememiştik.

Vah yazık!

Keşke hiç gitmeselerdi. Doyamamıştık.

“Gene buyurun gelin e mi çocuğum?”

“Ana! Gelme miyiz canım? Goşa goşa geliriz.”

*Geçti kamu korku, gelmez hiç uyku,
Mushâf-ı kübrâdır, âdemi oku,
Demden geri kalmaz, harâbattır bu,
Bir sen iç ey sâki, bir bana doldur...*

Cahit Öztelli

Kasap Selim, “Varayım gideyim. Siz de düşünün ben de düşüneyim, el birliğiyle bir hâl çaresine bakalım.” deyip ayaklandı neden sonra. Çıkarken bastonu aldığı yere dikmeyi unutmamıştı. Harâretli harâretli güle güle diyen durak mevcûdu, çıkar çıkmaz var gücüyle hançerlemeye başladı adamı arkasından.

“Bu ne biçim adam la? Nereye gidiyo la bu?”

“Demem... Olmaz ki ama... Bıraktı bombayı kucağımıza...”

“Hee lan. Sayıtlı bomba hem de.”

Selahattin nispeten itidâlli konuşuyordu, “Ayı gibi vurdu çıktı kapıyı amma o da naapsın yazık?” dedi.

Ertuğrul kesinlikle çok sakindi; durgun sular kadar.

“Hâllolur...” dedi, “Sıkılmayın siz.”

“Hee...” deyip surat ekşitti Ender. “Bok hâllolur cunkü.” Osman da onu diyecekti, Ender erken hamle ettiği için “Bok...” dediğiyle kaldı. Ender devam ediyordu: “Ya kim diyecek Mucella Teyze’ye?” Osman bunu da diyecekti, bu sefer de “Kim...” dediğiyle kaldı. “Bi sus da iki kelime de biz edelim la!” dedi dayanamayıp. Dedi de, edecek kelimesi kalmamıştı, mecbûren “Amma çok konuşuyon!” deyip kesti sesini.

Kasap Selim doğrudan bankaya sürdü direksiz şevroleyi. Önce milimi milimine Efraim Bey'in istediği parayı çekti, geçen defadan beri ne kadar kabardı ki diyerek hesaba da bir göz attı o arada, baktı ki üç kış sobada yaksan bitmez, misli misli kabarmış, "Doktor bey nasıl olsa gene gider kumara, gene ütülür, biz de gene bankaya geliriz, en iyisi gelmişken..." deyip bir o kadar daha çekti.

Tarkan Oğuz'un yanından ayrılmıştı ama sahadan çekilmemişti henüz. Alev'i beş dakikada bir aramaya devam ediyordu. Farkındaydı, o tren kaçmıştı artık. Gitmişti. Kuş olup uçmuştu Matahari; yâr olmamıştı buna... Ama bu da Alev Hanımefendi Hazretlerine yâr etmeyecekti, bak görürsün. Bulacak, gerekirse Kâzım Hoca'yı, o da az gelirse bütün fakülteyi ayağa kaldırıp çingar mıngar elinden alacak, götürüp o ihtiyar teyzeye verecekti. Hadi bakalım Alev hanım, sen telefonunu hâlâ açma bakalım.

Bir kere daha aradı.

Efraim Yücetürk, eli çene kaslarında, ağzını açıp kapatarak östakiden basınç yaptırıp kulak zarını kontrol etti. Bir fısırtı duyar gibi olmuştu. "Gitti zar!" diye yazıklandı. Sol gözünün altı mosmor, alnı çentik çentikti. Sabahtan beri her sorana "Dayak yedim." diyor, kimseyi inandıramıyordu. Hâlbuki kapıya çarptım dese, "Hadi lan!" derlerdi, "Dayak yemişsin işte. Kimi kandırıyorsun!"

Kasap Selim'in odaya girdiğini görünce elini indirdi.

"Hoş geldin Selimcim."

"Hoş bulduk doktor bey." dedi Kasap Selim. Hafif bir çene hareketiyle doktorun mor gözünü, kedi tırmalamışa benzeyen alnını işaret etti. "Geciktirdik galiba? İhmâl ettik seni. Kusurumuza bakma." Para dolu evrak zarfını masanın üstüne koydu.

"Estağfurullah Selimcim, sen kusura bakma asıl. Zahmet verdim, yük oldum, fazla oldum. Otursana biraz."

Kasap Selim'in oturmaya niyeti yoktu ama adamın zarfı açıp fazla parayı gördüğünden emin olmak istiyordu. Giderdi bu şimdi

bunu döven batakcıya, kumar borcum diyerek içine falan bakmadan zarfı önüne atardı öylece. Oturdu onun için. “Bak bakalım...” dedi sırtını dayarken, “Eksiğimiz olmasın da.”

Efraim Yücetürk uzanıp açtı zarfı, içindeki balyaları eline aldı, yarıya kadar saydı saymadı gerisingeri soktu yerine. “Bu fazla yahu! Ben bu kadar...”

Göreceğini görmüştü Kasap Selim. “Mesele değil...” dedi, “Kalsın. Lâzım olur.”

Eli ikide birde çenesine gidiyordu Efraim Yücetürk’ün. Ağzı gayri ihtiyârî açılıp açılıp kapanıyordu. Göz neyseydi de şu kulak zarı işi iyi olmamıştı. “Bir şey soracağım Selim...” dedi, “...Tahsin benim için kumar fonu falan mı ayırıp bıraktı bir köşeye yahu?” Kaşları çatık, içli içli gülüyordu. Avucunun içiyle tap tap vurdu zarfın üstüne. Kasap Selim’de o para ne arasın? “Bu değirmenin suyu nerden geliyor Allah aşkına? Bak, seni zor durumda bırakıyorsam...”

Kasap Selim enine boyuna düşündü bir müddet. Tarttı, ölçüp biçti; bayağı bir sürdü. Söylesem mi söylemesem mi; düşündüğü buydu. Dur bakalım dedi sonra, vardır bir hayır; bu adama da gelip açılmaya niyet etmemiş miydi? “Suyun nerden geldiğini söyleyeceğim söylemesine de doktor bey... evvelâ şunu bil, Mücellâ Hanım Teyze’nin rızasıyla geldi. Koş götür ver hemen dedi ben söyler söylemez, zarûret içinde bırakılır mı insan?”

Doktorun kaşları kalkmıştı. “Mücellâ Hanım ha?” dedi inleyerek. Kulak zarı oynasınca yüzü ekşidi. “Bana gönderdi ha?” Alnı da iyice kıvrılmıştı şimdi. “Bu parayı?” İnanamıyordu. “Hem de dedi ki hemen koş götür? Öyle mi?”

Kasap Selim yerine yerleşti. “Öyle! Hele şu gözüne ne oldu bir deyiver şimdi. Nejat mı yaptı?”

Efraim Yücetürk gözlerini kaçırdı. Karşısında oturan Kasap Selim değil de Mücellâ Baydur’du sanki; utanç içindeydi. Sen o kadar say dök kadıncağıza, o kadar ihmâl et, o iki eli kandayken tutsun can suyu koştursun sana. “Kaşınırsan kaşıyorlar Selimcim...”

dedi dertli dertli, “Nejat da işinin ehliymiş, gayet güzel kaşıyor gördüğün gibi. Boşver onu şimdi. Nasıl Mücellâ Hanım... efendi?”

“İyi.” Gözü karartmıştı Kasap, ne var ne yok dökecekti ortaya. Tahsin Beyamca’yı azıcık tanıdınsa eğer, onun güvendiği adama sen de güvenir, sevdiği adamı sen de severdin. Başladı anlatmaya:

“Değirmenin suyuna gelince...”

Yarım saat sonra hastanenin otoparkına doğru yürüyordu Kasap Selim. Sırtından bir yük daha kalkmıştı. Cep telefonunu çıkardı, bir isim bulup yeşil tuşa dokundu.

“Sâdun... Nejat diye bir batakcı var, bildin mi?.. Hah... Al çocukları, onun yanına var, güzelce bir yık, kollarını butlarını kır iyice, bayıltma ama, kendinde olsun. Değilse de ayılt, sana Efraim Yücetürk’ün selâmı var de... Yok oğlum, ne İbrahim’i, Efraim Efraim. Efraim Yücetürk... Neymiş?... Tamam, yaz bak: Efraim... Bana da haber et sonra... Hadi.”

*Sâkiyâ câmunda nedir bu esrar?
Kuldı bir katresi mestâne beni,
Şarâb- lâlinde ne keyfiyet var?
Söyletir efsane efsane beni...*

Âşık Dertli

Ekip pek rahat uyuyamadı o gece. Hâtât çoğu yatmadı bile. Kasap Selim tırım tırım dolandı direksiz şevroleyle. Ender Osman'dan da Sami'den de tez davranıp bir koşu gittiği Batıkent'e, Kemalettingilin kapısına dayandıydı "Vir bağalım Yeleli'yi." diyerek. Yavru bizi meşkul ider, ben de gafayı daadırım o sayede diye düşünmüştü. Doğru düşünmüştü; yavru bayağı bir meşkul itti on-narı, köşe bucak sıçtı batırdı Keçiören Şoşe'deki evi. Amma hiç gaale almıyordu kızlar, Beyaz'ı meyazı unuduvırmışlardı, gotünde dolanıyolardı, "Varsın batırsın, silerim ben." diyodu Murâdiye sa-ğossun, "Ötüreğ olmuşusa demek."

"Buna niye Dona diyoz baba? Gız ismi o. Ben biliyom cunkü."

"Bok biliyon. Donadoni yok muyudu fitbolcu?"

"Var mıydı?"

"Hee."

"Ha o zaman. Tamam madem. Donaa... Gel oolum."

"Şorayı da sil Murâdiye. Bak şorası şorası." Gene de esas meşkul olacak adam Enderidi amma olamıyodu bi türlü, gafası gidip gidip geliyodu şo kerana meselesine. Şaşırp dişlerini bile fırçalamaya galkdı da Murâdiye gücün yapışdı goluna.

“Naabıyon Ender sen?” didi. “Dişleriye hava kaçıracan, zabaa gadar baaracan ondan soona. Bırak.” Evde tek diş fırçası varıdı.

Ender’in üstüne Osman dayandıydı Kemalettingilin kapısına, “Bizim alalıyı kimseye vermedin de mi la Kemalettin Abi?” dedi, kucağına kattığı gibi alıp çıktıydı bi sevinç. Demirlibahçe’ye gidesiye kadar ön koltuğa iki sefer sıçtıydı hayvan. Bi sefer de dömeli arabanın göğsüne fıskırttıydı. Canı sağ olsunu noolacak. Gitti ydi eve ondan sonra, bi bayram havası bi bayram havası sorma. “İyi bari!” diye düşündüydü o zaman. “Bunlar bunla meşgul olur, ben de düşünürüm azıcık. Naapcaz la bu kerana işini biz?” Bütün düşündüğü bundan ibâretti.

“Buna ne at koyacaz baba?”

“Anağa sor. Düşünüyom görmüyon mu?”

Aysel duymuştu. “Pufidik koyacam ben kızımın adını.” dedi.

“Dişi değil o Aysel. Erkek erkek. Baksana mala.”

Aysel mala baktı. “Olsun!” dedi. “Pufidik bunun adı. Pufidiik... Gel oğlum.”

Pufidik gelemezdi, halının saçaklarına püskürtmekle meşgûldü. Osman da çok meşgûldü ama. Derin derin düşünüyodu. Demin de dediydim, şöyle: “Bunlar bunla meşgul olur, ben de düşünürüm azıcık. Naapcaz la bu kerana işini biz?” O Ender gibi dişlerini fırçalamaya kalkmadı ama kızlar Pufidik’i koyunlarına alıp yatasıya kadar sekiz sefer filan “Mücellâ” diye seslendi ona buna.

Sami yarın gidip alacaktı kabadayıyı artık. Onu da söyleyip haber vermek lüzûm etmezdi herhâlde. Bu gece de alırdı ama oturup uzun uzun düşünmek istiyordu, yarın artık, yavru gelirse aklı giderdi çünkü. Semahat yatıp uyuduktan sonra rakısını doldurup süs biberlerini de alıp çıktı balkona, bir müddet Semahat’tan eve gelir gelmez işittiği azarları düşündü öncelikle. Sonra akşam yemeğinde işittiği azarları düşündü. Sonra televizyon seyrederkenkileri. En nihâyet genelev hususuna geldi, ki tam da hah geldim diyordu, rakı şişesinin gözüne çoktan vurduğunu, dibinde sadece bir tekçik rakı kalmıştı, buzdolabındaki süs biberlerini de, bir kilo

muydu neydi artık, temize havâle ettiğini fark etti. “Eyvah eyvah, gene azacak basurum.” demeye kalmadan basuru gene azdı, o son teki ayakta içmek zorunda kaldı. Otursan oturamazdın, yatsan yatamazdın şimdi. “Demem...” diye düşündü balkonun kenarında, “... bu şekilde nasıl düşünelim biz? Acıyor arkadaş. Yanıyorum yanıyorum.”

Selahattin, zamanında rahmetli Laki’nin çekiştirecem derken yanından koparttığı yamalı meşin ceketini çıkartmayı unutmuştu. Bun terlere battı oturduğu yerde. Dönüp dönüp “Bu ne sıcak kardaş?” diye düşündüğü için öbür meseleyi düşünemedi pek. Uyku da tutmuyodu zaten. Çok sıcaktı kardaş, çok sıcaktı.

Kemalettin’le Bûse yer silmeye devam ettiler mecbûren. Ankara Genelevinin yeni patronunun kim olduğunu henüz bilmedikleri için o konuyu düşünme şansları otomatikman yoktu. Kemalettin hem Şirin de gitti oh oh oh, şu piçlerin ikisi de gitti oooh diye düşünüp seviniyor, hem de söz verdiği hâlde gelmeyen Eruğrul’a kızıp üçü de gitmedi diye üzülüyordu.

“Nerde bu adam canoş yaa? Ne diyosun, gidip sorsak mı Elvan Ablagile?”

“Şaşırdın mı sen Kemoş. Saat olmuş gecenin kaç. Taksici çocuk, istediği zaman gelir, sorulur mu? Bak şurda kaka kalmış biraz. Siliversene sana zahmet.”

“Öf yaa, öf yaa. Bi normal hayatımız –ki normal hayatımız’la cinsel hayatımızı kastediyordu– olmayacak mı bizim yaa?”

Alev yer silme konusunda ötekilere nazaran çok şanslıydı; Madonna ishal olmamıştı çünkü. O Oğuz’dan gelen büyüme mamasına yazıldığı için normal kaka yapıyordu, ama yaptı mıydı da bol bol yapıyordu maşallah. Canı nereye isterse oraya. Annesinden öyle öğrenmişti. Bir de tabii canın ne zaman isterse o zaman uyuyacak, ne zaman isterse o zaman uyanacaktın; böyle de öğrenmişti. Uyuyor uyuyor nitekim, dün gecedен beri gıram uyumamış Alevceğizin kafası öne düştüğü anda uyanıyor, hem azarlaysa azarlaysa hem de gidip gelip göstere göstere televizyon açtırıyor, reklamlar yoksa azarlamaya devam ediyor, Alev kafası basıp da bir

reklamlı kanal bulmayı akıl edemezse –ki edemiyordu– hemencecik küsüyor, kazara reklamlı kanal denk gelince döndüğüyle barışıyor, deli divâne oynuyor, ortalığı katıp karıştırıyor, kız azıcık dinleneyim derse gene hemencecik küsüyor, mam mam derse hemencecik barışıyor, bir küsüyor bir barışıyor, küsüp küsüp barışıyor, küstüğü zaman da barıştığı zaman da dolu dolu azarlıyor –“Bev!”–, aklına bir şey gelmiş gibi âniden çömelip kukusunu yere değdirmeden çiş yapıyor, sırtüstü devrilmeden ne güzel kaka yapıyor, rahatlayınca yeni oyunlar icât etmeye çalışıyordu. Popoya vurup kaçmacayı icât etmişti bu gece meselâ. Sen Alev’in arkası dönükken zıplayıp patillerinle poposuna vuruyordun onun, o da dönüp kimin vurduğunu bilmeye çalışıyordu; hiç de bilemiyordu zaten. Ama bu hemen biliyordu kim vurmuş:

“Bev!”

“Aaa, gene bildiin.”

Herâlde yani.

Ama çok yorulmuştu Alev artık. Ümmüye anlar, o da kedi bakıyor neticede deyip çantasından cep telefonunu çıkarttı, baktı açmayı unutmuş, hemen açtı, Ü’ye gelemeden zar zar çalmaya başlayınca, ki o sırada Madonna onunla ilgilenmiyor diye gene küsmüştü, küsme yaa falan derken şaşırıp onu da açtı:

“Alo?”

“Alev Hanım?”

Haydi bakalım. İndirip kimin aradığını görmek istedi, baktı; numaranın teki. “Kimsiniz pardon?”

“Aa, özür dilerim, ben Tarkan. Veterinerizin arkadaşıyım. Oğuz’un. Bir mesele vardı da... Gün boyu size ulaşmaya çalıştım, dalıp bu saatte aramışım. Tekrar özür diliyorum.”

Çocuksu bir sesi vardı çocuğun; o da Oğuz gibi gençti belli. “Buyrun buyrun. Önemli değil. Ne vardı?” Kibar da bir çocuğu baksana, özür mözür diliyordu.

“O köpek sizin değil Alev Hanım. Kaybolmuş veya çalınmış. Siz çaldınız demiyorum ama...”

“Hangi köpek?” Madonna’nın köpek olduğu aklına bile gelmiyordu kızın.

“Matahar... Pardon, Madonna.”

Aklına geldi.

Kibarlık da bir yere kadardı. Açtı ağzını yumdu gözünü artık: “Leeen!..” diye başlayıp iki dakika kadar aralıksız sövdü, ondan sonraki iki dakikayı son derecede yaratıcı tehditlerle değerlendirdi, sonra da bir daha arayacak olursa şu telefonu neresine sokacağını güzelce tarif ederek suratına kapattı çocuğun. Dönüp küs küs oturan Madonna’ya baktı; şundan başka kimsesi yoktu şu hayatta.

“Kızım... Mam mam?” Ya alırlarsaydı bunu elinden?

Madonna hemencecik barıştı.

Ağlaya ağlaya mama torbasına gitti Alev. Hadi uyu şimdi uyuyabilirsen.

Mücellâ Hanım sırtüstü uzanıyordu karyolasında. Tahsin Bey’in fotoğrafını duvardan indirip kırk sene beraber baş koydukları yastığın sol yanına yerleştirmişti. Kim bilir ne zamandır ilk kerre yatıyordu şurada. Saymamıştı kaç sene oldu. Keşke yatsa imişim yamacında diye düşünüyordu şimdi. Çocukları kazaya kurban gittikten beri bir dikilmişti ayağa, süpürge sopası gibi sabahlara değin evin içinde dolaşıp toz alıp durmuştu. Şimdi düşünüyordu da, sizin üzüntünüz o radde büyük idi de Mücellâ Baydur, o güzeller güzelinin değil miydi? Her daim etrafınızda pervâne olup yana yana dönüyordu, âlâ, ihtiyacınız var idi buna, güzel de ediyordu sağolasıca rahmetli... de, onun kıyılarının ihtiyacı yok muydu bir cânâna?

Aaah ah şimdi!

Yaa Mücellâ Baydur, aah ah ya!

Eray’le Erşin’i getirmeye çalıştı gözünün önüne; rüyalarımıza ket vurduktu mâdem, hayâllerimiz serbest, değil mi?

Değil idi.

Hop Neslihan'la Nezahat, hop Dilara, hop Didar'la Dilber. Ne de illi dibekti sağolasıca bıcıruk.

Ayşin'le Erol'u tasavvur etmeye çalıştı bari. Bu defa da hop Elvan'la Murâdiye, hop Kısmet veyahut da Gülseren, hop Aysel'le Semahat doluştu muhayyilesine.

Sol elini yanına uzatıp gözlerini yumdu, Tahsin Bey'in elini tuttuğunu hayâl etti. "Ölüleri Allah'a bırak Mücellâ Hanım..." derdi sağolasıca, "Onlar bizim olduğumuz bu yere gelemeyecekler ama biz onların olduğu yere gideceğiz nasıl olsa. Bırak. Çok güzel insanlar var etrafta. Onlara bak. Hiç olmazsa uzanabilirsin düştükleri zaman, düşersen de elini onlara uzat, ille de bir kaldıran olur." Ne de güzel derdi meğer, ne de güzel derdi.

Aah ah! Yaa işte!

Tarkan perişandı. Deminden beri telefona bakıyordu boş boş. Donmuş kalmıştı. Atkuyruğunun lastiğini çıkarıp dudaklarına iliş-tirdi, saçlarını bağlamayı unuttu, telefona bakmaya devam etti. Neden sonra Oğuz'u aramak geldi aklına.

"Alo, Oğuz?"

"Tarkan?" Oğuz'un sesi dayak yemiş gibi geliyordu karşıdan; yalan da değil, kilim gibi çırpılmıştı onu Seco abisi. "Hayrola?"

"Vallaha pek hayır değil gibi..." dedi Tarkan. "Bu kadın vermeyecek bu köpeği. Sen ağız yüzü düğün falan dediydin ama çirkef çıktı resmen." Dudaklarını ısıırıyordu bir taraftan. Yumuşak yumuşak koparttı birkaç parça, hırsıyla çiğnedi.

"Hangi kadın? Ne köpeği? Çirkef kim?"

Anlattı Tarkan.

Abi nasıl bir kadındı bu yaa? Neydi arkadaşı, nasıl bir hayâl gücüydü? Ebemizin kıllı bilmem neresinden sarkan dili şey etmek, ninemizi tavana asıp sallaya sallaya şey etmek, bizi vites kolunun üstüne oturtup arabamızın dört tekerini ayrı ayrı şey etmek, şeylerimizi cımbızla kopartıp oramıza yağlamadan sokmak, asıl şeyimizi kör testereyle bağırta bağırta kesip sol kulağımızdan cart

diye sokup beynimizin sol lobundan geçirip sağ gözümüzden hart diye çıkartmak, kafamızı turnikeye sıkıştırıp maç kuyruğu bitene kadar gelene gidene şey ettirmek, oramızın kanına ekmek banmak, asla öldürmemek, öldüğümüz güne kadar şey evinde sermaye olarak iş tutturmak, öldüğümüz gün de oramıza pamuk yerine kefen enerjili, yüksek titreşimli vibratör tıkayıp tabutta, mezarda ve öbür tarafta şey etmek, telefonu annemizin şeyinden sokup bizim şeyimizden çıkarmak ne demekti yaa?

“Daha üçte birini bile söylemedim yani Oğuz. Kalanını da unuttum zaten. Yani unutulacak gibi değil ama unutmak istiyorum yani.” Yirmi dört yıllık şu koskoca ömründe böyle küfür duymamış, böyle tehdit edilmemiş, böyle hakaret görmemişti çocuk. Ağlamaklıydı. Ettiği en ağır küfür “Pis eşek!”, ağzından çıkan en sert söz “Git be!” olan biri için iyi bile dayanıyor sayılırdı. “Gülüyorsun ama gözüm korktu benim çok. Neye bulaştırdın sen beni arkadaş? Bi gülme yaa!”

Nasıl gülmeyecek, katıla katıla gülüyordu Oğuz. Bir de “Allah aşkına güldürme...” diyordu nefes nefese, “Her tarafım ağrıyor bak, gözünü seveyim!”

Tarkan arkadaşının durulmasını bekledi susup. O durulur durulmaz da ara ara kıkırdamasına aldırmadan sordu sorusunu:

“Ee? Aldık mı başımıza belâyı? Ne yapacağım ben şimdi?” Ona çok mühim bir şey sormuş gibi geliyordu; Oğuz da gereken cevabı verecekti kesin.

Verdi Oğuz: “İşte kefen enerjili vibratör demiş ya kadın sana...” Sonra gene koptu.

“Kapatıyorum arkadaş yaa. Ayıp yaa!”

Kapattı. Elini bir sinirle dudağına atıp saç lastiğini almak istedi, alamadı.

“Aa?” dedi. Dudak eti diye onu yutmuştu demek. “Allah kahretsin yaa!”

Bir de Efraim Yücetürk vardı uykusuz. Kasap Selim çıktıktan yaklaşık üç saat kadar sonra Nejat’ın oraya gitmişti. Borcunu ödeyip

iyi bir sitem edecek, –dayağa ne lüzûm vardı Allah aşkına, şunca yıldır ütülüyorduk, o kadarcık da mı hatırımız yoktu–, sonra da yeşil çuhanın başına geçecekti. Geçememişti. Borcunu da ödeyememişti. Daha doğrusu, Nejat’ın orada Nejat’ın orayı bulamamıştı. Sağa sola bakınmış, yakındaki taksi durağına kadar gidip bildi bileli orada duran büyük bahçeli büyük evin ne olduğunu sormuş, akla zarar bir cevap almıştı: “Gitti!” Başka tek kelime yok. Daha dün gece buradaydım falan, nasıl gider koca ev kardeşim filan, ıh: “Gitti!” O kadar. O da kendi evine gitti bunun üzerine. Vis-kisini açtı, iskambil falı baktı biraz, hep kazanıyordu, kazan kazan sıkıldı, bardağını da alıp oturdu kanepeye, Ankara Genelevinin yeni patronunu düşünmeye koyuldu. İntihara meyilli bu âdâb-ı muâşeret budalası kadın... Bak ne diyordu yahu! O kadın senin hayatını kurtaracak tek şeyi yapmıştı bugün, bir apartman dairesi satın alacak parayı gözünü kırpmadan yollamıştı Kasap Selim’in eline tutuşturup; hem de daha bu öğlen. Ayıptı ayıp. Âdâb-ı muâşeret budalasıymış! Çok ayıp. Sen neydin peki? Kumarbaz, hokkabaz, madrabaz... Dikti bardağı tepesine, uyumayı aklının ucundan bile geçirmiyordu, akli fikri Mücellâ Hanımefendi Hazretlerindeydi çünkü; o mübârek emanette. Nasıl da endişe ediyordu onun için. Ne yapmalıydı, haberi aldığı anda olabilecekleri düşünmek dahi istemiyordu, nasıl teskin etmeliydi hanımefendiyi?

Tabii Nejat vardı bir de. Ayak, uyluk, topuk, kaval, baldır, bilek ve tarak kemiklerinin birbirine geçtiği yetmemiş, diz kapağı da dağılıp onların içine geçmişti. Köprücük, kürek, pazı, ön kol ve el kemikleri hepten çorbaydı, geçişmiş, katışmış, ergimiş gibiydi, neyin ne olduğu belli değil, o derece. Alçıya alamamışlardı, yarın sabah açık ameliyat yapıp hangi kemik nereye gitmiş onu bulmaya çalışacaklardı. Şimdilik az da olsa birbirinin içinden çıkacak kemik varsa çıksın da daha rahat ameliyat edebilelim diyerek ucuna ağırlık taktıkları ibrişimlerle dört koldan askıya almışlardı iki kol iki bacak. Uyumasına zaten imkân yoktu; kulağının dibinde etinden et koparıyorlarmış gibi bağıırıp duran biri vardı çünkü: Kendisi. Bağıırıp duruyordu yazık, ama kimin bağıırdığından da haberi yoktu; öyle bir acı. Tek bir şey dolaşıyordu aklında: “Efraim

Yücetürk'ün sana na bu kadar selâmı var.” Çığlıklar arasında “Ve aleyküm selâm!” deyip duruyordu.

Uyutmuyorlardı yav, Kâzım'ı da uyutmuyorlardı. Kemalettin bunun telefonun vermiş meğer, o Ender denen taksicinin karısıyla Osman denen taksicinin karısı arayıp duruyordu yarım saatte bir. Ötürek mötürek... Ötürek neydi yav? Diyare diyecek hâli yoktu, ishal mi demek istiyorsunuz demek istiyordu, konuşturmuyorlardı. Osman'ın karısı ayrı deliydi Ender'in karısı ayrı cahil. Hayır, telefonu komple kapatacaktın şimdi, hatırlı hayvan sahiplerinden biri arayacaktı acil bir durum için, parası için değildi yani 'yav ayıp olacaktı; kapatamıyordun.

Şirin raat raat uzanmıştı erkeyinin yanına. Kimse emmeden, memelerini dişlemeden, sıçıp sıçıp getirip poposunu avzına dayamadan güzalcene bi uyuyacaktı şöyle. Kaççaktı da aslında ama burası çok raattı biliyo musun, bikaç akşamsabah soora kaçardı olmasa, açık havayı da özlüyodun ne olsa. Esnedi, avzını şapırdattı, patileriyle yüzünü gözünü kaşıladı, Kirve'nin damlumbaz kadar gövsüne koydu kafasını, uyudu.

Zaten o gece bi tek Şirin uyudu ekipten. Valla.

*Sıkıntı, sevgilinin gönderdiği misafirdir,
Gelir gider sık sık.*

Mevlânâ

Perdeyi aralayıp aralayıp caddeye bakıyordu Mücellâ Hanım. Yaşadığı sükût-u hayâlin haddi hududu yoktu. Nerede idi bu kızlar efendim? Hani gelecekler idi? Hicâb etmese arardı şimdi Kasap çocuğu, derdi böyleyken böyle Kasap, recâ ederim öğren, başlarına bir iş gelmiş olmasın?

Başlarına bir iş gelmediğini bal gibi biliyordu da esâsen, fesatlanmamak için bu şekil düşünmeye gayret sarf ediyordu. Eski Mücellâ ölmüştü zirâ, yeni Mücellâ sevdiklerini bunaltmayacaktı. Ah inşallah kazâya uğramasınlardı Ya Rabbi. Hem kazâya uğramasınlardı hem de çabucak gelsinlerdi. Nerdeydi bunlar? İnsan annesi, anneannesi yaşıda kadını bekletir miydi pencerelerde? Neydi bu hörmetsizlik? Bu yeni neslin hâli neydi böyle? Terbiyesizler, küstahlar, saygısızlar!

Dilini ısırdı. Etme eyleme Mücellâ Baydur diye düşünüyordu. O çocuklarını kaçirttın, bu çocuklarını da mı kaçirtacaksın? Sensin küstah!

Perdeyi aralayıp bir kerre daha baktı Nenehatun'a. Buradan çok çok Tahran Caddesine kadar görülebiliyordu. Balkona çıksa Esat'a kadar da görürdü fekat çıkmadı. Gideyim mutfığa da çayın altını yakayım bari dedi, gelirler, söz verdiler zirâ. Hele bir gelmesinler!

Çayın altını yakmıştı ki kanaryalar ötüverdi cik cik. Bir helecanlandı, bir koştu kapıya! Topuzunu bile düzeltmeden bir açışı vardı!

“Buyursunlaar!” Elvan’la Kısmet –veyahut da Gülseren– vardı karşısında. “Aman efendim kimler gelmiş! Buyrun recâ ederim. Çıkartmayın ayakkabılarınızı,istirhâm ediyorum. Buyrun. Gel Elvancığım, Kısmet, gir çocuğum. Öylece gir. Bak and verdim.” Vermemişti ama vermiş gibi geliyordu ona.

Kısmet eğilip öptü Mücellâ Hanım’ın elini, alnına götürdü. Elvan öpmeyecekti, “Öp öp.” dedi Mücellâ Hanım. “Kızım yaşındasın.”

Elvan da öptü. “Gelen oldu mu Mücellâ Hanım Teyze?” diye sordu alnına götürürken.

Mücellâ Hanım iç çekti. “Maalesef...” Tam şikâyet edecekti, ahdini hatırlayıp çenesini tuttu. “Gelirler elbet.” İyi olacaktı. Huysuzluk etmeyecekti. “Ben de söz verdiler, ille gelirler diyerekten çayın altını yakmıştım ama, gelmediler işte.” Gene huysuzluk ediyordu. “Gençlik. Ne yaparsınız?” Etmeyecekti. “Söz verdiniz, gelin değil mi? Ayıptır, yazıktır.” Bak gene... “Herkes sizin gibi olsa!”

Kısmet, ihtiyarın sözlerindeki şikâyet kısmını duymazdan geldi.

“Biz yakardık teyzecim. Sen niye yoruyorsun kendini?”

Bu da Mücellâ Hanım’a iyi geldi. “Sefâ ile çocuğum...” dedi, “... sefâ ile. Yorgunluk ne kelime recâ ederim?”

Geçip oturdular salona. Sohbet gene iç açıcıydı ama kafayı Semahat’a, Aysel’e ve Murâdiye’ye takmıştı bir kere Mücellâ Hanım. Torunlara da takmıştı; Neslihan’a, Nezhat’a, Didar’a, Dilara’ya Dilber’e. Kalkıp kalkıp pencereden bakası vardı. Az bir müddet çeneye dalıp konuşuyor, az bir müddet sonra hatırlayıp canı sıkılıp “Nerde kaldılar dersiniz?” diyordu. “Başlarına bir hâl gelmiş olmasın evlerden ırak?”

“Gelmez gelmez.” diyordu Elvan. Ender’le Osman’ın dün akşam, Sami’nin de bu sabah olmak üzere taksit taksit Kemalettingilin kapısına dayandıklarından, Ender’le Osman’ın Lucky’nin yavrularını güle oynaya alıp götürdüklerinden, Sami’nin yalvar yakar olduğundan, iki göz iki çeşme ağlaya ağlaya zor şer alabildiğinden haberi yoktu. Olsaydı nasıl gelsinler derdi. Köpek bakıyorlardır.

Az daha oturdular. Kısmet kalkıp birer bardak çay getirdi o arada. Mücellâ Hanım Kasap Selim'i aramak üzereydi artık, dayanamayacaktı. Bir ara da sor bakalım duraktaki çocuklara, neredymiş hanımları diyecekti ki kanarya tekrar ötmeye başladı. Çay bardağını devirdi helecandan. Allah'tan yere devirmişti. Kısmet bardağı yerden alırken bu da kalkıp kapıya koşacak oldu fekat Elvan ondan önce kalkmıştı bile. Yekinirmiş gibi yapıp geri yaslandı. Aaah ah, fesatlanır mısınız siz. Buyrunuz, gelmişlerdi bile nitekim. Yaa! Bu sefer sahiden yekindi. Ne herzeler yumurtlayacaktı bakalım o Dilber haspası. Çın çın çocuk sesi duymayı bekliyordu oturduğu yerden. Onun yerine küt bir erkek sesi duydu:

“Hanımefendi?”

İkrah ediyordu bu sesten. Dönüp bakmadı bile. “Buyrun tabip bey...” dedi. “Hoş gelmişsiniz.”

Efraim Yücetürk kibar kibar gelip öptü Mücellâ Hanım'ın elini, ama alnına götürmedi. Sol elinde dikkörtgen prizma doktor çantası vardı klasik.

“Oturabilir miyim Hanımefendi? Misafiriniz de varmış ama?”

“Buyrunuz tabip bey.” Çok lâzımdınız zirâ. “Misafirim değil onlar. Çocuklarım.” Ne olmuştu bu adamın gözüne allâsen? Kapıya mı çarpmıştı ne? “Geçmiş olsun. Gözünüz?”

“Önemli bir şey değil Hanımefendi. Dayak yedim.”

“Latife ediyorsunuz.” Latifesi de latife olsaydı bari. Hiçbir şeyi çekilmiyordu bu adamın.

Efraim Yücetürk belli belirsiz gülüp geri çekilirken tecrübe konuştu:

“Yok Mücellâ hanım Teyze. Şaka yapmıyor. Yumruk izi o. Bak, şu elmacığın ordaki çizikleri, alındaki kertikleri görüyor musun? Ezik onlar ezik. Yumruk eziği.”

“Elvan, recâ ederim çocuğum!”

*Bu sudan, bu tattandır ikimizde de günah
Bütün içkiler gibi zararı kadar leziz
Bir iklimin meyvesinden sızdırılmış
Bir içkidir kötülüklerimiz.*

Bülent Ecevit

Alev diken üstündeydi. Dün gece telefonu açacağı tuttu diye kendine çok kızılıyordu. Halt etmişti. Oğuz denen çocuğa da rezil olacaktı görüyor musun? Olmuştu hâttâ. O Tarkan denilen oğlan kesin anlatmıştı ona. Anlatılmayacak gibi de değildi, bu da çok fena saydırmıştı hakîkaten. Ama hak etmişti yani. Sen kimsin de Madonna'ya şerh koyuyorsun dümbük! Kimsin sen!

Çok korkuyordu Madonna giderse falan diye.

Sabah burnundan soluya soluya gelmiş keraneye, Madonna'yı Ümmüye'nin kucığına vermiş, ki vermesen duran kim, o ikisi şapır şupur öpüşürken ne oldu ne bittiyse bir bir anlatmıştı. Küfür kısmını "Ağzımı bozdum artık ben de..." deyip transit geçmişti yalnız. Keranede orospuysan bilirsın, senin bildiğin küfürü kimse bilmez, söylemene lüzûm yok onun için. "İyi etmişsin." demişti Ümmüye. "Etralıca giydirdin di mi?" Eh yani, bunu da söylemesine lüzûm yoktu Alev'in. "Korkma kızım... Karnesi var mı bu küçük orospunun? Var. Evinin ocağının adresi var mı karnede? Var. Adın da yazılı mı hayvan sahibi diye? Yazılı. Resmen senindir. Hangi ibne kaybettiyse kaybetti, tasası o göt oğlanına mı düşmüş! Siktir et."

İyi de, bir de şöyle bir şey vardı yani, ismini Alev olarak yazdırmıştı karneye Alev; ordan bir şey çıkmasını yarın?

Ümmüye bir düşünmüştü o zaman. “Çıkmaaz... “ demişti sonra. Adresin var adresin.”

Biraz rahat etmişti içi ama tam değil. Çantasından telefonunu çıkarıp uzatmıştı Ümmüye’ye. “İsim de görsen aç, numara da görsen aç Abla.” demişti. “O oğlan gene arar bakarsın, sen ne yapacağını bilirsin.” Ümmüye ne yapacağını gayet iyi biliyordu. “Takma.” demişti. “Öyle bir bilirim ki, dünyadaki bütün dobermanları çalsan bir daha arayamaz seni.” Kızlar dökülmeye başlamıştı çoktan. Gelen üstünü başını değiştirmeden Madonna’ya girişiyordu ilk. Onun da canına minnet.

Sonra müşteriler gelmeye başlamıştı. Yağıyordu yağıyordu.

“Abla, ben Madonna’yı da götürsem mi odaya?”

“İşine bak kızım. Aa, deli midir nedir!”

“Tamam tamam.”

İn çık iş almaya başlamıştı o vaziyette. İki gecelik uykusuzluk bir taraftan, canının sıkıntısı bir taraftan, dünden de beş beter kum gibi müşteri bir taraftan, canı burnundan geliyordu.

“Öfff!”

Üstünde debelenen herif bozuldu.

“Olmadı mı?”

“Canım, sana demiyorum. Çok güzel oldu. Devam et devam et. Ohh, harikasin.”

Herifin işi bitmişti ama devam ediyormuş gibi yaptı. “Şimdi nasıl?”

“Öldürdün beni.”

Üst katta durum buydu.

Alt kattaysa Madonna, yeni icat ettiği popoya vurup kaçmaca oyununu öğretmek istiyordu Ümmüye’ye. Ama yerinden kaldıramıyordu kadını. Çok küsmüştü. Çişini ettikten sonra camdaki abilere yavşamaya başladı. Onlar oynar mıydı acaba?

“Bev?”

Abazan sürüsü sinek gibi yapışmıştı cama. En önde Ekrem vardı. Yanında da Behiç. İkiisi beraber girdiler içeri bu sefer. Behiç'in bir ayağı dışarıdaydı; Alev dahil kızların hepsi üst katta iş üstünde. Ümmüye yazar kasanın kenarından eğilip baktı, hemen tanıdı bereketli müşteriye.

"Hoş geldiniz beyler..." dedi. Bak, yanında birini getirmişti bile, iyi davranacaktın bunlara. "Şimdi iner kızlar." Kapının ağzında oyalanan tipe döndü. "Kapıyı örter misin canım!" Çok kibardı.

"Ört kapıyı Behiç." dedi Ekrem.

Behiç örtermiş gibi yaptı.

Ekrem çömeldi, kollarını açtı.

"Madonnaa... Gel kızılım."

Aa! Bu abiyi biliyordu Madonna. Dün şuralarını falan ovalamıştı ne güzel. Belki popoya vurup kaçmaca da oynarlardı.

"Bev!"

Alev'in telefonu çalmaya başladı o sıra. Ümmüye eğilip baktı, isim yok, bir tek numara var. Aha gene arıyor o zibidi deyip açtı. Alev'e bir sözü vardı. Eğildi masanın altına, cayır cayır başladı:

"Üleeeen, bana bak ülen sikişmiiiş..." Kibarlık da bir yere kaddardı. "Senin muhtar dedeyin yeleşini, hanım annenin eleğini, be-beğinin beleşini, avradıyın bileğini..."

Ekrem kucağına almıştı bile iti. Tam zamanıydı. Doğruldu, fırladı.

"Aç kapıyı Behiç."

İki bıçkın, Behiç önde, Madonna'yı ceketinin içine sokmuş Ekrem hemen arkasında keranenin hayhuyuna karışırken hâlâ saydırıyordu seninki: "... yatalak hastanı, doğum günü pastanı, bahçendeki çardağını, Ajda Pekkan bardağını, çayının liptonunu, anayın iç donunu..."

Ama yanlış adama saydırıyordu. Alev'i arayan Tarkan değildi. Oğuz'du.

*Aklın tedbirine, tasarrufuna giren her şeyi bırak!
Şimdi coşkunluk, divanelik zamanıdır...*

Mevlânâ

“Müsaadenizle Hanımefendi.”

Efraim Yücetürk, çantasından çıkarttığı tansiyon aletini Mücellâ Hanım'ın koluna doladı, pompalamaya başladı. Gözü ibre-deydi. Çayını getirip sehpanın üzerine koyan Kismet'e başıyla teşek-kür edip pompanın vanasını açtı. “Güzeel.” dedi dinledikten sonra.

“Kaç çıktı efendim?”

On dörde yediydi, bu yaş için gayet normal. Gene de biraz in-dirim yaptı doktorumuz: “On ikiye yedi.” Moral vermek lâzımdı şimdi. Ne olur ne olmaz. Daha sakinleştiriciler de vardı çantanın içinde.

“Maşallahın var Mücellâ Hanım Teyze.” dedi Elvan.

Mücellâ Hanım gözünü doktorun mor gözünden alamıyordu. Hakîkaten de elmacık kemiğinin etrafı ezilip bertilmişti efendim. “Sayenizde çocuğum. Sayenizde.” dedi Elvan'a bakmadan. Bir de şu öbür hayırsızlar gelseydi hayırlısıyla.

Efraim Yücetürk tansiyon aletini toparlayıp çantasının içine attı. Elvan'la Kismet'e yeni görüyormuş gibi bakıyordu. “Müsaade ederseniz...” Hayatının en tehlikeli kumarını oynayacaktı. Rest di-yecekti ilk defa. Ya hep ya hiç.

Mücellâ Hanım üstüne alındı: “Müsaade sizin tabip bey.” Şimdi de ateşini falan ölçecek, dişlerinin arasına tahta kaşık sokup

bademciklerine bakacak, sırtını göğsünü dinleyecek sanıyordu. Ne lüzûmsuz adamdı Ya Rabbi! Üşütmemiştik ki biz; intihar etmiştik.

“Bize diyor Mücellâ Hanım Teyze. Sana demiyor. Çıkalım mı?”

“Ne münâsebet!” dedi Mücellâ Hamm. “Daha yeni geldiniz efendim.” Hayır, huysuzluk etmeyeceğim diyordunuz, illâ ki damarınıza basıyorlardı. “Oturun oturduğunuz yerde recâ ederim.”

“Yok yani...” diye açıkladı Elvan. “Salondan çıkalım mı diyorum.”

Efraim Yücetürk “Lütfen!” dedi Elvan’a.

Bak şimdi! “Zinhar!” Şu küstah adamın yaptığına bak sen. “Kimi kimin salonundan çıkarıyorsunuz Efraim Bey siz?” Çok sinirlenmişti Mücellâ Hanım. Bir gözünü de onun morartası vardı. Sırtını dikeltti, sert hareketlerle topuzunu kontrol etti. “Oturun çocuğum!” dedi Elvan’la Kısmet’e dönüp. Zaten oturduklarını görünce Efraim Yücetürk’e döndü bu defa. “Muayene edecekseniz buyrunuz ediniz tabip bey. Çocuklarıma zerre mahremim yoktur.” Size olmadıktan sonra onlara niyçün olsun da diyecekti, kendini tuttu.

Fakat muayene değil, çok özel bir meseleden bahsedeceğim diyecekti Efraim Yücetürk, diyemedi.

“Fak...”

Bir eliyle buna sinek savar gibi bir hareket yaparken öbür elini koltuğun kolçağına dayayıp Elvan’la Kısmet’e yanını vermiş, “Yardım edin çocuğum...” diyordu Mücellâ Hanım. “Şu bluzumu arkamdan sıyrırverin biriniz de çabucak bitsin bu iş.”

Umarım köpeklerin cennetine giderim, insanların değil.

Mark Twain

Allah Allah yaa! Bi şey oluyodu gibiydi ama bilemiyodu bi türlü Şirin. Ne de güzel uyumuştı halbükse. Nooluyodu yaa?

Bi düşünüyim dedi, belki bulurum.

Sabahın ilk ışığına dovr uyanmıştılar sürücek, bikaç havlaşıp uluşup saa sola boş boş hömermiş, soora çöplenmeye gitmiştiler. Bi şey yoktu o zaman.

Çöplenmiştiler soora. Bu bulduvu sovumuş makarnaları yutup yutup Kirve'nin önüne kusmuştu götürüp. Kirve de salak gibi yemişti; bunun tiskindiyini ne bilsin? Soora gelip bunun mamişini koklamıştı falan teşekkür olarak.

Afferim gız!

Yarasın yiyidim! Hayvan herif.

O zaman da bi şey yoktu.

Soora, hazır catteler de tehneyken, geçen bikaç arabanın tekerleyini falan ısırılmıştılar işte, kedi müdü kovalamıştılar, işeyip sıçıp çekilmiştiler ayak altından. Uyumaya yatmıştılar soora; gene bi şey yok.

Soora bi de uyanmıştı ki bu, Allaa Allaaa, bi şey oluyodu gibiydi sankiydi. Böyle bi dişkiresi geliyodu durup dururken, hırıldayası, afkirası, koşası filan geliyodu.

Gız baa bah! Baa mı hırıldıyon yoosa?

Ay yok be! Sana hırıldar mıyım. Deli şey! Dayanamıyordu bu herife Şirin. Valla.

Afferim o zaman.

Bi fırsatını denk getirsin, kaççaktı burdan. Zaten de kaçası vardı.

Soora aklına geldi birden:

Lucky!

Ona bi şey oluyodu kesin.

Hiiç fırsatla mırsatla uvraşamazdı şimdi. Bi kaçtı!

Cihanda şîşe-i ârı kıran gelsin bu meydâne...

Abdülehad Nuri Sivâsî

Dün bir bugün iki gidip geliyordu durağa Kasap Selim. Kim-
senin dermânı yoktu, hem uykusuzlardı hem fikirsiz. Sami
zaten bırak yatmayı, oturamıyordu bile; basurları balon yapmıştı.
Bir kanasa iyice bir sıkacak, boşaltıp rahatlayacaktı ama kanamı-
yordu da namussuz. Yedek donuyla pantolonu onunla beraber gelip
gelip gidiyordu işe. Bir de Kemalettin'e gönül koymuştu. Sen elli
bin kişiye söz ver Beyaz'ı sana vereceğim diye, zennube gibi kı-
vırt, bütün sözlerinden dön, o ayıp değil, biz güzellikle kapına ka-
dar gelip kabadayıyı isteyelim, yok de, veremem de, Ertuğrul'a söz
verdim de, ayıp olur çünkü de, çık işin içinden. Vermişti verme-
sine de kapının ağzında zır zır ağlatmıştı bunu hain şerefsiz. Gene
ağlayası geliyordu şimdi ama basurun acısından mı, Semahat'ın
zulmünden mi, Kemalettin'in kancıklığından mı, bilmiyordu niye.

“Ben diyom ki...” dedi Ender, “... doktru çaaralım, bi norfin
innesini vurduralım Mucella Teyze'ye, bi mayışsın guzelce, o ara
Sami alışdıra alışdıra söyleyivirsin.”

Sami'nin sol yanağı uyuşmuştu, sağ yanağının üstüne oturdu.
“Afbuyur? Ben niye söylüyorum canım? Sen söyle.”

Osman'ın da işine geliyordu Sami'nin söylemesi. Gaz verdi:

“En akli başımızdakimiz sensin de ondan la Sami. Bu söylese
sıçar batırır,..” Ender'i gösteriyordu, “... şu söylese cıvık sıçar,..”
Selahattin'i gösteriyordu, “... beni zaten sayma, ben hiç söyleye-
mem,..” kendini gösteriyordu, “Ertuh söyleyemez, o daa çocuk,..”

Ertuğrul'u gösteriyordu, "... Kasap söylese söylerdi şimdiye, burda ne işi var,..." Kasap Selim'i gösteremiyordu, yemiyordu, "... kala kala bi sen kalıyon geri. Sen söyle bence." Sami'yi de gösteremiyordu, o da yemiyordu, ama tekrardan gaz verebiliyordu: "Ne diyom ben? En akli başımızdakimiz sensin diyom de mi? Değil misin?"

"Amennâ..." dedi Sami, o da değilim diyemiyordu, "Ama cık... Olmaz... Cık... Ben hastayım biliyorsun. Demem... hasta olmasam..."

Ender konuyu dağıttı:

"Senin hamam oğlanı nası oldu Sami?" Dişsiz ağzı mağara gibi açılmıştı; çok pis sırtıyordu. "İyileşti mi birez?"

Sami bir kanamaya başlasa sıkıvereceği basur memesine bakar gibi baktı Ender'e, çok ağır konuşacaktı ama Kasap Selim dahil herkes sırtıyordu, çıkışamadı bu yüzden. Bir kilo süs biberini yediği gecenin sabahında Kemalettingile gidip –ağlaya zırlaya– almıştı kendi köpeğini. Götürüp Semahat'ın kucağına bırakmış –kaç zamandır ilk defa yüzü gülüyordu kadının–, en kabadayı olanını da aldı ya, yol boyu düşündüğü şekil, "Bunun adı Ustura olacak Semahat." demişti. "Çok kabadayı bir şey çünkü." Sonrasını anlatmıyordu ama adı Minnoş olmuştu çok kabadayı bir şeyin. "İyileşti iyileşti." dedi. "Çok şükür."

Osman baktı Sami dayılanacağı yerde alttan alıyor, "La Minnoş diye erkek ismi olur mu la?" dedi kah kah. "Yazık la sana Sami. Bi de kabadayı geçiniyon." Kendi köpeğinin ismi Pufidik'ti. Bu karışmıyom, meşgulüm, düşünecem dedi diye Aysel cânım hayvanın adını Pufidik koymuş, kesmiş atmıştı.

"Pufidik oluyor ama..." Sami uğraşamayacaktı bunlarla. Yanak değiştirdi. "O değil de..." dedi konuyu da değiştirerek; "... Hiç söylemesek farz-ı misâl?" Kasap Selim'e diyordu, "... değil mi? Nerden bilecek Mücellâ Hanım Teyze?"

Kasap Selim ağzını açmaya kalmadan Ertuğrul cevabını verdi:

"Olur mu Abi? Tahsin Beyamca söyleyeceksin diye vasiyet etmiş bir kere. Hem de ben ölür ölmez söyleyeceksin demiş Allah rahmet eylesin. Bugüne kadar söylemediği kabahat." Sırrın çoktan

açık olduğunu hatırlayıp düzeltti son cümlesini: “Yani bugüne kadar söylemediğimiz kabahat diyorum.” Artık onun da sırtında emanetti bu vasiyet. Bir kere daha düzeltti: “Hepimizde kabahat var yani. Sende bende onda...”

“Yok öyle.” dedi Kasap Selim. “Ne kabahat varsa bendedir, başkasında değil.” Sesi gene küllenmişti. “Gelirsiniz gelmezsiniz bilmem, gelerseniz iyi olur, gelmezseniz gücenmem, ama yarın gece bitecek bu iş. Öyle de bitecek böyle de bitecek. Gerisi Allah kerim.” Başka da bir şey demedi, kalkıp iki gün önce diktiği yerden aldı rahmetlinin bastonunu, tak tak vurarak çıktı gitti. Yüzüne söylenemeyenler sırtına söylenmeye başladı derhâl.

“Bu var ya...” dedi Osman, “... manyak la bu... Kütedek söylenir mi la hasta kadına?”

“Hee...” dedi Ender. “Manyağışte! Söylenir mi hiç? Alıştıracan ilk evvelâ.”

“Hiç de alıştıramazsın.” Ertuğrul uzanmış, boşalan bardağını masanın üstüne bırakıyordu. “Esas dank diye söylenir bence... Nasıl alıştıracaksın? Orospuluk iyi bir şeydir mi diyeceksin ilk? Fuhuş da gerekli bir sektördür falan? Nerden başlayacaksın Ender Abi?”

“Anaa! Hakkat lan! Höyy!..”

Dünya dedikleri bir gölgeliktir...

Hisarlı Ahmet

E fraim Yücetürk de aynı dertten muzdaripti o dakikalarda. Nerden başlayacaktı? Merâmını zar zor anlatabilmiş, çok özel bir konu olduğu için, hâtta biraz da Mücellâ Hanım'ın suyuna gideyim diye düşünüp 'çok ehemmiyetli, pek ziyâdesiyle nevi şahsına münhasır bir husus' olduğu için 'hususî olarak' konuşmalarının lâzım geldiğini falan söylemişti lisânı yettiğince. Fekat milim geri adım atmamıştı Mücellâ Hanım. Hâlâ da atmıyordu:

“Recâ ederim, her ne serd edecekseniz buyrunuz çocuklarımın yanında ediniz tabip bey!”

Deminden beri sağ elinin başparmağıyla sol avucunun içine daireler çizip duruyordu bu yüzden. Nerden başlayacaktı, nasıl başlayacaktı? Doğru mu etmişti buraya gelmekle? Gelirken en doğrusu bu diye düşünüyordu, birinin söylemesi gerek, kim söyleyecek, o gece hastaneye doluşan o tuhaf yaratıklar mı, Kasap Selim mi, kim? Ama şimdi çok şüpheliydi. Neden Kasap Selim'e bırakmasındı müsaade isteyip kalkıp çıkıp? O da bayağı bir akli başında sayılırdı. Evet evet, Selim daha doğru olurdu, daha yakınlardı üstelik bu ikisi. Hem bunu sepetlemeye de çok hevesliydi zaten huysuz kadın. Neler de diyordu gene huysuz muysuz? Hiç utanması yoktu. Şu huysuz dediğin kadın değil miydi daha dün dünya kadar parayı gözünü kırpmadan...

Birden bir ışık çaktı içinde, yüzüne bir nur indi.

Neden oradan başlamasındı? Biri yaram yaram deyip sızlanırken sen de al sana tuz der de basar canını yakarsan hayatını da kurtarsan senden kötüsü olmazdı, ama yaram da yaram diyene tuzum da tuzum diyeceğine aç kendi yararı göster, en iyisi sendin o zaman. Her zaman işe yarardı bu. Nitekim gözünü göstermiş, bir anda dağıtmıştı ortalığı meselâ, yumuşacık etmiş, senelerdir elde edemediği o müstahkem mevkiyi ele geçirmişti: Mücellâ Hanım'ın merhamet yüzü. İyi bir fikir gibi geliyordu. Geç karşısına, sırala dertlerini, benim derdim de dert midir demeye başlasın hemen.

Şu şişman kadınla şu hamile kız vardı gerçi... Onların önünde de şimdi... Olur muydu acaba?

Neden olmasındı? Nasılsa iki paralık olmuştuk çoktan.

Sırtını koltuğun sırtlığından uzaklaştırdı, başını öne düşürdü, nereye gideceği varsa oraya gitsindi artık; parmaklarını bacaklarının üzerinde kenetleyip başladı:

“Ben kötü huylu biriyim Mücellâ Hanım...”

“Estağfirullah efendim.” Ha şunu bileydin diye düşünüyordu Mücellâ Hanım. “Demeyiniz öyle recâ ederim. Hepimizin türlü türlü huyu var.”

“Müsaade edin... Bu söyleyeceklerimi söyleyemezsem esas söyleyeceklerimi de söyleyemeyeceğim çünkü.”

Mücellâ Hanım bozuldu. Güzellikten de anlamıyordu “budala adam.

“Müsaade sizindir. Buyrunuz.”

Efraim Yücetürk buyurdu:

“Bencil ve menfaatçiyim...”

“Estağfi...

“Hanımefendi, lütfen dedim ama!”

Elini sinesine koydu hanımefendi. “Tamam efendim, tamam.” dedi. Ne oluyordu allâsen? “Devam ediniz.” Bizim çocuğumuz,

kardeşimiz, derttaşımız, sırdaşımız olmak için bugünü mü beklemişti herkes?

Efraim Yücetürk başını tekrar yıktı.

“Psikolojik sorunlarım var. Kendine olan inancını çoktan kaybetmiş biriyim ben. Kendini kaybetmiş biri diyeyim. Daha doğru... Bakın neler yaptım ben bana.” Durdu, alttan teker teker baktı üç kadına. Onlar da ona bakıyordu. “Sorumluluk duygum yok benim hanımlar... Karımı kaybettim, iki oğlumu bir de kızımı kaybettim. Onları kaybedince gelinlerimi, damadımı, torunlarımı kaybettim. Neden derseniz... Kumarbazım ben...” Alaylı alaylı güldü; kendine güldüğü çok belliydi. “Kumarbaz kelimesi, kumar oynamayı becerebilen, arada sırada kazanabilen biri gibi gösterdi beni, biraz iddialı durdu burada. Olmadı. Değiştiriyorum. Kumar bağımlısıyım demeliydim. Hastayım yani. Tedavim de yok.” Mücellâ Hanım’a döndü. “Kırk yıl oldu Mücellâ Hanım. Yapamıyorum, edemiyorum, oynamadan duramıyorum. Her şeyimi kaybettim. Eşimi, çocuklarımı, torunlarımı, anamı atamı, ailemi, sülâlemi, paramı, malımı mülkümü, itibârımı, şerefimi, haysiyetimi, yeryüzündeki dostlarımı ve arkadaşlarımı...” Genzini temizledi. “Tahsin hariç... Yerdeyken de tek dostumdu o benim...” Tavana baktı, “... gökтейken de öyle...” Gözlerini indirdi, Mücellâ Hanım’a döndü yeniden. “Ölmeye çalıştınız ya o gece? Benden diri duruyordunuz Hanımefendi. Ne hoş değil mi? Adam gibi yaşamayı bir türlü becermeyen biri, adam gibi ölmeyi bir türlü beceremeyen birini hayatta tutmaya çalışmış gibi yapıyor. Ciddiyim Mücellâ Hanım; çoktan öldüm ben. Gidip karıma, çocuklarıma, torunlarıma sorun isterseniz. İş arkadaşlarıma, eski dostlarıma sorun. Bakalım yaşıyor muyumşum.” Sustu nihâyet.

Baştan umurunda değildi ama bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu artık Mücellâ Hanım. Bunları niye anlatıp duruyordu bu adam?.. Yani adam derken, kötü bir mânâda değil, Efraim Bey mânâsında. Ona da yazıktı bir yerde. Kötü huyları olabiliyordu bazılarının... Hepimizin... İnsan teselli vermek de arzu ediyordu fekat ne diyecektiniz efendim? Nasıl da meysus oturuyordu

şurda karşımızda. Biz de diyorduk ki ne kötü adam... Aah ah! Kötü olan ben kötüyüm der miydi Mücellâ Baydur? Der miydi? Zavallı Efraim Bey meğer. Hay Allah! O kadar da anlatmış etmiş adamcağız, sırr-ı derûnunu fâş etmiş, mühür gibi otursanız da hiç olmazdı şimdi. Bir şeyler demeniz lâzım gelirdi. “Fekat niyçün bu radde ümitsiz konuşuyorsunuz tabip bey?” dedi zorlukla. Elini sinesinde unutmuştu. “Her şeyin bir çaresi, her derin bir devâsı...”

“Tabii...” diye araya girdi Kısmet. Elvan’ın kendisine yandan yandan baktığını, kaş göz ettiğini görmüyordu. “Ben de eskiden orospuydum meselâ. Müşteriler kapımda kuyruktu. Ama şimdi değilim.”

Efraim Yücetürk oturduğu yerde sıçrarken Elvan “Kısmeeet!” dedi uzata uzata. “Benim de keranede komisyonculuk yaptığımı söyleyeydin oldu olacak.” Kıza Gülseren demeyi gene unutmuştu.

Kısmet –veyahut da Gülseren– onu da söyledi:

“Evet evet. Bakın, kayınvalidem de komisyoncuydu meselâ...” Durdu, “Keranede.” diye ekledi.

“Ama bıraktık yani.” Elvan kıpkırmızı olmuştu. “Kerane deyince kötü bir yer gibi geliyor kulağa... Genelev aslında.”

Mücellâ Hanım müdâhale etti:

“Çocuğum, gelin buna umumhâne diyelim biz. Eski dil daha nezih ne de olsa.”

*Caizse harâbât-ı ilâhîde her şey,
Yârân yine rindân-ı kirâm olsun erenler,
Tekrar mülâki oluruz bezm-i ezelde,
Evvel giden abbaba selâm olsun erenler.*

Yahya Kemal Beyatlı

E krem, Behiç ve Madonna keranenenin kalabalığından da çıkıp Ulus'un kalabalığına karışmışlardı çoktan. Ekrem, "Taksi çevir." dedi Behiç'e. Vıngır vıngırdı koynundaki, durmuyordu. "Paramıza yazık mı değil?" dedi Behiç. "Şurdan indik miydi Yenimahalle durağı..." Ekrem elini ceketinin içine sokup ensesinden tuttu Madonna'yı, çıkardı, havada silkeleyip sabitledi –"Mıyk!"–, "Al o zaman." dedi. "Kendin taşı. Bak bi düşür, gebertirim." Behiç aldı çocuğu. O da ensesinden tutuyordu. Naylon montunun içine tepip fermuarını boğazına kadar çekti, hareketlerini kısıtlamak için de sol koluyla göğsünün arasına sıkıştırdı içeride. "Buu!" diye bir ses geldi ince ince. Az daha sıkıştırdı, ses kesildi.

Çankırı Caddesi'nin köşesindeki eski İş Bankası binasının önüne gelmişlerdi. Yeşili falan beklemediler; arabaların arasından koşa koşa geçtiler karşıya, yokuş aşağı Yenimahalle dolmuş durağına doğru yürümeye devam ettiler.

"Boğma hayvanı orda. Dikkat et."

Behiç montunun fermuarını biraz indirdi.

Ümmüye şok üstüne şok yaşıyordu on dört numarada. İlk şoku, bismillah demeden sövmeye başladığı adamın dün gece Alev'e

ukalâlık yapan adam değil, kendi kedisinin de veterineri olan Oğuz olduğunu anladığı zaman yaşamıştı. “Ay pardon Oğuzcum. Alamadım sesini de...”

“Ümmüye Hanım?”

Oğuz’un bunun normal sesini tanıyıvereceği tutmuştu. Al sana ikinci şok.

Bari telefonu kapatma çocuğun suratına di mi? Bir özür dile, bir yanlışlık olmuş de, veya de ki ben Ümmüye değilim, bir şey de yani. Yok. Kapatmıştı. Şok üç.

Bu kan ter içinde neresini düzelteyim diye düşünürken müşteri dolacağı tutmuştu dükkânın. Hiç uğraşamayacaktı; oturun diye işaret etmiş, olmadı “Bekleyin şurda canım!” demiş, karşısında dikilen üç herifin beklemeye niyeti pek yok gibiydi, o da olmayınca sinirli sinirli sormuştu:

“Ne var? Ne var? Bana mı gireceksiniz? Kızlar yukarda, kör müşünüz!”

İşte o zaman dördüncü şok gelmişti.

“Kör sensin...” diyordu adamlardan biri. “Köpeğini çaldılar, onu söylemeye geldik.”

Herifin ne köpeğinden bahsettiğini anlayamamıştı önce, sonra anlamıştı.

“Madonna?”

Yoktu Madonna. Gitmişti: Beşinci şok.

Hemen telefona sarılıp Ayakçı Güneş’i aramış, “Kapıyı tut!” demişti. “Madonna’yı çalmışlar.”

“Nasıl tutayım ay?” demişti Ayakçı Güneş. Haklıydı. Madonna’ya o da bayılıyordu ama keranenin kapısını tutmak göt isterdi. Vardı gerçi de, o kadar adama yetmez. “Niye çaldırdınız kız? Allah sizin canınızı almasın!”

Gidenin gittiği dank etmişti Ümmüye’ye. Altıncı şok.

Şeytan azapta gerek. Alev aşağı inmişti.

“Madonna nerde Ümmüye Abla?”

Yedi.

Şirin bi düşünmüştü şöyle, şu taraftan kaççaksın, düpdüz catte upuzun, sen görükmez olasıya kadar Kirve hayvanı çoktan görürdü seni, onun için bu taraftan kaçmıştı. Adres bilseydi, İvedik Cad-desi’nden karşıya geçip Ragıp Tüzün’e daldığını, Yenimahalle iç-lerine doğru ilerlediğini, orasını da fazla kalabalık bulup Tufan Sokağa saptığını da bilirdi, ama bilmiyordu. Ben olsam bilirim.

“İyicene bi kaçıp bi sokava girdim işte.” diye biliyordu o. Soluk-landı biraz. Havayı kokladı. Başka köpek kokuyodu buralar, Kirve bi bokuma gelemezdi. Raatladı. Dili dışarıda, kenara kuytuya sine sine devam etti ilerlemeye. Bi su bulaydı iyiydi; susramıştı çok.

Oğuz Tarkan’ı aradı.

“Sen beni neye bulaştırdın Tarkan?”

Tarkan anlamamıştı.

“Anlamadım?” dedi.

“Lan kırk yıllık Ümmüye Hanım ana avrat sövdü lan bana. Sözde dün gece aramışım da beyaz kuyruklu dobermanına şerh koymuşum da...” O zannediyordu ki Tarkan bilmeden etmeden Alev Hanım’ı arayacağım diye Ümmüye Hanım’ı aramıştır. Telefonunda öyle bir numara kaydı yokken Tarkan’ın tutup öyle bir numarayı araması trilyonda bir ihtimâl de olsa başka zannedebileceği bir şey yoktu çünkü. Buna mukâbil, Alev Hanım’ın telefonunu Ümmüye Hanım’ın açıp Alev Hanım’ın nâm-ı hesabına Tarkan’a giydiriyor-um zannederek Oğuz’a giydiriyor olması çok daha kuvvetli bir ihtimâldi ama o anda bunu düşünemezdi insan. Oğuz da düşün-e-miyordu. “Hep senin yüzünden... Ben hayatımda böyle küfür ye-medim arkadaş!” Ümmüye Hanım’ı da hiç öyle bilmiyordu çocuk.

Gene anlamamıştı Tarkan.

“Gene anlamadım...” dedi. “Bir sakın ol yaa! Ne oldu, adam gibi anlat.”

“Gel gel sen...” dedi Oğuz. Burnundan soluduğu duyuluyordu telefondan. “Gel de anlatayım.”

Tarkan, “Zaten geldim.” deyip elinde telefonla VTM’ye daldı.

Oturup uzun uzun konuştu iki arkadaş. “O değil de...” diyordu Oğuz, “Ümmüye Hanım nasıl bir kadın çıktı yaa! Duysan...”

“Duymama gerek yok.” dedi Tarkan. Dün gece duymuştu duyacağını. “Bir daha da duymak istemiyorum. Lütfen anlatma.”

Anlatmadı Oğuz, ama Ümmüye’ye çok küsmüştü yani. “O yavruyu ona yâr etmeyeceğim...” dedi. “Göreceksin.”

“Kime? Alev Hanım’a mı?” Çocuk hâlâ terbiyesini bozmuyordu.

“Kimeyse kime. Hadi başlıyoruz.”

Başladılar.

Kâzım Hoca’yı aradılar, Veteriner Hekimleri Birliğini aradılar, Ankara Bölgesi Veteriner Hekimleri Odasını aradılar, belediye kliniklerini aradılar, tanıyıp bildikleri hayvan hastanesi sahiplerini aradılar, tanımadıklarını almanaktan, oda rehberinden, eski fakülte arkadaşlarından, internetten öğrenip bulup aradılar. O Ümmüye nasıl olsa bir daha gelemezdi buraya. Alev denen o terbiyesiz kadın da gelemezdi. Yavruyu ille de aşı için falan götüreceklerdi bir yere. Götürdükleri zaman da al sana robot resim: Beyaz kuyruklu, dünya güzeli bir doberman yavrusu. Her konuştuklarına, “Biz araştırdık, dünyada tekmiş.” de demişlerdi ki kimse yabana atmasın, belki bu değildir demeye kalkmasın, en kötü ihtimâlle dünyada tekse ödülü de vardır deyip işi sıkı tutsun herkes. Beklemeye başladılar. Bir haber alsınlar, hemen Tarkan’ın dediği o ihtiyar kadının kapısına dayanacaklardı: “Sizin doberman yavrusunu çalanları bulduk.” Ondan sonrasını o kadın bilirdi artık.

Madonna bunalmıştı içerde. O da anlamıyordu Tarkan gibi; ne oluyordu? Alev niye gelip almıyordu onu bu çok küstüğü adamın

kucağından? Ümmüye nereye kaybolmuştu? Bu ses neydi gar gar? Niye kafasına bastırıp duruyordu bu çok küstüğü adam, niye nefes aldirtmıyordu?

“Bev!”

“Köpek mi var orda?” dedi dolmuşçu.

Behiç en arkaya geçip Ekrem’in yanına oturacağına iyi bir halt edermiş gibi en öne oturmuştu. Ücretleri toplamayı, para üstü vermeyi seviyordu. “Yavru yavru.” dedi sağ eliyle içerdekinin kafasına kafasına vurarak. “Küçük yani.”

“Buuu!”

“Ee çıkartsana kardaş. Bunalır hayvan orda. Yazık.”

“Dursun.” dedi Behiç. “Az kaldı zaten.”

Songül, “Kapalıyız canım.” deyip içeri girmeye çalışan müşteriyi kibarca ittirdi, adam ayağını eşikten çektikten sonra kapıyı suratına kapatıp kilitteki anahtarı çevirdi. Şahsenem ağlıyordu köşede. Hayat Alev’i sakinleştirmeye çalışıyor, Arzu, belki çalınmamıştır da buralarda bir yerde saklanıyordur deyip manı manı dolaşıyordu alt kat üst kat. Hepsi perişandı; Arya, Songül, Rüyam, Billur... Hepsi. En perişanları da Ümmüye’ydi. Yedi yedi perişandı o. Cânım bebeği çaldırıldığına mı yansın, Alev’in gözünde iki paralık olduğuna mı yansın, o kadar da söylemişti kız odaya alayım diye, Oğuz’a küfrettiğine mi yansın, kimse iş almıyordu, para kaybediyorduk, ona mı yansın, neye yansın bilemiyordu. Başını ellerinin arasına yerleştirmiş şakaklarını ovup duruyor kara kara düşünüyordu öyle. İçi yanıyordu. Cama çak çak vurulunca elini indirip baktı. Hadi buyur; Sâdun gelmişti.

“Kızım...” diye seslendi Balım’a. “Şu kapıyı aç. Sâdun geldi.”

Balım uzanıp açtı, Sâdun girebilsin diye iki metre kadar geri çekildi. Sâdun da anca girdi zaten. Keranede ender olurdu böyle şeyler; Sâdun kapına dayansın meselâ; binde bir. Kavga mavga çıkacak da, kızlar sapık müşteri yakalayıp kezzap mezzap atacak da, namus davasına düşmüş bir herif kızkardeşini burda bulup

bıçaklayacak da, yangın mungun çıkacak da, e eğim ölmeyecek de S dun gelecek.

Ama gelmişti S dun i te.

Gölgesi  mm ye'nin üstüne d  t . Salona zor sığıyordu adam.

“Ne oldu Abla? Niye kapattın dükkânı?”

“K pe imizi  aldılar S dun.” dedi  mm ye.

“Ne köpeği?”

Kasap Selim sekizinci defa geçiyordu Nenehatun'dan. Durak-taki arkadaşlara yarın gece bitecek demişti ama çıktıktan sonra bir d   nm  t  de, niye yarın gece yani, niye bu gece değil, niye şimdi değil? O niyetle vurmu tu Esat'a, ver elini Nenehatun. Her sefe-rinde de Mücellâ Hanım Teyze'nin evinin  n nden geçerken du-racakmı  gibi yava lıyor, son anda gazlayıp uzakla ıyordu.  ıkar-sın  ankaya Caddesine ordan, az gider Kader Soka a sapıp inersin a a ı, ordan Kennedy, ordan Bülten, ordan ver elini Esat, vurursun yeni baştan yoku  yukarı, solu u bir daha Nenehatun'da alırsın.

D n dola  yaptığı buydu. Dokuzuncu tura ba ladı ı sırada te-lefonu çaldı.

“Alo?”

Arayan S dun'du.

“Ne yaptın S dun? Yıktın mı Nejat'ı?” Adamın m l mat ver-mek için aradığını zannediordu. “İyi... Evi de mi yıktın? Evi niye yıktın oğlum?... Neyse... Var mı başka bir şey?”

Vardı.

S dun kar ıda anlatmaya başladı, o anlattıkça da bu tarafta Kasap Selim'in ifadesi de i meye, yüzü gülmeye. Dinledi dinledi güldü, dinledi dinledi kafa salladı, dinledi dinledi gözünün ya ını sildi, dinledi dinledi Kader Sokak'tan Kennedy Caddesine, Ken-nedy Caddesinden Bülten Soka a, Bülten Sokak'tan Esat Cadde-sine, Esat Caddesinden Nenehatun'a dolandı. Kaç etti bilmiyordu artık. “Bak S dun...” dedi sonunda, “O köpeği bulacaksın oğlum.

Anladın mı? Bulacaksın... Neymiş?.. Hah. Beni arayacaksın ondan sonra. Bulmadım demek için aramayacaksın, buldum demek için arayacaksın... Anlaştık.” Tam kapatıyordu, “Haa, Sâduun...” dedi, “Kadınları da rahat bırak bugünlük. Çalışmak istemiyorlarsa çalışmasınlar. Varma üstlerine.”

Şirin su peşinde gibiydi de değildi gibiydi de sankiydi. Sanki daa müyim bi şeyin peşindeydi gibiydi.

Dili bir karış dışarıda, Tufan Sokak’tan Serdar Sokağa geçti.

Niye koşuyodu bilmiyodu ama koşuyodu işte. Valla.

Ordan Çarşı Caddesine çıktı.

Büyük bi catte daa sana. Dikkatli dikkatli devam etti duran arabaların arasından.

O Ragıp Tüzün’le Çarşı Caddesinin birleştiği köşeye geldiğinde, Yenimahalle dolmuşu da Beşinci Durak’ta Oğuzlar Sokağın iki hergelesini indiriyordu. Onlar iner inmez havalı kapıyı kapatıp arkasındaki müşteriye “Tanıyom bunları.” dedi dolmuşçu. “Abi kardeşler bu ikisi. Şu yanımda oturan ufağı olur; Metro’nun önünde simit satar, bardak mısır, çitlek falan satar yalandan. Bakma satar dediğime, çalıştığı da yok ha, adres belli olsun maksat. Hapçı, hır-sız, gaspçı, ne ararsan, her türlü pislik var. Bi de babalarıyla ana-larını gör bunların, bunlardan beter. Ben de bunların sokağında oturuyom. Yaka silktik valla. Taşınacaz bu gidişle. Kaç tuttu po-lis, savcı salın gitsin diyomuş her sefer, polis de salıyomuş naap-sın, onlar da yaka silkti artık.”

Şirin hızlandı. Daa da hızlancaktı ama karşıya geçerken ezili-yodu az kalsın. Cavıl cuvul firen yapan arabanın tekerleyine azı-cık dışkirip oyalanmadan kaldırıma attı kendini. Yaa bi koku alı-yodu gibiydi sankiydi. Koştı. İnsanlar hoşt muşt diyodular falan ama duramıyodu işte. Daa yakındı şimdi koku. Neydi neydii...

Aa!

Lucky yaa!

İşte de burda bi yerdeydi yaramaz şey. Kız, sen ne ara geldin buralara, Allah seni, e mi?

Soora hatırladı birden. Onu çalmıştılar, gelmemiştı o. Nası gel-sin pipi kadar şey? Ama var ya, eh bi yakalasın kim çaldı, ana-sını sıkçektı. Valla.

Artık biliyodu nereye koşçavını; kokuya dovru koştu.

Yenimahalle zengin muhitti, bakarsın burda bile müşteri bulur-dun, gazeteye ilan vermeye de lüzûm kalmazdı. “Çıkart da göstere göstere götürelim eve.” dedi Ekrem. “Reklam olur.”

Behiç Madonna’yı çıkardı koynundan. Ensesinden tutup sal-ladı havada. Madonna çok küsmüştü bu adama ama gene de ha-vaya çıkardı ya, barıştı azıcık. “Mıyk!” dedi bıraksın diye. Baktı bırakmıyor, az daha barışıp havaya dil de attı.

O arada Ekrem uzanıp aldı yavruyu Behiç’in elinden, “Hay-van gibi şey yapmayacan Behiç...”, kolunun üstüne yatırdı, sevi-yormuş gibi yaptı. “Seviyomuş gibi yapacan.” Keyfi çok yerin-deydi, iyi iş çıkarmışlardı.

“Hav!”

“Bev!”

“Nooluyo lan?”

Şirin ana avrat daldı Ekrem’e.

“Lan lan lan...”

Behiç göt cebinden yirmi santimlik bir tornavida çıkarıp beyaz sokak köpeğinin böğrüne sapladı. Hayvan çğlık çğlığa devrilir-ken tekmeı de sallayıp “Amına goduğum!” diyecekti ki “Amı...” dedi kaldı.

Dev gibi bir sokak köpeği genzine dalıvermişti.

Aa, Kirvee! Ben de seni arıyodum.

Sennen soona gonuçacaaz. Dalın gız! Acıman, ısıdırın!

Yedi dişilik sürü iki hergeleyi araya aldı, bir de çirkeflerdi ki, eh artık, yer misin yemez misin!

Köşedeki taksi durağının sakinleri tanıyordu bu Ekrem’le Behiç’i, isteseler hoş kışt falan, taş maş, değnek meğnek, koşup aralayabilirlerdi, ama onlar da yaka silkmişti hergelelerden. Hiiç elleşmediler. Valla.

Şirin’in gözleri kararmaya başlamıştı. Yarım yamalak bükülüp böğründe sallanan demir şeyi çıkarmaya çalıştı, olmadı. Göğsüne sokulan kara eniği zar zor seçti o sıra.

Gel Lucky. Nerdeydin kızım sen? Güzel bebeyim benim. İyi misin annem? Çok korktun mu çocuvum? Bak ben geld...

Lucky daha konuşmasını bilmiyordu, ama bir sürü ismi olduğunu biliyordu. Can çekişmeye başlayan annesinin burnunu yaladı, yanına uzandı.

“Mıyk!”

*Cem olduk bir yerde cümle muhibban,
Ref oldu hicaplar, kalmadı güman,
Gönlümüz şâd olsun, sürelim devrân,
Bir sen iç ey sâki, bir bana doldur...*

Cahit Öztelli

Kasap Selim yirminci turda frene bastı nihâyet, direksiz şevroleyi Nenehatun altmış dört numaranın önüne park etti. Ne yarın gece ne bu gece, bugün bitecekti bu iş. Şimdi bitecekti. İndi arabadan, tam kapıyı kilitliyordu, arka koltukta upuzun yatan Devrek bastonunu gördü. Arka kapıyı açıp aldı, kapatıp kilitledi, yürüdü, apartmana girdi. Diyecekti Mücellâ Hanım Teyze, böyleyken böyle. Yüzünde gözünde en ufak bir gölge görürsem öldür Allah ayrılmam yanından, afbuyur, tuvalete bile gelirim seninle, ben-den kurtulamazsın diyecekti. Diyecekti ki ölmeyeceksin Teyzem, Tahsin Beyamca seni bu mirasa lâıyk gördüyse bir bildiği vardı da gördü, ar namus meselesi yapıp kendine kıymaya kalkmayacaksn. Bak vallaha...

Kanaryalar ötünce şaşırdı. Düşüne düşünce çıkmış gelmiş de zile bile basmıştı demek.

Kapı açılınca bir kere daha şaşırdı. Kısmet duruyordu karşısında. Yüzünde güller açıyordu kızın.

“Gir Abi. Hoşgeldin.”

Girdi Kasap. “Allah’ın hikmeti!” diye düşünüyordu. “Biz buraya teyzemize genelev patronu olduğunu haber etmeye geliyoruz, genelevin gülü burda. İşe bak.” Salonun kapısından Efraim Yücetürk’ü

görünce bir kere daha, –“Biz teyzemize fenalık geçirtmeye geliyoruz, doktor da burda. İşe bak!”– yayılmış oturmuş Mücellâ Hanım Teyze’nin elini sevip duran Elvan’ı görünce bir kere daha –“Allah Allaah! İşe bak yahu, işe bak!”– şaşırdı.

“Gel çocuğum!” diyordu Mücellâ Hanım. Onun da yüzünde güller açıyordu.

Geldi Kasap. Bildiği bir şey varsa o da şuydu: Ya şimdi ya da hiç. Ya paldır küldür, ya da hiç. Ya bir avazda, ya da hiç.

“Çay getireyim mi Kasap Abi?”

“Başlıyorum.” diye düşünüyordu Kasap Selim. “Allahım sen yardım et!”

“Neye başlıyorsun çocuğum? Ne yardımından bahsediyorsun?”

“Yok Teyzem...” dedi Kasap Selim. “İçimden geçiriyordum, ağzımdan çıkmış. “Daha şimdiden eline yüzüne bulaştırmıştı. Düşünmeyecekti.

“Düşünmeyeceğim...” deyip başladı. “Teyzem... Tahsin Beyamca rahmetli, sana bir acayip miras bıraktı...”

“Kasaap...”

“Kesme Teyzem... Kurbanın olurum... İşte o miras var ya o miras...”

“Biliyorum çocuğum. Tabip bey söyledi sağ olsun. Şu umumhâne mevzuundan bahsediyorsun değil mi? Âlâ! Nasıl saadet içindeyim bilemezsin.”

“Ney?”

Mücellâ Hanım oturduğu kanepenin sol yanındaki minderine vurdu tıpır tıpır. “Gel yanıma evlâdım...” dedi. Sağ yanında Elvan oturuyordu. “Gel güzel çocuğum.” Sol elini uzattı. “Aa...” dedi donakalmış adamcağıza, “... teyzenin elini havada mı bırakacaksın? Hicap edecek neyimiz var ayol? Gel çocuk gel.”

*Ezel geçmişte kalıp hiç oldu,
Ebed ise ebediyen hiç.
İki hiçin arasında ne kaldı bâki?
Hiç!*

Ferîdüddîn-i Attâr

Nenehatun Caddesi altmış dört numara, kat iki, daire dört, Kemalettingilin Batıkent Çiğdem Sitesindeki müstakil evlerinden farklı değildi. Bütün Türkiye oraya toplanmış gibiydi. Cinnah'taki taksi durağının acar fertleri, karıları, kızları ve de köpekleri. İlâveten Kemalettin'le Bûse ve Kasap Selim'le Efraim Yücetürk tabii. Tam bir curcuna vardı evin içinde. Herkes herkesle konuşuyor, kimse kimseyi dinlemiyordu. Dinlemediklerinde de hayır vardı aslına bakarsan. Ender durup durup diyordu ki meselâ, “Mucella Teyze nağadar olgun kadın görüyon nu Osman? Gendi gavat, şo Gısmet'len Elvan da orusbu, bi yüzü bile gızarımıyo maşşallah.” Dönüyordu sonra Mücellâ Hanım'a, “Ana maşşallah teyzeme!” diyordu. Kemalettin elinde kalan iki eniği ittirebilmek ümidiyle bir Kasap Selim'e kulis yapıyordu koşup, bir sinsi sinsi sokulup Selahattin'e. “Al bak sen bunu...” diyordu ikisine de ayrı ayrı. “Lucky'nin yavrusu diyorum yaa. Elimde son bi tane kaldı.” Adam yerine koyup dinlemedikleri için iki yavru kaldığını yüzüne vurmıyorlardı. Kasap Selim'in gözü uzun zamandır ilk defa Mücellâ Hanım Teyzesinin üstünde değil Mücellâ Hanım Teyzesinin güzel doktoru şu mübârek adamın üstündeydi: Efraim Yücetürk'te. Biz orda ne edelim nasıl edelim diye kan ağlarken sen kendi kendine kalk gel, tereyağından kıl çeker gibi... Allah Allaaah! Osman,

kızları Nezahat’la Neslihan’a köpek eğitimi dersi veriyordu salonun ortasında. Verdiği eğitim de eğitim olsa: “Kız öyle değil la! Bak, şöyle usulcana vuracan kıcına, sen vurmamışın da başkası vurmuş gibi başka tarafa bakacan.” Rahmetli Lucky’le oynadıkları kıça vurup kaçmaca oyununu öğretmeye çalışıyordu. Pufidik öğrendi sayılırdı ama Neslihan hâlâ öğrenememişti, küt diye yapıpıştırıyordu ablasının kıcına. “Yavaş kızım, yavaş yavaş. Kime diyom la ben?” Aysel Neslihan’dan beterdi. Bir geçirdi Osman’a arkadan. Sami, o da kabadayıdır, anlasa anlasa o anlar deyip Sema-hat’a belli etmeden Kasap Selim’e dert yanıyordu: “Demem... Kasap... Hani şimdi yavrudur, şekerdir şerbettir, bir yere kadar anla-rım da, ileride biz gibi olunca ben nasıl alayım da çıkayım bununla insan içine? Değil mi? Bir düşün bak, Minnoş! Cık. Olmuyor, ağ-zıma bile yakışmıyor.” Murâdiye habire bir şeyler taşıyordu mut-faktan. Herkes gelirken eli kolu dolu gelmişti, bir posta da burda girmişlerdi mutfağa, börekler, çörekler, alabörtmeler, dolmalar, batırıklar, cancıranlar, çebiç kavurmalar, kadınbudu köfteler, cılbır-lar havada uçuyordu. Pufidik, Minnoş ve Dona canları nereye is-terse oraya işeyip sıçıyor, Mücellâ Hanım’ın tarihi vazoları düşüp kırılıyor, flanel yüz-lü koltukları kanepeleri sarma yağına, köpek kılına bulanıyor, sırça fil kervanı bibloları bin parçaya bölünüyor, bin yıl geçse kimse dokunamaz dediği, rahmetli torunları Eray’la Erşin’in oyuncak kamyonları, ağlayan bebekleri, su tabancaları, yapbozları, boyama kitapları kızların elinde zebûn oluyordu. Dil-ber koşa koşa gelip Mücellâ Hanım’ın eteğini çekiştirdi. “Mucella Teyzee...” Kafasına rahmetli Eray’ın lâzımlığını geçirmişti. “Söyle çocuğum.” Yavaşça uzanıp lâzımlığı aldı Mücellâ Hanım; yere bıraktı kibar kibar. “Sen Laki’yi niye öldürdün de?” Mücellâ Hanım lâzımlığı hızla geri aldı yerden, kızın kafasına vura vura oturttu. “Tet! Terbiyesiz!” Kibarlık da bir yere kadardı. Efraim Yücetürk Ertuğrul’la pişti oynuyordu çay sehпасının üstünde. Daha şimdi-den iki daire parası kaybetmişti, hesap tutsan yandın. “Abi, sen de hiç bilmiyorsun bu işi...” dedi Ertuğrul. “Pişti!” Normal ku-mar olsa böyle yenilmezdi yani Efraim Yücetürk. O da olacaktı, dur bakalım. Şu Nejat’ı bulup borcunu bir ödesindi de hayırlısıyla.

Ender Dona'ya yaptığı besteyi Didar'la Dilara'ya ezberletmekle meşgûldü. “Bak şimci kızlar... *Doon Doon Doonaaa – Geel Buu Yaanaa, Doon Doon Doonaaa – Geel Buu Yaanaa*. Nası?” Herkesin onu dinleyeceği tutmuştu. Osman köpek eğitimine ara vermiş, Efraim Yücetürk'le Ertuğrul'un amansız mücadelesini izliyordu o sıra. Atıldı: “La Ender, senin köpek erkek değil mi la?.. Dona diye erkek ismi olur mu la?” Hemen Ertuğrul'un omzuna dokundu arkasından. “La Ferruh, hırsız la bu Ender... Lak-Luk Laki'nin müziğini çalmış la!” Ertuğrul, ki aslında Ferruh'tu, Ferruh kim diye bir bakındı etrafına, sonra gülüp kafa salladı. Osman'ın lâfına gülüyordu, bir pişti daha yapmıştı, –“Abi gene pişti!”– ona gülüyordu. Sami, inşallah Semahat bu besteyi duymamıştır diye korka korka baktı salona. Ender'in yanına gidiyordu Semahat. Hem de güle oynaya. Demek ki duymuş. Başını eğdi adamcağız. Balkondan atlamak istiyordu. Ender Osman'a lâf yetiştirdi: “Olsun aslanım... mühüm olan gallekter... hem ben o isme gore beste yapmışsım –güfte yapmışım demek istiyordu–, bi de onnan mı uğraşacam şimci?” Semahat Ender'in yanına gelmişti. “Bak bak Ender...” dedi, “Bizim Sami de Minnoş'a beste yaptı.” Döndü Sami'den tarafa, ki Sami sahiden de balkondan atlamak istiyordu, “Samii...” diye seslendi, “Şu besteni bi söyle de oynatalım Minnoş'u.” Sami'nin itaat edeceğinden o kadar emindi ki kadın, Minnoş'u tutup ortaya çekmişti bile. “Gel Sami. Hadi.” Sami kıvrandı. “Hanım... Biliyorsun... Rahatsız olmasam...” Semahat el çırpıp sessizlik istedi. Herkes Sami'ye bakıyordu. “Burdan söylesem olmaz mı?” Alkış! En çok alkışlayan Mücellâ Hanım'dı. Sami usul usul kalktı yerinden artık, gelip Semahat'ın yanına çömeldi, basuru da nasıl acıyordu, “Minnoş...” dedi, “Oğlum... Hadi...” Başladı bestesini seslendirmeye: “*Camdan Baakar Kaazık Kaakar – Höt Möt Kırmızı Gööt, Camdan Baakar Kaazık Kaakar – Höt Möt Kırmızı Gööt...*” Söyledikçe açılıyordu. “Müzüğü de iyiymiş.” diyordu Ender. Sami havaya girdi: “*Camdan Baakar Kaazık Kaakar – Höt Möt...*” Osman kıskanmıştı. “Tamam la tamam...” dedi ortaya gelip. “Öyle beste mi olur; hayvanın adını bile demiyon. Nezahaat, getir bizim oğlanı.” Nezahat Pufidik'i getirip Dona'yla Minoş'un yanına bıraktı.

“Gel Aysel, beraber söylüyoruz.” Aysel’in de canına minnetti; hemen geldi, başladılar: “*Aabiidik Guubiidik – Kambur Götlüü Puufidik, Aabiidik Guubiidik – Kambur Götlüü Puufidik...*” Ev alkıştan yıkılıyordu. Sami’nin basuru nihayet patladı. Bir rahatladı adamcağız, bir rahatladı sorma. Da, pantolonla donu bagajdan çıkarıp evde bırakacağı tutmuştu niyeyse. “Kaldık mı böyle?” dedi utana sıkıla. “Mesele değil çocuğum...” diyordu ordan Mücellâ Hanım. “İçerde patiskam var. Şimdi bir ara bezi keser kızlar sana. Elvaan, sen benim çeyiz sandığının yerini biliyorsun. Hadi kızım, sevaptır.” Kasp Selim Sami’nin hâline dayanamadı, kahkahayı patlattı artık. “Paçalarını da bağla bari kardeş.” dedi. “Aç da ben bir bakayım istersen.” diyordu Efraim Yücetürk. Ne yapsın, Sami de güldü. Herkes güldü. Kemalettingilin evde bıraktığı Kuduruk’la Sarıbilli’yi sayma, bütün Türkiye oradaydı.

Şirin hariç.

Bir de Madonna... veya Lucky... veya Beyaz... veya Matahari... veya Luki...

*Nice kaptan kaba boşaldım doldum,
Karıttım denize, deniz ben oldum,
Damlanın içinde kâinat buldum,
Yine benden bana getirdi beni...*

Daimî

Mücellâ Hanım üstünü başını giyinmiş, topuzunu da sıkılaşmış çocukların gelmesini bekliyordu. Had safhada bir helecane var idi üzerinde, kolay değil, umumhâneye gidecekler idi. Boy aynasının karşısına geçip bir kerre daha baktı kendine. Etek ceket tamamdı da, brokar bluz biraz mübalağalı mı olmuştu dersiniz? Yakası degaje olmasaydı hiç olmazsa. Hay Allah! Üstünü değiştirmeyi düşünüyordu ki kapı çaldı. Gelmişlerdi demek. Olsun varsın, şuracıkta oturur beklerlerdi, bu da değişiverirdi bir çırpıda. Topuzunu kontrol edip çıktı salondan, gidip kapıyı açtı.

“Bev!”

Bir sıçradı Mücellâ Hanım.

“Ay, ilâhi!”

“Bak annesi...” diyordu Elvan, “Kimi getirdik sana.” Bir yanında Kısmet duruyordu bir yanında Kasap Selim. Üçü üç yandan beyaz kuyruklu kara cadıyı zaptetmeye çalışıyordu. Ama zordu, çok zor. Daha şimdiden üçüne de küsmüştü.

Mücellâ Hanım elini uzatıp bağrına basacaktı bebeği ama derman tâkât mecâl, hiç bir şeyi kalmamıştı ayakta durmaya dair. “Luki...” dedi ağlayıp titreyerek. “Sevgili Luki.” Küt diye düşüp bayıldı.

“Buuu!”

“Ay düştü kadıncağız. Dur kızım... Dur evlâdım... Allah seni... Geberme e mi?”

Kasap Selim kucağına almıştı teyzesini. Kuş gibi götürüp salondaki kanepeye uzattı, sonra da Elvan, Kısmet ve Beyaz’ı kadıncağızın başında bırakıp koşa koşa geri döndü, sokak kapısını iyi bir kapatıp kilitledi. Ne olur ne olmazdı, gene kaçacağı tutardı bu veledin, ondan sonra uğraş. Salona geçti. Elvan da o veledi Kısmet’in eline tutuşturmuş, Mücellâ Hanım’la ilgileniyordu. Kısmet yazık, kucağındakine mi sahip çıksın karnındakine mi, çırpınıp duruyordu. “Bırak yere bırak...” dedi. “Kapı kilitli. Kaçamaz bu sefer.”

Kısmet yere bıraktı kara yılanı.

Mücellâ Hanım ayıldı o sıra. Yerde hoplayıp sıçrayan şeye baktı. Değnek sapı gibi hep aynı tarafa sallanıp duran bir kuyruk, kuyruğun sallandığı tarafa bükülüp katlanan jilet gibi bir vücut, paslı para lekeli bir yanaklar, güneş perdesi gibi bir kulaklar, mih gibi bir elâ gözler, bir yağlıkara tüyler, tabanca kadar sivri bir kafa, davul gibi bir göğüs, siyah ojeli bir tırnaklar, fekât ille de o bozuk fermuar gibi pırtık pırtık bir dudaklar. Uzandı, sündürüp bıraktı, “Blip!” diye bir ses çıktı. “Aynı annesinin bebekliği...” dedi hâlsiz hâlsiz. “Bugün gitmesek umumhâneye?”

“Gitmeyiz tabii Teyzem. Sen emret.”

“Ayıp olmasın çocuklara? Beklerler şimdi.”

“Bekleyecekler tabii. Patron geliyor, isterlerse beklemesinler.”

“Fekat...”

“Bev!”

Şu kadın az daha çene yapsın, az daha görmezden gelip az daha almasın kucağına, hemen küsecekti anasının kızı. Hemen.

“Luki!” dedi şu kadın. “Gel çocuğum.” Açtı kollarını yattığı yerde. Çok ağlıyordu. El atıp doğrulttular. Saçı başı darmadumanmış, eteği beline kalkmışmış, umurunda değildi. “Sen güzel şey...” Güzel şey, aynı annesinin Tahsin Bey’i her gördüğünde kaldığı gibi

dondur kaldı birden, şu kadının kucağına saygıyla bıraktı kendini, hiç yaramazlık yapmadı, küsmedi bile; bekledi ki o bunu sevsin, uslu uslu otursun bu da. Mücellâ Hanım daha kötü oldu o zaman, daha beter ağlamaya başladı. “Nasıl oldu Kasap?” diyordu. “Nerde bulundu buncağız? Nasıl oldu çocuğum, nasıl oldu?” Lucky’nin Tahsin Beyamca’yı gördüğündeki hâlleri Kasap Selim’in de gözünün önüneydi şimdi. Şuracıkta. O da ağlıyordu.

Ama anlattı.

Şöyle olmuştu:

Yenimahalle Çarşı Caddesindeki Birler Ticaret’ten iki kardeş, Cemalettin’le Hüseyin, cayırtıları, çığlıkları duyunca komşu es-nafla beraber dükkândan uğrayıp o tarafa koşmuş, yedi sekiz köpeğin araya aldığı iki serseriye zor belâ kurtarmışlardı hayvanların elinden. “Ekrem’le Behiç olduklarını bilseydik almazdık.” demişti sonradan Hüseyin. “Kandan tanıyamadık ki herifleri. Hay elimiz kopaydı!” Sokak köpekleri kaçışıp dağılırken bu ikisi bir de bakmıştı ki yerde ölü bir beyaz köpek, kaburgalarına tornavida saplanmış, kan içinde, yanında da bu bizimki. Yazık, bari yavrusunu kurtaralım deyip bir de yaklaşmışlardı ki ölü köpek ölü değil, ama can çekiyor. Kaldırdıkları gibi parkın arkasındaki küçük kliniğe götürmüşlerdi. Sevgi’ye; Levent’in oraya.

Levent, Tarkangilin dönem arkadaşıydı fakülteden. Şirin’e bakarken yavruya da bakmış, “Tamam!” demişti. “Siz bırakın, ben anneyi kurtarmaya çalışayım. Ama şu yavruyu da bırakın. Çalıntı o. Bütün Ankara onu arıyor.” Hüseyin’le Cemalettin, beyaz köpek kurtulursa kurtulur, yavru da sahibine kavuşur diye sevine sevine, içleri rahat, çıkıp gitmişlerdi dükkânlarına.

Levent Oğuz’u aramış, “Sana ağır yaralı bir köpek getiriyorum.” demişti. “Ameliyatlık. Tornavida saplamışlar. Öbür dediğın doberman yavrusunu da buldum, müjdem i isterim.” Sonra arabasına atmıştı Şirin’le beyaz kuyruklu doberman yavrusunu, Nenehatun’un yolunu tutmuştu. Daha ilk ışıklara gelemeden çalmaya başlamıştı telefonu. Tarkan arıyordu.

“Levent... Oğuz haber verdi... Matahari’yi bulmuşsun?” Sesi titriyordu çocuğun.

“Kimi bulmuşum?”

“Yani beyaz kuyruklu yavruyu diyorum. Matahari onun adı.”

“Haa bilmiyordum. Evet evet, buldum.” demişti Levent. “Oğuz’un oraya gidiyorum.”

Tarkan zaten gidiyordu. “Zaten ben de gidiyorum.” demişti. “Orada görüşürüz.”

Levent VTM’ye ulaştığında Tarkan kapılarda bekliyordu. Rüyalarının dobermanını görünce çok sevinmiş, Şirin’i öldü ölecek vaziyette, kan revân içinde görünce neye uğradığını şaşırmişti. Kaybolduğunu bilmiyordu. Ne alâkaydı?

Oğuz apar topar ameliyata almıştı Şirin’i. Tarkan’a da demişti sen de gir istersen, ama Tarkan ben Kâzım Hoca’ya haber vereyim de Şirin’in sahibini arasın deyip Levent’le beraber Oğuz’un odasına geçmişti. Oraya geçince Kâzım Hoca’yı falan unutmuş, nasıl olsa gidecek, bari doya doya seveyim o zamana kadar deyip ufaklığa girişmişti. Sonra kapı açılmıştı dank diye. Dev anası gibi bir adam girmişti içeriye. Şöyle bir dolasa Tarkan’ın kafasını limon gibi avuçlayıverecek cesâmetteki korkunç, kıllı pençesini uzatmış, Beyaz’ı göstererek “Alayım birâder.” demişti.

Vermesin de ne yapsın Tarkan, dövsün mü adamı? Vermişti.

Ondan sonra...

“Ondan sonrası benden...” dedi Elvan. “Kera... Umumhaneye ziyarete gittim dün. Bilirsin Mücellâ Hanım Teyze, kaç sene kadar ortaklığı yapmışız. Arkadaşları bir göreyim, hâl hatır edeyim, biraz çene yapalım...”

“Bilirim çocuğum.” dedi Mücellâ Hanım. “Sonra?”

“Kızlardan da tanıdıklarım var ama benim esas ahretliklerim kasiyer olanlar. Eski evime uğradım önce, ordan oraya, ordan oraya derken, Ümmüye’nin evine gelmişim. On dört numara. Girdim içeri, ne görsem beğenirsin?”

Mücellâ Hanım bir umumhane teşekkülünde Elvan'ın ne görmüş olabileceğini enine boyuna biliyordu Allah affetsin, Kasap da onun bir çocuğuydu fekat erkek çocuğuydu en nihâyetinde, onun yanında bunları telaffuz etmek istemiyordu. “Neyse...” dedi mütebessim, “... bunları bilâhare...”

“Yok Teyzem yok...” diyerek araya girdi Kasap Selim. “O dediğini demiyor Elvan kardeşim. Şu kucağındakini diyor. Bunu görmüş bunu.”

“Bunu mu?”

“Bu” hâlâ uslu uslu oturuyordu hayret.

“Bunu...” dedi Elvan. “Bizim Sâdun umumhanede koruma... Sağlam çocuktur. VTM'ye gidip alan oymuş meğer. Ümmüye de bunu arayıp duruyormuş. Alev diye bir kız var, hap içtiğin gece o bulmuş sizin caddenin köşesinde. Ölmesin diye alıp evine götürmüş. Evde bırakmaya kıyamayınca da...”

“Ümmüye?” dedi Mücellâ Hanım. “Kerane?” Ya ağzını bozduğunun farkında değildi ya da koyvermişti gitsin. Kaldırdı kafasını, küçük köpeği de kaldırdı havaya, pembe gibi de eflatun gibi göbeğinin yanından Kasap Selim'e baktı: “Görüyor musun çocuğum...” dedi, “Görüyor musun şu küçük orospuyu!” Çevirip ateşli bir dudak aldı küçük orospudan: “Senin o şeftali tüylü kukunu yerim bennn, yerim!” diyordu bastıra bastıra, “İttt,” diyordu mecir mecir, ağzını doldura doldura “Aaammcikk!” diyordu.

Evet evet, farkındaymış. Koyvermiş gitsin, baksana.

*Sesin olmadan unutturum bildiğim tüm dilleri,
Bir kavuşmak olmadan ayrılamam senden
Yaşayamam öldüğün çağda...*

Ali Haydar Soysal

İşi düştüğü zaman ilk aradığı adamı bu sefer en son aradı Tarkan; anca aklına gelmişti. O da yalan olmasın, gene işi düştüğü için aklına geldi yani. Matahari'yi görmesi, göremese de yaşadığını bilmesi lâzımdı bari. Dayanamıyordu.

“Kâzım Hocam?”

“Tarkan? Nassın yav?”

“İyiyim Hocam. Siz nasılsınız?”

“Ne yaptınız? Bulabildiniz mi yavruyu?”

Bu adama hâl hatır somanın imkânı yoktu.

“Bulduk Hocam.” dedi Tarkan.

“Tabii bulacaksınız yav. O kadar haber verdim sağa sola. Aferin bak, sözümüz nasıl geçiyor, görüyor musun beni?”

Tarkan atkuyruğunun lastiğini çıkarıp sigara paketinin üzerine koydu. Bu sefer yutmayacaktı. Özellikle dudağına tutturmamıştı.

“Sayenizde Hocam...” dedi bezgin bezgin. Devamını getirecekti, getiremedi. Getirtmiyordu öbürü. Ee diyordu, ne yaptı Mücellâ Hanım keratayı görünce diyordu, sevindi mi çok diyordu, ağladı mı sevincinden diyordu, yav çok büyük sevaba girdik yav diyordu, sen ne dedin verirken diyordu, benden sitâyîşle bahsettin

mi diyordu, anlat yav Tarkan diyordu, hem arıyorsun hem de dut yemiş bülbül gibi susuyorsun yav diyordu. Zavallı Tarkan ağzını açıp açıp bir hoc diyor kalıyordu, bir öyl deyip kalıyordu, bir fak deyip kalıyordu, bir hiçbir şey diyemiyordu gene kalıyordu; konuşamıyordu çocuk, nefes alamıyordu. Paketten çektiği sigarayla atkuyruğunu bağlamaya çalıştığını zor fark etti. Onu da etmeyecekti de, sigara saçlarının arasında parçalanıp dağılınca mecbûren etti yani. Mahvederdi bu Kâzım Hoca insanı. Dağıtırdı. Saç lastiğini de sigara niyetine dudaklarına iştirirmiş, çakmakla da güzelce alevlemişti meğer; onu da o zaman fark etti. “Ay!” diye bağırdı tükürürken. Kâzım Hoca afallayınca ta ne zamanki cümlesinin devamını getiriverdi iki arada: “Biz yavruyu bulduk ama aynı gün gene kaybettik Hocam.”

“Ne demek o yav?”

Sorulardan fırsat buldukça onu da anlattı Tarkan. Sâdun’u tanımıyordu, hayatında ilk kez görüyordu ve son kez görmüş olmayı diliyordu, ondan “Böyle kocamaaan bir adam” olarak bahsetti, o kocamaaan adamın nasıl gelip yavrucağı nasıl alıp nasıl çekip gittiğinden bahsetti, “Yani...” dedi en nihâyet, “... ne yapacağız bilmiyoruz Hocam. Şaşırdık kaldık.”

“Belki sahibidir Tarkancım...” dedi Kâzım Hoca karşıdan. Yav demeyi unutmuştu. “Öyle kocaman bir adam nerden bilecek küçücük köpeğin dönüp dolaşıp Oğuz’un oraya geldiğini de Oğuz’un odasında durduğunu da çıkacak gelecek eliyle koymuş gibi bulacak?.. Olmaz yani!” Yav demeyi gene unutmuştu. “Olmaz Tarkancım, olmaz.”

Olmazdı, o kadarını Tarkan da biliyordu. Batıkent’teki eve do-luşan korkunç taksicileri gördükten sonra o ihtiyar kadının her tür-den çevresi olabilirdi yani, kötü, namussuz adamlar bile olabilirdi, belli ki mama gibi bir kadın diyesi geliyordu çocuğun, terbiyesi el vermediği için diyemiyordu, fakat gene de öyle olurdu inşallah, biz de gidip gidip severdik korkmazsak, evi hemen şurasıydı...

“Ee, git o zaman yav. Git sor yav. Bas yav zile, bas yav.” Deminki unuttuğu yavları buraya sıkıştırıyordu Hoca. “Ne duruyorsun Tarkan yav?”

Yok... Giderdi Tarkan gitmesine de, o kadıncağızı da üzmemek istemiyordu şimdi. Ya onun tanıdığı adam değildiyse o gelip alan kocamaan adam? Üzülürdü kadın yazık. “Onun için sizi aradım zaten Hocam. Acaba siz bir Kemalettin Bey’i arayıp...”

Kâzım leb demeden leblebiyi anladı:

“Ararım tabii yav. Ben de merak ettim şimdi. Tabii ararım. Sen dur sen.”

İşte Şirin o anda aklına geldi Tarkan’ın; tam kapatırken.

“Haa Hocaam, Şirin’i de bulduk biz. Yaralanmıştı, Oğuz ameliyat etti, iyileşiyor şimdi.”

“Ne diyorsun Tarkancım sen? Şirin’in kaybolduğunu nerden biliyordun allâsen?” Gitmişti gene yavlar.

Bazıları ne aradığını öğrenirse aradığını bulur, bazıları aradığını bulursa ne aradığını öğrenir. Bilmiyordu Tarkan; bulunca öğrenmişti.

Kemalettin hâlâ murâda erememişti, ama nispeten yerindeydi hâli keyfi. Şunlar da gitsin, şu iki enik, şu ev de tepeden tırnağa temizlensin bir, paraya kıyıp temizlik şirketi tutacaktı, bir de şu aile hayatımız –aile hayatımız’la sadece ve sadece cinsel hayatımızı kastediyordu– rayına otursun, işte o zaman erecekti. Gene de eh yani. İki beşten iyiydi. Şirin’i de kat üstüne, altıdan bin sefer iyiydi.

Telefonu çalınca önce kendi baktı kim arıyor, sonra kaldırıp Bûse’ye gösterdi: “Bak canoş, kim arıyor. Allah’tan bi şey isteseymişim olacakmış valla.”

“Göremiyorum ki burdan.” dedi Bûse. Salonda oturmuş Sarıbilli’yle oynuyordu. Kuduruk yoktu ortalarda.

“Kâzım Kâzım...” dedi Kemalettin. Hâlâ açmamıştı telefonu. Kesin bunlardan birine müşteri buldu, onun için arıyor diye düşünüyordu. Birinden daha kurtulacaktı Allahım. Güzel Allahım, bakarsın ikisinden birden.

“Aç artık şunu Kemoş.”

Açtı Kemoş.

“Kâzım Hocam, nasılsın?” dedi.

“Müjdemo isterim yav Kemalettin!” dedi Kâzım Hoca karşıdan. Kendisine hâl hatır sormanın bir faydası yoktu mâlûm.

Kemalettin boştaki koluyla gol işareti çekti havaya. “Ne müjdesi Hocam? Hayırdır.” Çok hevesli görünmek istemiyordu

“Şirin’i buldum sana. Hadi gözün aydın.”

Telefona boş boş baktı Kemalettin. “Niye yaa?” dedi.

Öbürü anlamamıştı. Açıklamaya devam etti: “Çevrem geniş biliyorsun... O gece kaybolduğunu öğrenince biraz da dedim benim yüzümden oldu, dört bucağa haber saldım. Sağ olsunlar, sözümü dinler arkadaşlar. Aramışlar, bulmuşlar. Nasıl? Sevindin di mi yav?”

Bok bok bokkk diye düşünüyordu Kemalettin. “Hıı.” dedi ses-sizce. İstiyordu ki Bûse anlamasın neden bahsettiklerini, o arada bu belki bir çare bulur, yeniden kaybettirirdi şirret köpeği. “Tamam Hocam. Şey yaparız sonra. Şimdi bi kapatalım da...”

Kâzım’dan kurtulmak kolay değildi. “Dur yav...” dedi ordan. “Gider alırsınız Oğuz’un hastanesinden. Yaralanmış, Oğuz da benim öğrencim tabii, öğrettiklerimi uygulayıp iyileştirmiş Şirinciği. Ben arar tam adresi veririm bilâhare. Gitsem bulurum ama kapı numarası falan yok aklımda yani. Neticede...”

Allah o Oğuz’un da belasını versin diye düşünüyordu Kemalettin. Hastanesi başına yıkılsın inşallah diye düşünüyordu. “Tamam tamam...” dedi kısıdan, “Şey yaparız diyorum ya işte... Hadi iyi günl...”

“Yav dur yav... Bir şey daha söyleyecektim, ney söyleyecektim? Hah... Ne oldu sizin öbür iş?”

Kemalettin’in içinde gene ufak bir ümit ışığı çaktı. “Şu kalan iki yavruyu mu diyorsun?” dedi sevinçle. “Senindir.”

“Yav onları ne yapayım ben yav... Onları niye diyeyim, bana ne onlardan. Ben Beyaz’ı soruyorum sana. Ne oldu? Bulundu mu?”

İçinde çakan ışık iki pır pır edip sönmüştü. “Bulunmadı.” dedi Kemalettin. Hâle bak! Asıl bulunması gereken bulunmuyordu, en bulunmaması gereken bulunuyordu. Bu nasıl bir talihti Allahım?

“Tüh yav!” dedi Kâzım. “Neyse. Onu da buldururum ben. Sıkma canını sıkma. Şirin’i ne zaman alıyorsunuz Oğuz’dan. Ona göre adres vereceğim.”

“Şey yaparız yaa... Bi bakalım da. Hadi. İyi günleer.”

Kapattı. Arayanının da bulanının da deyip deyip saydırıyordu mırıl mırıl. Bûse'nin geldiğini görmemişti.

“Ne diyo Kâzım Hoca Kemoş? Şifreli şifreli konuşuyodun şey yaparız filan? Ney yaparız? Ne saklıyosun benden?”

“Yaa bi git yaa Bûse. Zaten canım sıkkın.”

“Ay nooluyo yaa! Ben de Kâzım Hoca'ya telefon edip ne konuştuğunuzu sormazsam!”

Anam!

*Üç yüz altmış altı dalın üstüne,
Dost olabildin mi dostun dostuna
Bu kadar ağacın kökün üstüne,
Kapılara rıdvân oldun mu derviş?*

Derviş Mehemed

Keranede senet yapıyordun. Odana kondun da çalışmaya başladın mı; artık bahtına kalmış, ödedindi ödemedindi demiyordu kimse, öyle de böyle de para bastığın için çalışıp gidiyordun tıklar tıklar.

Senetlerden birinin vadesi geldi diyelim, sen de param çıkışmadı, bu ay ödeyemiyorum dedin, canın sağ olsun diyor, faiz işletip önümüzdeki aya erteliyorlardı. Hadi bakalım, bu sefer ödenecek iki senedin oluyordu öbür ay. Sayılı gün çabuk geçer, vade doldu da gene mi salladın, gene canın sağ oluyordu: Üç senet ellerinden öper. Olsun, kimse elleşmiyordu sana. Kimse kızmıyor, kimse borcunun peşinde dolaşmıyor, yakana yapışmıyordu. Kızların çok azı borç ödemek için çalışırdı bu yüzden. Salak mılardı da çalışsınlar? Nitekim, ilk birkaç ay bunun böyle olduğunu bilmeyip koştura koştura para yatırmaya giden, azıcık kaşarlanmaya görsün, bir salak ben miyim, niye ödeyecekmişim deyip kulağının üstüne yatıveriyor, para biriktirmeye başlıyordu. Bunun adı tecrübeydi. Öyle ya, sıkıştıran yoktu eden yok; salak mısın sahiden?

Böyle böyle yaşayıp gidiyordun; senetler dağ gibi yığılsın varsın, canından can gitmiyor ya, birazcık zevk veriyorsun yattığın yerden, misler gibi de kazanıyorsun, ne güzel işte, acelen ne? İnşaattan eve, mebus sitesinde yazlığa, zengin kooperatifine, yurt

dışında devremülke yazılan oluyordu; kapıdaki taksicilerle konuşa konuşa heves edip ben niye kazanmayayım diyerek taksi plakası almak için yemeden içmeden kesilen, lüks villalarda oturan, dost tutan falan, her türlü oluyordu; ne ararsan. Muhayyel hesaplar yapıyorlardı saf saf; musluk hep akacak ya.

Bu arada yeni kızlar geliyordu tabii devamlı; senetlerini imza eden başlıyordu çalışmaya.

Senin kapındaki kuyruklar yer değiştiriyordu ağır ağır. Haa diyordun o zaman, musluk hep akıyormuş demek.

Bunun adı da tecrübeydi.

Galiba hata ettim ben deyip senetleri ödemeye başlasan, haa zıra dağ dayanmıyor, üç günde eriyip gidiyordu zor şer biriktirdiklerin. Ne bu?

Gene tecrübe.

Yok, başlamayayım da girdiğim evin taksidini ödemeye, taksi plakası alacağım diye ayağına düştüğüm tefecinin faizini eksiltmeye –daha anapara dağ gibi duruyordu tabii– devam edeyim bari desen, artık müşterin olmadığı için o da hazırdan gidiyordu, gene eriyordu kenara ne kodunsa.

Ve gene tecrübe.

Böyle böyle derken bir gün bir bakıyordun ne beş paran kalmış, ne kooperatifin, ne taksi plakan, ne de keraneye imzaladığın senetlerin hükmü. Yurt dışında devremülke girdiydin ya; pasaport alacak paran da yok artık, o devremülk de sana girsin inşallah.

Ee? Vuracaklar mı seni? Ne yapacaklar?

Vurmuyorlardı, niye vursunlar; o kadar sene müşteriye veriyorum diye asıl onlara vermişsin, teşekkür bile etmeleri lâzım. Hadi güle güle deyiveriyorlardı, senetleri de ödeyemedin ama, biz hakkımızı helâl ediyoruz canım, hadi Allah işini rast getirsin.

Kapının önüne buluyordun kendini böylece.

Tırışmışsın, buruşmuşsun, kukun fil hortumu gibi sarkmış bacaklarının arasından, bakılacak yüzün kalmamış; kalıyordun el elde

baş başta. Ne yaptım ben diye düşünsen çok geç. Asıl keraneye o zaman düşüyordun işte; sokağa, pavyona, batakhaneye.

Al sana en tecrübe.

Sezgin Kaymaz nâm ünlü bir yazarımızın Sevinç Kuşları üçlemesinin gülü, canım gülüm doktor Veysel var ya Veysel. İşte o güzel adam, bir zamanlar keranenin sağlık kurulu başkanlığını da yapıyordu fahri olarak. Buna bir defasında şöyle demişti:

“Şeylerin “Amaan sen de” tarafını daha çok görebilirsin işlerin yolunda giderken. Buna ‘tecrübe’ der, “Bak ben hiç dert ediyor muyum?” diye hava basarsın. Oysa yanmaya son mertebesinden başladın sen, haberin yok.

Yanıklar üç tür olur. Birinci derece yanık, ikinci derece yanık, üçüncü derece yanık.

En hafifi birinci derece yanıktır. İnsanın en çok o derecede canı yanar. Deniz kıyısında güneşi fala kaçırıp zar gibi gerildiğin, birkaç gün pembecik dolaşıp esen yelde bile “Yandım Allah!” dediğin olmuştur de mi? İşte o birinci derece yanıktır. Bağırır durursun, bir bok olmaz.

İlâveten, birkaç saat ultraviyoleye mâruz kaldın diye de ikinci derecede yanmazsın. Kendini güneşte falan unutmuş olman lâzım. Ultra faktörlü kremi sürmeden sabahtan yatmışın meselâ Alanya’nın Ağustos kumuna, akşam uyanmış, “Aa, hiç yanmamışım.” deyip yazlık evine geri dönmüşün, orada da pırasalı lahanalı saçma sapan hayvan yemi gibi börekler yaparken kolun çarpmış, kızgın yağı üstünden aşağı dökmüşsün diyelim. Canın azıcık yanar, ama giderek hareketlerin kısıtlanır, sobada kurutulmuş darbuka derisi gibi gerilirsin yavaş yavaş, her tarafından çatır çatır sesler gelmeye başlar. Anca o zaman aklını başına toplayıp “Ben bi hastaneye gideyim en iyisi.” dersin. Neredeyse iç organlarını haşlamak üzereydin çünkü. İkinci derece budur.

Ama üçüncü derece yanık en güzeldir. Yanan bir evde kaldın, ağır ağır, cozurdaya cozurdaya kızarıyorsun diyelim. Oturur kendini seyredersin, acı falan yoktur çünkü. Çünkü acıyacak bir yerin

kalmamıştır; kasların, sinirlerin, iç organların kebab. Hastanenin yanık ünitesinde derilerini koca koca makaslarla keserler, sen de mal mal bakarsın. Ölsen daha iyiydi; anlarsın.

İşte ‘tecrübe’ budur: Üçüncü derecede yanmış bir adamın “Birinci derece neymiş lan? Çocuk oynucağı.” demesi gibi bir şey. Ne boka yarar peki? Yanmışın zaten.

Acı acı güldü. O yanmamıştı neyse ki. Yandıktan sonra sikeydi öyle tecrübeyi ayrıca. Ama içi yanıyordu, o ayrı.

“Ağzımı da bozdum ama?..” dedi.

“Boz çocuğum.” dedi Mücellâ Hanım. “Kasap yabancı değil.”

“Bev!”

“Luki de yabancı değil. Devam et recâ ederim. Rahat et. Ferah fezâ söv. Ben hiç yabancı değilim.”

Elvan devam etti.

Tecrübe tuzağına düşmemişti o. Senetlerinin çoğunu ödemişti. İstese küt diye bırakırdı mesleği ama korkuyordu, yeni borç falan çıkarırlardı, bir şeyler koyarlardı önüne; deli numarasına yatmıştı ki işi bitenleri koydukları gibi onu da sallamadan kırmadan kapının önüne koysunlar. Ama koymamışlardı. Kasanın başına geçirilmişlerdi tutup. Beş Numara’nın kasasına. Daha da çok para kazanmaya başlamıştı o zaman. Hem yüzde sekiz komisyonu vardı müşteri başına, hem de kızlardan kırptıkları. Şöyle kırptıyordun: Ellilik fiş isteyen olursa koçandan beşini yolup cebe atıp kırk beşlik, yüzlük isteyen olursa onunu yolup cebe atıp doksanlık veriyordun. Komisyon momisyon değil, yüzde yüz kazanç. Kızlar da az anladığın değildi, kısa zamanda çözüyorlardı seni, en küçük koçan yirmilik olduğu için ondan en fazla iki fiş yolabildiğini anlayıp başlıyorlardı habire yirmiliğe yazılmaya. Bir şey diyemiyorlardı ama. Keranede namustur; kızlar satın aldıkları fişi saymazdı, sen de kasiyer olarak onların aldıkları müşteriye saymazdın. Bir-birine geçiriyormuş gibi yapıp sessiz sedasız işletmeye geçirir-diniz böylece.

“Böyle de göz göre göre günaha giriyorduk işte.”

“Esağfirullah çocuğum. Esağfirullah.” Mücellâ Hanım göğüs geçirdi. Kucağında uslu uslu yatıp bir tek masajı kestiğı zaman bevleyen Luki’yi bir daha bevletmek için kasten çekti elini sivri kafasının üstünden.

“Bev!”

Masaja devam etti. “Ee? Özledin demek?”

“Hem de ayrıldığıım gün başladım özlemeye.” deyip devam etti Elvan.

“Kızları özlerim belki birazcık...” demişti ilk başta. Hadi olsun olsun da Çaycı Mıstığı, Ayakçı Güneş’i falan da özlesindi, ama onları da sineye çekerdin, bitti gitti. Çekememişti, özlemişti. Ha, Ümmüye’yi de özlerdi bak. Onun yokluğunu da sineye çekememişti. Canı sıkıldıkça gelip hır çıkaran zabıtayı özlemezdi ama. Nuri Abi fena adam değildi gerçi. Haydar da iyi çocuktı. Hepsi iyiydi aslında, ilk gelişlerinde şaşırıyor, onlar da kendilerini keraneye düşmüş gibi hissediyorlardı; cart curt etmeleri, asıp kesmeleri ondandı hep. Sonra sonra sen nasıl alışırıyorsan onlar da alışırıyordu; geçinip gidiyordunuz. İyi tamam demişti o zaman... Onları da özlerdi biraz. En azından müşterileri özlemezdi, onu biliyordu. Orospulara hastalıklı derlerdi bir de. Ulan, esas hastalıklı onlardı be! Hiçbir şey satamasa mantarını satıyordu herifler; bacak araların kıpkırmızı olur, kukun kurur, canın yanar, lâstik gibi de bir koku vurur alttan alttan, kaşın kaşın anan ağlardı. İl Sağlığın, orospuları değil müşterileri taraması lâzımdı asıl. Ama eğleniyordun da yani, yalan yok. Ne güzel insanlar çıkıyordu içlerinden, ne garibanları, ne yüzü gözü açılmamışları, ne ezik büzükleri, ne salakları çıkıyordu. Kışında yamalı donuyla seni bu hayattan kurtaracam diyenini mi ararsın, nasıl düştün diye soranını mı, internetten şurdan burdan öğrendiğı tekniğı deneyeceğim diye musallat olup bir araba sopa yiyenini mi ararsın, işi beceremeyince ağlayıp kimseye söyleme diye yemin ettirenini mi artık, sürüsüne bereket, gül gül ölüyordun. “Yok be...” diyordun. “Müşterileri de özlerim valahi.” Odanı zaten özlerdin. Özlemeyeceğın tek şey loşluğuydu galiba keranenin. Hava ne kadar güneşli olursa olsun, evlerin içi

daima gölgeli, loş, hâttâ karanlık olurdu, ışıksız oturamazdın. Bir kuytuda sıkışmışsın gibi hissederdin hep. Gerçi o da bir emniyet duygusu verirdi insana yani. Uzaktan bakanlara öyleymiş gibi gelirdi ama hiç de öyle değildi; kimse istediğini yapamazdı orada sana. Müşteriler iyi bilirdi; dışarıda atladım, çaktım, yatırdım yatırdım kaldırdım, malak emzirttim, amuda kaldırdım dediklerine bakma, müşteriye odana attığın anda esas müşteri sendin; sen istediğini yapardın. O loşluk sayesinde işte. Belki o da iyi bir şeydi, özlerdin belki. Öf tamam.

“Hepsini özledim be Mücellâ Hanım Teyze. Asıl özlemediğim, senelerce özlediğimi sandığım dünyaymış benim. Ne bileyim.”

Mücellâ Hanım uzanıp elini okşadı Elvan’ın. “Ay ne güzel anlatıyorsun.” dedi. “Benim bile çalışasım geldi tövbe estağfirullah.”

Elvan kahkahayı patlatırken Kasap Selim dönmüş yanık yanık bakıyordu arkaya, “Yapma Teyzem!” diyordu, “Kurbanın olurum deme öyle.”

“Kasap, sen önüne dön çocuğum!”

*Efendi davul sesi ile uyanıyor,
Bekçinin gecesi nasıl geçti, nerden bilecek?*

Sâdî-i Şîrâzî

Berbat bir gece geçirmişlerdi. Gene ishâl. Bu sefer iki tane it olduğu için sadece iki tanesi ishâldi itlerin ama yiyip yiyip büyüdüklerini de hesaba kat o günden beri, altı tanelik fıskırıyorlardı. Çok sinirlenmişti Kemalettin; kuru mama dedin kuru mama verdik, niye ishâl bunlar gene, sen ne biçim doktorsun demek için Kâzım'ı aramış, gene ağzının payını aldığıyla kalmıştı. Meğer günde yüz gıram verecektin, ne bilsindi çocuk, dayamıştı mamayı dayamıştı mamayı.

“Yav Kemalettin yav, ömür adamsın yav! O mama paketlerinin üstünde ölçüsü biçisi var be kardeşim be yav, insan bir bakmaz mı, öldürecek misin hayvanları yav...” Yav da yav. Tabii bir de yav hah hah hah yav. Bıyığına sıçtığımin herifi, adam gibi anlat anlayalım, paket üstü mü okuyacaktık bir de.

Tabii gene probiyotikli yoğurt, tabii gene foşur foşur sarı bulamaç.

Nasıl morali bozuktu Selahattin aradığında. Ve konuşurken nasıl da tarifsiz bir sevinç içindeydi. Uçuyordu uçuyordu. Kalan yavrulardan birini almak istediğini söylüyordu o güzel insan. Bundan daha iyi bir tek şey olabilirdi şu yeryüzünde, o da kalan son yavruyu başka birinin almak istemesi. Kasap Selim'e çok sürtünmüştü ama ı ih. Hiç niyeti yoktu adamın. Hâlbuki alacak olsa var ya, allayıp pullayıp verirdi vallaha. Üstüne para bile verirdi, yeter

ki alsın. Köpek lâfı duymak istemiyordu bir daha. Sarı renk görmek de istemiyordu; şunlar bir siktir olup gitsin hayırlısıyla, kırmızıya boyatacaktı duvarları. Yeterdi artık yaa! Bir normal hayatımız olmayacak mıydı bizim? Tabii “normal hayatımız” derken kastettiği... Aman neyse.

“Öptüm Selocuğum, çok öptüm.” deyip telefonu öpe koklaya kapattıktan sonra çarşıya çıkmaya hazırlanan Bûse’ye dönüp “Canoş, sana çok iyi bir haberim var!” dedi. Bûse yerdeki birikintilere basmamaya çalışarak koridorun öbür başından kapısız mutfığa yaklaşıyordu ağır ağır. Kuduruk’la Sarıbilli gece boyunca çalışmaktan perişan, salonda devrilmiş uyuyorlardı.

“Neymiş Kemoş?”

Kapı çalındı o sıra. “Bi dakika...” dedi Kemoş, gidip açtı, döndü geri, “Canoş, sana çok kötü bir haberim var!” dedi.

Kâzım gelmişti, kucağında da Şirin.

“Yav Kemalettin, bizi içeri almayacak mısın yav?”

*Gördüm; obur okyanus yenilgiye uğratmış,
Keyfince hüküm süren heybetli kıyıları
Ve sert toprak kendine koca ummânı katmış,
Zarar kârı arttırmış, kâr büyüttmüş zararı...*

Shakespeare

Bok gibi para harcamak zorunda kalmıştı Kemalettin. Ama mutluydu. Nasıl olmasın, Selahattin Kuduruk’u alıp gittikten sonra Kasap Selim de habersizce gelip kalan son yavruyu, yani Sarıbilli’yi almış, bu da belki gene kaçır ümidiyle sokak kapısını gece gündüz açık bırakıp bir hayırlı haber de Şirin’den beklerken Elvan Abla çıkıp gelip “Bizim arka bahçe duvarı tamam. Şirin’i verin bakayım, siz bakmasını bilemezsiniz.” dediği gibi pis hayvanı alıp götürmüştü.

Evi tepeden tırnağa temizletmişlerdi ondan sonra.

Bu açıklama doğru olmadı. Hiç olmadı.

Tepeden tırnağa söktürüp yeniden taktırmışlardı. Doğrusu bu.

Parkelerle fayanslar derzlerine, süpürgelikler aralıklarından çatlaklarına varıncaya kadar soğanlı çükündür tatlısı kokulu bir-takım sarı bulamaçlar girip orada harçlaştığı için en köşeden başlayıp sökülme ve yerine yenileri takılmak icâp etmişti. Duvarların şampanya sarısı, niyeyse hem Bûse’nin içini kaldırıyordu hem Kemalettin’in, onu da saten alçıyla sıvatıp kerane pembesine boyattılar mecbûren, etti iki icâp. Merdivenlerden başlayıp üst katın koridorları ve alt katın tüm zemini boyunca serili döşeme halıların tüyleri ev işi zambak sürülmüş gibi yapış yapıştı zaten, söktürt

attırt çöpe, yenilerini serdirt döşet; üç icâp. Salondaki koltuklar yüzleri itibârı ile yörük çadırı kadar kılla, saçakları mayonez sürülmüş kadar yapışkan sarıyla –soğanlı çükündür kokan– kaplı olduğundan onu da at, onun da yenisini al dört, giriş kat, bodrum kat ve üst kat kapıları gene aynı derecede sarı, aynı derecede yapışkan ve aynı derecede esrarengiz o tuhaf maddeyle yerden hemen hemen on santim yüksekliğe kadar boyalı olduğundan evde ne kadar kapı varsa hazır elin değmişken onları da yenilet, beş icâp yerine getirilmiş, o hâlde bile üç temizlik şirketi peyderpey ikişer gün boyunca debelenip durmuş, anca temizleyebilmişlerdi evi.

Kucak kucak para gitmişti vallaha. Olsun. Kâbus sona ermişti. Bir daha köpek girmeyecekti bu eve.

“Kapıyı açsana canoş.”

Misler kadar temiz kapısız mutfakta gazetesini masanın üstüne yaymış spor sayfasına bakıyordu Kemalettin.

Bûse gidip kapıyı açtı.

“Ay nooluyo yaa!”

Ne olabilirdi ki? Kalkıp karısının yanına gitti Kemalettin. Turuncu tulumlu bir adam dikiliyordu kızın karşısında. Gayet de güçleç bir adamdı yani. Elinde de yapboz kutusu gibi bir şey vardı. Biri hediye mediyeye göndermişti demek. Ne güzel işte. “Merhaba efendim!” diyordu adam. “Kemalettin Bey? Bûse Hanım?”

Adama “Biziz.” dedikten sonra elini karısının omzuna atıp “Ne oluyomuş canoş?” dedi Kemalettin Bey.

“Ay baksana yaa!” dedi Bûse.

Karşısındaki adamı pas geçmiş, kapının önünde duran süslü püslü pikabı gösteriyordu kızcağız. “International Pet Transport” yazıyordu kapalı kasasının en üstünde. Onun hemen altında da Türkçesi: “Uluslararası Evcil Hayvan Nakliyatı”.

Arabanın arka kapısını açmaya başlayan iki adam daha vardı aşağıda. Onların tulumu da turuncuydu.

Adama duyduğu sempatiyi bir anda kaybetti Kemalettin.

“Nooluyo be!” dedi. “Ne iş? Kimsiniz kardeşim siz?”

Sırıtmayı kesip ciddi bir yüzle “Gönderiniz var.” dedi adam. Yüklü bir bahşış bekliyordu, zılgıtı yiyince bozulmuştu.

O pikaptan hayırlı bir şey çıkmayacağını biliyordu karı koca. İllâ ki hayvan çıkacağını da biliyor fakat o çıkacak hayvanın kurbanlık koyun olamayacağını gene biliyordu.

“Bak Bûse...” dedi Kemalettin, “Gene köpek falansa, şimdiden söyleyeyim...” Gene bir köpek falan olduğunu o da biliyordu bu da biliyordu.

“Ay ben ne bileyim Kemoş yaa!” dedi Bûse.

Aşağıdaki turunculular pikabın arka kapısını açmıştı şimdi. Delikli, örgü kafes kapılı büyücek bir plastik kutu çektiler oradan.

“Hayır yaa!” dedi Kemalettin. “Bu ne yaa?”

Ne olduğunu bütün dünya biliyordu. Kargo merdiven yukarı usûlünce taşındı. Kemalettin eğilip baktı kafes kapıdan içeri; sivri bir burunla burun buruna geldi, çekilmeye kalmadan burnunun ucuna bir dil yedi.

“Lan!”

“Bav!”

*Beni sevindirdiğinde
Bazen düşünürüm
Şimdi ölüversem
Mutlu kalırım sonsuza kadar.*
Bertolt Brecht

Direksiz şevrole keranenin cümle kapısına yanaştı. Sâdun sağ olsun, müşterileri ve kapı girişi boşaltmakla kalmamış, kapı girişten öteye, az ilerideki taksi durağını, taksi durağından beriye bütün kaldırımını boşaltmıştı. Kasap müsaade etseydi caddeyi, kavşağı, karşıki testicileri, mahrukatçılarla mangal kömürcüleri, çık yukarı Anafartalar'ı, Den,zc,ler'i, Çıkrıkçılar Yokuşu'nu, Sobacılar Çarşısını, in aşağı Ulucanlar'ı mulucanlar'ı falan da hepten boşalttıracaktı ama müsaade etmemişti. Bu bakımdan kırgındı Kasap'a. Bırak boşaltalım; şurda Hacıanamız gelmiş.

Cinnah'ın taksicileri de yok ya, ağırdan indi biraz Kasap Selim. Usul usul dolanıp açacaktı teyzesinin kapısını. Ama hâlbuki taksiciler olmayabilir, bir düşün, Sâdun vardı orda; daha dolanmaya kalmadan baktı kapı açılmış.

“Buyur Hacıanam!”

Hacıana edeplince indi, Devrek bastonunu sıkı sıkı dayadı yere, doğruldu. Sağ eli bastona tutunuyordu, sol elinde sarı bir evrak zarfı vardı.

“Buranın müdürü sen misin çocuğum?”

“Ver elini öpeyim Hacıana!”

Kasap Selim, o kapıyı yakalamak kısmet olmadı, bari bunu yakalayayım deyip Elvan'ın kapısını açmıştı. Elvan kucağında Luki'yle inerken o da dönüp arabanın üstünden seslendi Mücellâ Hanım'a: "Yok Teyzem... Sâdun o Sâdun. Bakar çeker buralara sağ olsun. Anlattıydım ya. Koruma bizim."

"Maşallah." dedi Mücellâ Hanım. Elvan dolanıp yanına gelmişti. Elini Sâdun'dan kurtarır kurtarmaz uzatıp şu ne güzel adamların kucağına gideceğim diye debelenen Luki'nin tabanca kafasını okşadı. Hemen duruldu hayvan. "Yol göster çocuğum."

Keranenin yeni patronu keranenin eski orospusu ve kasiyeri nezâretinde cümle kapısından girerken Kasap Selim şevrolenin bagajını açıyordu geride. "Sâduun..." diye seslendi. "Aldır şu bavulu." Eşek ölüsü kadar bir bavul yatıyordu koca bagajda; Sâdun'un ağzını açmasına kalmadan yetip kapıverdi iki zıranta.

"Nereye Selim Abi?"

"On dört numaraya."

Elvan, Mücellâ Hanım'ın yarım adım önünde hem yürüyor hem gösteriyor hem anlatıyordu tur rehberi gibi:

"Otuz evimiz var Mücellâ Hanım Teyze..." Otuz evin otuzunun da ön cephesinde "Mücellâ Baydur Genelevi" tabelası asılıydı kıpkırmızı. Her yerden göze çarpıyordu; bir neon ışığı eksikti. "... Kız sayısı değişir. Ben diyeyim üç yüz, sen de üç yüz elli. Kasiyerlerimiz var, tesisatçılarımız var, temizlikçilerimiz, korumalarımız... Yekün dört yüz kişi ekmek yer burdan. Ne eksik ne fazla." Girişten sağa dönmüş, on dört numaraya doğru yürüyorlardı. "Gel... şu taraftan..." Pencerelere, kapı ağızlarına dizilen kızlar şaşkındı; alkış mı tutsunlar, el mi sallasınlar, ne yapsınlar bilemeden bakıyorlardı öyle. Gazetelerde dergilerde gördükleri Manukyan'ı geç, ilk defa bir kerane patronu görüyorlardı. Bunu canlı görüyorlardı hem de. Kimi hanım hanımcık giyinmişti ayıp olmasın diyerek; kimiye patron ne cevherler olduğunu görmek isterdir diye düşünüp açılmış saçılmıştı.

“Üşütmesin bu çocuklar?” dedi Mücellâ Hanım. Tabelalara dikkatle bakıyordu. Pek yakışmış idi maşallah, fekat daha endamlı, daha iri, daha bir cesâmetli olamaz mıydı acaba? Şöyle ziyâdesiyle uzaktan baksan da görebileceğin radde?

“Gel Mücellâ Hanım Teyze. Gel. Üşütmez onlar. Hava güzel hem.”

Yürüdüler. Etrafları da kalabalıktı, yürüyüp gittikleri yer de.

Elvan kadar olmasa da topluca, iki kolu bilekten dirseğe bilezik sıvalı, kınalı saçının yarısını başörtüsüyle kapatmış yarısını salmış, eli şövalye yüzüklü, altı şalvarlı bir kadın sıyrıldı kalabalıktan; koşararak gelip Mücellâ Hanım’ın eline kapandı. Rehberimiz anlatmaya devam ediyordu:

“Bu Ümmüye. On dört numaranın kasiyeri.”

“Berhüdâr ol çocuğum. Bakayım sana.”

Ümmüye doğruldu. Patrona bakmak istiyordu ama gözü öbüründeydi; Madonna’da. Üstüne atladı atlayacak gibi duruyordu. Hani çekinmese...

Neyse ki Madonna’nın çekineceği bir kimse yoktu şu hayatta. Atılıverdi Ümmüye Ablasının kucağına.

“Bev!”

Gene o dakikalarda “Niye imzalıyosun Bûse yaa?” diyordu Kemalettin. Sesinde canhıraş bir isyan vardı. “Niye imzalıyosun alındı şeysini? İmzalamayacaktın, geldikleri gibi gideceklerdi. Ben imzalıyo muyum?” Ağzının içinden söve söve bir hâl olmuştu. Önünde lise diploması gibi bir pedigree, bir ona bakıyordu bir sağı solu fırt fırt koklayarak dört dönen, yarım Şirin büyüklüğündeki yeni kara belâya.

Bûse de bakıyordu kara belâya ama Kemalettin’in bakışlarıyla bunun bakışları arasında dağlar vardı. “Saçmalama Kemoş!” dedi. “Ölü balık mı bu, kapat paketi geri gönder? Günah yaa”

“Hıı!” dedi Kemalettin. “Bize günah değil çünkü.”

“Ay çok güzel ama. Di mi Kemoş?”

Anasını avradını şimdi var ya... “Bu gidecek Bûse. O kadar!”

“Bav!”

“Ay bak bak... Tabanca patlar gibi havlıyo bu da. Aynı Lucky. Di mi?”

Biz kime diyorduk arkadaş! “Gidecek dedim. Duydun mu sen?”

Duymak başka bir şeydi duymak istemek başka bir şey. Bu sefer Bûse “Hıı!” dedi. “Ay bak, kokusu da var.”

“Var da bana mı var?” dedi Kemalettin. Senin de vardı ona kalsın. Vardı da ne oluyordu? Hiç. Gözü, önündeki sertifikanın sol yanına kaydı. Alt alta üç kare vardı. Türkçe yazılmıştı. Birincinin sol kenarında bir altın kupa, kupanın yanında yay şeklinde bir yazıyla “Uluslararası Şampiyon Adayı” ibâresi. Onun altındaki karede de bir altın kupa vardı; öbüründen az daha küçüktü bu. Yay şeklindeki yazı da daha küçüktü: “Türkiye Şampiyonu Adayı”. Başımız göğe erecekti çünkü. En alttaki karede kupa yoktu, bir doberman kafası silueti vardı; sipsivri. Yazı da yay değil çizgi şeklindeydi: “Irka Mükemmel Uyum”. Götümün kenarı. “İsme bak isme...” diye hırladı. Sertifikanın sağ tarafındaki doktor raporuna bakıyordu şimdi. “Faşist yaa bu İsviçreliler. Böyle isim mi olur yaa?” Belgeyi incelemeye devam etti. “Dişleri tamam, kulak düz hançer kesimli, kuyruk badem, anatomi mükemmel, genotipe eksiksiz uyum, renk siyah, tüy parlak, küt ve kısa, gözler canlı...” Kocaman bir “BOB” ibâresi vardı raporun hemen altında. Hem İngilizce hem Türkçe bu sefer: “Best Of Breed / Irkının En İyisi” Baktıkça baktıkça ufku açılıyordu sanki. Şu belgeyle şu havayla şu güzellekle –hayvan çok güzeldi şimdi, yalan yok– elimizi öpene satardık biz bunu yaa. Naz ede ede satardık hem de. Kâzım’a haber vereceksin, o da o atkuyruk saçlı oğlana haber verecek, o ona bu buna şu şuna, hoop, bitti gitti. Parası da cebimize kalırdı. Kısa günün kârı sana.

“Ay noolursun bizde kalsın Kemoş... Tamam mı Kemoş?”

“Gideceek!”

“Bak ne istersen yaparım ama.”

Anam dedi içinden Kemoş. Yandım dedi.

Bûse ağır ağır yaklaşıyordu. “İstersen hemen yani...” Tişörtünü de yukarı kaldırıyordu iyi mi. “Kemooşşş?”

“Ne yapıyon canoohhş?” dedi Kemalettin, “... Köpeğin yanında ne yapıyon sen?” İnşallah yapsındı Allahım, inşallah yapsındı.

Tişörtünün eteğini sütyen çizgisine kadar sıyırmıştı bile yosmanın kızı. “Bak göstereyim ne yaptığımı...” dedi. Tam gösteriyordu, gene kapı çaldı.

“Arkadaş, bizi bekliyolar yaa!” diye patladı Kemalettin. “Valaha da billaha da bizi bekliyolar. Bak ne olursun açmayalım Bûse. Yalvarıyorum bak.”

Bûse tişörtü indirmişti bile gerisingeri. “Hemen geliyorum...” dedi. Çok seksiydi. Dans ede ede gitti kapıya. Açtı.

“Pardon. Şirin’i ziyarete geldim de ben.”

Gelen Tarkan’dı.

“Bav!”

“Aa, o ne? O ne yaa? Ne o yaa? Girebilir miyim?”

Çoktan girdiydi zaten.

*Kaf dîli ankâsıyım, ırrın âşinâsıyım,
Endişeler basıyım, ad oldu insan bana...*

Niyâzî-i Mısırî

On dört numaranın kızları el pençe dizilmişlerdi patronun karşısında. Mevcut tamamdı: Sevtap, Balım, Arya, Songül, Arzu, Rüyam, Billur, Şahsenem, Hayat, bir de Alev. Kimi serip serpmiş, malı meydana dökmüştü, kimi hanım hanımcık giyinmiş. Alev, hanım hanımcıklarındandı.

“Recâ ederim oturun çocuğum.”

Çocuklar oturdu. Onlar oturunca asıl patron Mücellâ Hanım değil de oymuş gibi kubuz kubuz dolanıp duran, onlara göre Madonna, Elvangile, Cinnah’taki taksi durağına ve Kemalettingile göre Beyaz, Tarkan’a göre Matahari, Mücellâ Hanım’a göre Luki, Şirin’e göre Lucky de oturdu, havaya pati verdi. Beyaz kuyruğu vosvos sileceği gibiydi, tırım tırım.

“Alev hanginiz çocuğum?”

Küsmesin diye oturduğu yerden gel gel ediyordu Madonna’ya Alev. Soruyu duyunca parmak kaldırdı.

“Benim Alev.”

“Yaklaş çocuğum.”

Alev yerinden kalktı, hadi geldim işte diye salto durup –artık kıçüstü düşmüyordu– havaya dil atan Madonna’nın yanından geçerek Mücellâ Hanım’ın önünde durdu. Madonna hemen küstü tabii. Çok küstü.

Mücellâ Hanım Devrek bastonuna dayanarak doğruldu yerinden, evrak zarfı hâlâ sol elindeydi, “Eğil güzel çocuğum.” dedi, şaşkın şaşkın eğilen sarışın kadının alına bir öpücük kondurdu. “Sana minnettârim. O gece Luki’yi bulup kurtardığın için...” Devam edemedi, sallanmıştı hafiften; Alev bir koluna girdi hemen Elvan bir koluna, sessiz sessiz gözyaşı döken yaşlı kadını yerine oturtular. “Tamam çocuğum... İyiyim. Bir bardak serin su recâ edeceğim yalnız.”

Şahsenem su getirmeye koştu arkaya.

Mücellâ Hanım kafasını kaldırıp Alev’e baktı tekrar. “Sana biz-zat takdim etmek arzu ettim.” dedi. “Al çocuğum. Helâl-i hoştur.”

Alev para sandı. Madonna’yı verse daha iyiydi diye düşünüyordu. “Ne zahmet ettiniz?” dedi ne diyeceğini bilemediği için. Alsan ayrı ayıp, almasan ayrı ayıp. “Ben onu insanlık...”

“Aç çocuğum.”

Zarfı açtı Alev; para mara yoktu içinde, tonla senet vardı. En başta imzaladığından tut, taksitleri salladıkça ayda bir faiziyle tanzim edilen sonrakiler; bütün hepsi.

“Bunlar?.. Şey mi?”

Mücellâ Hanım usul usul salladı yorgun başını. “Şey çocuğum...” dedi. “Hepsi senin şeyin. Haydi geç otur yerine. Helâl-i hoştur.”

Nasıl otursun Alev, kızların kıskanç bakışları altında kollarına atılıverdi Mücellâ Hanım’ın. Madonna tam barışacaktı, baktı birbirine sarılıyor bu ikisi, çatladı kıskancından, bu sefer ikisine de küstü. Allah’tan hatıra diyerekten hep yanında taşıyor, sık sık kokluyordu Alev, Ümmüye’nin masasının altında duran çantasının başına gitti Mücellâ Hanım’dan müsaade isteyip; içinden olsa olsa zıbınlık kadar bir tişört çıkarttı pespembe, giydirdi buna, herkes alkışladı falan, bu da geri barıştı bir havayla. Tişörtün sırtında “Üstüm giyinik ama altımda hiçbir şey yok!” yazıyordu mâlûm. Yazmasa da görüyorduk, mal meydandaydı; tabak gibi.

Kasap Selim, Mücellâ Hanım’ın bir işaretiyle bavulu getirtti sonra ortaya. “Aç Sâdun.” dedi. Sâdun açtı. Bavul evrak zarfı

kayılıydı. Üç yüz küsur. Merâsim uzun sürdü bu yüzden. O kadar senet, kolay değil, zarflar tek tek dağıtıldı kızlara. O ona sarıldı ağladı, bu buna yapıştı hopladı, şu şuna dolandı zıpladı, Madonna veya Beyaz veya Matahari veya Luki veya Lucky de hoplayıp zıplıyordu ama kimseden yüz bulamayınca bütün keraneye küstü. Kuyruğunu bile sallamıyordu yani. O derece.

“Mam mam?”

“Bev!”

Ümmüye’yle hemencecik barıştı artık.

Merâsim sona erdiğinde Mücellâ Hanım on dört numaranın kapısında belirdi. Nizamiyeden hat çekirtmişti Sâdun, mikrofonu Hacıanasının ağzına tuttu. Veciz bir konuşma yaptı Hacıanası. Şöyle dedi:

“Kızlarım... Oğullarım... Çocuklarım... Bir daha kât’i surette senet imzalamak yok size...” Bunu kızlara bakarak söylemişti. Şimdi kasiyerlere bakıyordu: “İmzalatmak yok...” Sâdun’la baktı: “Zorla çalıştırmak yok.” Herkese baktı: “Allah’ın hayırsız işi yok. O ki dört almıştı benden, sizi verdi bakın, dört yüz verdi. Bir almıştı, bin verdi. Size de verecek inân olsun. Sakın benim gibi yapmayın e mi çocuğum siz, ümidinizi kesmeyin sakın! Serbestsiniz; ister devam edin işinize, uslu uslu oturup fuhuşunuzu yapın güzel güzel, bu güzel teşekkülde hep beraber kazanalım, ister başka yollara gidin, Allah yoldaşınız olsun. Hayırlısı olsun.” Döndü sağ yanında duran Elvan’a, “Pek orospu gibi konuşmadım ama...” dedi, “... gide gele alışıcağınız artık.” dedi.

Sâdun’un mikrofonu hâlâ tuttuğunu hesaba katmamıştı.

Sonrası alkış kıyâmet.

Yaşa Hacıana – Bravooo – Konuştun konuştuuun – Nûr oool falan.

*Nefes harceyleyip salma havaya, özün bilmeyene bildiremezsin
Müşteri olmadan gelip geçene, gel al deme ilen aldıramazsın.*

*Ay ıyığın kavururlar tavadan, yavru şahin bekletirler yuvadan
Eldi öğrenmedik kuşu havadan, hadi in demeylen indiremezsin.*

Âşık Remzânî

Tarkan ağzının içine düşüyordu Kemalettingildeki yağlı kayışın. Gözleriyle ölçüp biçiyor, aklıyla kalbiyle onaylıyor, durduğu yerde yanıp bitiyordu. Gözünün önündekine hasret böyle bir şeydi demek; özlüyordu. Vallahi özlüyordu şu hayvanı Tarkan, daha şimdiden çok fena özlüyordu. Ve kahroluyordu; bu nasıl bir şanstı? Sen şu daracık zamanda iki dünya güzeli gör, ikisi de git-sin elâlemin olsun. Gücüne gidiyordu bu durum artık; bir sit bile diyemiyor, pati bile isteyemiyordu hayvandan. Bak bak dur öyle. Anca yutkun.

Ölüyordu yaa.

Titreyen dudaklarını zaptetmeye çalışıyor, saçlarını salıp salıp lastiğini yeniden takıyordu. Yani utanmasa şimdi var ya, ayaklarına kapanırdı şunların, bir başlardı satın bana bunu diye yalvarmaya, alıncaya kadar da susmazdı. Bu nasıl bir güzellikti Allahım! Niye bize kısmet olmuyordu hiç? Niye niye?

Kemalettin Bûse'nin kulağına eğildi, "Bunu içeri buyur eden oldu mu?" dedi çenesiyle de Tarkan'ı göstererek. "Şirin yanda dedik kaç sefer, niye çıkmıyo bu şimdi? Söyle gitsin."

"Nasıl söyleyeyim Kemoş? Oturur oturur gider işte. Ayıp yaa!"

“Bize ayıp değil de mi?”

Doğrusu hiç de gideceğe benzemiyordu Tarkan. “Nerden geldi?” diye sordu. Ben şu kadar hünerimle, bu kadar muhitimle bulamıyorum da siz bu beceriksiz hâllerinizle, hepi topu dört tane salak taksiciden ibâret çevrenizle nasıl bulabiliyorsunuz demek istiyordu. Sesi tiril tirildi. Çatlıyordu hasedinden.

Kulağına yapışmış, “Sakın cevap verme, sorar sorar gider.” diye tıslayan Kemalettin’i hafifçe ittirip “İsviçre’den geldi...” dedi Bûse. “Babamların kônılı var da orda. Abim göndermiş bize hediye.”

Tarkan az kalsın gene yutuyordu saç lastiğini. “Abiniz mi?” dedi, “Kennel mı?”

“Hıı. Yazıcı Kônıl.”

Kemalettin gene sokulmuştu kızın kulağına. “Yüz ver yüz ver...” diyordu, “Hısıım akrabaya falan da gir, akşama kadar oturup sohbet edin böyle. Aferin!”

Tarkan kulakları dikmişti. “Yani bildiğimiz kennel?” dedi. İnanamıyordu. “Hakemli, pedigreeeli, ırk tescilli falan? Kennel yani? Babanızın?”

Bûse baktı ittirmeyle olmuyor, kendi uzaklaştı kocasından. Salona doğru geldi. “Hı hı...” diyordu. “İstersen...”

“İsterim!” diye parladı Tarkan. “Bana da getirttirin ne olur. Parası hiç önemli değil.”

Bu sefer de Kemalettin dikti kulakları. O da kalkıp salona doğru gelmeye başladı. “Ya getirttirmeye ne lüzûm var Tarkancım?..” diyordu. Biz sana satarız da diyecekti, Bûse dedirtmedi:

“Evet yani, ne lüzûm var? Biz bunu hediye edelim sana.”

“Hed... hede... hede...” Bu Tarkan’dı.

“Nede? Ne edelem? Ne dendin Bûse? Ne hedese yaa?” Bu da Kemalettin.

Yarım saat kadar sonra Çiğdem Taksi Durağından bir taksi yanaştı kapıya. Bu Cinnah’taki taksi durağının taksilerinden sonra

bir ilkti. Tarkan eli ayrı ayağı ayrı titreyerek çıktı Kemalettingilden. Sağ kolunu bacaklarının arasından geçirip sağ elinin beş parmağıyla da göğsünü destekleyerek kucağına almıştı yavruyu, kutusuna koymayı şiddetle reddetmişti. Buna karşılık Kemalettin’le Bûse de el öpme çabalarını geri çevirmişlerdi çocuğun.

“Şirin’i ziyaret etmeyecek miydin sen?” Kemalettin dalgasını geçiyordu artık.

“Şimdi şunu bir götüreyim de... Bir ara gelirim başka zaman. Hadi hoşçakalın. Sizi çok seviyorum Kemalettin Abi, Bûse Abla.”

“Bence şunu da al...” dedi Kemalettin, “Daha çok seversin.” Pedigree sertifikasını uzattı.

Tarkan önce kapıyı açıp yavruyu taksinin arka koltuğuna bırakacak oldu, sonra içi rahat etmedi, kucağında tuta tuta geri çıktı merdivenleri. “Adı ne olarak görünüyor orda? Ben değiştireceğim gerçi ama?”

Kemalettin baktı: “Matahari.” dedi. “Biz de İsviçrelileri medeni bilirdik. Alayı faşistmiş. İsme bak.”

Tarkan Kemalettin’in elini kaçırmadı bu sefer.

“Yaa bi dur yaa... Naapıyon Tarkan yaa!”

Herkes murâdına erdi o gün. Kaçan paraya yanmıyordu Kemalettin, yok yok, azıcık yanıyordu ama mutluydu yani. Beste çalışmalarına hazırlanıyordu harıl harıl. Ev de kaymak gibiydi Bûse de. Oh yaa.

Bûse de çok mutluydu. Evet, evde bir dobiş olsa daha da mutlu olurdu yani, ama dur sen. Babamızın kônıı vardı bugüne bugün. Şu çocuğun beste işini bir hâlledelim, onu da hâlledecektik.

Tarkan’ın ne kadar mutlu olduğunu söylemeye gerek yok. Daha taksinin arka koltuğunda başlamıştı eğitim faaliyetlerine:

“Sit-Up!”

“Bav!”

Da, niye küsüp duruyordu şimdi bu?

Kemalettin, o gün sapık kayını Ali Memet'i tekrar pataklamak için paraya kıyıp İsviçre'ye gidiş dönüş uçak bileti aldı iki kişilik.

Bûse'nin de canına minnet. "İyi olur Kemoş..." dedi. "Hem o arada babamgili de görmüş oluruz." Gitmişken könılın en puşt dişisini de almış oluruz demek istiyordu.

*Aşka yakın yürümesin
Adın iyi sanan kişi...*

Yûnus Emre

Efraim Yücetürk derin bir mahcubiyet içerisinde kumar oynamaya devam etti. Kutsal emaneti ihmâl etmiyordu artık. Sık sık uğrayıp hâl hatır ediyor, tansiyon ölçüyor, Luki'yle oynuyordu. Hanımefendiye evde ulaşamamışsa iş yerinde ulaşıyordu muhakkak. On dört numarada. Yalnız Nejat'a bir türlü ulaşamıyordu; ara tara yok. Borcuna mahsûben Mücellâ Hanımefendi Hazretlerinden Kasap Selim eliyle gelen parayı yatırıp yatırıp ütülüyordu başka yeşil çuhalarda. Her seferinde de "Ziyânı yok." diyordu Kasap Selim. "Al doktor bey." Yeni bir zarf atıyordu önüne.

Elvan nihâyet huzura kavuşmuştu. Batıkent'teki evin bahçesini kale duvarı gibi yüksek yüksek surlarla kapattırmış, ön kapı arka kapı ardına kadar açık, Şirin'i de keyfince gezip dolaşsın diye orta yere salmış, şu lanet olasıca dünyayı evin dışına hapsetmişti bir güzel. Evde Şirin'le, Ferruh'la ilgileniyor, Kısmet'le çay demleyip içiyor, sonra kalkıp keraneye gidiyor, işe güce bakıyordu. Orada da dışarıda hapisti dünya; orada da huzur vardı.

Kasap Selim, Enes koymuştu Sarıbilli'nin adını. Her gün du-rağa getiriyor, çiğ sarı köpeği gösterip gösterip "Lucky'yi ne kadar andırıyor değil mi?" diyordu. Kimse de değil diyemiyordu. Mo-daya uyup bir de beste yapmıştı Kasap. Şöyle:

Enesine Menesine Koyaydım Nenesine,

Enesine Menesine Koyaydım Nenesine...

Öpsene Beni'nin müziğinden esinlenmişti. Hep beraber el çırpıp söylüyorlardı mecbûren.

Selahattin sekizinci yamasını da yaptırdıktan sonra meşin ceketini kaldırıp attı artık. "Anası da ısıdırırdı oğlu da ısıdırıyor karadaşı!" diyordu. "Huyu çekeceğine güzelliği çekeydi ne vardı." Kuduruk'un Kuduruk olduğunu bir tek Şirin bildiği hâlde artık içine mi doğdu, yoksa Lucky'ye özendiğinden mi oldu ne olduysa Çaki koydu hayvanın adını. Hakîkaten Çaki gibi bir şeydi, mikrobun önde gideniydi; asıl kabadayı olan oydu. Sami gene karavana atmıştı.

"Sen beste yapmadın nı Selahattin?"

"Yaptım da söyleyemem şimdi. Söylemesi mesele değil, sustum muydu ısıdırıyo eşşoğlu eşşek."

Tarkan Oğuz'un ordan çıkmıyordu artık. Günde en az bir sefer uğruyor, tabii yanında Matahari muhakkak oluyordu, o Zoi'yi canından bezdirirken bu da eski okul arkadaşıyla iki lâfın belini kırıyordu. Gene uğradığı bir gün o kocaman adam gelip tepelerinde bitti bir kere daha. Bu sefer de Matahari'yi almaya geldiğini sandı Tarkan, bunu vermem artık, ölsem vermem diye düşünüyordu ki adamın kenarlarından iki kadın çıktı ortaya. "Aa, Ümmüye Hanım!" dedi Oğuz. "Alev Hanım? Ama ben size çok kırgınım." Tarkan Alev Hanım'ı ilk defa görüyordu. Ümmüye Hanım'ı da. Oracıkta bir ağızdan sövmeye başlayacaklarmış gibi kıpkırmızı oldu. Ama başlamadılar. "Bir karışıklık oldu Oğuzcum..." diyordu Ümmüye olan. "Bizi bağışlayacaksınız artık. Bu arkadaş da Tarkan mı oluyor?" diye sordu Tarkan'ı işaret ederek. "Sen de bağışlayacaksınız." Arada Sâdun vardı, hemen bağışladılar, oturup kahve sigara içtiler beraber, kaynaştılar, Ümmüye Oğuz'a asıl mesleğini itiraf etti, "Anlamıyorsunuz Ümmüye Hanım..." dedi oğuz hemen, "... ne iş yaptığınız önemli değil, ne olduğunuz önemli." Sâdun homurdanınca Alev araya girdi: "Tamam işte Oğuz Bey... Uzatmayalım. Şeyiz biz, ne olmuş?" Öyle demek istememişti Oğuz. Nasıl bir insan olduğunuz demek istemişti. Hiç anlamıyorlardı onu. Gerçekten. "Neyse canım..." dedi Ümmüye. "Biz şöyle güzel birer doberman yavrusuna niyet ettik." Zoi'nin üstünden atlayıp atlayıp birdirbir

oyनayan Matahari'yi gösterdi: “Şurdaki güzellik kimin?” Tarkan panikle cevapladı: “Benim, ama satılık değil yani.” Şu kocaman adam gene elini uzatıp “Alayım birâder!” falan der diye ölüp ölüp diriliyordu. Korktuğu olmadı. “Yavrularından isteriz.” dedi Üm-müye. “Bir bana, bir de Alev’e. Ama kız şart.”

Kâzım da mutluydu. Ne zaman ciddi bir soykırım tehlikesiyle yüz yüze gelseler, karıncalar tarafından yeraltına taşınarak tehlike geçinceye kadar güvenlik içinde misâfir edilen yaprak bitleriyle ilgili; “Hayvanların Şirin Dayanışması” başlıklı bir tez hazırladı ve profesör oldu. Zaten hak etmişti yav.

Mücellâ Hanım’la Tahsin Bey görüşmeye devam ettiler rüyalarla. Tek fark, şimdi daha kalabalıktı nüfus. Aysıncığım, Erôlcüğüm, Erşinciğim ve Eraycığım da koşup geliyorlardı yanlarına. Lukiciğim de tabii.

Bir de beyaz kuyruklu Luki vardı. Mücellâ Hanım, onun adını da rahmetli annesi gibi Luki koymuştu fekat Luki demeye dili dönmediği için mecbûren hep “Luki” diye seslendi ona. Yatak odasında, her gece Tahsin Bey’in okuma koltuğuna oturdu, küçük Luki de onun yanına, yere uzandı ve Mücellâ Hanım, sağolasıca rahmetlinin rüyasında olduğu gibi, onun çerçeve içindeki fotoğrafına bakarak küçük Luki’nin daracık alnını okşadı, ona ninniler söyledi uyuyuncaya kadar:

Laak Luuk Lukiii, Zıkkımın Pekiii

Laak Luuk Lukiii, Zıkkımın Pekiii...

Kapalık değildi bi kere Şirin, bağçeye çıkabiliyo, istedivi yere edebiliyodu. İyi insandılar hepsi; Ertuvrul, Ferruk, Gülistan mıydı neydi o, bi de papavan. O da iyi bi insandı. Da karıştırıyodu bu ister istemez, ona da Ferruk diyodu Elvan Abla, Ertuvrul’a da Ferruk diyodu. Neyse yaa. Çok raattı netçede. Valla.

F A R F A R A

S E Z G İ N K A Y M A Z

Charles M. Schulz der ki mutluluk sıcacık bir köpek yavrusudur.
Hisarlı Ahmet der ki dünya dedikleri bir gölgeliktir.
Neşet Ertaş der ki bu oyun havası değil ya, düğüne giden oynar.
Akli yetenler bu sırrı anlar, akli yetmeyenlerin kusuruna bakılmaz.

Misket mızrak, bozлак çatlak bir roman: Farfara.

Ankara kocaman bir patlak kâse, onlar da ateşini almış patlamış mısır, o yana bu yana sıçrayıp duruyorlar.
Luki'nin romanı bu. Veya Madonna'nın veya Lucky'nin veya Matahari'nin; kısaca itin tekinin.
Ne anasının başı kurtulduydu belâdan ne de yavrusunun kurtuldu.
Ne anasının ağına düşenler kurtarabiliydi yakasını aşktan, ne yavrusunun ağına düşenler kurtarabildi.
"Al sana bir yavru köpek. Oynaş, eğleş!" deyip verdi Allah bunlara bir yavru köpek,
o yavru köpek de tuttu bir güzel oynadı alayıyla; dalgasını geçti.

Mücellâ... Tahsin Bey'in kaybıyla yıkılan, kendini uykuyla iyileştirmeye çalışan,
sitemkâr sır küpü bir Ankara hanımefendisi.

Gidip gidip bir milyoncuya yazılan, Kocabeyoğlu Pasajında ne kadar döküntü tişört,
defolu pantolon varsa toplayıp toplayıp gelen, dibinde mis gibi grosmarket dururken
pazar pazar dolanıp yemek yapmasını bilirmiş gibi evi ucuz sebzeyle dolduran, Olgunlar'ın korsan kitabına,
Yüksel'in uyduruk kol saatine, cıncık boncuğuna meftun Büse. En sinirine giden şey: her şey!

Kemalettin... Kir pasak içinde ikide birde bitli horozlar gibi Buse'nin üstüne hoplayıp
"Hadi beste yalım canoş!" diye sulanan, beceriksizler kralı.

Zil kapı tanımaz taksiciler, belalı Batıkent efrâdı, içi dışı sevgi kokan yosmalar, tutkulu Ankara bebeleri.
Ve âlemin hayatını değiştiren pas lekeli, sivri kafalı, rugan gibi bir yağlı kayış. Luki. Anasının kızı işte, kuyruğunu sayma.

Kimi dürülü kimi bükülü kimi serili, boklu sidikli gazetelerin arasından manevra yapa yapa,
maceradan sırra, aşktan ölüme, hayattan hayata bir roman: Farfara.

Şu çocuk bahçesinde oynayıp duruyoruz hepimiz, koşup gideceğiz annemiz çağırınca.

Ne yapalım, emir büyük yerden, çağrıldın mı gideceksin.

Ar, yapacak bir şey yok, oy farfara farfara!

